

Fredrik Backman

NOI CONTRA VOASTRĂ

FREDRIK BACKMAN

NOI CONTRA VOASTRĂ

Original: *Björnstad #2 - Vi mot er*
[Us Against You] (2016)

Traducere din limba suedeză și note de:
ANDREEA CALEMAN

virtual-project.eu

EDITURA
ART

2019

1.

O SĂ FIE VINA CUIVA

Ați văzut vreodată un oraș decăzând? Noi da. O să spunem că violența a ajuns în Björnstad în vara aceea, dar e o minciună. Vioența era deja acolo. Pentru că, uneori, e atât de simplu să-i faci pe oameni să se urască, încât e de neînțeles de ce nu facem asta tot timpul.

•

Suntem un oraș mic în pădure. Lumea zice că niciun drum nu duce aici, ci toate trec pe lângă. Economia tușește de câte ori își trage sufletul. Fabrica face reduceri de personal an de an, ca un copil care crede că nu se vede că a mâncat din tortul din frigider dacă ia câte puțin de pe margini. Dacă suprapui harta veche și cea nouă a orașului, strada cu magazine și fâșia îngustă căreia i se zice „Centrul” parcă se tot strâng, ca o

bucată de carne într-o tigaie încinsă. Încă avem patinoar, dar cam atât. Pe de altă parte, cum se zice prin partea locului: „Dă-ți mai trebuie altceva, ce dracu’?”

Cei care trec prin oraș spun că Björnstad trăiește doar pentru hochei și, în unele zile, poate că au dreptate. Uneori trebuie să trăiești pentru ceva ca să supraviețuiești altor lucruri. Nu suntem tâmpiți, nici lacomi. Multe rahaturi poți să spui despre Björnstad, dar oamenii de-aici sunt dârji și muncesc din greu. Și am făcut o echipă de hochei care era ca noi, o echipă de care eram mândri. Fiindcă noi nu suntem ca voi. Când ăștia din orașele mai mari zic despre ceva că-i greu, noi pufnim disprețuitor: „Trebuie să fie greu!” Nu-i ușor să trăiești în Björnstad și de-asta *noi* am reușit, și nu *voi*. Am rămas în picioare, indiferent de vremuri. Apoi s-a întâmplat ceva și am căzut.

Da, există o istorie despre noi, înainte de asta de-acum, și noi toți purtăm vina celor petrecute. Uneori, oamenii buni pot face lucruri

îngrozitoare, crezând că, astfel, îi protejează pe cei pe care-i iubesc. Un băiat, starul echipei de hochei, a violat o fată. Și-atunci ne-am rătăcit de la drumul drept. O comunitate e suma alegerilor noastre și, când doi dintre copiii noștri au zis lucruri diferite, noi am ales să-l credem pe el. Pentru că a fost mai ușor. Pentru că, dacă am hotărât că fata a mințit, viața noastră a putut merge înainte ca și până atunci. Când am aflat adevărul, ne-am prăbușit și, deodată cu noi, și orașul nostru. E ușor să ziceți c-ar fi trebuit să facem altfel, dar poate că nici voi n-ați fi fost mai breji. Dacă v-ar fi fost frică, dacă ați fi fost obligați să alegeți cu cine să țineți, dacă ați fi știut ce trebuie să sacrificați... Poate că nici voi nu sunteți așa de viteji cum vă credeți. Poate că nu sunteți atât de diferiți de noi cum vă închipuiți.

Acesta este șirul de întâmplări ce i-au urmat acelei istorii, din vară până în iarnă. E vorba despre Björnstad și Hed, orașul vecin, și despre cum rivalitatea dintre două echipe de hochei poate deveni o luptă oarbă pentru bani, putere și

supraviețuire. Este o poveste despre patinoare și toate inimile care bat în jurul lor, despre oameni și sport, despre cum se sprijină reciproc. Despre noi, cei care visăm și ne luptăm. Unii vor fi iubiți, alții distruși. Vor fi cele mai bune și cele mai rele zile ale noastre. Orașul va jubila, dar va începe să ardă. Și va primi o lovitură înfiorătoare.

Câteva fete ne vor face mândri și câțiva băieți ne vor face un nume mare. Tineri îmbrăcați în culori diferite se vor lupta pe viață și pe moarte, într-o pădure întunecată. O mașină va trece prin noapte, cu viteză mult prea mare. O să spunem că a fost un accident de circulație, dar accidentele sunt întâmplătoare, pe când pe acesta vom ști că l-am fi putut împiedica. El va fi din vina cuiva.

•

Oameni pe care îi iubim vor muri. Ne vom îngropa copiii sub cei mai frumoși copaci ai noștri.

2.

EXISTĂ TREI FELURI DE OAMENI

Pac, pac, pac, pac, pac!

Cel mai înalt punct din Björnstad e un deal, la sud de ultima casă din oraș. De acolo se vede totul, de la vilele mari de pe Colina, fabrica și patinoarul, șirurile de case mai mici din centru și până la blocurile din Groapa. De sus, de pe deal, două fete își privesc orașul. Maya și Ana. Vor împlini în curând șaisprezece ani. Greu de zis dacă sunt cele mai bune prietene din cauza sau mulțumită faptului că sunt atât de diferite. Una iubește instrumentele muzicale, cealaltă – armele de foc. Disprețul lor reciproc față de gustul muzical al celeilalte e la fel de des motiv de ceartă în ultimii zece ani, ca și părerile despre animalele de companie. Ultima dată au fost date

afară de la ora de istorie pentru că Maya a mormăit: „Știi cine iubea câinii, Ana? Hitler!” La care Ana a urlat: „Știi cine iubea pisicile? Josef Mengele!”

Se ciondănesc încontinuu, se iubesc fără urmă de îndoială de când erau mici și au avut zile în care au simțit că sunt singure, ele două, contra lumii întregi. După ce i s-a întâmplat Mayei în primăvară, toate zilele au fost așa.

Iunie tocmai a început. Trei sferturi de an, orașul ăsta e încapsulat în iarnă, dar acum, preț de câteva săptămâni magice, e vară. În jur, pădurea se îmbată de lumina soarelui, copacii se leagănă fericiți pe lângă lacuri, dar în ochii fetelor se citește neliniștea. De obicei, în perioada asta din an, erau într-o continuă aventură, trăiau în pădure și se întorceau acasă seara târziu, cu hainele zdrențuite, fețele murdare și copilăria în privire. S-a terminat. Acum sunt adulte. Căci unele fete se maturizează nu pentru că vor, ci pentru că sunt forțate.

Pac! Pac! Pac! Pac! Pac!

În fața unei case, o mamă pune valizele copilului său în portbagajul unei mașini. De câte ori facem asta până cresc copiii? Câte jucării adunăm de pe jos, pentru câte animale de pluș organizăm echipe de căutare, înainte de culcare, și câte mănuși renunțăm să mai căutăm în anii de grădiniță? De câte ori nu ne-am gândit că, dacă natura voia ca oamenii să se înmulțească, evoluția ar fi făcut să le crească tuturor părinților un băț lung la subraț, ca să putem scoate chestii de sub toate afurisitele de canapele și dulapuri. Câte ore ne așteptăm copiii în hol, până sunt gata de plecare? Câte fire albe ne scot? Câte vieți se dedică vieții unui copil? Ce înseamnă să fii un părinte bun? Nu mult. Ci totul. Pur și simplu, totul.

Pac! Pac!

Sus, pe deal, Ana se întoarce spre prietena ei cea mai bună și o întreabă:

— Ții minte când eram mici și voiai să ne jucăm de-a mama?

Maya încuviințează, fără să piardă din ochi priveliștea orașului.

— Mai vrei să ai copii? continuă Ana.

Maya răspunde cu jumătate de gură:

— Nu știu. Tu vrei?

Ana ridică ușor din umeri, în egală măsură furioasă și tristă:

— Poate când oi fi bătrână.

— Cât de bătrână?

— Pe la 30.

Maya tace o vreme, apoi întreabă:

— Și, vrei băieți sau fete?

Ana răspunde de parcă și-a petrecut toată viața cugetând la asta:

— Băieți.

— De ce?

— Fiindcă viața-i de rahat doar uneori pentru ei. Pentru noi e tot timpul.

Pac!

Mama închide portbagajul și își înăbușă plânsul, căci știe că, o lacrimă dacă îi scapă, nu

se mai oprește. Indiferent cât de mari sunt, nu vrem să plângem în fața copiilor noștri. Facem orice pentru ei, dar ei nu văd asta niciodată, pentru că n-au cum să priceapă imensitatea a ceva necondiționat. Dragostea de părinte e imposibilă, necugetată și iresponsabilă. Sunt atât de mici când dorm în paturile lor, iar noi stăm lângă ei și-i privim, cu sufletul făcut bucăți. O viață întreagă de defecte și conștiință încărcată. Afișăm poze fericite peste tot, dar nu arătăm și golurile din albumul foto de familie, acolo unde rămâne tot ce doare. Lacrimile tăcute în întunericul unei camere. Noaptea pline de spaima a orice li s-ar putea întâmpla, a tot ce i-ar putea afecta, a tuturor situațiilor în care ar putea ajunge victime.

Mama dă ocol mașinii și deschide portiera. Nu e o mamă deosebită de vreo alta. Iubește, se teme, se pierde cu firea, se rușinează, simte că nu-i de ajuns. A stat lângă patul băiatului ei când avea trei ani, l-a privit cum doarme și s-a temut de toate lucrurile îngrozitoare ce i s-ar putea întâmpla, exact ca orice părinte. Dar n-a crezut

că o să ajungă vreodată să se teamă de contrariu, de lucrurile îngrozitoare pe care *el* le-ar putea face.

Pac!

E la răsărit și orașul doarme. Șoseaua care iese din Björnstad e pustie, dar sus, pe deal, privirile fetelor sunt ațintite asupra drumului. Așteaptă răbdătoare.

Maya nu mai are coșmaruri despre viol. Despre mâna lui Kevin astupându-i gura, despre cum îi înăbușă strigătele cu toată greutatea trupului, despre camera lui cu rafturi pline cu trofee de hochei, despre podeaua pe care cade, săltând nasturele de la bluza ei. Acum visează doar pista de jogging din jurul Colinei. O vede de pe deal. Visează seara în care Kevin alerga singur, iar ea i-a ieșit în cale din întuneric, cu pușca în mână. I-a pus țeava la tâmplă, iar el i-a cerșit îndurare, tremurând și plângând. În vis îl omoară. În fiecare noapte.

Pac! Pac!

De câte ori își face o mamă copilul să chicotească? De câte ori să râdă în hohote? Copiii ne întorc sufletul pe dos când realizăm că fac, pentru prima oară, ceva cu intenție. Când descoperim că au umor. Când glumesc, când învață să ne manipuleze. Dacă ne iubesc, învață repede să mintă, să ne cruțe sentimentele, să pretindă că sunt fericiți. Învață repede să ne ofere ce ne dorim. Ne închipuim că-i cunoaștem, dar au și ei propriile albume foto și, în golurile dintre poze, devin adulți.

De câte ori a stat mama lângă mașină, uitându-se la ceas și strigându-și impacientată fiul? Astăzi nu-i nevoie. Fiul ei e așezat deja pe locul de lângă șofer de ceasuri bune, timp în care ea a împachetat lucrurile. Trupul lui, odinioară atât de in formă, e slăbit după săptămâni în șir în care mama s-a chinuit să-l facă să mănânce. Privirea îi e golită.

Câte să-i poată ierta o mamă copilului ei? Cum să știe dinainte? Niciun părinte nu crede că

băiețelul lor va ajunge un delincvent când va crește. Mama nu știe ce coșmaruri are băiatul ei, dar știe că se trezește noaptea urlând. De atunci, din seara în care l-a găsit pe pista de jogging, înțepenit de frig și încremenit de spaimă. Se scăpase pe el de frică, iar lacrimile îi înghețaseră pe obraz.

A violat o fată și nimeni n-a putut dovedi. Se vor găsi întotdeauna voci care să spună că asta înseamnă că a scăpat, că familia lui a scăpat nepedepsită. Și au dreptate, firește. Dar mama lui nu va simți niciodată așa.

Pac! Pac! Pac!

Când mașina începe să ruleze pe șosea, Maya, sus pe deal, știe că Kevin nu se va mai întoarce niciodată aici. Că l-a zdrobit. Se vor găsi întotdeauna voci care să spună că asta înseamnă că ea a câștigat.

Dar ea nu va simți niciodată așa.

Pac! Pac! Pac! Pac!

Luminile de frână se aprind și se sting repede, mama aruncă o ultimă privire în oglinda retrovizoare, spre casa care le-a fost cămin, spre resturile de abțibild de pe căsuța poștală, de pe care numele „Erdahl” a fost smuls literă cu literă. Tatăl lui Kevin își pune lucrurile în cealaltă mașină. Singur. Era cu mama când și-au găsit fiul pe pista de jogging, l-a văzut zăcând acolo, cu tricoul ud de lacrimi și pantalonii uzi de urină. Viața lor împreună se destrămasese cu mult înainte de asta, dar ea abia atunci a văzut zdrențele. Tatăl a refuzat să o ajute, s-a chinuit singură să-l ducă pe băiat de-acolo, pe jumătate în brațe, pe jumătate târându-l prin zăpadă. Au trecut două luni de-atunci, Kevin nu a ieșit din casă în tot acest timp, iar părinții lui abia dacă și-au zis două vorbe unul altuia. Bărbații se autodefinesc în termeni mult mai distincți decât femeile, asta a învățat-o viața pe mama lui Kevin. Soțul și fiul ei s-au autodefinit întotdeauna printr-un singur cuvânt: „Învingător”. De când Kevin era mic, tatăl i-a repetat la nesfârșit același îndemn: „Există trei feluri de oameni. Învingători, învinși

și cei care se uită de pe margine”.

Și, acum? Dacă nu mai sunt învingători, ce sunt? Mama dă drumul frânei, închide radioul, iese pe șosea și virează. Cu fiul lor alături. În cealaltă mașină, soțul ei pleacă singur în direcția opusă. Actele de divorț sunt deja trimise prin poștă, împreună cu scrisoarea către școală, în care se explică faptul că tatăl s-a mutat într-un alt oraș, iar mama și fiul pleacă în străinătate. Numărul de telefon al mamei este trecut undeva, în josul paginii, în caz că școala are întrebări. Dar nu va suna nimeni. Orașul va face tot ce poate să uite că familia Erdahl a făcut vreodată parte din comunitate.

După patru ore de tăcere, când s-au îndepărtat de Björnstad cât să nu se mai vadă pădurea, Kevin îi șoptește mamei:

— Crezi că oamenii se pot schimba?

Iar ea dă din cap că nu, mușcându-și buza de jos și clipind atât de des, încât nu mai vede drumul în față:

— Nu. Dar pot deveni mai buni.

Atunci el o ia de mână tremurând. Iar mama îl

ține de parcă are trei ani și e pe marginea unei prăpăstii. Îi șoptește:

— N-o să te iert niciodată, Kevin. Dar nici n-o să te părăsesc vreodată!

Pac! Pac! Pac! Pac! Pac!

Așa se aude peste tot în orașul ăsta. Dar poate că n-are nimeni cum să înțeleagă decât dacă trăiește aici.

Pacpacpac!

Sus, pe deal, două fete se uită după mașina care dispare în depărtare. În curând împlinesc șaisprezece ani. Una dintre ele ține în mână o chitară, cealaltă o pușcă.

3.

FII BĂRBAT!

Cel mai rău lucru când vine vorba despre alții e că suntem dependenți de voi. Că ne influențați viețile. Nu doar oamenii pe care-i alegem, care ne plac, ci și voi, toți ceilalți – idioții. Voi, ăia care stați în fața noastră la coadă, voi, ăia care nu știți să conduceți ca lumea, voi, ăia cărora le plac serialele TV proaste și care vorbiți prea tare în restaurant și ai căror copii îi molipsesc pe-ai noștri de norovirus la grădiniță. Voi, ăia care parcați strâmb, ne furați joburile și votați cu partidul greșit. Da, și voi ne influențați viața, clipă de clipă.

•

Doamne Dumnezeule, ce vă mai urâm din cauza asta!

* * *

La barul cârciumii Blană de Urs stau înșirați câțiva bătrâni tăcuți. Se zice că au în jur de șaptezeci de ani, dar s-ar putea la fel de bine să aibă dublu. Sunt cinci la număr, au cel puțin opt păreri diferite și li se zice „chinta unchiașilor”, fiindcă, la patinoar, stau mereu toți cinci aproape de mantinelă, mint și se ceartă la antrenamentele Clubului de Hochei Björnstad. După antrenament, se duc la Blană de Urs să mintă și să se mai certe și pe-acolo. Când și când, se distrează încercând să se păcălească unul pe altul că l-a lovit demența senilă pe nepusă masă: ba își schimbă noaptea numărul de pe fațada casei unul altuia, ba își ascund reciproc cheile, după ce dau pe gât câteva pahare. Odată, patru dintre ei au remorcat mașina celui de-al cincilea și i-au lăsat în schimb o mașină identică, dar închiriată, iar asta ca să-l sperie că i-a sunat ceasul să meargă la azil când, a doua zi dimineată, a constatat că nu-și putea descuria portiera. La meciuri, plătesc cu bani de la jocul de *Monopoly*. Acum câțiva ani, preț de aproape un sezon întreg, au pretins că sunt la Jocurile Olimpice din 1980 și, de câte

ori îl vedeau pe directorul tehnic al clubului, Peter Andersson, îi vorbeau în germană și îi ziceau „Hans Rampf”. Asta l-a scos încet-încet din minți pe Peter, iar „chinta unchiașilor” s-a bucurat mai ceva decât la o victorie în minutele de prelungiri. În oraș, lumea zice că e foarte posibil ca unchiașii să fie, de fapt, senili deja, toți cinci, dar cine dracu’ poate să demonstreze că așa-i?

•

Ramona, proprietara cârciumii, pune cinci pahare cu whisky pe bar. La Blană de Urs nu-i decât whisky de-un soi, însă tristeți de mai multe feluri. Unchiașii au urmărit drumul Clubului de Hochei Björnstad până sus, în vârful clasamentului național, dar și până jos, la coada lui. Toată viața. Însă astăzi vor avea cea mai proastă zi din toate câte le-au fost date.

* * *

Mira Andersson e în mașină, în drum spre birou când îi sună telefonul. E stresată din mai multe motive. Răspunde, dar scapă telefonul sub

banchetă și înjură, cu detalii anatomice despre stăpânul iadului, amănunte care, după cum spune Peter, soțul Mirei, ar face să roșescă și o gașcă de marinari beți. Când Mira reușește să-și găsească telefonul, interlocutoarea are nevoie de câteva secunde să-și revină după toate cele auzite.

— Alo! strigă Mira.

— Alo, da, vă sun de la compania S Express. Ne-ați trimis un e-mail în care ne solicitați o ofertă... spune femeia pe un ton foarte precaut.

— De unde? Cum ați zis? S Express? Ați greșit numărul! constată Mira.

— Sunteți sigură? În documentele mele scrie că... insistă interlocutoarea.

Dar Mira scapă din nou telefonul din mână și izbucnește iar într-o tiradă spontană despre ce simte ea legat de organele sexuale, respectiv forma capului inginerului responsabil pentru designul telefonului. Când reușește din nou să-l găsească, femeia de la celălalt capăt al firului și-a făcut singură un serviciu și a închis.

Mira nu apucă să se gândească prea mult la

conversație. Așteaptă un telefon de la Peter, care e la o ședință la prefectură, în care se va discuta soarta clubului de hochei, iar emoțiile legate de consecințele acelei ședințe îi strâng stomacul ghem, tot mai tare. Când lasă telefonul pe scaunul de alături, ecranul se luminează o clipă, arătând, înainte să se stingă, o fotografie cu Maya și Leo.

Conduce mai departe spre serviciu. Dacă s-ar fi oprit și ar fi căutat pe internet firma S Express, ar fi aflat că este specializată în servicii de mutări. În orașe în care oamenilor nu prea le pasă de hochei, poate că ar fi fost o glumă nevinovată că vreun oarecare a cerut unei firme de mutări o ofertă în numele familiei Andersson. Dar Björnstad nu-i un astfel de oraș. Într-o pădure tăcută nu-i nevoie să urlî ca să fii amenințător.

Dar Mira își va da seama în curând, firește. E o femeie deșteaptă și a trăit suficient de mult timp aici. Björnstadul e cunoscut pentru multe lucruri bune. Păduri frumoase de îți taie răsuflarea, o ultimă bucată de pământ virgin într-

o țară în care politicienii vorbesc doar despre dezvoltare regională. Oameni prietenoși, modești, care muncesc din greu, care iubesc natura și hocheiul – public care umple tribunele, indiferent în ce divizie e echipa, pensionari care își pictează fața în verde când merg la meci. Vânători responsabili, pescari pricepuți, oameni tari ca pădurea, încăpățânați precum gheața. Vecini care te ajută la nevoie. Viața poate fi grea pe-aici, dar oamenii râd și zic: „Trebuie să fie grea!” Da, Björnstadul e cunoscut pentru toate astea. Mă rog... și pentru altele.

Acum câțiva ani, un bătrân antrenor și-a povestit în presă cele mai urâte amintiri din carieră. Pe locul doi, trei și patru erau meciurile în orașe mari, unde suporterii înrăiți aruncau pe teren cu cutii de tutun de mestecat, monede, mingi de golf, atunci când nu le plăceau deciziile arbitrilor. Dar, pe primul loc era un patinoar mic, pierdut într-o pădure, unde, cândva, un arbitru a dictat o lovitură de pedeapsă în favoarea echipei oaspete în ultimul minut al partidei. Oaspeții au marcat, Björnstad a pierdut, iar arbitrul și-a

ridicat privirea spre rândurile cu locuri în picioare din tribună, unde stăteau de obicei cei din vestita „Gașca”, bărbați în geți negre care cântau asurzitor și urlau înfiorător. Dar nimeni n-a ridicat vocea – Gașca amuțise.

Soțul Mirei, Peter Andersson, directorul tehnic al clubul din Björnstad, a fost primul care a înțeles pericolul. S-a repezit spre cabina tehnică și, exact când s-a auzit semnalul de încheiere a jocului, a stins toate luminile din sală. În întuneric, oamenii de ordine au reușit să-i scoată pe arbitri de pe teren și i-au dus direct la mașini. Altfel, nimeni n-avea nicio îndoială ce s-ar fi întâmplat.

Și de-asta amenințările tăcute sunt de ajuns aici. Un telefon la o firmă de mutări ajunge, iar Mira va înțelege cât de curând motivul.

•

Ședința de la prefectură nu s-a încheiat, dar unii dintre locuitorii din Björnstad știu deja concluziile.

* * *

În fața prefecturii flutură întotdeauna steaguri – unul în culorile naționale și unul cu stema prefecturii. Politicienii le văd din sala de ședințe. Mai sunt câteva zile până la Sânziene și au trecut trei săptămâni de când Kevin și familia lui au părăsit orașul, schimbând astfel istoria. Nu istoria celor ce vor urma, ci pe aceea a celor întâmplare. Doar că nu e limpede pentru toată lumea încă.

Unul dintre politicieni tușește neliniștit și face o încercare vitejească de a-și închide nasturii sacoului, deși, la o estimare fugară, pare să fi trecut cel puțin șase mese de Crăciun de când asta era, teoretic, posibil.

— Îmi pare rău, Peter! Dar am decis că, la nivel regional, cel mai bine e să aprobăm buget pentru *un* singur club de hochei. Și are prioritate clubul din... Hed. Ar fi mai bine pentru toată lumea, inclusiv pentru tine, dacă ai accepta asta, dată fiind... situația.

Peter Andersson, directorul tehnic al Clubului de Hochei Björnstad, e așezat la celălalt capăt al mesei. Realizând că a fost trădat, simte cum se

prăbușește în întuneric și reușește doar să îngaime:

— Dar avem... avem nevoie de ajutor câteva luni, până mai găsim câțiva sponsori... Prefectura nu trebuie decât să fie girant pentru împrumutul de la bancă...

Peter amuțește pe dată, rușinat de propria-i prostie. Politicienii au vorbit deja, firește, cu șefii băncii, doar sunt vecini, joacă golf și vânează elani împreună. Decizia s-a luat cu mult înainte ca el să intre în sala de ședințe. Când l-au invitat să participe, politicienii au avut grijă să sublinieze faptul că avea să fie „o întâlnire neoficială”. Adică nimeni nu va întocmi procesul verbal. Scaunele din sală sunt foarte înguste, astfel încât cei aflați la putere să poată sta pe mai multe deodată.

Telefonul lui Peter bâzâie scurt. Îl deschide și găsește un e-mail de la președintele clubului. Și-a dat demisia. Probabil că știa și el dinainte ce urma să se întâmple. Cu siguranță Clubul de Hochei Hed i-a oferit un post. Iar Peter va încasa singur lovitura.

De cealaltă parte a mesei, politicienii se foiesc stânjeniți. Peter bănuiește ce gândesc: „Nu te face de râs, Peter! Nu cerși, nu implora! Fii bărbat!”

* * *

Björnstad e în apropierea unui lac mare, cu plajă de-a lungul unuia dintre maluri. Pe timpul verii, când e așa de cald încât aproape reușești să uiți că iarna durează nouă luni pe-aici, plaja e luată cu asalt de adolescenți. În mijlocul furnicarului de mingi gonflabile și hormoni, e un băiat de doisprezece ani, cu ochelari de soare. Îl cheamă Leo Andersson. Puțini îi știau numele vara trecută, dar acum toți îl cunosc și-i aruncă priviri furișe, de parcă e o bombă cu ceas. În urmă cu două luni, Maya, sora mai mare a lui Leo, a fost violată de Kevin, dar poliția n-a putut dovedi nimic, așa că Kevin a scăpat. Orașul s-a împărțit în două tabere. Cei mai mulți au fost de partea lui Kevin și ura crescândă i-a împins pe oameni să încerce să forțeze familia lui Leo să plece din oraș. Au aruncat cu pietre pe care scria

„TÂRFĂ” prin fereastra camerei Mayei și au hărțuit-o la școală. S-au adunat cu toții în patinoar și au încercat să-l concedieze pe Peter din funcția de director tehnic.

Apoi a apărut un martor, un băiat de vârstă Mayei, care fusese în casă atunci când s-a întâmplat totul. Dar n-a contat. Poliția n-a făcut nimic, orașul și-a ținut gura, adulții n-au ajutat-o pe Maya. Însă, într-o noapte, la puțin timp după aceea, s-a întâmplat altceva. Nimeni nu știe prea bine ce. Kevin n-a mai ieșit din casă. A început să umble zvonul că e bolnav psihic și, într-o dimineață, acum trei săptămâni, Kevin și familia lui au părăsit orașul.

Leo a crezut că o să fie mai bine. Dar a fost mai rău. Are doisprezece ani și, în vara asta, învață că oamenii vor prefera întotdeauna o minciună simplă, în loc de un adevăr complicat, căci minciuna are un avantaj imbatabil: adevărul trebuie să spună tot ce s-a întâmplat, pe când minciuna trebuie să fie doar ușor de crezut.

Când membrii clubului au votat, la mustață, ca Peter Andersson să rămână directorul tehnic

al clubului, tatăl lui Kevin l-a mutat imediat pe băiat la Clubul de Hochei din Hed. Apoi i-a convins pe antrenor, pe aproape toți sponsorii și, în mare, pe toți jucătorii buni din echipa de juniori să se mute și ei. Când familia lui Kevin a plecat brusc din oraș acum trei săptămâni, totul s-a întors cu susul în jos, dar, în mod bizar, nu s-a schimbat nimic.

Păi, ce-și închipuise Leo? Că toată lumea avea să înțeleagă că, de fapt, vinovatul era Kevin? Că oamenii aveau să-și ceară scuze? Că sponsorii și jucătorii aveau să se întoarcă în Björnstad cu capetele plecate? Ei, pe dracu', în orașul ăsta nimeni nu pleacă fruntea! Cauza simplă a multora dintre cele mai rele fapte ale noastre este că nu vrem să recunoaștem niciodată că am greșit. Cu cât e mai mare greșeala și cu cât sunt mai grele consecințele, cu atât mai multă mândrie avem de pierdut dacă dăm înapoi. Așa că nimeni nu recunoaște nimic. Brusc, toți cei cu bani și putere din Björnstad au băgat altă strategie la înaintare: au încetat să mai spună că au fost vreodată prieteni cu familia Erdahl. Au

început să mormăie precaut, apoi să spună sus și tare că „băiatul a fost ciudățel dintotdeauna” și că „taică-su l-a împins prea mult de la spate, clar, se vedea!”. Apoi, pe nesimțite, au început comentariile că „familia aia n-a fost niciodată ca... știi, ca noi. Taică-su nici nu era de prin părțile locului, era venit de undeva”.

Cât despre treaba cu mutatul de la clubul din Björnstad la cel din Hed, la început ziceau că Kevin a fost „învinuit pe nedrept” și „prins într-o vânătoare de vrăjitoare”, apoi au dat-o cotită: cum că sponsorii și jucătorii nu s-au dus în Hed după Kevin, ci ca „să se îndepărteze” de el. Numele lui Kevin a fost deja șters din registrul membrilor clubului din Hed, dar a rămas în cel al clubului din Björnstad. Și, uite-așa, toți s-au mutat departe de violator și de victimă, astfel încât foștii amici ai lui Kevin să-l poată numi „psihopat”, dar să continue să o facă pe Maya „târfă”. Minciunile sunt simple, adevărul e greu.

Clubului de Hochei Björnstad i s-a spus „Clubul lui Kevin” de atât de multă lume, încât cel din Hed a devenit automat opusul. Părinții

jucătorilor au primit e-mailuri de la politicienii din prefectură, mesaje despre „responsabilitate” și „nesiguranță” și, când oamenii se simt amenințați, totul se petrece ca într-o profeție care se adevărește de la sine, pas cu pas. Într-o noapte, cineva a scris „Violatori!!!” pe unul dintre indicatoarele de la intrarea în Björnstad. Peste vreo două zile, un grup de copii de opt ani, atât din Björnstad, cât și din Hed, aflați în tabăra de cercetași, au fost trimiși acasă după ce s-au caftit la sânge, pentru că elevii din Hed le-au strigat celor din Björnstad: „Bjööörnstaaad! Violatori!”

Iar astăzi Leo e pe plajă, la cincizeci de metri de foștii camarazi ai lui Kevin, zdrahoni de optsprezece ani, cu trupuri bine antrenate. Poartă șepci roșii cu emblema Clubului de Hochei Hed. Ei sunt cei care au scris pe internet că Maya „a meritat-o” și că, evident, Kevin era nevinovat, că doar „pe târfa aia n-ar atinge-o nimeni nici c-un băț”. De parcă Maya ceruse cuiva să o atingă în vreun fel. Acum, aceiași băieți spun că Kevin n-a fost niciodată de-al lor și vor continua să repete

aceleași minciuni, până când Kevin nu va mai fi asociat decât cu orașul și, pe oricâte părți s-ar întoarce chestiunea, ei vor părea mereu eroii poveștii. Pentru că ei câștigă întotdeauna.

Leo e cu șase ani mai mic decât ei, mult mai firav și mai slab, dar câțiva dintre prietenii lui i-au zis că „trebuie să facă și el ceva”. Că vreunul dintre mizerabilii ăia trebuie pedepsit. Că trebuie „să fie bărbat”. Bărbăția e complicată când ai doisprezece ani. Sau orice altă vârstă.

•

Și, deodată, se aude ceva. Peste tot, capetele se întorc spre cearșafurile de plajă, pe care vibrează telefoane. Mai întâi unul, două, apoi toate deodată, până când semnalele se întrepătrund țipător, ca într-o orchestră simfonică în care muzicienii își acordează instrumentele în același timp. Vestea se răspândește.

•

Clubul de Hochei Björnstad nu mai există.

* * *

„E doar un club, sunt lucruri mai importante

pe lume!” E ușor să zici asta dacă ești de părere că hocheiul înseamnă doar niște cifre. Dar nu-i deloc așa și, pentru a înțelege, trebuie să începi cu o întrebare foarte simplă: „Ce simte un copil când joacă hochei?” Răspunsul nu-i deloc greu. Ați fost vreodată îndrăgostiți? Asta simte un copil când joacă hochei.

•

De-a lungul șoselei, în afara orașului, un adolescent asudat, de șaisprezece ani, aleargă. Îl cheamă Amat. Într-un atelier de service auto, în inima pădurii, un alt adolescent murdar, de optsprezece ani, își ajută tatăl să aranjeze sculele și să stivuiască anvelope. Îl cheamă Bobo. Într-o grădină, o fetiță de patru ani și jumătate șutează puc după puc în zidul unei case. O cheamă Alicia.

Amat speră ca, într-o bună zi, să ajungă atât de bun, încât hocheiul să-i scoată pe el și pe maică-sa din orașul ăsta. Pentru el hocheiul e viitorul. Bobo speră doar să mai apuce un sezon de viață lipsită de griji și plină de hohote de râs, pentru că știe că toate zilele de după aceea vor fi

ca zilele lui taică-su. Pentru Bobo, hocheiul e ultimul loc de joacă al copilăriei.

Și pentru Alicia, fetița de patru ani și jumătate care șutează pucuri în grădină? Ați fost vreodată îndrăgostiți? Asta e hocheiul pentru ea.

•

Telefoanele vibrează. Orașul încremenește. Nimic nu se răspândește mai repede decât o poveste bună.

•

Amat, șaisprezece ani, se oprește pe marginea șoselei. Măinile pe genunchi și pieptul pulsând greu în jurul inimii: *pac, pac, pac, pac, pac!* Bobo, optsprezece ani, aduce o altă mașină în atelier și se apucă să îndrepte tabla îndoită a caroseriei: *pac, pac, pac!* Pe pavajul din grădină, Alicia, patru ani și jumătate, se pregătește să șuteze. Mănușile îi sunt prea mari, iar crosa prea lungă. Cu toate astea, șutează din răspuțeri – *pac!*

Cresc într-un oraș mic, dintr-o pădure mare și, în jurul lor, suficient de mulți adulți spun că slujbele se împuținează, iernile sunt tot mai rele

și casele tot mai rare. Că regiunea are multe resurse naturale, dar banii tot în orașele mari ajung, fir-ar să fie! Că „urșii se cacă în pădure și toată lumea se cacă pe Björnstad!”. Copiilor le vine ușor să iubească hocheiul, pentru că, atunci când joci, nu te mai gândești. Pierderea memoriei e cel mai frumos cadou pe care sportul ni-l poate face.

Dar vine mesajul. Amat se oprește, Bobo scapă ciocanul și, foarte curând, cineva va trebui să-i explice fetiței de patru ani și jumătate ce înseamnă că un club de hochei „a dat faliment”. Va încerca să-i spună că-i doar un club sportiv care nu se mai ține pe picioare, deși cluburile sportive nu fac asta niciodată. Doar încetează să existe. Oamenii nu se mai țin pe picioare, nu cluburile.

* * *

La cârciumă, la Blană de Urs, umblă o vorbă – „Ține ușa închisă, să nu-nghete muștele!” Și se mai zic și altele: „Tu vorbești de hochei? Tu nici cu amândouă mâinile în buzunarele de la spate

nu-ți găsești curul!” Sau: „Tu vorbești de tactică de joc? Tu, care ești mai aiurit decât o vacă pe iarbă artificială?” Ori: „Fundașii noștri mai buni în sezonul viitor? Hait, te piși pe piciorul meu și-mi zici că plouă!” Dar astăzi nu se ceartă nimeni, e liniște deplină. Și asta e insuportabil. Ramona umple paharele cu whisky, un ultim rând. Chinta unchiașilor, toți de șaptezeci și ceva de ani, dau noroc scurt. Cinci pahare goale aterizează greoi pe tejghea. *Pac! Pac! Pac! Pac! Pac!* Unchiașii se ridică, ies și fiecare își vede de drumul lui. Se vor mai întâlni mâine? Și dacă da, de ce? Pe ce naiba să se mai ciondănească dacă nu mai au echipă de hochei?

* * *

Despre multe nu se vorbește într-un oraș mic, dar, când ai doisprezece ani, nu mai există secrete, căci știi deja unde să cauți pe internet. Iar Leo a citit tot. Poartă o bluză cu mânecă lungă, deși e cald. Zice că e din cauză că s-a ars la soare, dar, de fapt, nu vrea să i se vadă urmele zgârieturilor. Nu se poate abține să se zgârie

noaptea, când ura i se strecoară pe sub piele. Nu s-a bătut niciodată, nici măcar în meciurile de hochei. Își zice că poate seamănă cu taică-su și violența nu-i stă în fire. Dar acum tânjește să se ia la harță cu cineva, care să-i dea fie și un singur motiv să apuce ceva greu și să-i strivească mutra.

„Frații trebuie să aibă grijă unii de ceilalți!”, așa ni se zice tot timpul când suntem mici. „Nu vă certați! Nu vă bateți! Frații trebuie să aibă grijă unii de ceilalți!” Leo și Maya ar fi trebuit să aibă un frate mai mare. Poate că el ar fi putut să-i protejeze. Îl chema Isak și a murit înainte să se nască ei, de o boală dintr-acelea care îl fac pe Leo să nu creadă că există Dumnezeu. Leo nici n-a înțeles că Isak a fost o persoană în carne și oase până când, la șapte ani, a găsit un album foto cu el și cu părinții. Râdeau cu gurile până la urechi în fotografii, se îmbrățișau strâns și se vedea că se iubeau enorm. Isak l-a învățat pe Leo insuportabil de multe lucruri în ziua aceea, fără măcar să existe. L-a învățat că iubirea nu-i de ajuns. Iar ăsta e un lucru îngrozitor de învățat la șapte ani. Sau la orice vârstă.

Are doisprezece ani și încearcă să fie bărbat. Ce o mai fi însemnând și asta... Încearcă să nu se mai zgârie noaptea până la sânge, încearcă să plângă neauzit, ghemuit sub pătură, încearcă să urască fără ca alții să vadă și să înțeleagă, încearcă să ucidă gândul care nu încetează să-i pulseze în tâmples. Frații trebuie să aibă grijă unii de alții, dar el nu și-a putut apăra sora. Nu și-a putut apăra sora nu și-a putut apăra sora nu și-a putut apăra sora.

Azi-noapte s-a scărpinat, s-a zgâriat pe burtă și pe piept, până când și-a făcut o rană lungă și îngustă, din care a început să se prelingă sânge. De dimineață s-a privit în oglindă și s-a gândit că rana arată ca un fitil ce duce spre inimă. S-a întrebat dacă arde acolo înăuntru. Și cât timp mai are până la capătul fitilului.

4.

FEMEILE SUNT ÎNTOTDEAUNA PROBLEMA

Generațiile mai în vârstă le spuneau celor două orașe „Ursul” și „Taurul”, mai ales când era vorba de meciuri de hochei. Asta se întâmpla acum mulți ani și nimeni nu mai știe dacă echipa din Hed avea deja taurul drept emblemă pe tricouri sau și l-a pus după primirea poreclei. La vremea aceea, erau multe cirezi în jurul orașului Hed și mai mult spațiu cu pășuni și, de aceea, când regiunea s-a industrializat, acolo s-a început cu construirea fabricilor. Oamenii din Björnstad erau cunoscuți că sunt sânguincioși, dar pădurea era mult mai deasă în preajma Björnstadului, așa că banii au ajuns în orașul vecin. Generațiile mai în vârstă povesteau metaforic cum s-au luptat Ursul și Taurul și cum lupta asta a dus la un

echilibru de putere între orașe, nelăsându-l pe unul singur să acapareze toată puterea. Poate că lucrurile stăteau altfel atunci, când slujbele și resursele încă erau de ajuns pentru ambele orașe, dar acum e mai greu. E o iluzie că poate exista echilibru în violență.

•

Violența nu poate fi niciodată controlată. Am vrea noi.

* * *

Maya e acasă la Ana. Sunt ultimele minute de liniște și pace de care se bucură înainte să sosească mesajul, ultimele clipe între plecarea lui Kevin din oraș și dezlănțuirea iadului. Trei săptămâni în care lumea aproape că părea să fi uitat de Maya. A fost minunat. Și se va termina în curând.

Ana verifică dacă dulapul cu arme e încuiat, apoi ia cheia, descuie, se asigură că puștile sunt descărcate și încuie la loc. O minte pe Maya că vrea „să le curețe”, dar Maya știe că Ana face asta doar pentru că taică-su s-a apucat din nou de

băutură. Iar ultimul semn că un vânător a ajuns să bea peste măsură este faptul că uită descuiat dulapul cu arme sau vreo pușcă încărcată. S-a întâmplat o singură dată, când Ana era mică, iar maică-sa tocmai se mutase de acolo, dar Anei grija asta nu-i mai dă pace de-atunci.

Întinsă pe podea, cu chitara pe burtă, Maya se preface că nu înțelege. Ana duce povara de a fi copilul unui alcoolic. E un chin singuratic.

— Auzi, idioato? zice Ana într-un târziu.

— Ce-i, tuto? zâmbește Maya.

— Cântă ceva! îi poruncește Ana.

— Nu-mi dai tu mie ordine, că nu-s sclava ta muzicantă! izbucnește Maya.

Ana zâmbește cu gura până la urechi. O prietenie ca a lor nu se poate cultiva, crește doar spontan.

— Te rooog?

— N-ai decât să-nveți să cânti, măgăriță căpoasă!

— N-am nevoie, zuzo, sunt ocupată cu pușca. Hai, cântă sau trag!

Maya izbucnește în hohote de râs. Și-au

promis una celeilalte, la începutul verii, că nu vor lăsa bărbații din nenorocitul ăsta de oraș să le ia și asta – râsul.

— Da' nu ceva deprimant! adaugă Ana.

— Gura! Dacă vrei să-ți asculți cretinitățile tale vesele, *unț-bumț*, n-ai decât să iei laptopul! pufnește Maya.

Ana își dă exasperată ochii peste cap:

— Băi, vezi PUȘCA, da? Dacă te-apuci să-mi cânti muzica ta de drogați, îmi zbor creierii, și-o să fie vina ta!

Râd în hohote amândouă. Iar Maya cântă cele mai vesele cântece pe care le știe și care, dacă o întrebi pe Ana, nu sunt vesele deloc. În vara asta, însă, se mulțumește cu ce primește.

•

Două semnale scurte ale telefonului le întrerup. Apoi încă două. Și încă două.

* * *

A fi directorul tehnic al unui club de hochei nu-i o slujbă cu normă întreagă, ci cu trei. Când Mira nu-și mai poate ascunde iritarea,

obișnuiește să-i spună lui Peter: „Tu ai două căsnicii, una cu hocheiul, una cu mine” Nu-i spune și că jumătate dintre căsătorii sfârșesc în divorț. Nu-i nevoie.

Politicienii din sala de ședințe vor bagateliza întâlnirea, spunând că a fost „doar o chestie legată de sport”. Cea mai mare minciună de care Peter a reușit să se convingă vreodată este că „sportul și politica nu se pupă”. Ba dimpotrivă. Doar că, atunci când politica ne avantajează, zicem că-i vorba de „cooperare”. Când îi avantajează pe alții, zicem că se cheamă „corupție”. Peter se uită pe fereastră, în fața prefecturii, flutură întotdeauna steaguri, ca să știe nemernicii care lucrează acolo dincotro bate vântul.

— Prefectura... ăăă, noi... s-a decis să candidăm pentru a găzdui Campionatul Mondial de Schi. Adică Björnstad și Hed împreună, îl informează unul dintre politicieni.

Bărbatul încearcă să dea impresia de prestanță, dar e greu când, în același timp, culege firimituri de brișă scăpate din colțul gurii în

buzunarul sacoului. Toată lumea știe că de ani de zile încearcă să obțină aprobarea bugetului pentru un centru de conferințe cu hotel. Campionatul Mondial de Schi i-ar da șansa mult așteptată. Și, din întâmplare, socrul politicianului lucrează la Federația Națională de Schi, iar soția lui are o firmă care organizează excursii de vânătoare și „cursuri de supraviețuire” în pădure pentru oameni de afaceri bogați, din orașe mari, care, de bună seamă, nu pot supraviețui fără minibar și facilități de spa. Un alt politician intervine:

— Trebuie să ne gândim la imaginea regiunii, Peter. Contribuabilii sunt îngrijorați. Toată atenția asta negativă din presă a atras după sine nesiguranță...

O spune de parcă nesiguranța e problema. De parcă nu PROBLEMA e problema. Îi toarnă cafea lui Peter. Un altfel de om probabil ar fi dat cu ceașca de perete, dar lui Peter violența îi e pur și simplu străină. Nici când juca hochei nu s-a luat vreodată la bătaie pe teren. Iar bărbații care stau acum în fața lui îl urăsc pe Peter pentru asta,

în secret, dar, în ultimul timp, își ascund secretul din ce în ce mai prost.

Ei știu că slăbiciunea lui Peter e loialitatea, că simte că datorează ceva orașului natal. Hocheiul i-a dat lui Peter tot și se pricepe să-i amintească asta necontenit. În vestiarul patinoarului, pe o bucată de hârtie prinsă pe un perete, scrie: „De la cel ce primește mult, mult se așteaptă!”

Un alt politician, care se flatează mereu că el e dintre aceia care „spun lucrurilor pe nume”, zice:

— Björnstadul n-are echipă de juniori și abia dacă mai are și de seniori! V-ați pierdut deja cei mai buni jucători și majoritatea sponsorilor! Au plecat toți la clubul din Hed! Trebuie să ne gândim la binele contribuabililor!

Acum un an, același politician a primit o întrebare critică de la ziarul local, cu privire la planurile prefecturii de a aloca buget pentru construirea unui patinoar nou și costisitor. Iar omul a răspuns, foarte sigur pe el: „Știți ce vor contribuabilii din Björnstad? Vor să meargă la meciuri de hochei!” E simplu să dea vina pe ei

pentru orice, indiferent cum își schimbă politicianii părerea – contribuabilii sunt de vină.

Aceiași bani vor ajunge în aceleași buzunare, doar că buzunarele se mută în alt oraș: Hed. Peter vrea să protesteze, dar nu poate. Întotdeauna s-au făcut matrapazlâcuri cu bugetul pentru sport al prefecturii, fie prin „subvenții” pure, fie ascunse în „împrumuturi” sau „alocări de fonduri”. Ca atunci, de pildă, când prefectura a „închiriat” locuri de parcare în fața patinoarului, deși terenul era chiar al prefecturii. Sau când prefectura a închiriat patinoarul „pentru folosință publică”, în caz că vreun cetățean ar fi avut chef să meargă la patinaj miercurea, între orele două și cinci dimineața. La un moment dat, unul dintre membrii comitetului de conducere al clubului era, în același timp, membru al conducerii unei întreprinderi prestatoare de servicii publice și a permis întreprinderii să achiziționeze „pachete de sponsorizare” scumpe pentru meciuri de hochei care n-au avut loc niciodată. Iar Peter a aflat. Vechea conducere a clubului de hochei era

coruptă. Peter i-a înfruntat la început, apoi a fost nevoit să accepte că acestea sunt „regulile jocului”. Într-un oraș mic, sportul nu supraviețuiește fără sprijinul prefecturii. Așa că nu poate să le strige acum „Corupților!”, pentru că politicienii știu exact cât știe Peter.

•

Îi vor lichida clubul. L-au chemat doar ca să fie siguri c-o să-și țină gura.

* * *

Șepcile roșii ale adolescenților atletici au emblema cu taurul în atac. Ocupă tot mai mult din plajă, testând limitele de răbdare ale tuturor, să vadă dacă îndrăznește cineva să-i oprească. Leo îi urăște din tot sufletul.

Când Kevin a plecat din oraș, istoria s-a schimbat, iar foștii lui prieteni s-au adaptat repede la noile adevăruri. Tot ce le trebuia era un nou lider. William Lyt, atacant în prima linie și fost vecin cu Kevin, a făcut un pas în față și le-a oferit o versiune a poveștii după care tânjeau cu toții. William își auzise părinții vorbind luni de

zile despre asta, la masa din bucătărie, așa că n-a trebuit decât să devină ecoul cuvintelor lor: „Noi suntem victimele în treaba asta. Ne-au furat victoria în finala campionatului! Am fi câștigat dacă îl lăsaș pe Kevin să joace! Dar Peter Andersson a politizat toată situația și, pe urmă, a încercat să dea vina pe noi că psihopatul de Kevin a violat-o pe târfa aia! Da' noi n-am făcut *nimic*, ce dracu'! Și știi de ce a făcut asta? Fiindcă Peter Andersson ne-a urât întotdeauna! Toată lumea îl ascultă fiindcă a fost jucător profesionist în LNH. Că parcă asta îl face superior tuturor în moralitate! Ce, crezi că dacă nu era vorba de fata lui Peter, îi mai interzicea cineva lui Kevin să joace în finală? Dacă vreo altă fată din oraș era violată, crezi că Peter trimitea copiii după Kevin în ziua finalei? Peter e un ipocrit! Iar de Kevin doar s-a folosit! Peter n-a vrut niciodată jucători de pe Colina în clubul de hochei! Și știi de ce? Fiindcă întâmplarea face că unii dintre noi ne-am născut în familii cu bani și asta nu se pupă cu imaginea de binefăcător a lui Peter Andersson!”

În fiecare sezon, maică-sa, Maggan Lyt, se enervează pe club pentru că promovează drept purtători de stindard copii din cartierele sărace ale orașului, dar, când e vorba de facturi, clubul se așteaptă ca părinții de pe Colina să-și deschidă portofelele. „Când o să se sature odată lumea de proiectele sociale ale lui Peter Andersson?” s-a războit ea astă-primăvară, când s-a făcut public faptul că clubul a înființat o școală de hochei pentru fete de patru, cinci ani.

— Vor club de fete! urlă William acum pe plajă.

Cuvintele lui au efect, sunt ușor de înțeles. Toți jucătorii din echipă se simt atacați și neînțeleși după violul comis de Kevin. Așa că e o ușurare să știe că Peter Andersson îi urăște, fiindcă motivul cel mai simplu de a-l urî este convingerea că Peter i-a urât primul.

* * *

Peter se uită în jur, la cei așezați la masă. Toți așteaptă de la el „să fie bărbat”, dar Peter nu mai știe ce bărbat văd politicianii în el: băiatul pentru

care Clubul de Hochei Björnstad a fost a doua casă? Tânărul care a ajuns căpitan și a făcut dintr-o echipă de hochei muribundă, din fundul pădurii, a doua echipă din țară ca nivel de performanță acum douăzeci de ani? Jucătorul profesionist din Liga Națională de Hochei? Sau bărbatul care s-a lăsat convins să se întoarcă acasă și să devină directorul tehnic al clubului care decăzuse nu știu câte divizii? Bărbatul care, în pofida a tot, a reușit să formeze una dintre cele mai bune echipe de juniori din țară, ridicând astfel, din nou, clubul spre vârf? Oare mai e vreunul dintre toți bărbații ăștia?

Sau acum e doar tată? Căci fiica *lui* a fost violată. *El* s-a dus cu ea la poliție în acea dimineață de martie. *El* s-a uitat, din parcare patinoarului, cum polițiștii îl scoteau din autocar pe starul juniorilor din Björnstad, aflați în drum spre cel mai mare meci din viața lor. Știe ce gândesc toți bărbații aflați acolo, în sala de ședințe, și știe ce gândesc bărbații de peste tot: „Dacă era fiică-mea, îl omoram pe ăla care i-a făcut așa ceva!” Și n-a trecut o noapte de atunci

fără ca Peter să nu-și dorească să fie un altfel de bărbat. Unul cu violența în vene. El însă ia ceașca de cafea ce i se oferă. Căci a fi bărbat e greu, la orice vârstă.

Unul dintre politicieni îi explică, pe un ton în egală măsură empatic și disprețuitor:

— Trebuie să fii un bun coechipier, Peter! Trebuie să ne asumăm responsabilitatea pentru *toți* locuitorii din regiune. O reputație bună e esențială pentru a putea găzdui Campionatul Mondial de Schi. O să construim un patinoar nou în Hed și o să înființăm liceul sportiv de hochei acolo...

Lui Peter nu-i trebuie să audă mai mult. Știe care e viziunea de viitor a prefecturii, era de față când s-a scris. Mai întâi noul patinoar și liceul sportiv, apoi mallul și drumuri mai bune spre autostradă. Centrul de conferințe cu hotel și un campionat mondial de schi transmis la TV. Pe urmă, cine știe? Poate un aeroport? Orice sport e doar un sport, până când cineva, care nu dă doi bani pe sport, are de câștigat de pe urma lui. Atunci devine *economie*. Clubul de hochei urma

să salveze toată regiunea. Și asta încă e valabil. Doar că nu pentru clubul lui Peter.

Un alt politician, care se vede treaba că era dus cu mintea în vacanță de cel puțin două ore deja, își ridică brațele în aer a neputință:

— Da, și regretăm, firește, toată... situația. Cu fiică-ta...

Așa zic ei: „fiică-ta”. Niciodată „Maya”, numele ei. Pentru că astfel îi sugerează lui Peter *cum* ar trebui să gândească: dacă ar fi fost vorba de fiica altcuiva, l-ar fi lăsat pe Kevin să joace în finală? Politicienii îi zic „situația”, dar consultanții în relații publice, angajați de prefectură, îi zic „scandalul”. Ca și când problema nu e că o fată a fost violată, ci că fapta a ajuns la urechile tuturor. Consultanții le-au explicat politicianilor că mai există și alte comunități „lovite de scandaluri asemănătoare, care au afectat negativ imaginea orașului”. Dar că nu vor lăsa să se întâmple asta aici. Și că cel mai simplu mod de a îngropa scandalul e să îngroape Clubul de Hochei Björnstad.

Căci, astfel, toată lumea poate să vorbească

despre un „program de redresare regională” și despre cum se poate clădi un club mai bun în Hed, cu „mai mult simț de răspundere și moralitate”, fără să fie nevoiți să dea socoteală de ce sunt aceiași politicieni dintotdeauna cei care „clădesc”.

— Toți afurisiții ăștia de ziariști care sună, Peter... Oamenii sunt neliniștiți! Prefectura trebuie să întoarcă foaia!

De parcă ziariștii nu sună și acasă la Peter. Nici el, nici Maya n-au vorbit cu presa. Au făcut tot ce trebuia, și-au ținut gura, dar nu contează. Nu și-au ținut gura suficient de mult.

* * *

În timp ce William Lyt își petrece vara sudând echipa Clubului de Hochei Hed în ura comună față de Peter Andersson, alte discuții au loc ici și colo. Tatăl lui William e în comitetul de conducere al clubului de golf, unde joacă împreună cu directori de bancă și politicieni. E popular nu doar pentru că are mulți amici cu bani, ci și pentru că e un om care „spune

lucrurilor pe nume”. Prefectura are nevoie de sprijinul mediului de afaceri pentru candidatura privind găzduirea Campionatului Mondial de Schi, iar oamenii de afaceri au pus o condiție dură: un singur club de hochei, nu două. Au zis că e vorba de „responsabilitate economică”. Și au subliniat cuvântul „responsabilitate”.

Așa că acum, pe plaja de lângă lac, cu câteva zile înainte de Sânziene, telefoanele adolescenților încep să bâzâie toate deodată. Mai întâi se lasă tăcerea, apoi grupul de băieți musculoși izbucnește în hohote de râs răutăcioase. William Lyt râde mai tare decât toți. Se cațără într-un copac și agață două steaguri roșii, ale clubului din Hed, care flutură ca două răni sângerânde deasupra frunzișului verde, culoarea clubului din Björnstad.

Echipa lui Lyt se adună în semicerc sub pâlcul de copaci, gata de harță. Dar sunt prea masivi, prea puternici și toți cei adunați pe plajă merg la aceeași școală. Așa că Lyt ia în stăpânire plaja, care se împarte apoi, așa cum se împarte totul pe lumea asta: între cei care se fac auziți și cei care

nu.

Și-atunci cei care îi văd pe Lyt și gașca lui și îi urăsc fără a putea face ceva, cei care iubesc Clubul de Hochei Björnstad, dar nu sunt suficient de puternici să se pună cu namilele, trebuie să-și verse mânia pe altcineva. Pe cineva mai slab.

* * *

Maya și Ana citesc primele mesaje anonime, apoi își închid telefoanele: „E vina ta!”, „Dacă moare clubul, mori și tu, târfo!”, „Îl terminăm și pe taică-tu!!!” Ana și Maya știu ce se întâmplă, știu asupra cui se vor îndrepta ura și amenințările. Unii vor spune că prăbușirea clubului din Björnstad e vina Mayei, că ar fi trebuit „să-și țină gura”, alții vor râde disprețuitori și vor zice că „așa pățesc târfele mici și mincinoase”.

Maya se duce la baie și vomită. Ana se chircește pe podea, în holul de lângă baie. A citit că în grupurile de sprijin pentru victimele violurilor, oamenii își zic „supraviețuitori”. Căci

asta fac zi de zi, supraviețuiesc suferinței la care au fost supuși, iar și iar. Ana se întreabă dacă există un nume și pentru ceilalți: cei care au lăsat violul să se întâmple. Oamenii sunt mai dispuși să-și distrugă unul altuia viața decât să recunoască deschis că poartă o mică parte din vina colectivă pentru fapta unui băiat. E mai ușor să negi, dacă îți induci convingerea că a fost „un episod izolat”. Ana visează să-l omoare pe Kevin pentru ce i-a făcut celei mai bune prietene ale ei, dar cel mai mult visează să distrugă orașul ăsta pentru ce i-a făcut Mayei.

Idioții nu vor spune că Kevin a distrus clubul de hochei din Björnstad, vor spune că „scandalul” a distrus clubul. Căci, de fapt, problema lor nu e violul săvârșit de Kevin, ci faptul că Maya a fost violată. Dacă Maya n-ar fi existat, nimic nu s-ar fi întâmplat. Femeile sunt întotdeauna problema. În lumea bărbaților.

Maya și Ana își pun lucrurile în rucsacuri, ies pe ușă și se afundă, fără țintă, în pădure. Căci oriunde e mai bine decât în casă. Ana nu-și ia cu ea pușca. O să-i pară rău mai târziu.

* * *

Leo așteaptă până se întunecă. Așteaptă singur, ascuns după copacii de la marginea pădurii, până când plaja se golește. Atunci se furișează înapoi, se urcă în copac și dă foc steagurilor roșii. Filmează flăcările care înghit literele și emblema Clubului de Hochei Hed. Apoi postează anonim filmul pe internet, într-un loc unde știe că toată școala se va uita.

Lumea va zice că violența a ajuns în Björnstad în vara aceea, dar e o minciună. Violența era deja acolo. Căci toți suntem dependenți de alți oameni și asta nu putem să ne-o iertăm niciodată unii altora.

5.

ORICE OM E O SUTĂ DE LUCRURI

Un tânăr dezbrăcat până la brâu merge singur prin pădure. Are un rucsac în spate și ursul tatuat pe braț. Într-un birou, o avocată elegant îmbrăcată se uită la fotografiile cu familia ei, de pe masa de lucru. Tocmai a primit încă un telefon de la o firmă de mutări și nu înțelege de ce. În același timp, pe șosea trece o străină într-un jeep. În torpedou are o listă cu nume.

Telefoanele vibrează. Peter Andersson nici n-a plecat încă de la ședință, dar politicienii au și răspândit vestea că Clubul de Hochei Björnstad urmează să dea faliment. Așa i-au învățat consultanții în relații publice scumpi: că trebuie să „controleze situația”.

Tânărul din pădure, avocata în biroul ei și străina din jeep se uită la telefoane. Toți sunt

afecțați.

* * *

Orice om e o sută de lucruri, dar, în ochii celorlalți, de cele mai multe ori n-avem șansa să fim decât unul singur. Mira Andersson e avocată, absolventă a doua universități, din două țări diferite, dar, în Björnstad, va fi întotdeauna doar „nevasta lui Peter Andersson”. Uneori se detestă că urăște atât de mult asta. Că nu-i ajunge să aparțină cuiva.

Își mănâncă prânzul la masa de lucru, înconjurată de *post-it-uri* – pe cele roz sunt scrise lucruri legate de muncă, pe cele galbene liste cu cumpărături și diverse treburi pe care membrii familiei au rugat-o să le facă. Lângă computer sunt fotografiile cu Leo și Maya. Privirile lor îi umplu Mirei conștiința de o vină care ar distruge-o dacă gândurile nu i-ar fi întrerupte de pașii apăsați de pe coridor.

Mira aproape zâmbește, în ciuda acestei veri îngrozitoare, căci știe cine o să intre pe ușă. Știe, în parte, pentru că nu poate fi decât cealaltă

obsedată de muncă rămasă la birou înainte de Sânzienă, și, în parte, pentru că ușa nu se deschide niciodată când intră colega, ci se azvârle la o parte din calea ei. Colega Mirei are aproape un metru nouăzeci înălțime și face o gălăgie de-ai zice că are un metru nouăzeci și în lățime. E cea mai competitivă persoană pe care Mira o cunoaște. Zicala ei e: „Tine-ți gura și facturează!” începe conversația în mijlocul unei fraze, ca de obicei, ca și cum e vina Mirei că a avut neobrăzarea să nu fie prezentă de la prima propoziție:

— ... și pizzeria e închisă, Mira! Fiindcă-i *sărbătoare*, auzi! Îți dai seama? Cum naiba să-nchizi pizzeria? Ar trebui clasată drept instituție publică vitală ca... spitalele sau... pompierii sau... magazinele de pantofi! Și voiam să mă culc cu ăla de la casă, ăla cu mutra tristă mereu. Ăștia triști sunt cei mai buni în pat! Tu ce mănânci? Mai ai mult de lucru?

Mira oftează de parcă stinge lumânările de pe ultimul tort din viața ei. Îi arată cutia cu mâncare adusă de acasă. Colega se preface că vomită.

— Foarte matur! zice Mira.

— Ce dracu' e *aia*? scâncește colega.

Mira izbucnește în râs. Fără să forțeze, ceea ce e minunat. Câteva secunde de normalitate. Colega are apucături alimentare de adolescent. Nu întreabă niciodată „Ce e bun?”, ci „Cât de mare e porția?”. Citește meniurile ca pe niște declarații de război. Mira îi face încurajator semn cu furculița spre prânzul ei:

— Asta se cheamă *salată*, da? Seamănă cu carnea, doar că nu-i nevoie să omori animale. Hai, gustă!

Colega face un pas înapoi.

— Nici moartă! Miroase de parcă-i scoasă din curul unui cadavru!

— Haide, măi, serios! izbucnește Mira dezgustată.

— Ce? întreabă colega nedumerită.

— Te porți ca un copil! o apostrofează Mira.

— *Tu* te porți ca un copil! Ține-ți gura și facturează! mormăie colega și se trânteste pe un scaun de parcă se aruncă de pe un acoperiș.

Mira vrea să mai spună ceva, dar telefonul o

întrerupe. Răspunde, crezând că e Peter, dar, de la celălalt capăt al firului, o voce izbucnește jovial:

— Mira Andersson? Vă sun de la compania de transport Jansson. Am primit o comandă pe numele dumneavoastră pentru cincizeci de lăzi de împachetat. Le putem lăsa în grădină?

Mira nu mai înregistrează ultimele cuvinte ale interlocutorului. O vede pe colegă deschizându-și computerul, citind ceva și albindu-se la față. În secunda următoare, telefonul Mirei vibrează scurt.

* * *

Peter se ridică. Cei mai mulți dintre politicienii aflați de cealaltă parte a mesei nu-l umilesc dând mâna cu el, ci doar ies din sală. Dar unul dintre ei se oprește și-i spune, cu un aer de falsă bunăvoință:

— Impresionant, Peter, ce-ai reușit să faci cu echipa de juniori astă-primăvară! Unic, de fapt! S-ajungă băieții noștri, orașelul nostru, o asemenea provocare pentru echipe mari! Dacă și

câștigau... Atunci, poate... mda, știi tu.

Peter știe. Mult prea bine. Într-un sport în care poveștile cu cenușărese sunt pe cale de dispariție, în care cluburile mari înghit toate talentele cluburilor mici, Björnstadul a reușit să-și convingă cei mai buni jucători să rămână și să joace pentru orașul natal. Și au ajuns până în finală, dar au jucat meciul fără starul echipei. Și... aproape au câștigat. Dar nu-i de ajuns.

Hocheiul e rege în Björnstad, iar copiii sunt educați după filosofia că „tabela de marcaj nu minte niciodată”. Ori ești cel mai bun, ori ești ca toți ceilalți, iar cei mai buni nu caută scuze, ci o cale să câștige. Prin orice mijloace, cu orice preț. Le vorbim despre „mentalitatea de învingător”, căci un învingător are ceva ce altora le lipsește, un creier special care face să i se pară de la sine înțeles că s-a născut să fie erou. Când meciul se decide în ultimele secunde de joc, învingătorul izbește cu crosa în gheață și urlă la coechipieri să-i paseze pucul. Un învingător nu roagă, ci poruncește să i se dea. Când în tribună mii de oameni se ridică în picioare și strigă, mulți

jucători devin nesiguri și dau înapoi, dar învingătorul iese în față. Despre mentalitatea asta e vorba. Toți visăm să fim cei mai buni, să marcăm ultimul puc din ultimele clipe cutremurătoare ale sezonului, dar descurajant de puțini dintre noi au, de fapt, curaj să fructifice șansa când totul e în joc. Și asta e ceea ce îi deosebește pe învingători de restul.

Acum douăzeci și ceva de ani, echipa de seniori din Björnstad ar fi putut deveni campioană națională. Preț de un sezon întreg, toată lumea din oraș a repetat la nesfârșit același slogan: „Björnstad contra tuturor!” Ziariștii sportivi din orașele mari nu le-au dat nicio șansă, echipele cu renume i-au subestimat, dar, când au ajuns în Björnstad, s-a întâmplat ceva: după ce autocarele au mers zeci de kilometri prin pădure, după ce au intrat în patinoarul dărăpănat și au văzut tribuna transformată, pe toate laturile, în ziduri urlătoare, îmbrăcate în verde, giganții au început să tremure. Patinoarul din Björnstad a fost un castel în sezonul acela. Întregul oraș mărșăluia într-acolo la fiecare meci. Echipa avea

în spate o întreagă comunitate. Ce conta că cluburile mari aveau bani? Hocheiul era rege în Björnstad. „Björnstad contra tuturor!”

Dar finala s-a jucat în deplasare, în capitală. În ultimele secunde, Peter Andersson a preluat pucul. La sute de kilometri depărtate, în pădure, viața unei întregi comunități era pe lama crosei lui Peter. Și, cu atât mai mult, viața clubului de hochei. Prăpastia dintre elită și restul e atât de adâncă în hochei. Cei aflați în vârful clasamentului încasează toți banii din meciurile televizate și au mii de sponsori. Ceilalți trebuie să învețe că „echipa cea mai bună câștigă întotdeauna”. Așa că, atunci când Peter a preluat pucul, a fost mai mult decât un simplu șut, un simplu meci, a fost o șansă pentru micul oraș să doboare un gigant. Ce istorie nemaipomenită s-ar fi putut scrie! Preț de-o seară, după tot rahatul îndurat de oamenii ăștia din pădure, Björnstadul ar fi putut simți că era rândul său. Ar fi fost povestea care face pe oricine să se îndrăgostească de sport, aceea în care nu câștigă *întotdeauna* cei mari și bogați.

Peter a șutat. Și a ratat. Un oraș întreg și-a ținut răsuflarea, apoi a încetat să mai respire. Fluierul de final a răsunat, echipa adversă a ieșit învingătoare și, în sezonul următor, Clubul de Hochei Björnstad s-a prăbușit din divizia A și n-a mai reușit să urce de atunci.

Peter s-a mutat în Canada, în Liga Națională de Hochei, dar s-a accidentat. Cariera lui s-a încheiat mai repede decât un vis. Apoi s-a întors acasă și, în ciuda tuturor greutăților, a încheiat o echipă de juniori care a ajuns aproape cea mai bună din țară. Aproape. Politicianul ridică din umeri și adaugă:

— Victoria vindecă orice, Peter.

Mai bine i-ar fi spus în față ce gândește cu adevărat: „Nu ești un învingător, Peter! Învingătorii câștigă. Așa află lumea care sunt! Învingătorii marchează cu ultimul puc. Învingătorii nu amestecă treburile de dincolo de teren cu ce se întâmplă pe gheață. Învingătorii nu cer poliției să-l ridice pe starul echipei din autocarul aflat în drum spre cel mai mare meci. Învingătorii știu că victoria vindecă orice în

orașul ăsta, iar locul doi nu vindecă nimic.

Politicianul îl bate prietenește pe Peter pe umăr.

— Da' știi ceva, Peter, poate ar trebui să vezi asta ca pe o oportunitate. O șansă să-ncerci o altă meserie, să petreci mai mult timp cu familia!

Peter ar vrea să-l dea dracului, dar iese tăcut din prefectură. Dă ocol clădirii, se oprește sub o scară și se apleacă peste un strat cu flori. Când e sigur că niciunul dintre nemernici nu-l poate vedea, vomită.

Îi sună telefonul. E Mira. Înțelege că vestea s-a răspândit deja, dar n-are putere să răspundă. Nu vrea să audă dezamăgirea din vocea soției și se teme ca ea să nu audă plânsul din glasul lui. Mira sună iar și iar, până când Peter își închide telefonul. Când trăiești toată viața pentru un club de hochei, problema e că nu știi cine ești fără el. Se urcă în mașină și pornește, cu degetele atât de încleștate pe volan, încât picături de sânge încep să i se prelingă pe lângă pielițele rupte ale unghiilor.

Într-un jeep, o străină privește tăcută șoseaua, prin ochelarii de soare. Trage cu sete din țigară și suflă rotocoale de fum prin fereastra deschisă. Jeepul parcat la umbra unor copaci e suficient de ruginit și rablagit să nu atragă atenția nimănui. Pe lista cu nume din torpedou, „Peter Andersson” e primul. Când Peter se urcă în mașină și pleacă, străina îl urmează.

6.

DACĂ NU-I RĂZBOI, ISCĂ EI UNUL

Tânărul de optsprezece ani din pădure își dă jos rucsacul, îl lasă în iarbă și se urcă într-un copac. Vara i-a deschis părul lung și i-a întunecat pielea și mai mult în jurul tatuajului cu ursul. Îl cheamă Benjamin, dar numai mama și surorile lui îi zic așa. Pentru toți ceilalți e Benji. Numele lui e arareori asociat cu exemple de bună purtare, încă de când era la grădiniță, se spunea că băiatul va sfârși în închisoare sau în cimitir. Hocheiul i-a fost și salvarea, și condamnarea, căci cele mai rele trăsături de caracter ale lui Benji dincolo de teren l-au făcut admirat pe gheață. Kevin era starul, Benji era scutul. Frați. Orașul iubea mâinile lui Kevin, dar idolatriza pumnii lui Benji. În Björnstad, când cineva zice gluma cu „m-am dus să văd o bătaie și s-a lăsat cu meci de

hochei”, sigur e vorba despre Benji.

Așa că orașul a rămas șocat când Kevin a fost acuzat de viol, dar a fost aproape la fel de șocat că Benji i-a luat apărarea Mayei Andersson împotriva prietenului lui, a celui care îi era ca un frate. Benji a rămas în Björnstad, în loc să plece la clubul din Hed. Benji Ovich a făcut ce era drept. Dar pentru ce? Mesaje pline de dispreț de la numere necunoscute sosesc acum unul după altul. Îi spun că clubul lui e mort. Că a ales greșit. Că nu mai are nimic. Acum câteva luni, juca alături de cel mai bun prieten, într-una dintre cele mai bune echipe din țară. Iar acum stă singur într-un copac, fumează iarbă și e gata să le demonstreze că au avut dreptate celor care zic: „Mai devreme sau mai târziu, băiatul ăsta ori își face lui vreun rău, ori altuia”.

* * *

În vara asta, de fiecare dată când se uită la fotografiile cu Peter, Maya și Leo, Mira Andersson simte o rușine imensă pentru faptul că, atunci când e la serviciu, îi e mai ușor să-și imagineze că sunt o familie normală. Că nu ard

pe dinăuntru toți patru, că nu împart aceeași tăcere acasă fiindcă nimeni nu mai are cuvinte.

Maya le-a cerut să nu mai vorbească despre viol, odată, când stăteau la masa din bucătărie, la începutul verii. Le-a zis pur și simplu, fără urmă de dramatism: „Am nevoie să merg mai departe”. Peter și Mira au încercat să zâmbească și să încuviințeze, dar privirile lor sfredeleau parchetul. Părinții trebuie să-și sprijine copiii, nu pot să-și apuce fiica de un braț și să țipe că *ei* au nevoie să mai vorbească, că le e frică și se simt descurajați și... egoiști. Că doar asta sunt, nu? Egoiști.

Mira știe că oamenii nu înțeleg cum de are putere să lucreze, cum de lui Peter îi mai pasă de hochei, dar adevărul este că, uneori, sunt singurele lucruri de care le mai pasă. Când totul se prăbușește în jur, te refugiezi în singurul lucru pe care știi că poți să-l controlezi. Orice altceva doare prea tare. Așa că te duci la muncă și te ascunzi acolo, precum alpiniștii care își fac adăpost în troiene când se apropie furtuna.

Mira nu e naivă, dar e părinte. A încercat să

meargă înainte. Kevin a plecat, iar psihologa a zis că Maya face progrese în ședințele de terapie, așa că se gândește că totul încă poate fi... bine. Așa își tot zice. Peter va vorbi cu cei de la prefectură, clubul va primi banii de care are nevoie și totul... se va rezolva.

Dar acum le închide telefonul în nas celor de la firma de transporturi care a primit o comandă de lăzi de împachetat pe numele ei. Citește mesajul sosit pe telefon. E de la un jurnalist: „Încercăm să-l contactăm pe soțul dumneavoastră, Peter, pentru comentarii legate de falimentul Clubului de Hochei Björnstad”. Următorul mesaj e de la un vecin: „Vă mutați???” Atașat mesajului e o captură de ecran de pe pagina de internet a unei firme de imobiliare – cineva a afișat casa familiei Andersson ca fiind de vânzare. Fotografiile sunt făcute de curând. Cineva a fost în grădina lor în dimineața aceea.

Mira îl sună pe Peter, dar nu-i răspunde. Știe ce urmează să se întâmple. Dacă clubul se duce de râpă, nu mai contează a cui a fost vina.

Anumiți oameni din orașul ăsta au început deja să caute țapi ispășitori. Va fi vina lui Peter. Vina Mayei. A directorului tehnic. A târfei.

Mira îl sună iar pe Peter. Și iar. Și iar. Ultima dată, apelul nu se mai conectează. Colega face un pas înapoi când Mira izbește masa cu pumnul strâns. Mira își aude încheieturile trosnind, dar continuă să lovească cu toată mânia celor o sută de femei diferite din ea:

PAC! PAC! PAC! PAC! PAC!

* * *

Benji se ghemuiește. Șuvițe de fum îi ies pe nări. Unii zic că drogurile îi ridică la cer, dar pentru Benji sunt ca marea – nu-l fac să zboare, doar îl ajută să plutească. Îl țin la suprafață, fără să fie nevoie să se zbată. Când nu se droghează, se simte de parcă înoată din răspuțeri să-și salveze viața.

Când era copil iubea vara, căci atunci frunzele îi ajută pe băieți să se facă nevăzuți în copaci. Iar

Benji a avut întotdeauna multe motive să se ascundă, așa cum ai când ești altfel într-un vestiar unde toți învață că trebuie să fie un întreg, un clan, o echipă, pentru a câștiga. Așa că Benji a devenit ceea ce le trebuia: sălbaticul. A ajuns atât de temut, încât odată, când era accidentat, antrenorul l-a pus totuși pe banca jucătorilor. N-a ieșit pe teren nici măcar un minut, dar adversarii n-au avut curaj să se atingă de Kevin.

O parte din duritatea asta Benji și-a antrenat-o. Se cățara în copaci într-un fel despre care antrenorul spunea, râzând, că l-a făcut „jumătate tanc, jumătate maimuță”. Tăia lemne la canisa soră-sii și apoi boxa cu pumnii în stivă, ca să-și întărească încheieturile. Dar o parte din brutalitate era deja în el – acea parte care nu se poate insufla, de care nu-l poate dezvăța nimeni, iar asta îl face pe Benji imprevizibil. Când era mic, unii băieți i-au zis „săniuța” într-o iarnă, pentru că nu-l aducea nimeni cu mașina la antrenamente, ca pe alți copii, ci venea singur pe bicicletă, trăgând după el o sanie pe care era

geanta cu echipamentul. Porecla a durat câteva luni, până când unul dintre jucători a întins coarda prea mult cu gluma, iar Benji a intrat cu sania în vestiar și i-a spart doi dinți cu ea. După asta nu prea a mai primit porecle.

Stă nemișcat în copac, dar înăuntrul lui totul e haos. Primul cel mai bun prieten din copilărie e ca prima iubire. Vrem să fim cu ei tot timpul. Dacă ne părăsesc, ne simțim ca și cum ni s-a amputat ceva. Kevin și Benji veneau din părți ale orașului atât de diferite, încât parcă erau din două rase umane diferite. Dar gheața a devenit ringul lor de dans. Kevin avea genialitatea, iar Benji violența. A fost nevoie de zece ani ca toată lumea să priceapă că era ceva genialitate și în Benji și mult mai multă violență în Kevin.

Câte să-i poți ierta celui mai bun prieten? Cum să știi dinainte? Într-o noapte, în primăvară, în aceeași pădure, Kevin îl ruga tremurând să-l ierte. Dar Benji i-a întors spatele și a plecat. Nu au mai vorbit de atunci.

În dimineața în care, acum trei săptămâni, Kevin a părăsit orașul, Benji era în același copac

ca și acum. Izbindu-și capul de trunchiul copacului. Tare, tot mai tare. *Pac! Pac! Pac!* E amețit de droguri și apăsător de ură. Aude voci. Nu știe dacă își imaginează sau e aievea. Apoi le aude din nou, mai aproape. Le vede printre copaci. Mușchii i se încordează.

•

O să facă rău cuiva.

* * *

Dacă vrei să știți de ce oamenii sacrifică totul pentru iubire, trebuie să vă întrebați mai întâi cum s-au îndrăgostit. Uneori nu-i nevoie de mare lucru ca să te îndrăgostești. Doar de timp. În adâncul sufletului, toți adulții știu că hocheiul e doar un joc inventat, dar, când ai cinci ani, inima ți-e mică, așa că trebuie să iubești cu toată deodată.

Mama lui Peter Andersson era bolnavă, iar taică-su obișnuia să se îmbete, să țipe de parcă fiu-său nu avea urechi și să-l lovească de parcă era un străin. Peter a crescut cu voci în minte care îi spuneau că nu era bun de nimic. Vocile au

amuțit pentru întâia oară când Peter și-a pus patinele în picioare. Nu-i poți da unui băiat ceea ce a găsit la școala de hochei și-apoi să-i iei asta înapoi fără consecințe. S-a făcut vară, patinoarul s-a închis, dar Peter, băiețelul de cinci ani, s-a dus întins la antrenorul echipei de seniori a clubului și i-a bătut la ușă. „Când începe hocheiul?” a vrut el să știe. „La toamnă”, i-a răspuns Sune, antrenorul, de pe-atunci un bătrân atât de rotofei, încât și când vorbea folosea doar argumente circulare. „Cât mai e până atunci?” a întrebat băiețelul de cinci ani. „Până la toamnă?” a mormăit antrenorul. „Da, că nu știu ceasul”, a zis băiețelul. „Păi sunt câteva... luni”, a murmurat antrenorul. „Pot s-aștept aici?” a întrebat băiețelul. „Până la TOAMNĂ?” a izbucnit Sune. „E mult?” a întrebat Peter. Și asta a fost începutul unei prietenii de-o viață.

Sune nu l-a întrebat niciodată pe băiat ce era cu vânătăile, iar Peter n-a vorbit niciodată despre ele, dar fiecare bătaie încasată acasă s-a văzut în ochii lui când a învățat să șuteze pucuri în micuța grădină a antrenorului. Sune știa că hocheiul nu

poate schimba viața unui copil, dar îi poate da o alta. O cale de a ieși și de a urca.

Sune l-a învățat pe Peter ce este un club. Nu ceva pe care să dai vina, nu ceva de la care să aștepti lucruri. „Clubul suntem noi, Peter, eu și cu tine. Când lucrurile merg cel mai bine sau cel mai prost ne arată atuurile sau defectele noastre”. L-a învățat pe Peter și alte lucruri: că trebuie să rămână în picioare și când câștigă, și când pierde, că jucătorii cei mai talentați au datoria de a-i ajuta pe cei mai puțin talentați, căci „de la cel ce primește mult, mult se așteaptă!”

În acea primă seară, Sune l-a însoțit pe băiețelul de cinci ani pe drumul spre casă. Cu câteva sute de metri înainte să ajungă, i-a spus că, dacă vine la el acasă a doua zi, îl va învăța să șuteze. „Promiți?” a întrebat băiețelul. Sune i-a întins mâna și i-a zis: „Promit. Și, când promitem, trebuie să ne ținem cuvântul, nu?” Băiețelul a dat mâna cu el și a încuviințat. Apoi bătrânul s-a așezat cu copilul pe o bancă și l-a învățat ceasul, ca să poată număra minutele până a doua zi.

Uneori nu-i nevoie de mare lucru ca să te îndrăgostești. Doar de timp. Peter Andersson, băiețelul de cinci ani, a visat de-atunci același lucru în fiecare noapte, preț de ani de zile – sunetul unui puc care zboară de pe crosă și se lovește de zidul unei case:

Pac!

* * *

Mama lui Benji Ovich nu vorbește aproape niciodată despre tatăl lui, dar, în rarele dăți când se întâmplă, închide ochii și șoptește: „Unii oameni așa sunt. Dacă nu-i război, iscă ei unul”.

Lui Benji i s-a tot spus că seamănă cu taică-su, dar nu știe în ce sens. Poate mai mult ca fire decât ca înfățișare. Știe că taică-su suferea. Și că, într-o zi, suferința a devenit de neîndurat. Vânătorii din împrejurimi nu spun niciodată cuvântul „sinucidere”, spun doar „Alan și-a luat pușca și s-a dus în pădure”. Benji s-a întrebat întotdeauna dacă a premeditat sau a făcut-o din

senin. Se întrebă același lucru când vede la știri fotografii cu bărbați care au făcut fapte îngrozitoare: De ce în ziua aceea? De ce nu pe altcineva? A fost cu intenție sau pur și simplu așa s-a întâmplat?

Benji știe că tristețea și mânia pot reprograma creierul, exact ca și drogurile și medicamentele. Poate că în capetele anumitor oameni există o anume încărcătură explozivă ce așteaptă doar chibritul aprins. Poate că maică-sa are dreptate când zice că unii oameni sunt dintr-aceia care iscă războaie.

De sus, din copac, Benji le vede pe Maya și Ana venind. Nu va putea niciodată spune ce anume i se întâmplă în clipa aceea. Instinct. Ceva se închide în el, altceva se deschide. Coboară din copac, își ia rucsacul din iarbă, scoate un obiect și îl cântărește în mână înainte să pornească.

•

Le urmărește.

* * *

Maya și Ana merg agale, fără o țintă anume, tot mai încet pe măsură ce se afundă în pădure. Nu vorbesc, știu tot ce are cealaltă de spus. Au știut dintotdeauna că nu-i ușor să crești în Björnstad dacă ești altfel. Chestia nasoală e că, atunci când crești, îți dai seama că poate nicăieri nu-i ușor. Nemernici sunt peste tot.

Cele două adolescente n-au avut niciodată prea multe în comun – prițesa și fata naturii, pasionata de muzică și iubitoarea de vânătoare. S-au cunoscut când erau mici și Ana a scos-o pe Maya din copca în care căzuse. Maya și familia ei tocmai se mutaseră în oraș, iar Ana nu avusese niciodată o prietenă. Și-au salvat viața una alteia. Ana o tachina pe Maya că nu putea merge neuzită prin pădure, că se mișca precum un elan pe tocuri. Maya glumea, la rândul ei, că Ana era cum era fiindcă maică-sa o făcuse cu o veveriță, nu cu taică-su. Dar n-a mai zis așa după ce mama Anei a plecat de-acasă. Iar Ana n-a mai necăjit-o pe Maya că e dependentă de wi-fi. Preț de câțiva ani au fost pe picior de egalitate, dar adolescența schimbă întotdeauna balanța puterii în prietenia

dintre două fete. Când au început liceul, cunoștințele Anei despre cum să supraviețuiești în pădure n-au mai făcut doi bani. Maya era cea care știa cum se supraviețuiește pe coridoarele școlii. Dar în vara asta? În vara asta nu mai sunt în siguranță nicăieri.

Ana merge în față, Maya în urma ei, cu privirea ațintită în părul prietenei. Își zice din nou că Ana e cea mai puternică și, în același timp, cea mai slabă persoană pe care o cunoaște. Tatăl Anei s-a apucat din nou de băutură. Nu-i vina nimănui. Așa e și gata. Maya și-ar dori să-i poată lua Anei durerea asta, dar nu poate, așa cum nici Ana nu-i poate lua Mayei violul. Fiecare are propria-i prăpastie în care să se prăbușească. Maya are coșmaruri, iar Ana are motivele ei să nu poată dormi. Seara se cuibărește lângă câini, când tatăl vine acasă și dă râmă totul în bucătărie, ca un monstru enorm, încărcat de tristețe și cuvinte nerostite. Câinii se întind într-un cerc protector în jurul Anei, deși nu le-o cere. Animale iubite... Tatăl n-a ridicat niciodată, nici măcar pentru o clipă, mâna asupra

fiicei lui. Dar când e băut, Ana se teme de el. La beție oamenii nu-și simt propria greutate, nu înțeleg că pot inspira frică fie și doar dând buzna în casă. Sunt uragane ce pustiesc păduri tinere. Se ridică amețiți de la masa din bucătărie și se clatină încolo și-ncoace, fără să bage de seamă ce calcă în picioare. A doua zi nu-și amintesc nimic, iar sticlele goale au fost adunate, paharele spălate în secret și casa e cufundată în tăcere. Nimeni nu zice nimic. Nu văd niciodată pustiul pe care îl lasă după ei în propriii copii.

Ana se oprește și se întoarce. Maya o privește, zâmbind vag. „Băi, ce te iubesc, tuto, fir-ar să fie!” își zice în gând, iar Ana înțelege. Așa că o întreabă:

— Să fii nevoită să te operezi ca să-ți pună rât sau să fii nevoită să te operezi ca să-ți pună fund de porc?

Maya izbucnește în râs. E jocul lor, de când erau mici – „Una sau alta?”

— Rât. Că mi-ar fi greu să stau cu curul pe coada aia ca tirbușonul când cânt la chitară.

— Ești bătută-n cap!

— *Eu* sunt bătută-n cap? Tu auzi ce-ți iese pe gură?

Ana chicotește pe înfundate. Privirea îi alunecă printre copaci.

— Ok, alta atunci: să fii nefericită și să trăiești o sută de ani sau să fii fericită un an și să mori?

Maya cugetă în tăcere. Nu apucă să răspundă. Când Maya tresare, Ana s-a întors deja și sfredelește pădurea cu privirea. Ar fi trebuit să-și dea seama mai devreme, dar Ana e obișnuită să ia urma și să vâneze, nu să fie urmărită.

Un pârâit scurt, crengi uscate care se rup sub greutatea unui corp compact. Sunt departe de oraș, ceea ce face locul suficient de periculos pentru o întâlnire cu vreun animal.

Dar crengile alea nu sub greutatea unui animal s-au rupt.

* * *

Patinoarul din Björnstad e închis și luminile sunt stinse când Peter sosește. Nu aprinde becurile, știe ce scrie pe bucățile de hârtie

îngălbenită lipite pe pereți, fără să aibă nevoie de lumină. Litere mici, scrise cu voce tare: „Echipa mai presus de ego”. Un pic mai sus: „Nu dau înapoi decât ca să-mi iau avânt!” Și mai sus: „Visează – Luptă – Câștigă!” Iar aproape de ușă, cu propriul său scris: „În picioare când câștigăm, în picioare când pierdem, în picioare întotdeauna!”

Logic gândind, oamenii își zic, poate, că astfel de lozinci sunt ridicole, dar nu logica te face cel mai bun într-un sport. Trebuie să fii un visător. Când Peter era la școala primară, învățătorul i-a întrebat ce vor să se facă atunci când vor fi mari. Peter a zis „jucător profesionist în Liga Națională de Hochei”. Își amintește și acum că toată clasa a izbucnit batjocoritor în râs. Iar Peter și-a petrecut toată viața arătându-le că au greșit. Logic gândind, oamenii zic că e imposibil ca un băiețel din micul Björnstad să ajungă să joace cu cei mai buni din lume, dar visătorii funcționează altfel.

Problema e că pe urmă nu te mai poți opri – nu le poți arăta niciodată destul oamenilor că au

greșit. Râsul batjocoritor își mută doar granițele. Pe peretele vestiarului e un ceas. S-a oprit și nimeni n-o să se sinchisească să schimbe bateria. Nu-i nevoie de mare lucru ca să te îndrăgostești, doar de timp. E nevoie de încă și mai puțin timp să ucizi ceva – o secundă e de-ajuns. Sportul e nemilos, un mare star devine un „fost” în mai puțin de zece secunde, pe drumul dintre teren și vestiar. Un club, care a supraviețuit mai bine de o jumătate de secol, condamnat la moarte în câteva minute, într-o prefectură. Peter se întreabă dacă vor dărâma patinoarul ca să ridice în loc centrul de conferințe cu hotel sau vreun alt rahat la care visează cei cu putere și bani, cei care nu iubesc niciodată nimic, ci doar *au*. Pentru ei patinoarul înseamnă doar ziduri și un acoperiș.

Urcă scările tribunei și iese pe coridorul îngust ce leagă birourile de la etaj. Câți ani din viață și-a lăsat în clădirea asta? Și ce mai valorează acum? Pe pereți sunt atârinate fotografiile înrămate, înfățișând momentele de glorie ale clubului: inaugurarea patinoarului în 1951, echipa de seniori care, acum douăzeci de

ani, a avut acel sezon de aur în care a ajuns aproape cea mai bună echipă din țară, echipa de juniori care a câștigat argintul astă-primăvară. Multe dintre fotografiile sunt făcute chiar de Peter.

Dintr-o singură mișcare, Peter smulge furios toate tablourile de pe pereți. Își ia avânt într-un capăt al coridorului și dărâmă ramă cu ramă. Sticla se sparge și o ploaie de cioburi cade pe podea, dar Peter e deja în drum spre ieșire. Patinoarul e cufundat în întuneric când trântește ușa în urma lui.

* * *

Așezată în tribună, în întuneric, străina îl urmărește pe Peter. Când Peter își pornește mașina în parcare, străina urcă scările și se uită la dezastrul de pe coridor. Vede fotografiile vechi acoperite cu cioburi, dar și pe cele mai noi, cu echipa de juniori. Doi dintre jucători apar aproape în fiecare. Dă la o parte cioburile cu piciorul și se apleacă peste o fotografie mai veche, înfățișându-i pe aceiași doi băieți, cu mult înaintea să ajungă cele două staruri ale orașului. O premiere, pe când aveau nouă, zece ani. Se țin pe

după umeri, frățește. Poartă tricourile cu numărul și numele de familie: „9 ERDAHL” și „16 OVICH”.

Cei mai buni prieteni, un sport pe care îl iubeau și o echipă pentru care și-ar fi dat viața. De ce e capabil un tânăr căruia i se iau toate astea dintr-odată? Străina trasează cu grijă un cerc în jurul numelui „Benjamin Ovich” de pe lista sa, coboară scările tribunei și iese din patinoar, își aprinde din nou o țigară. E cald și nici măcar o pală de vânt nu adie, dar, cu toate astea, străina protejează flacăra cu mâna, de parcă se apropie furtuna.

* * *

Ana și Maya își aud bătăile inimii când se întorc și îl văd pe Benji venind printre copaci. Nu demult un băiat care își iubea echipa și pe cel mai bun prieten al său, iar acum un tânăr cu pupilele mărite. Are un pumn strâns, iar în celălalt un ciocan.

•

Întrebați pe oricine din Björnstad și o să vă spună că băiatul ăsta a fost întotdeauna o bombă

cu ceas.

7.

PENTRU ÎNCEPUT, PRÂNZUL

O zicală veche din Hed spune așa: „Spune-i unui străin că urăști Björnstadul și ți-ai câștigat un prieten pe viață”. Orice copil din Hed învață de mic că, firește, e grozav să-i meargă bine Clubului de Hochei Hed, dar și mai important e să-i meargă prost clubului din Björnstad. Asta mai în glumă, mai în serios. Suporterii urlă că se „urăsc” sau se „omoaară” unii pe alții, dar nu în serios, bineînțeles. Până când, brusc, *este* în serios.

Când vom povesti cum s-a născut violența dintre orașele astea două, cei mai mulți dintre noi nu-și vor mai aminti ce a fost mai întâi: flăcările pe care Leo Andersson le-a filmat și le-a pus pe internet sau un alt filmuleț pe care cineva din Hed l-a postat aproape în același timp. Nimic nu

se răspândește mai repede decât o poveste bună și, cine a crescut în Hed iubind o echipă roșie și urând una verde, nu-și poate ascunde satisfacția răutăcioasă când prefectura, banii și puterea aleg de partea cui să fie.

Așa că un membru al clubului suporterilor de hochei din Hed oprește o politiciană aflată în drum spre casă și o filmează în timp ce o întreabă: „Auziți? Ce-o să facă toți iubitorii de hochei din Björnstad acum?” Politiciana, o femeie agitată, de vârstă mijlocie, ori nu știe ce să răspundă, ori știe foarte bine ce face, căci spune: „Păi n-au decât să se facă suporteri ai echipei din Hed, nu?”

Noaptea, o izbitură puternică o trezește pe politiciană. Dimineața, când iese din casă, găsește un topor înfipt în capota mașinii.

Îndreptându-se spre stația de autobuz, trece pe lângă o mașină, în care sunt doi bărbați în geaci negre. Nu-i nevoie să se uite la ea, știe că pe ea o urmăresc.

* * *

Cârciuma Blană de Urs e la locul ei dintotdeauna, în centru. E genul acela de local care mirosea mai bine când era voie să se fumeze înăuntru. Chipul Ramonei, proprietara, e precum dușumeaua – adânc brăzdat de viață, precum scândurile podelei de picioarele scaunelor trase de prea multe ori înainte și înapoi. Iar țigările i-au adus porecla drăgăstoasă „mama Marlboro” din partea tinerilor pentru care Blană de Urs este a doua casă. Uneori chiar prima. Ramona a trecut de vârsta pensionării, dar nimeni nu vorbește despre asta dacă ține la forma nasului său. Ramona tocmai își toarnă un mic dejun târziu într-un pahar înalt când intră străina. Ridică mirată o sprânceană.

— Da!

Străina se uită nedumerită în jur, în cârciuma goală.

— Pardon? zice ea.

— Cu ce-ți pot fi de ajutor? întrebă Ramona suspicioasă.

Străina are părul ciufulit, blugi, bluză de trening, șosete groase și genul acela de ghete

grosolane pe care, de obicei, le poartă cei care consideră temperaturile de peste zero grade drept un fenomen nenatural.

— Păi nu-i bar aici?

Buzele Ramonei se strâmbă precaut:

— Îhâm.

— Și-i de mirare că intră un client în bar?

— Depinde ce client.

Străina pare a fi de acord că observația e pertinentă.

— Am câteva întrebări.

— Ai greșit orașul.

Ușa din spatele străinei se deschide și intră doi tineri.

•

Poartă gecii negre.

* * *

Ana și Maya își simt inima în gât. Nu-l considerau pe Benji un dușman. A fost printre puținii care au rămas la clubul din Björnstad când Kevin și ceilalți jucători s-au mutat la cel din Hed. Dar, dacă Ana și Maya au învățat ceva

în orașul ăsta, este că loialitatea se poate schimba într-o secundă și că nu pot avea niciodată încredere că un bărbat nu va încerca să le facă rău.

Dar Benji se oprește la câțiva metri de ele, cântărind ușor ciocanul în mână. Pare că așteaptă să reacționeze ele primele. Benji a fost întotdeauna musculos, dar vara asta i-a dat trupului său altceva, o aură de cruzime. Ana nu și-a luat pușca și acum îi pare rău. L-a văzut pe Benji jucând hochei, știe că e cel mai bun, dar și cel mai periculos jucător pentru că e imprevizibil. Când lucrurile au luat-o razna uneori și Benji a pocnit pe careva, nimeni nu s-a prins dinainte.

Dar trupul abia dacă i se mișcă acum. Când în cele din urmă, deschide gura, cuvintele îi ies încet și răgușit, ca din coarde vocale ce n-au fost folosite de săptămâni. Lasă ciocanul să cadă, cu o bufnitură surdă, la picioarele Anei și spune:

— O să aveți nevoie de asta. Am ceva... pentru voi.

Anei și Mayei le va lua ceva să înțeleagă că

Benji adusese ciocanul ca să le înnarmeze, știind că, altfel, fetele nu vor avea curaj să-l urmeze. Ce tristețe insuportabilă pentru un om să înțeleagă că e un asemenea animal sălbatic în ochii celorlalți.

* * *

Bărbații cu geți negre se opresc în pragul ușii, obișnuiți ca simpla lor prezență să-i facă pe străinii nepoftiți să-și amintească, dintr-odată, că au rufe de pus la spălat sau de donat sânge la vreun spital aflat la cinci, șase sute de kilometri depărtare. În lunile ce vor urma, străina va înțelege că poveștile despre cei care obișnuiesc să bea la Blană de Urs sunt multe, dar prea puține gurile dispuse să le spună. Nu poartă însemne, nu au pagină de web. Când e meci în Björnstad nu i-ai deosebi de alți suporteri care se îndreaptă spre patinoar. Dar străina va pricepe că Gașca are grijă ca nimeni să nu ia decizii legate de clubul de hochei fără binecuvântarea sau blestemele ei și că îți dai seama câți sunt, de fapt, în Gașca, doar când ajung să-ți fie dușmani. Însă

străina ori e prea deșteaptă, ori prea dusă cu pluta ca să-i pese.

— Ești de la ziar? întrebă Ramona.

Bătrâna se întrebă dacă străina ignoră tonul ei agresiv sau are vreun diagnostic care o face să nu bage de seamă. Așa că adaugă:

— Au mai fost pe-aici vreo doi înainte, tot cu „întrebări”, da’ n-au plecat cu răspunsuri. Doar că și-au făcut ceva asigurări de viață mai bune dup-aia.

Amenințarea directă pare că zboară direct peste părul zburlit al străinei, care se întoarce pe scaunul de bar și privește încăperea cu pereții acoperiți cu fotografii, fanioane și tricouri de hochei.

— Serviți cumva prânzul?

Bărbații din pragul ușii nu știu dacă e o insultă voalată sau o întrebare sinceră. Dar Ramona izbucnește deodată În râs. Face un gest scurt și bărbații în geți negre ies.

— Nu ești de la ziar, constată ea, studiind-o pe străină cu capul ușor plecat într-o parte.

Apoi tonul îi devine, din nou, brusc

nemulțumit:

— Și-atunci ce dracu' cauți în Björnstad?

Străina își împreunează liniștită mâinile pe genunchi.

— Pentru început, prânzul.

* * *

Mira îl sună din nou pe Peter, fără succes. Sincer? Bănuia că așa o să fie, că prefectura va găsi un mod să întoarcă situația împotriva lui Peter. El e un romantic, dar Mira e avocată și a înțeles că, pentru prefectură, cel mai simplu mod de a îngropa scandalul e să îngroape clubul.

Întreaga familie Andersson – ea, Peter, Maya și Leo – hotărâse la începutul verii să rămână în Björnstad. Să se lupte. Dar Mira nu mai e la fel de convinsă acum. Câtă vreme să rămâi într-un loc care încearcă să scape de tine ca de un virus periculos? Iar dacă Peter nici nu mai are clubul, atunci ce le mai rămâne?

Colega stă tăcută de cealaltă parte a biroului, dar Mira își amintește tot ce-a spus despre Peter: „E dependent, Mira. Tu ai impresia că

dependenții sunt doar ăia care beau, iau droguri sau pariază la cursele de cai. Bărbatul tău n-are probleme cu alcoolul sau jocurile de noroc. E dependent de competiție. Nu poate să nu-ncerce să câștige. Nu poate trăi fără adrenalina victoriei”.

De câte ori Mira n-a stat trează noaptea, întrebându-se dacă e adevărat? Îl sună iar. Și iar. Și iar. În cele din urmă, Peter răspunde. Furios, chiar dacă nu se aude. Dar ea simte. În cea mai mică modulație a vocii lui când îi rostește numele. Mira șoptește:

— Am încercat să te sun, iubitele. Am... auzit ce s-a întâmplat...

Peter nu spune nimic. Așa că Mira îl întreabă:

— Unde ești?

Atunci îi răspunde:

— La birou, Mira. Ședință. Vorbim mai târziu.

Dar Mira își dă seama că e în mașină. Așa făcea mereu când pierdeau meciuri, în perioada lui de jucător profesionist. Se urca în mașină și conducea ore în șir. Peter n-a fost niciodată

violent cu nimeni, doar cu sine. Conducea fără țintă, fără să se gândească la faptul că, acasă, cineva îl aștepta, temându-se, de fiecare dată, că aceea va fi seara în care va suna telefonul și nu va fi Peter la celălalt capăt al firului. Că o voce de polițist o va întreba: „Soția domnului Peter Andersson?” și că va auzi cum interlocutorul trage adânc aer în piept când ea răspunde: „Da”.

— Nu știu ce să zic, iubitul. Îmi pare foarte rău! zice Mira.

— Nu-i nimic de spus, răspunde Peter scurt.

Mira ascultă huruitul motorului și se întreabă cu ce viteză conduce Peter.

— Trebuie să discutăm, iubitul...

— Nu-i nimic de discutat. Au câștigat. Au vrut să distrugă clubul și au găsit un mod de a câștiga.

Mira oftează neauzit, așa cum face de obicei, de parcă a greșit cu ceva.

— Da... iubitul, poate că... știu că acum și se pare că s-a sfârșit lumea, dar...

— Nu-ncepe, Mira.

— Ce să *nu-ncepe*?

— Știi ce vreau să zic.

— Voiam doar să-ți spun că asta-i poate o ocazie pentru noi să discutăm, în sfârșit, despre a face... altceva.

De câte ori l-a întrebat: „Când se termină hocheiul?” De câte ori el i-a răspuns: „La anul!” La anul o ia mai ușor, la anul va munci mai puțin, la anul e rândul ei să se ocupe serios de carieră. A așteptat aproape douăzeci de ani să vină „la anul”. Dar întotdeauna se întâmplă ceva care îl face pe Peter de neînlocuit – o criză în care e indispensabil –, iar pe ea o egoistă pentru că îi cere imposibilul: orar normal de lucru, să vină acasă la timp.

Atunci Peter izbucnește agresiv, poate fără intenție:

— Și ce să fac, Mira? Să mă fac casnic? Ce?

Așa că Mira răspunde defensiv, poate fără intenție:

— Nu-ți mai vărsa frustrarea pe mine! Voiam doar să zic că poate e o...

— O ce, Mira? Clubul ăsta e VIAȚA mea!

Peter îi ascultă răsuflarea. Mira își mușcă

obrajii ca să nu țipe. Peter încearcă să se calmeze și să-și ceară scuze, dar tot ce reușește să spună este:

— Știi ce vreau să spun, iubito...

Câți ani și-a irosit Mira? S-au mutat în Canada de dragul carierei lui, s-au mutat în Björnstad de dragul lui. De câte ori și-a spus că el, mai mult decât oricine, ar trebui s-o înțeleagă? Pe toți jucătorii de hochei îi mână dorința de a afla cât de buni sunt cu adevărat și asta e valabil și pentru avocați. Când s-au mutat în Björnstad, Mira a băut ceva mai mult vin decât trebuia într-o seară și i-a scăpat adevărul: „Să te muți aici e ca și cum ai accepta că nu vei ajunge niciodată să-ți folosești potențialul la maximum”. Peter a crezut că despre el vorbea, și cuvintele ei l-au rănit. Pe *el* l-au rănit!

— Știi ce vreau să spun! repetă el.

Mira înțelege, într-adevăr. Asta și e problema. Hocheiul e toată viața lui. Încheie discuția.

•

Colega abia apucă să se ferească de telefonul care se izbește de perete.

Străina pune o bucată de hârtie mototolită pe tejghea, o listă cu nume.

— Îi cunoști?

Bătrâna crâșmăreasă privește hârtia fără să o atingă.

— Meniul zilei e carne cu cartofi și sos. După ce mănânci, fii bună și pleacă încotro oi vedea cu ochii.

Străina strâmbă din nas.

— O opțiune vegetariană se poate?

Ramona înjură și dispare în bucătărie. Un cuptor cu microunde piuie. Se întoarce și îi trânteste în față o farfurie – carne, cartofi și sos.

— Sunt vegană, spune străina, pe un ton care sugerează că e ceva cât se poate de natural și nu ceva pentru care un om normal ar trebui vreodată să-și ceară scuze.

— Ce ești? mârâie Ramona.

— Vegană.

— Atunci meniul zilei e cartofi cu sos, spune Ramona și, luând un cuțit, scoate, cu aerul unei

mame enervate, bucățile de carne din farfurie direct pe tejgheaua barului.

Străina urmărește toată trebușoara, apoi întreabă:

— Sosul e cu smântână?

Ramona își golește paharul cu bere, înjură iar, îi smulge farfuria din față și dispare din nou în bucătărie. Se întoarce cu o altă farfurie. Plină doar cu cartofi.

Străina încuviințează netulburată și începe să mănânce. Ramona o privește iritată o vreme, apoi îi pune o bere lângă farfurie.

— Din partea casei. Trebuie să bagi și ceva hrănitor în tine, măi femeie!

— Nu beau alcool, spune străina.

— Nici eu, m-am lăsat! zice Ramona și, turnându-și încă o bere, continuă pe un ton defensiv: Asta? N-are nici cinci la sută. Practic, e lapte.

Străina pare că ar vrea să întrebe de la ce fel de vaci își ia Ramona „laptele”, dar se abține. Ramona toarnă și două pahare de whisky. Pe unul îl dă pe gât. Străina nu se atinge de al ei.

— Nu-i de dragul alcoolului. Face bine la stomac! declară Ramona.

Văzând că străina nu se atinge de whisky, îl dă pe gât și pe-al ei. De două ori mai bine pentru stomac. Străina studiază fanioanele și tricourile de hochei de pe pereți.

— V-a plăcut mereu hocheiul așa mult în orașul ăsta? întrebă ea.

Ramona pufnește disprețuitor:

— Nu *ne*. *Place* hocheiul. *Le place* ăloră din orașele mari, cu nenorocitele lor de floricele de porumb și loje VIP. Și a doua zi le place altceva. Asta nu-i un oraș mare.

Străina nu reacționează. Asta o neliniștește pe Ramona. De obicei, se pricepe să citească oamenii. Străina termină de mâncat, se ridică, pune banii pe tejghea, bagă lista cu nume în buzunar și pleacă. Când aproape că a ieșit pe ușă, Ramona strigă:

— De ce-s numai bărbați pe listă?

Străina se întoarce spre ea.

— Cum adică?

— Dac-ai venit în Björnstad să-ntrebi de

hochei, cum de ai doar nume de bărbați pe listă?

Străina își închide fermoarul bluzei de trening.

— Nu-s doar de bărbați. E și numele tău acolo.

Ușa se deschide și se închide. Străina își face loc printre bărbații în geți negre de afară. Ramona rămâne pe loc, derutată. E un sentiment cu care nu e obișnuită și care nu-i place defel.

8.

AȘA ÎNCEPE... CÂND SE TERMINĂ

Încă de mic, când copacii înverzeau, Benji fugea de-acasă și mergea ore în șir înainte să se cațare în vreunul. Dacă vântul bătea dinspre oraș, țipa cât îl ținea gura. Își urla toată durerea. Dacă vântul bătea din față, stătea nemișcat până când rafalele îi amorțeau obrazii și nu-și mai simțea lacrimile.

Cele trei surori mai mari l-au învățat să vâneze. Nu pentru că ar fi vrut, ci pentru că, atunci când mama lucra, băiatul nu putea sta singur în casă fără să facă prostii. Cu Benji, singurul lucru de care puteai fi sigur era că nu puteai fi sigur de nimic. Dar, spre surprinderea tuturor, natura a reușit să-i pătrundă în suflet acolo unde oamenii au eșuat. Când înveți de mic să te descurci în pădure, e ca și cum ai învăța

încă o limbă maternă. Aici văzduhul vorbește, iar Benji înțelege. Văzduhul e trist și sălbatic.

Surorile au învățat să vâneze de la tatăl lor și Benji le ura pentru asta, pentru faptul că și-l aminteau. Așa că, atunci când l-a cunoscut pe Kevin, a fost pentru prima oară în viață când a simțit că are pe cineva doar al lui. Vara dispăreau într-un loc secret, o insuliță năpădită de vegetație, în mijlocul unui lac, unde nici vânătorii nu se duceau. Acolo, băieții puteau fi în largul lor. Se scăldau goi, se uscau la soare pe pietre, pescuiau pentru cină și dormeau sub cerul înstelat. Uneori nu-și spuneau nici măcar un cuvânt zile la rând. În prima vară au stat acolo o zi, când au ajuns adolescenți stăteau cu săptămânile. Tot timpul lor liber, înainte să înceapă cantonamentul, acolo îl petreceau.

În primii ani ai prieteniei lor, Benji încă făcea pe el când îl visa pe taică-su. Dar nu i se întâmpla niciodată pe insulă. Odată ce vâslea până la malul insulei și lega barca de un pripon de metal, fixat între bolovani, visele nu-l mai ajungeau din urmă. Kevin era totul pentru Benji.

Cel mai bun prieten din copilărie e și prima iubire, și ne frânge inima cel mai rău cu putință.

Benji le duce pe Ana și Maya până la malul acoperit de vegetația ce a crescut nestânjenită de nimic. Lacul n-are ponton, dar Benji scoate o barcă ascunsă între tufișuri și își lasă rucsacul în ea. Apoi se aruncă în apă și începe să înoate spre larg.

La început, fetele nu-și dau seama spre ce vâslesc, căci în mijlocul lacului nu se vede decât o grămadă de bolovani acoperiți de buruieni și câțiva copaci pitici. Pare imposibil să tragă la mal undeva. Dar Benji se ivește din apă, în spatele unor bolovani mari, cu stropi picurându-i de pe brațe și, cu picioarele goale bine înfipte în pământ, trage barca la mal.

Ana găsește piroane din metal în rucsac și, folosindu-se de ciocan, fixează unul în crăpătura unei pietre și leagă odgonul bărcii. Maya se dă și ea jos și abia atunci fetele pricep unde sunt: în mijlocul insuliței se zărește un petic pătrat de pământ, curățat de bolovani, imposibil de zărit de pe lac, dar suficient de mare cât să încapă un

cort de două persoane.

— E o ascunzătoare bună, murmură Benji încet, cu privirea în pământ.

— Și de ce ne-o arăți? întrebă Maya.

— Nu-mi mai trebuie, răspunde el.

Minte, Maya vede prea bine. Preț de-o clipă, Benji pare gata să recunoască. Apoi le arată un loc de scăldat și adaugă aproape timid:

— Dacă faceți baie acolo, nu se vede dinspre pădure.

Maya și Ana nu-l întrebă cu cine împărțea insula. Acum e a lor. Partea bună cu natura e că nu-i niciodată nostalgică, pietrele și copacii nu se sinchisesc de foștii proprietari. Benji se îndreaptă spre apă, dar, chiar înainte să sară de pe pietre, Maya îl strigă:

— Benji?

Benji se întoarce spre ea. Vocea fetei sună frânt:

— Sper ca povestea ta să fie cu sfârșit fericit.

Tânărul încuviințează scurt și se întoarce, înainte ca Maya să poată vedea cât de mult înseamnă pentru el cuvintele ei. Fetele rămân pe

insulă, iar Benji plonjează în lac și se îndepărtează.

Ana urmărește cu privirea brațele băiatului tăind suprafața apei, trupul încordat când iese din lac și intră în pădure. Trist și sălbatic, băiatul ăsta. Își mușcă mulțumită buza de jos. Când Maya o privește dojenitor, Ana izbucnește:

— Ce? Mă gândeam că... doar nu era musai s-o întindă așa repede. Adică, na, *el* ar avea voie să mă vadă când fac baie...

Maya își ciocăne în glumă fruntea.

— Ai probleme psihice serioase, Ana!

— Ce, mă? Tu i-ai văzut bicepsii? Pe bune, i-aș da voie să se uite la mine când...

— Mersi! Ajunge! Dacă nu-ți ții fleanca, nu te mai las pe insula mea!

— Ceea? Acuma, hodoronc-tronc, e insula *ta*?

Maya izbucnește în râs. Prietena ei cea mai bună e cea mai țicnită și deșteaptă persoană pe care a cunoscut-o vreodată și, în felul ei smintit, Ana se luptă să recâștige tot ce e normal: băieții, sexul, viața, lumea. Și începe așa cum se începe în orice încercare de supraviețuire: cu umor.

Rămân pe insulă aproape toată vara. Ana face, când și când, excursii acasă să aducă provizii, dar mai mult ca să arunce sticlele goale din bucătăria tatălui ei. Se întoarce întotdeauna pe insulă înainte de lăsarea întunerului și are de fiecare dată grijă ca Maya să aibă ce mânca. Într-o dimineață, când se trezește, Maya își găsește prietena dezbrăcată și înjurând în apa mică de la mal, în timp ce încearcă să prindă pește cu mâinile goale, pentru că văzuse nu știu ce idiot făcând asta la televizor, într-un program despre supraviețuirea în sălbăticie. De-atunci Maya nu i-a mai zis altfel decât „Gollum”. Ana, la rândul ei, o urmărește pe Maya când își scoate hainele pentru prima oară și, observând dunga bronzată pe piele, între capătul tricoului și elasticul pantalonilor scurți, comentează: „O să fii un tată marfa într-o zi! Deja ai bronzul regulamentar al oricărui tată în vacanță la mare!” Pentru o ultimă vară, dansează nebunește, cântă cât le ține gura și dorm fără coșmaruri sub cerul liber. Maya cântă la chitară nestingherită. Încă nu știe, dar peste zece ani, unul dintre cântecele compuse

acolo va fi cel pe care-l va cânta în deschiderea fiecărui concert când va merge în turneu. Își va face un tatuaj pe fiecare braț, o chitară și o pușcă, și va dedica acel cântec celei mai bune prietene. „Insula” se cheamă cântecul.

* * *

Benji aleargă singur într-o altă parte a pădurii. Găsește noi ascunzători. Le-a căutat îndelung. A devenit un bărbat care nu ia nimic ca fiind de la sine înțeles, căci doar copiii fac asta. Doar când suntem copii credem că vom avea întotdeauna un prieten foarte bun, de pildă. Că ni se va da voie să fim cine vrem. Să ne îndrăgostim de cine vrem. Benji nu mai are nicio certitudine în viață. Aleargă mai departe până când creierul se zbate după oxigen, iar trupul nu mai simte nimic. Atunci se urcă într-un copac. Așteaptă vântul.

* * *

Trebuie să-ți ții promisiunile. E primul lucru pe care un copil te învață când începe să vorbească. Când Maya era mică, l-a obligat pe Peter să-i promită că o lasă să se facă astronaută

când va crește. Iar el i-a promis, căci așa fac părinții. Și i-a promis și că n-o să lase pe nimeni să-i facă rău vreodată. Și că totul va fi bine. Deși nu-i adevărat.

După tot ce s-a întâmplat în primăvară, Peter și-a întrebat fiica dacă vrea să se mute din Björnstad. Maya a răspuns: „Nu. E și orașul meu!” A întrebat-o ce poate face pentru ea, iar Maya a răspuns: „Fă un club mai bun! Pentru toți”. Iar el i-a promis.

Peter nu s-a priceput niciodată la cuvinte. N-a fost niciodată genul acela de tată care își declară sus și tare iubirea pentru soție și copii. A sperat mereu că e de ajuns să o arate. Și-acum? Acum ce să le arate mai mult decât faptul că e un învins?

Se oprește la o trecere de pietoni. Un tată mai tânăr trece strada împreună cu o fetiță de opt, nouă ani. O ține de mână, iar fetița îi arată foarte clar că se simte cu vreo sută de ani prea bătrână să mai fie ținută de mână când traversează. Peter se abține să iasă din mașină și să urle: „Nu-i da drumul! Niciodată!”

Când Peter și Mira au avut primul copil, pe Isak, Mira i-a spus: „De-acum suntem în primul rând părinți. Orice altceva e secundar!” Peter gândea, bineînțeles, la fel. Toți părinții gândesc așa. Nu e o decizie voluntară, e un asalt emoțional. Te transformi în proprietatea cuiva de la primul lor scâncet. Îi aparții acelei ființe cu totul. Mai presus de orice. Așa că, atunci când li se întâmplă ceva copiilor tăi, e pentru totdeauna vina ta.

Și de-asta Peter ar vrea să se repeadă la tatăl de pe trecerea de pietoni și să urle: „Să n-o scapi niciodată din ochi, să nu te-ncrezi în nimeni! Să n-o lași la petreceri!”

Când a murit Isak, oamenii l-au întrebat: „Cum se poate trece peste așa ceva?” Peter le-a răspuns mereu că nu se poate. Ci doar trăiești mai departe. O anumită parte a registrului sentimentelor trece pe pilot automat. Iar acum? Nu știe nici el. Știe doar că, atunci când i se întâmplă ceva copilului tău, nu contează a cui a fost vina, e pentru totdeauna vina ta. De ce n-ai fost acolo? De ce nu l-ai omorât? De ce n-ai fost

de ajuns?

Peter vrea să-i strige tatălui de pe trecerea de pietoni: „NU-I DA DRUMUL NICIODATĂ, ALTFEL NEMERNICII ȚIA VĂ VOR DISTRUGE VIAȚA!”

•

Dar nu strigă, ci plânge tăcut, cu unghiile înfipite în volan.

* * *

Insula

*A fost atunci acea vară,
Și insula a noastră, într-o
doară,*

*După o iarnă rea,
De-o mie de ani grea.*

*Iar tu erai zdrobită,
Și eu nimicită.*

*Tu frânghia ai fixat-o
Și nod să-i fac mi-ai dat-*

o.

*De câte ori am apucat să
murim,*

*Până șaisprezece ani să-
mplinim?*

*Câte cântece de adio am
compus,*

*Pe care doar ție ți le-am
spus?*

*Dar a fost atunci acea
vară*

*Și insula a noastră, într-
o doară,*

Iar tu ești a mea

O mie de ani de-aș avea.

* * *

Mira obișnuia să adoarmă pe canapea când Peter venea târziu acasă. O sticlă de vin nedeschisă și două pahare pe masă, o mică săgeată tăcută pentru conștiința lui, ca să-i dea de înțeles că l-a așteptat. Că pe cineva a durut faptul

că el n-a venit la timp. Peter obișnuia să o ia ușurel în brațe, să o ducă în pat, apoi să adoarmă cu răsuflarea în spinarea ei.

O căsnicie lungă e făcută din lucruri atât de mici, încât, dacă le pierdem, nici nu știm unde să începem să le căutăm. Modul în care Mira îl atinge, ca din întâmplare, când el spală vasele, iar ea face cafea și își trece degetul mic peste al lui când mâinile li se întâlnesc pe blatul chiuvetei. Buzele lui atingând fugar părul ei, înainte să se așeze la masă, fiecare dintre ei cu privirea în altă parte. Doi oameni care se iubesc de suficient de mult timp încetează să se mai atingă conștient când se mișcă unul în preajma celuilalt. Devine ceva instinctiv. Când se întâlnesc, oriunde între hol și bucătărie, trupurile lor se caută unul pe celălalt. Când ies pe ușă, mâna ei o găsește pe-a lui ca din greșeală. Mici coliziuni, zi de zi, tot timpul. Așa că, atunci când ele dispar, fără să știe nimeni de ce, cei doi ajung, brusc, să se miște în lumi paralele. Într-o dimineață nu se mai uită unul în ochii celuilalt, degetele unuia se așază la centimetri distanță de

ale celui alt pe blatul chiuvetei. Trec unul pe lângă altul pe hol. Nu se mai întâlnesc din întâmplare.

E trecut de miezul nopții când Peter deschide ușa. Mira știe că speră ca ea să fi adormit, așa că se preface că doarme. Sticla de vin de pe masă e goală și, alături, e doar un pahar. Nu o ridică în brațe să o ducă în pat, ci doar o acoperă stângaci cu o pătură. Rămâne în picioare lângă canapea câteva clipe, așteptând, poate, ca ea să nu se mai prefacă. Dar, când Mira deschide ochii, Peter e deja în baie. Apoi iese, se duce și încuie ușa, se uită lung în podea. Mira rămâne pe canapea, cu privirea în tavan. Nu știu dacă mai au ceva să-și spună. Parcă totul are un termen de garanție. Zicem mereu că „bucuria împărtășită e bucurie dublă”, dar ne încăpățânăm să credem că tristețea împărtășită ar fi o povară mai ușoară. Poate că nu-i adevărat. Doi oameni pe cale să se înece, cu greutate de plumb legate de picioare, nu se pot salva unul pe altul dacă se țin de mână. Doar se scufundă de două ori mai repede. În cele din urmă, devine de neîndurat să cari inima

frântă a celuilalt.

•

Dorm departe de vârfurile degetelor celuilalt. Fără buze care ating părul și răsufări calde în spinare. Și o singură întrebare le sfredelește tot mai adânc mințile, noapte de noapte: Așa începe... când se termină?

9.

O SĂ TREBUIASCĂ SĂ SE BATĂ CU CINEVA ÎN SEARA ASTA

Toți cei care iubesc sportul știu că, într-un meci, nu e decisiv doar ceea ce se întâmplă, ci, la fel de mult, ceea ce nu se întâmplă. Șutul în bara porții, decizia de arbitraj greșită, pasa nereușită. Orice discuție despre sport eșuează inevitabil în o mie de „dacă” și zece mii de „dacă n-ar fi...” Viața unora eșuează cam în același mod – anii trec, dar ei le repetă aceeași poveste unor necunoscuți, la teigheaua unui bar din ce în ce mai gol: despre o iubire pierdută din tinerețe sau un partener de afaceri necinstit, despre o concediere nedreaptă sau copii nerecunoscători, despre un accident sau un divorț. Despre singurul motiv din cauza căruia totul s-a dus dracului.

La urma urmelor, oricine are ceva de spus despre viața pe care ar fi meritat-o în loc de cea pe care a primit-o. Orașele funcționează la fel și, dacă vrei să le înțelegi istoriile mari, trebuie mai întâi să le asculți poveștile mărunte.

* * *

Prefectura rămâne pustie după Sânzienne, căci politicienii își iau concediu sau se ocupă de slujbele lor obișnuite. Dacă vrei să înțelegi cum se conduce o prefectură, de aici trebuie să începi: prin părțile locului, politica nu e o ocupație cu normă întreagă, iar salariul, câteva mii de coroane pe lună, raportat la numărul de ore de lucru, face totul să pară mai degrabă muncă pro bono. Așa că majoritatea politicienilor sunt angajați în altă parte sau au propriile afaceri, ceea ce înseamnă că au clienți, furnizori, șefi, colegi și parteneri de afaceri. Evident, în situația asta e aproape imposibil să spună că nu sunt „dependenți” de alții, dar niciun om nu e o insulă, mai ales atât de adânc în pădure.

Un singur politician continuă să lucreze la

prefectură optsprezece ore pe zi toată vara și e singurul care nu-i e dator nimănui cu nimic. Îl cheamă Richard Theo. Îmbrăcat în costum negru, singur în biroul lui, încinge telefonul sunând încolo și-ncoace. E urât de unii, temut de mulți și, în curând, va schimba direcția unui club de hochei și a doua orașe.

* * *

Urmează câteva zile ploioase și Björnstadul e altfel, căci nu-i la fel de obișnuit cu genul ăsta de precipitații, cum e cu zăpada. Oamenii stau în casă, sunt mai tăcuți și mai ușor iritabili decât de obicei.

Jeepul o ia în sus, prin pădure, pe drumul noroios. Străina oprește în fața unui mic garaj, lângă o casă dărăpănată. Pe peluza din față sunt parcate mașini care așteaptă să fie reparate. Una dintre ele, în special, e greu de ignorat – are un topor înfipt în capotă.

Străina vede un tânăr cu pumnii cât purcelușii de lapte sărind pe șasiu și trăgând de topor să-l scoată, cu umerii atât de încordați, încât gâtul

pare că-i dispare în piept.

Un bărbat mătăhălos, în jur de patruzeci și ceva de ani, care seamănă atât de bine cu tânărul încât nici nu se poate pune problema să fi fost vreun poștaș implicat în paternitate, se apropie de jeep și ciocăne ușor în geam.

— Anvelopele? mormăie el.

Străina deschide geamul și repetă nedumerită:

— Anvelopele?

Bărbatul lovește cu piciorul o roată din față.

— Sunt tocite lună! Uite, asta are profilurile adânci cât șanțurile de pe un disc! Bănuiesc că de-asta ai venit, nu?

— OK, zice străina.

— OK? Îți trebuie cauciucuri noi au ba? întreabă bărbatul.

— OK, repetă străina, ridicând din umeri de parcă întrebarea era: „Mai vrei ketchup?”

Bărbatul mormăie ceva nedeslușit, apoi strigă:

— Bobo! Avem anvelope dintr-astea?

Străina n-a venit, de bună seamă, ca să schimbe anvelopele, ci ca să evalueze un fundaș, dar, dacă asta o s-o coste o pereche de anvelope,

fie! Îl urmărește cu privirea pe Bobo, a cărui performanță de a scoate un topor dintr-o capotă, cu mâinile goale, o duce pe străină cu gândul la o versiune cu buget redus a regelui Arthur. Bobo intră în atelierul pe ai cărui pereți nu sunt postere cu femei îmbrăcate sumar, ceea ce o face pe străină să tragă concluzia că în familia aceea e o femeie cu care tatăl și fiul nu se pun. În schimb, sunt fotografiile cu echipe de hochei, și vechi, și noi.

Străina arată scurt spre fotografiile, apoi spre Bobo când băiatul se întoarce cu câte o anvelopă sub fiecare braț, și-l întrebă pe tată:

— Și, e bun băiatul ăsta al tău? La hochei vreau să zic.

Chipul tatălui se luminează brusc de acea mândrie pe care o ai numai dacă ai fost fundaș la viața ta:

— Bobo? Da! Cel mai tare fundaș din oraș!

Cuvântul „tare” nu o miră pe străină, căci și tatăl și fiul dau impresia clară de oameni care nu pot patina decât într-o singură direcție. Tatăl îi întinde o mână murdară de ulei, iar străina i-o

scutură cu același entuziasm cu care ar scutura un șarpe.

— Mi se zice Mistrețul, zice tatăl zâmbind larg.

— Zackell, se prezintă străina.

Străina părăsește atelierul cu o pereche de anvelope uzate, dar mai bune decât cele vechi, un pic mai scumpe decât ar fi fost cazul și o însemnare pe bucata de hârtie: „Bobo. Dacă învață să patineze”.

•

Bucata de hârtie nu e o listă. E componența unui lot de jucători.

* * *

Amat aleargă singur pe lângă șosea, cu tricoul negru de umezeală, până când lacrimile îi curg șiroaie și creierul i se golește de orice gânduri.

E unul dintre cele mai mari talente pe care orașul ăsta le-a văzut vreodată, dar nimeni n-a priceput asta până astă-primăvară. Locuiește cu maică-sa într-un apartament modest din „Groapa”, cartierul aflat în nordul Björnstadului.

De când se știe a jucat doar în echipament cumpărat la mâna a doua. I se spune că e prea mic de statură, dar nimeni nu-i mai iute pe patine decât Amat. „Rupe-i, frate!” obișnuiesc prietenii lui cei mai buni să-i ureze în loc de „Baftă!”. Rapiditatea e arma lui.

Hocheiul e sportul urșilor pe-aici, dar Amat a învățat să joace ca un leu. Sportul a fost pentru el calea de intrare în comunitatea din Björnstad. Și speră să fie și biletul de ieșire. Mama face curățenie în patinoar iarna și în spital vara, dar, într-o bună zi, Amat va deveni jucător profesionist și o va duce de aici. În primăvară i s-a oferit șansa să intre în echipa de juniori. Și Amat n-a ratat-o. A arătat întregului oraș că-i un învingător, iar calea spre adevărarea viselor s-a deschis larg. A fost cea mai bună și cea mai rea zi din viața lui. După meci, a fost invitat la o petrecere unde urma să vină și Maya Andersson, iar singurul lucru la care Amat visa mai mult decât la hochei era să o sărute pe Maya.

Era amețit de băutură, dar nu va uita niciodată niciun detaliu: s-a împleticit prin camerele pline

cu adolescenți beți care cântau și râdeau, a urcat la etaj și a auzit strigătul de ajutor al Mayei. A deschis o ușă și a văzut violul.

Când și-a dat seama că Amat l-a văzut, Kevin, împreună cu William Lyt și alți câțiva jucători din echipa de juniori, i-a oferit tot ce băiatul visase vreodată: un loc în echipă, statut de star și începutul unei cariere. Totul în schimbul tăcerii lui. Tatăl lui Kevin i-a oferit bani și promisiunea unei slujbe mai bune pentru maică-sa. Cine îndrăznește să-l judece pe Amat că s-a gândit dacă să accepte sau nu oferta, trăiește cu siguranță într-o lume în care morala e ceva simplu. Nu e niciodată așa. Morala e un produs de lux.

Părinții lui Kevin și sponsorii i-au convocat pe membrii clubului la o ședință și au încercat să-i convingă că tatăl Mayei, directorul tehnic, trebuie concediat. Amat s-a dus la întâlnire, într-un târziu, și a povestit, în fața tuturor, ce l-a văzut pe Kevin făcând. Votul membrilor a decis ca Peter Andersson să-și păstreze slujba.

Și-apoi, ce? Amat aleargă tot mai repede,

picioarele îl dor tot mai tare. Și-apoi ce dracu' s-a întâmplat? Kevin n-a fost pedepsit. Mayei nu i s-a făcut dreptate, iar când a plecat de la întâlnirea membrilor clubului, Amat avea cu vreo sută de dușmani mai mult. Lyt și prietenii lui l-au căutat și l-au bătut. Dacă Bobo nu schimba tabăra în ultima clipă și nu-l apăra pe Amat, l-ar fi omorât.

Nici Amat, nici Bobo nu sunt bine-veniți în echipa Clubului de Hochei Hed. Amat e văzut ca un turnător, iar Bobo drept un trădător. Iar în Clubul de Hochei Björnstad? În curând n-o să mai existe și Amat se teme c-o să ajungă, peste treizeci de ani, unul dintre aceia care stau la tezgheaua unui bar, povestind la nesfârșit o istorie plină de „dacă” și „dacă n-ar fi”. I-a văzut și el la patinoar de atâta ori – bărbați distruși, nebărbieriți de trei zile și mahmuri de patru, a căror perioadă de glorie s-a terminat deja în adolescență.

•

Amat ar putea deveni jucător profesionist, viața lui ar putea să o ia într-o cu totul altă

direcție, în schimb, pare că n-o să ajungă decât un „fost” la șaisprezece ani.

Privirea îi e pierdută înăuntru. Nu vede jeepul care vine din spate. După ce mașina îl depășește, nu-și dă seama că l-a urmărit preț de câteva minute, cât să-și poată da seama străina la ce distanță e Amat de Björnstad și cu ce viteză aleargă. Își notează: „Amat. Dacă inima îi e la fel de mare precum plămâni”.

* * *

Benji stă lipit cu spatele de piatra de mormânt a tatălui. Trupul îi e plin de alcool făcut în casă și marijuana, o combinație ce acționează ca un întrerupător pentru creier, îl închide. Altfel nu face față.

Are trei surori mai mari și diferențele dintre ele sunt limpezi de îndată ce le rostești numele. Gaby e mamă, genul care le citește copiilor povești la culcare, se culcă devreme vinerea seara și încă se uită la seriale la televizor, și nu pe computer. Katia e barmaniță la Hambarul, o

crâșmă din Hed. De obicei își petrece vinerea seara turnând bere clienților și dând afară pe ușă bețivi de o sută patruzeci de kile care se hotărăsc să-i lase fără dinții din față pe alți bețivi de o sută patruzeci de kile. Adri, cea mai în vârstă, locuiește singură la canisa pe care o ține, în afara Björnstadului, vânează, pescuiește și îi plac oamenii care își țin gura. Dacă zici „Benji”, Gaby o să izbucnească îngrijorată: „A pățit ceva?”, Katia o să ofteze și-o să întrebe: „Ce-a mai făcut acum?”, dar Adri o să te lipească de un perete și-o să te interogheze subit: „Ce dracu’ ai cu frate-miu?” Gaby își face griji, Katia rezolvă problema, Adri protejează, asta e împărțirea responsabilităților între trei surori al căror tată și-a luat pușca și s-a dus în pădure. Știu că nu pot împlânzi o inimă ca a lui Benji. Cel mult îl pot struni un pic. Așa că, atunci când trăiește ca un nomad – uneori acasă, la mama, alteori la vreuna dintre surori – fiecare își intră în rol. Dacă e la soră-sa cea mică, Gaby se furișează noaptea să verifice dacă respiră, deși Benji are optsprezece ani. Când se duce la sora mijlocie, Katia încă îl

răsfață, nu-l muștruluiește pentru multe, căci nu vrea ca Benji să nu mai vină la ea cu problemele lui. Iar când stă la soră-sa cea mare, la canisă, Adri se culcă, negreșit, cu cheia de la dulapul cu arme sub pernă. Astfel încât frățiorul ei să nu facă același lucru ca și tatăl lor.

În orașul ăsta s-au găsit întotdeauna unii sau alții să spună că Benji e un rebel. Dar surorile lui știu că e exact opusul. Benji a devenit exact ce a vrut fiecare să facă din el, pentru că un băiețel nevoit să ducă povara unui secret enorm învață repede unde e cel mai bine să se ascundă – la vedere.

Încă de mic, Benji a fost primul care a înțeles că Kevin poate deveni un star. În Björnstad, astfel de jucători se numesc „cireși înfloriți într-o grădină înghețată”. Așa că a avut grijă ca prietenul lui să aibă întotdeauna suficient loc pe gheață să înflorească. Și, pentru asta, Benji snopea și încasa atât de multă bătaie, încât bărbații din tribună ziceau: „Ăsta da jucător de hochei! Că nu-i sport de poponari, e pentru dăștia ca Benji!” Cu cât se bătea mai abitir, cu atât

lumea credea că-l cunoaște mai bine. Până când a devenit cel pe care-l voiau.

Acum are optsprezece ani. Se ridică și, sprijinindu-se de piatră, sărută numele tatălui. Apoi face un pas înapoi și lovește cu toată puterea în același loc. Sângele începe să picure din încheieturile degetelor. Pleacă spre Hed, prin pădure. Mâine e ziua de naștere a lui Alan Ovich și e prima dată, după mulți ani, când Benji trebuie să o comemoreze fără Kevin. O să trebuiască să se bată cu cineva în seara asta.

Nu vede nici el jeepul parcat sub un copac. Străina se apropie de mormânt, prin ploaie, și citește numele de pe piatra funerară. Întoarsă în mașină, notează pe bucata de hârtie: „Ovich. Dacă mai vrea să joace”.

•

Benji. Amat. Bobo. În fiecare istorie mare sunt povești mici. În timp ce trei tineri din Björnstad sunt convinși că și-au pierdut clubul, o străină face deja o echipă cu ei.

Richard Theo, politicianul, e singur în prefectură la căderea serii. Pare mai tânăr decât cei patruzeci și ceva de ani ai săi, mulțumită genelor pe care le disprețuia când aștepta nerăbdător pubertatea, dar pe care, acum, le apreciază, când îi vede pe cei de-o vârstă cu el smulgându-și fire de păr cărunte din barbă și blestemând gravitația de câte ori se ușurează. Theo e îmbrăcat întotdeauna în costum, pe când colegii lui umblă, în cel mai bun caz, în blugi și sacou, și e obișnuit să fie luat în râs că arată „ca un politician de la centru”, deși e doar „un nimeni de provincie”. Dar nu-i pasă. Nu se îmbracă pentru slujba pe care o are, ci pentru cea pe care vrea s-o aibă.

A crescut în Björnstad, dar n-a fost niciodată printre cei populari la școală și n-a jucat niciodată hochei. Când a plecat în străinătate, la studii, nimeni nu i-a dus lipsa. A lucrat la o bancă din Londra ani de zile până când, într-o bună zi, s-a întors, cu costume scumpe și ambiții politice. S-a înscris în cel mai mic partid politic de la vremea aceea. Care acum nu mai este cel

mai mic.

Nu demult, Theo era un chip pe care foștii colegi de clasă îl recunoșteau în fotografii, fără să-i știe numele. A devenit însă cunoscut când ziarul local i-a criticat activitatea politică. Dar pentru Theo nu e important cum i-au învățat numele. Important e că acum i-l știu. Părerile pot fi influențate.

Theo n-a fost de fată la ședința în care Peter a fost informat de soarta Clubului de Hochei Björnstad, pentru că Richard Theo nu e parte din cercul de putere. Orice prefectură are o elită politică, dar cercul conducător din regiune a hotărât să nu-l poftască pe Theo la masa puterii. Ei susțin, firește, că e din cauza părerilor lui politice, dar el e convins că adevărul e că se tem de el. Are putere de convingere. Îl numesc „populist”, dar singura diferență dintre el și alți politicieni este că el n-are nevoie de steaguri. Ei își au birourile la ultimul etaj al clădirii și joacă golf cu marii industriași. Richard Theo are biroul la parter. Informațiile și le adună de la cei concediați, mai degrabă decât de la cei care

concediază, de la cei mândri, și nu de la cei mulțumiți. Așa că lui nu-i trebuie steaguri ca să știe dincotro bate vântul. Când toți ceilalți politicieni aleargă în aceeași direcție, unul ca Richard Theo merge în direcția opusă. Uneori așa se câștigă cursa.

Cineva bate la ușa biroului. E târziu, nimeni n-a văzut-o pe străină venind.

— Aici erai! În sfârșit! Ei, te-ai gândit? Te interesează jobul? întrebă Richard Theo de îndată.

Zackell rămâne în pragul ușii. În buzunar are hârtia cu lotul de jucători. Răspunsul e atât de apatic, încât e greu de zis dacă-i vorba de lipsă de entuziasm pentru jobul în sine sau pentru viață, în general:

— M-ai sunat să mă-ntrebi dacă vreau să antrenez echipa de seniori a Clubului de Hochei Björnstad. Dar clubul ăsta e în faliment. Și dacă nu e, are deja antrenor. Și dacă n-ar avea antrenor, tu ești politician, nu director tehnic. Adică, dacă nu cumva am înțeles eu complet greșit sistemul democratic, ești la fel de in

măsură să-mi oferi o slujbă de antrenor cum poți să-mi oferi un unicorn.

— Cu toate astea, ai venit, constată Richard Theo, sigur de sine.

— Întâmplarea face că-mi plac mult unicornii, recunoaște Zackell, pe un ton din care e imposibil să-ți dai seama dacă încearcă să glumească sau e serioasă.

Theo o studiază, cu capul ușor lăsat într-o parte.

— Vrei cafea?

— Nu beau cafea. Nu-mi plac băuturile calde.

Theo tresare, de parcă evită o lovitură de pumnal.

— Nu bei CAFEA? O să fie greu să te integrezi în orașul ăsta!

— Lasă că nu sunt singura, răspunde Zackell.

Theo izbucnește în râs.

— Ești o ciudată, Zackell!

— Mi s-a mai zis.

Theo lovește cu palmele tăblia biroului și se ridică jovial:

— Îmi place! Presa o să te iubească! Slujba e

a ta! Lasă-mă pe mine să mă ocup de directorul tehnic al clubului. Aștept cu nerăbdare colaborarea noastră!

Arată de parcă are de gând să bată *high five* cu Zackell, dar străina nu dă semne că ar fi cazul.

— Sper din tot sufletul ca noi doi să nu *colaborăm* vreodată. Am venit aici să mă ocup de hochei, nu de politică.

Theo își aruncă amuzat brațele în aer.

— Păi eu urăsc hocheiul, ți-l las ție!

Zackell își bagă mâinile în buzunarele bluzei de trening.

— Pentru unul care urăște hocheiul, pari al naibii de implicat.

Ochii lui Theo se îngustează într-un zâmbet tacticos.

— Asta pentru că, atunci când toată lumea fuge într-o direcție, eu merg în cealaltă, Zackell. Și așa câștig!

10.

CUM LE SPUI COPIILOR?

La firma de avocatură, luminile sunt stinse, cu excepția unui singur birou. Mira Andersson lucrează, iar colega, întinsă pe două fotolii, caută pachete de vacanță pe internet.

— Pachete de vacanță? Ție nici să-ți iei câte o zi liberă nu-ți place, îi amintește Mira.

Colega se întinde ca o pisică.

— Nu-mi place, nu. Dar cu corpul ăsta, Mira? Ar fi o crimă împotriva umanității să nu-l arăt în bikini măcar o dată pe an!

Mira izbucnește în râs. Sfinte Sisoie! Fata asta încă reușește să o facă să râdă atât de ușor. Ce noroc să ai o asemenea prietenă!

— Bine, să-mi zici când ți-ai făcut rezervarea, să sun țara în cauză, să le zic să-și încuie bărbații în casă.

Colega încuviințează foarte serioasă.

— Și fiii. Și tații, dacă am băut destulă tărie.

Mira zâmbeste. Apoi clipește încet și murmură:

— Mulțumesc că stai cu mine...

Colega ridică din umeri.

— Merge prost internetul acasă.

Minte, bineînțeles. A rămas la serviciu pentru că știe că Mira nu vrea să se întoarcă acasă devreme și să aștepte singură, într-o casă goală, până se întoarce Peter. Colega nu judecă, nu despică firul în patru, ci doar rămâne în singurul birou unde lumina e aprinsă.

•

Ce noroc să ai o asemenea prietenă!

* * *

„Să nu iubești niciodată un club de hochei. Că n-are iubire de dat!” Așa zicea mama lui Peter Andersson. Era mai moale decât taică-su. Uneori Peter își zice că poate și taică-su fusese mai blând înainte să se îmbolnăvească ea. „Să nu crezi că ești cineva!” îi zicea taică-su. Se vede

treaba că Peter nu i-a ascultat nici pe unul, nici pe celălalt.

Și-a sunat toți cunoscuții. Pe toți cei cu care a jucat hochei. Le-a cerut sfatul, le-a cerut bani sau jucători cu care să salveze clubul. Toată lumea e înțelegătoare, plină de compasiune, dar hocheiul se clădește pe cifre și statistici. Nimic nu e gratis.

Sună telefonul. E Frac, prietenul lui din copilărie, proprietar de supermarketuri și ultimul sponsor adevărat al Clubului de Hochei Björnstad. Vocea lui Frac tremură când îi spune:

— E dată dracu', Peter! Dă dracului de tot... fir-ar ai dr... au pus... o chestie...

— Ce? întrebă Peter.

— Am vrut să te sun, să nu-i lași pe copii să vadă. Au... nemernicii au pus un anunț mortuar în ziar azi. Cu numele tău.

Peter tace. Înțelege mesajul. Oricât ți-ai spune că „face și critica parte din slujbă” și că important e „să nu pui la inimă”, oameni suntem. Când îți vezi numele într-un anunț mortuar *pui* la inimă.

— Dă-i dracu'! încearcă Frac, dar știe că e

imposibil.

Poate că un club de hochei se poate salva, chiar dacă nu sunt toți de partea ta. Dar nu și dacă toți sunt împotriva ta.

Peter închide telefonul. Ar trebui să se ducă acasă, dar Maya și Ana sunt plecate cu cortul, iar Leo doarme la un prieten. Așa că ar fi singuri în casă, dar Peter știe deja ce o să-i spună Mira. O să încerce să-l convingă să renunțe.

•

Așa că Peter întoarce Volvo-ul și pleacă. Iese din Björnstad, gonește pe șosea, mai repede, tot mai repede.

* * *

În biroul lui Richard Theo, pe un perete atârna o imagine cu o barză. Theo a studiat statistică și știe că modul cel mai simplu de a influența părerile oamenilor este să le demonstrezi legătura logică: obiceiurile alimentare proaste duc la îmbolnăvire, alcoolul provoacă accidente rutiere, sărăcia duce la săvârșirea de infracțiuni. Știe și că cifrele pot fi

oricând influențate de nevoile politicianilor.

Theo a citit, de pildă, într-o carte scrisă de un britanic, că există statistici care arată că numărul de copii născuți anual e mult mai mare în orașele în care sunt mai multe berze decât în cele cu mai puține. „Ce ne demonstrează asta? Că barza aduce copii!” concluzionează sarcastic statisticianul. Evident, doar în glumă. De fapt, sunt mai multe berze în orașele cu mai multe hornuri, întrucât pe horn le place berzelor să-și ridice cuib. Mai multe hornuri înseamnă mai multe case în oraș, prin urmare mai mulți locuitori și, astfel, mai mulți copii.

Așa că Richard Theo are un tablou cu o barză pe perete, care să-i amintească zi de zi că nu e important ce se întâmplă. Important e cum le povestești oamenilor ce s-a întâmplat.

•

Îl interesează și alte animale: urșii și taurii, de pildă. Ca toți ceilalți copii de pe-aici, a crescut știind că așa li se spune celor două cluburi de hochei. Dar, când a început să studieze economia în străinătate, a auzit și o altă istorie. Pe Wall

Street, agenții de bursă numesc „tauri” tendințele brusc ascendente ale pieței de capital, când tonusul e pozitiv, și „urși” – mișcările lente, necruțator descendente în vremurile de recesiune. Ideea e că ambele sunt necesare, economia e în echilibru doar când cele două „animale” se luptă.

Richard Theo gândește la fel când e vorba de cluburile de hochei, doar că el vrea să rupă echilibrul. Căci alegerile politice sunt simple: când totul e bine și oamenii sunt mulțumiți, cercul conducător câștigă. Când oamenii sunt mânioși și se ceartă, Richard Theo câștigă. Pentru ca un nepoftit să aibă acces la putere, trebuie să existe un conflict. Și dacă nu există un conflict? Atunci poate că trebuie să iște unul. Formează numărul unui vechi prieten din Londra.

— Toată lumea-i de acord? întrebă Theo.

— Da, toată lumea e la bord. Dar pricepi că noii proprietari trebuie să primească oarecare garanții... politice? întrebă amicul londonez.

— Vor primi tot ce vor, tu ai grijă să vină aici

și să zâmbească în poză pentru ziar, spune Theo zâmbind.

— Și *tu* ce vrei?

— Nu vreau decât să le fiu prieten, insistă Theo.

Londonezul râde:

— Sigur, sigur, ca de obicei.

— E o afacere bună pentru noii proprietari, promite Richard.

Londonezul încuviințează:

— O afacere foarte bună, neîndoielnic, și care n-ar fi fost posibilă fără experiența și contactele tale politice. Ajutorul tău e foarte apreciat de noii proprietari. Dar, cinstit vorbind, acum: de ce ești *tu* atât de interesat de fabrica aia?

Theo răspunde calm:

— Pentru că e-n Björnstad. Am nevoie de fabrică fiindcă o să-mi dea un club de hochei.

Londonezul râde din nou. Când s-au întâlnit la universitate, Richard Theo avea doar o mică bursă de studii și două buzunare goale. Era fiu de profesoară și muncitor la fabrică. Taică-su s-a implicat la un moment dat în sindicat și a devenit

cunoscut drept un negociator atât de dur, încât legenda spune că patronii fabricii l-au pus șef la nivel mediu de conducere, ca să nu mai fie nevoiți să-l aibă drept dușman. Apoi taică-su s-a îngrășat și s-a lenevit și, în scurt timp, nu mai era un pericol. Așa a învățat Richard Theo ce poți face cu puterea. Când a ajuns la universitate, a căutat cu obstinație compania unui anumit gen de bărbați: din familii bogate, dar slabi de înger, hărțuiți de alții și neîncrezători în sine. Theo era spiritual și haios, un amic bun, o companie excelentă la petreceri și destul de priceput la a pălăvrăgi cu fetele. Calități valoroase oriunde. Și-a făcut prieteni loiali care, în timp, au moștenit puterea și averile părinților. Așa a învățat Richard Theo valoarea contactelor.

Când s-a întors în Björnstad, ar fi putut alege orice partid, dar l-a ales pe cel mai mic din același motiv pentru care alesese să-și înceapă cariera politică într-un oraș mic și nu într-unul mare: uneori e mai eficient să fii un pește mare într-o baltă mică decât unul mic într-un lac mare. Direcția și culoarea politică sunt complet

neinteresante pentru el, putea la fel de bine să fie și într-o extremă, și în cealaltă. Unii sunt mânați de un ideal, dar Richard Theo e mânat de rezultate. Ceilalți politicieni spun că e un „oportunist”, cu „răspunsuri simple la întrebări grele”, unul dintr-aceia care ba stă la Blănă de Urs cu șomerii și le promite investiții în zonă, ba stă pe Colina cu industriașii și le promite reduceri de taxe. Unul care caută țapi ispășitori simpli – de fiecare dată când se întâmplă o infracțiune în Groapa, se folosește de ocazie să propage în ziarul local un apel pentru „mai mulți polițiști” și să critice în același timp conducerea prefecturii că „nu se înscrie în bugetul alocat”. Unul care stă la masă cu militanții pentru mediul înconjurător și le promite că va face tot ce-i stă în putință să pună capăt influenței vânătorilor asupra politicii locale, apoi, când îi convine, se mută la masă cu vânătorii și le alimentează frustrările legate de iubitorii de lupi din orașele mari și de autoritățile care urăsc armele.

Lui Theo îi e indiferentă toată bârfa asta, bineînțeles. E doar un alt mod de a spune că el n-

are nevoie de steaguri.

Politica se construiește pe strategii, nu pe visuri. Așadar, ce situații ar putea exploata el în vara asta, oare?

Se zvonește, de ceva vreme, că spitalul din Hed urmează să se închidă. În același timp, fabrica din Björnstad face reduceri de personal de ani de zile. Iar acum clubul de hochei a intrat în faliment. Trebuie să cunoști una și alta despre cum bate vântul, ca să știi cum să câștigi din toate cele trei situații.

— Un club de *hochei*? Credeam că nu-ți place sportul, zice londonezul mirat.

— Îmi place tot ce-mi oferă oportunități, răspunde Richard Theo.

* * *

Două femei, Fatima și Ann-Katrin, străbat pădurea într-o mașină mică. Fiii lor, Amat și Bobo, s-au împrietenit astă-primăvară, iar ursul de pe tricoul băieților le-a unit și pe mame. Fatima face curățenie la spital pe timpul verii, iar Ann-Katrin e asistentă medicală, așa că au

început să-și ia cafeaua împreună și au descoperit că, deși locurile lor de naștere sunt la mare distanță unul de celălalt, ele două au aceeași mentalitate: să muncească din greu, să râdă în hohote și să-și iubească odraslele din toată inima.

La început, discuțiile erau mai mult despre zvonurile că se va închide spitalul. Fatima i-a povestit lui Ann-Katrin că, printre primele cuvinte în dialectul local pe care le-a învățat, ca imigrantă nou-venită cu un băiețel în brațe, au fost: „Trebuie să fie greu!” Fatimei i-au plăcut din prima oamenii de-aici, pentru că nu pretind că viața e necomplicată. Viața e grea, doare, iar oamenii din Björnstad o recunosc fără ocolișuri. Dar, pe urmă, râd și zic: „Da’ trebuie să fie grea, ce dracu’! Altfel s-ar descurca orice mocofan de oraș mare!”

Ann-Katrin i-a povestit Fatimei propriile istorii. Despre părinții ei, care au murit de tineri, și copilăria în pădure, în vreme ce economia mergea tot mai prost, despre cum s-a îndrăgostit de o matahală căruia i se spune „Mistrețul” doar

pentru că juca hochei ca un mistreț rănit și nu putea patina decât în linie dreaptă, cu toată viteza. Ann-Katrin n-a călătorit nicăieri, n-a văzut lumea. Nu i-a trebuit. „Cei mai frumoși copaci din lume aici sunt!” i-a spus ea Fatimei, apoi a adăugat: „Și nici bărbații nu-s de lepădat, dacă ai răbdare!”

Mistrețul și cei trei copii ai lor o țin ocupată pe Ann-Katrin. Se trezește devreme, le face de mâncare, le pregătește hainele, îl ajută pe Mistrețul cu hârțogăria atelierului, apoi pleacă la spital și lucrează în schimburi lungi, pline de cele mai rele zile din viața altor oameni. Apoi se întoarce acasă unde sunt „lecții de făcut și chestii de rezolvat și, uneori, lacrimi de șters de pe obraji”.

Dar seara, i-a mai povestit Ann-Katrin Fatimei, Mistrețul se strecoară în bucătărie cu pași mai moi decât ai crede că e în stare o asemenea namilă. O ia în brațe, iar ea se întoarce spre pieptul lui și dansează cu picioarele pe ale lui, astfel încât el o ridică la fiecare pas. Și-atunci simte că a meritat. Atunci toată lumea e a

ei. „Mai ții minte când erau copiii mici de tot, Fatima? Când mă duceam să-i iau de la grădiniță, veneau alergând spre mine și îmi săreau în brațe! Se aruncau fără teamă, fiindcă aveau încredere totală că-i prind. Clipele mele preferate, din toate câte mi-au fost date pe lume!” Fatima a zâmbit atunci și i-a zis: „Știi? Când Amat joacă hochei, când e fericit, eu încă mă simt așa. Știi ce zic?” Iar Ann-Katrin a înțeles exact ce a vrut să zică Fatima. Și așa s-au împrietenit.

Când Ann-Katrin s-a prăbușit în cantina spitalului într-o după-amiază, acum câteva săptămâni, Fatima a prins-o în brațe. Și tot ea a fost printre primii căroră Ann-Katrin le-a spus despre boală. Fatima a însoțit-o de atunci la controale, a dus-o cu mașina la specialiștii de la un alt spital, astfel încât Mistrețul să stea acasă și să aibă grijă de atelier.

Iar acum se întorc acasă, aproape că au ajuns, iar Ann-Katrin spune cu un zâmbet obosit:

— Faci prea multe pentru mine.

Fatima răspunde hotărâtă:

— Știi ce-am învățat când am ajuns în Björnstad? Că dacă n-avem grijă unii de alții, nimeni n-o să aibă.

— „Urșii se cacă în pădure și toată lumea se cacă pe Björnstad!” zice Ann-Katrin, imitând vocea unchiașilor abțiguiți de la Blană de Urs.

Izbucnesc amândouă în râs.

Când ajung la peluza din fața casei, Fatima îi șoptește:

— Trebuie să-i spui lui Bobo că ești bolnavă.

— Știu, suspină Ann-Katrin, cu chipul ascuns în mâini.

Ar fi vrut să aștepte până începe sezonul de hochei, astfel încât Bobo să aibă un loc unde să se ducă, între toate sentimentele. Dar nu mai e timp. Cum se face? Cum le spui copiilor? Cum le spui copiilor că o să mori?

* * *

„Hambarul” e o cârciumă la marginea Hedului, cu muzică live și bere ieftină și, ca orice altă crâșmă de felul ăsta, e loc de întâlnire fie pentru oamenii care vor să-și uite problemele,

fie pentru cei care caută beleaua cu lumânarea. Katia Ovich se uită pe tabele cu evidența contabilă când unul dintre paznici bate în cantul ușii.

— Știu c-ai zis că nu vrei să fii deranjată, dar frățiorul tău e la bar. În tricou.

Katia își pleacă fruntea, cu un oftat de frustrare. Se ridică, îl bate prietenește pe umăr pe paznic și-i spune că se ocupă ea.

Într-adevăr, Benji e la bar, ceea nu e neapărat o problemă, căci băiatul a crescut, practic, în Hambarul și, când era lipsă de personal, mai și făcea pe barmanul, cu mult înainte să fie suficient de mare să aibă voie să cumpere alcool. Dar acum e altceva. Clienții obișnuiți ai Hambarului țin cu echipa din Hed, dar l-au lăsat pe Benji să vină și să plece nestingherit din trei motive: 1. Clienților obișnuiți le place Katia. 2. Benji nu era decât un jucător în echipa de juniori a clubului din Björnstad. 3. Benji a avut mereu bunul-simț să poarte bluze cu mânecă lungă.

Dar acum Benji are optsprezece ani, în toamnă ar trebui să intre în echipa de seniori și,

În seara asta, stă la bar doar în tricou, așa că toată lumea îi vede ursul tatuat pe braț. Și asta în săptămâna în care cineva a postat pe internet un filmuleț în care steagul roșu al Clubului de Hochei Hed arde, iar o politiciană din oraș, care a spus ceva despre falimentul Clubului de Hochei Björnstad, s-a trezit cu un topor în capota mașinii.

— Ce-ar fi să-ți pui o bluză? zice Katia intrând în bar.

— Salutare, surioara mea favorită! zâmbește Benji.

E manevra lui de când era mic, să o ia la sentiment. Slăbiciunea Katiei e că nu se poate supăra pe el, fiindcă vrea ca Benji să țină la ea cel mai mult. Oftează întristată:

— Benji, dragule, nu te duci tu în altă parte să faci... asta?

Face un gest spre paharul cu bere. Katia știe că nu-și poate opri familia de la nimic, a învățat încă de mică. Mâine ar fi fost ziua de naștere a tatălui lor...

— Nu-ți face griji, surioara mea preferată!

zice Benji.

De parcă are de ales. Katia îl privește rugător.

— Bea-ți berea și du-te acasă, bine? Termin contabilitatea și vin și eu, sunt gata într-un sfert de oră.

Benji se apleacă peste bar și o sărută pe obraz. Katiei îi vine și să-l îmbrățișeze, și să-i tragă una. Exact ca întotdeauna. Se uită de jur-împrejur. Cârciuma nu-i nici pe sfert plină și cei mai mulți clienți sunt ori prea bătrâni, ori deja prea beți să le mai pese de tatuajul lui Benji. Katia speră să-l scoată de acolo înainte să observe cineva.

* * *

Când nu-și mai simte picioarele, Amat se întoarce și aleargă spre casă mai încet. La jumătatea drumului se întâlnește cu un Volvo. E Peter Andersson. Amat ar fi trebuit, poate, să se abțină, să țină la mândria lui, dar nu poate. Începe să sară și să dea frenetic din mâini. Mașina încetinește, parcă fără chef. Amat își bagă capul prin fereastra deschisă și cuvintele izbucnesc din el întretăiate:

— Salut, Pet... Peter... Voiam să-ntreb... toată vorbăria asta despre club... se face echipă de juniori la toamnă? Vreau să joc... trebuie să...

Peter n-ar fi trebuit să oprească. Ar fi trebuit să aibă mai multă stăpânire de sine și nu să-și verse furia pe un copil de șaisprezece ani. Însă, pentru o secundă, uită ce a făcut Amat astă-primăvară, uită că motivul pentru care juniorul ăsta nu se poate duce la echipa din Hed este că a depus mărturie de dragul Mayei. Uită că Amat i-a salvat slujba. Dar, uneori, tristețea și mânia te pot cuprinde în asemenea măsură încât uiți că alți oameni au și ei sentimente.

— Amat, am treabă, vorbim altă dată...

— Când? N-am unde să JOC! se rățoiește Amat, cu răsufierea întretăiată.

Poate că n-a vrut să se răstească, dar îi e frică. Vina îl înăbușă pe Peter și-atunci anumite locuri din inimă nu primesc suficient oxigen. I-o retează, la rându-i, lui Amat:

— Ești SURD, Amat? MĂ DOARE UNDEVA DE ECHIPA DE JUNIORI! Nici

CLUB nu știu dacă mai am!!!

•

Abia atunci Amat vede că Peter a plâns. Băiatul se îndepărtează încet de mașină. Peter pleacă, răvășit. Din cauza ploii, nu vede că și obrajii băiatului sunt scâldați în lacrimi.

* * *

În Hambarul, la bar, e un tânăr de vreo douăzeci și cinci, douăzeci și șase de ani. Blugi și tricou din pichet. În mână are o bere și în față o carte. Când Katia se întoarce în birou, ridică o sprânceană spre Benji și întreabă:

— Să mă car?

Benji se întoarce spre el cu un zâmbet șagalnic dansând în colțurile gurii, de care e greu să nu te molipsești.

— Adică?

Bărbatul în tricou din pichet zâmbește:

— Soră-ta pare să creadă c-o să dai de belea. De-aia întrebam dacă să mă car.

— Depinde cât de mult îți plac belelele, răspunde Benji și ia o gură de bere.

Bărbatul încuviințează. Aruncă o privire spre încheieturile pline de sânge ale lui Benji.

— Locuiesc pe-aici doar de vreo patru ore. Cam de cât timp e nevoie ca să dai de belele?

— Depinde cât ai de gând să stai. Ce carte e?

Întrebarea vine atât de repede încât, pe moment, bărbatul nu știe ce să răspundă. Își dă apoi seama că pesemne asta și era ideea. Benji se pricepe să-i facă pe ceilalți să se simtă nesiguri.

— Era... vreau să zic *este* o... biografie despre Friedrich Nietzsche, zice bărbatul în tricou din pichet, dregându-și încurcat glasul.

— Ți-ai spus că abisul? întrebă Benji.

Bărbatul citează uimit:

— „Dacă privești îndelung abisul, abisul îți va scruta, la rândul său, străfundul sufletului”. Da. Nietzsche, încuviințează el.

— Pari mirat, observă Benji.

— Nu... minte bărbatul.

Benji mai ia o gură de bere. Mulți ani, maicăsa a avut obiceiul să-l pedepsească dacă se bătea la școală, punându-l să citească ziarul. Și nu-i dădea voie să plece la antrenament până nu-i

răspundea la întrebări din toate secțiunile: *Editorial, Politică externă, Cultură, Politică internă*. După o vreme, devenise prea ușor pentru Benji, așa că mama a trecut la literatură clasică. Ea abia dacă silabisea, dar știa că fiu-său e mult mai deștept decât lăsa să se vadă. Așa că pedeapsa era întotdeauna și un mod de a-i reaminti: „Poți mai mult de atât!”

Benji îi zâmbește amuzat bărbatului în tricou din pichet.

— Ce, credeai c-o să ți-o servesc p-aia cu „ce nu ne omoară ne face mai puternici” când ai zis Nietzsche? Sau, poate, p-aia cu „din Rai lipsesc toți oamenii interesanți”? Sau... cum dracu' suna? „Cei care au fost văzuți dansând au fost considerați nebuni de cei care nu puteau auzi muzica”.

— Asta nu cred c-a zis-o Nietzsche, spune bărbatul șovăind.

Benji își bea berea într-un mod care nu-i dă de înțeles bărbatului dacă citatul a fost o greșeală sau un test. Apoi spune:

— Încă pari mirat.

— Da... nu... adică... sincer să fiu, n-arăți ca unul care ar ști să citeze din Nietzsche... recunoaște bărbatul, izbucnind în râs.

— N-arăt a multe lucruri, spune Benji.

Zâmbetul șagalnic îi dansează din nou în colțurile gurii.

* * *

Bobo și maică-sa fac o plimbare lungă prin pădure în seara aceea. Mama ar vrea să-i spună cât e de greu să fii adult, cât de complexă e lumea, dar nu știe cum. Întreaga copilărie a încercat să-l învețe pe Bobo că violența e ceva rău, însă astă-primăvară s-a băgat în cea mai cruntă bătaie din viața lui, din care a ieșit aproape zdrobit, iar ea n-a fost în viața ei mai mândră de el. Pentru că l-a apărat pe Amat. A mâncat bătaie de dragul lui. A apărat o cauză.

Preț de mulți ani a fost fericită că Bobo era atât de mămos. Alți băieți se rușinau când mamele lor îi pupau în fața camarazilor. Băiatul ei, nu, ci era unul dintr-aceia care spun: „Ce bine îți stă părul azi, mamă!” Iar acum își dorește să fi

fost mai dur. Mai rece. Poate că atunci ar fi primit mai ușor vestea.

— Sunt bolnavă, Bobo... șoptește ea.

Bobo plânge când îi povestește, iar ea plânge și mai tare. Bobo nu mai e băiețelul care îi sărea în brațe, ci e destul de mare să-i încapă cea mai mare durere în piept și suficient de înalt și de puternic să-și ridice mama în brațe și s-o ducă acasă când îi spune c-o să moară. Mama îi șoptește la ureche:

— Ai fost mereu cel mai bun frate mai mare din lume. Acum trebuie să fii și mai bun.

Seara îl aude citindu-le fraților mai mici din *Harry Potter*. Noaptea, Mistrețul îi face un ceai slab, iar Bobo vine în baie și o ține când vomită. Apoi o întinde pe pat, îi șterge lacrimile și-i spune:

— Vrei s-auzi cât sunt de tăntălău? Îmi tot spui că nu-mi găsesc prietenă fiindcă am așteptări prea mari. E vina ta! Fiindcă vreau pe cineva care să se uite la mine cum vă uitați tu și tata unul la altul.

Ann-Katrin îi ține capul mare și nătărău strâns

lipit de fruntea ei. Ar vrea atât de mult să-l vadă însurat. Să-l vadă tată. Viața e atât de al dracului, al dracului de grea uneori, încât devine insuportabilă. Chiar dacă așa trebuie să fie.

* * *

Katia și-a terminat treburile când paznicul de la ușa cârciumii vine alergând. Știe că e deja prea târziu. Niciunul dintre clienții Hambarului n-avea chef să se ia la harță cu Benji din cauza tatuajului, dar cineva i-a sunat pe alții, care n-au aceeași toleranță pentru... libertatea de exprimare artistică. Unul dintre ei are un taur tatuat pe braț. Când intră pe ușă, Benji se întoarce spre bărbatul în tricou din pichet și-i spune:

— *Acum* mai bine te cari!

I-o spune rânjind ca un copil pus pe șotii, care a pus o pernă pârâitoare pe scaunul cuiva. Niciunul dintre bărbații din pragul ușii nu sunt la fel de bine antrenați precum Benji, dar sunt patru, iar el e singur. Sare entuziasmat de pe scaunul de bar, de parcă s-ar bucura că sunt atât

de mulți, să se echilibreze „echipele”. Cei patru nu se reped la el, ci Benji se duce întins spre ei, iar asta îi derutează suficient de multe secunde pentru a-i da lui Benji un avantaj imediat. Bărbatul cu taurul tatuat pe braț înșfacă o sticlă goală de pe o masă, așa că Benji hotărăște să-l pocnească pe el primul. Dar nu apucă, bineînțeles.

Bărbatul în tricou din pichet o vede pe Katia ieșind în fugă din birou și aruncându-se drept în mijlocul lor. Îl lipește de perete pe bărbatul cu sticla în mână și țipă:

— Să nu dea dracu' să boxezi pe-aici, că tembeți acasă singurel un an de zile!

Apoi Katia se întoarce spre Benji. Îi cunoaște privirea atât de bine. Aceeași privire ca a lui Adri, sora lor cea mare. Aceeași ca a lui taică-su. Dacă nu-i război, iscă ei unul.

— Benji... nu aici, nu azi, te rog... șoptește ea.

Îi pune mâinile pe piept și-i simte inima bătând. Pulsul e liniștit, răsuflarea regulată. Patru bărbați în toată firea vor să-l facă zob și lui nici

măcar nu-i e frică. Nimic n-o sperie pe Katia mai mult decât asta.

Benji o privește în ochi. Sunt ochii mamei lor și rar îl roagă ceva pe frățiorul ei. Așa că o sărută pe obraz și râde disprețuitor, uitându-se spre cei patru bărbați din pragul ușii.

— Intrați sau ieșiți? Vreau să plec acasă și, dacă nu sunteți prea ocupați să vă trageți de puțe, dați-vă la o parte să trec!

Bărbații se uită la Katia și la paznicii cârciumii și, în cele din urmă, se dau la o parte. Dar mesajul e limpede – nu mai e voie în Hed cu tatuaje cu urși. O fi nu știi ce „gașcă” în Björnstad, dar și aici sunt bărbați gata să le țină piept.

Benji iese râzând în hohote. În urma lui, bărbații tremură de furie. Unul dintre ei mormăie către Katia:

— Noroc mai are frate-tu cu tine! Tocmai i-ai salvat viața.

Katia îi aruncă o încruntătură.

— Asta crezi? Pe bune? Că *lui* i-am salvat viața?

Bărbatul rânjește, încercând să pară sigur pe el, dar gura îi e uscată. Katia pufnește disprețuitoare și pleacă, își ia lucrurile din birou și se urcă în mașină, dar Benji a dispărut deja în noapte. Și-atunci Katia știe că n-o lasă să-l găsească.

* * *

Toate sporturile sunt ridicole. Toate jocurile sunt idioate. Două echipe, o minge, sudoare și gâfâieli, pentru ce? Pentru ca noi toți, preț de câteva clipe năucitoare, să pretindem că nimic altceva nu contează pe lume.

Noaptea, Mistrețul și Bobo fac curat în atelier. N-au vorbit niciodată prea multe unul cu celălalt, ca tată și fiu, și amândurora le e teamă acum să nu aleagă alternativa simplă în schimb. Și în casa lor, ca și în multe altele, sunt sticle cu băutură. Dar aleg altceva. Scot mașinile afară, mută sculele și mașinăriile până golesc atelierul.

Apoi își ia fiecare crosa de hochei și o minge de tenis. Joacă toată noaptea, asudând și gâfâind, de parcă nimic altceva nu contează pe lume.

După ce ușa se închide în spatele lui, Benji merge singur câteva sute de metri prin pădure. Apoi se oprește cu mâinile în buzunar și se uită împrejur. Ca și cum încearcă să decidă dacă să-și complice seara în vreun alt mod sau să caute un copac în care să se urce și să fumeze iarbă până adoarme. Vocea din spatele lui îl ia și nu-l ia prin surprindere:

— Nu m-am bătut în viața mea, așa că n-aș fi de mare ajutor dacă asta cauți. Dar aș merge la o bere, în altă parte... spune bărbatul în tricou din pichet.

Benji se uită peste umăr.

— Știi tu vreun club de noapte pe-aici?

Bărbatul râde.

— După cum ziceam, locuiesc aici de patru ore. Dar am... o casă. Cu frigider.

N-a făcut asta niciodată, să invite un necunoscut acasă, pur și simplu. Lucrurile nu merg așa de obicei. Dar Benji se pricepe să facă oamenii să fie spontani. Și nesăbuiți.

O iau prin pădure. Bărbatul stă cu chirie într-o căsuță din campingul de lângă Hed, în drum spre Björnstad, suficient de departe de amândouă ca să nu se vadă nici dintr-un oraș, nici din celălalt. Se sărută în hol, pentru prima oară. Când bărbatul se trezește a doua zi dimineață, Benji a plecat deja.

Bărbatul își găsește cartea acolo unde i-a căzut din mână, pe podea, între ușa de la intrare și dormitor. Răsfoiește până când găsește ce caută: „Trebuie să ai în tine haos ca să dai naștere unei stele dansatoare”.

•

Undeva, mai departe, într-un cimitir, un tânăr șutează puc după puc într-o piatră de mormânt. Are răni pe încheieturile degetelor și altele, încă și mai urâte, în suflet. Alan Ovich e mort, Kevin Erdahl e ca și mort pentru el. Benji e un bărbat căruia îi plac bărbații și pe toți cei pe care-i iubește, îi pierde.

•

Greu să aibă cineva mai mult haos de atât înăuntrul lui.

11.

O ULTIMĂ ȘANSĂ SĂ FII UN ÎNVINGĂTOR

Iubirea nu poate fi măsurată, dar nimic nu ne împiedică să căutăm mereu noi moduri de a încerca. Unul dintre cele mai simple e, poate, spațiul – cât spațiu sunt dispus să-ți dau ție, așa cum ești, pentru a deveni persoana care vrei să fii?

Odată, Mira a îndrăznit să încerce să discute cu Peter despre iubire în termeni de hochei: „În căsnicie e ca într-un sezon de hochei, iubitule, da? Nici măcar cea mai bună echipă nu-i cea mai tare în fiecare meci, dar e suficient de bună cât să câștige partida, chiar dacă joacă prost. La fel e și-n căsnicie – nu se măsoară cât e de reușită atunci când bem vin înainte de prânz și facem sex fantastic și cea mai mare problemă a noastră

e că nisipul e un pic prea fierbinte și soarele bate prea tare în ecranul telefonului când ne jucăm. Se măsoară în banalul de zi cu zi, acasă, la nivelul cel mai de jos, în cum vorbim unul cu celălalt și cum rezolvăm problemele”.

Peter s-a supărat, de parcă Mira căuta cearta dinadins, și a întrebat-o ce „vrea”. Iar ea i-a răspuns că vrea să discute „ca doi adulți, despre problemele noastre”. Peter s-a gândit și, după ciudat de mult timp, i-a răspuns: „Eu am o problemă că mereu lași două picături de lapte pe fundul cutiei și o pui înapoi în frigider fiindcă n-ai chef s-o clătești și s-o arunci în containerul de sortat hârtie!” Mira s-a holbat la el și l-a întrebat uluită: „Tu zici că *asta* e cea mai mare problemă din căsnicia noastră?” Iar el a murmurat rănit: „*Da' de ce* mă mai întrebi, dacă tot ai de gând să critici răspunsul?” Mira s-a apucat să-și maseze tâmplele. Peter a ieșit trântind ușa și s-a dus la un meci de hochei. Nu, nu-i deloc simplu să ai o relație care funcționează așa.

Mira e așezată la masa din bucătărie. N-a văzut anunțul mortuar din ziar, cu numele lui

Peter. Sticla de vin din fața ei e nedesfăcută. Lângă sticlă sunt două pahare. Își învâрте absentă verigheta – o dată, încă o dată, și-ncă o dată – de parcă e o piuliță pe care încearcă să o înșurubeze.

Într-un târziu, aude Volvo-ul sosind. E ridicol, știe, dar se duce lângă ușă imediat. Căci, atunci când aude pașii lui Peter afară, vrea să știe dacă descuie ușa de îndată sau dacă se oprește în fața ei. Dacă șovăie. Iar Peter e nevoit să tragă de câteva ori adânc aer în piept înainte să aibă puterea să intre în casă.

* * *

Peter se oprește cu mâna pe clanță. Își lipește cu grijă fruntea de ușă, de parcă încearcă să audă dacă respiră casă, dacă mai e cineva treaz înăuntru. Acum nu mult timp, când Mira credea că el doarme, a auzit-o vorbind la telefon în bucătărie: „De douăzeci de ani îmi spune că la anul e rândul meu să mă ocup de carieră. La anul! Își închipuie că numai el tânjește să afle cât e de bun, sau ce?”

De douăzeci de ani Peter se minte că nu face

ce face doar de dragul lui, ci și de-al celorlalți. S-a făcut jucător profesionist în Canada pentru a-și întreține familia, a acceptat slujba de director tehnic pentru că familia avea nevoie de un cămin liniștit, după ce l-au pierdut pe Isak. S-a luptat să țină clubul în viață de dragul orașului. Deoarece Clubul de Hochei Björnstad e mândria comunității, singurul mod al acestei părți de țară de a le aminti orașelor mari că mai trăiesc oameni și aici. Că încă le pot da peste nas.

Dar acum nu mai e sigur. Oare a făcut totul doar din egoism? Încearcă să nu se mai gândească la anunțul mortuar, întotdeauna a fost anxios, constant neliniștit de orice, de la facturi până la dacă a închis sau nu cafetiera. Dar în seara asta e o altfel de neliniște. În seara asta îi e teamă.

Tocmai a băgat cheia în ușa când un clic metalic îl face să tresară. Un mâner apăsător în întuneric, o portieră care se deschide în spatele lui, pe stradă.

•

Un bărbat îmbrăcat în negru se apropie de el.

Două mașini străbat șoseaua prin pădure. Una se duce până sus, la canisă. Din ea coboară un bărbat în geacă neagră, prea strâmtă să se poată închide peste pieptul musculos. Dă mâna cu Adri. Au fost colegi de liceu acum o jumătate de viață. Adri n-are nimic cu el, bineînțeles, decât că omul i se pare mai tulbure la cap decât o fotografie făcută de un reumatic cu o cameră foto de unică folosință. Odată a trebuit să-i explice că sudul de pe hartă nu e „mai la vale” în realitate. Și, altă dată, că insulele nu plutesc liber pe mare, ci sunt, de fapt, fixate de fundul oceanului. Arborele genealogic al familiei lui n-are prea multe ramuri. Are un nou tatuaj pe mână, o pânză de păianjen atât de neregulată, încât Adri se simte nevoită să-l întrebe:

— Ce dr... Ai pierdut vreun pariu sau ce?

— Ce? întreabă el nedumerit, holbându-se la propria mână fără să vadă, în mod evident, că tatuajul arată de parcă e făcut pe întuneric.

În liceu i se zicea „Păianjenul”, pentru că

avea picioare lungi, subțiri și păroase. Era genul de băiat căruia nu-i păsa cum i se spune, atâta vreme cât lumea știa cine e, așa că a acceptat porecla jignitoare. De-atunci și-a făcut cel puțin zece tatuaje pe tema asta, toate făcute, ai zice, de vreun bețiv călare pe un balansoar.

Adri dă din cap resemnată și deschide portbagajul Păianjenului, plin cu lăzi de băutură. Bagă de seamă că a doua mașină se oprește la capătul drumului, șoferul rămâne înăuntru, ca să-i poată avertiza dacă se apropie musafiri nepoftiți, iar cel de lângă șofer se dă jos. Adri îl cunoaște și pe acesta de mulți ani, dar spre deosebire de Păianjenul, nu e deloc un idiot. Iar asta îl face periculos.

Îl cheamă Teemu Rinnius. Nu e nici foarte bine făcut, nici prea înalt, iar frizura îi e atât de îngrijit pieptănată, încât prietenii cei mai buni îi spun „Contabilul”. Dar Adri l-a văzut bătându-se și știe că, sub breton, e un cap ca de ciment. Lovește cu atâta forță, încât în orașul ăsta cailor le e frică să stea în spatele lui. Când era mai tânăr, el și fratele lui mai mic erau vestiți pentru

anumite lucruri. Vânătorii obișnuiau să glumească: „Știi de ce nu-i bine să dai cu mașina peste vreun Rinnius pe bicicletă? Că s-ar putea să fie bicicleta ta!” Pe urmă au crescut și nimeni nu mai face glume pe seama lui Teemu. Dacă vine cineva din afara orașului și întreabă de el, până și cel mai mic țânc din Björnstad știe să răspundă: „Cine?”

Teemu nu poartă geacă neagră. N-are nevoie. Deschide portiera din spate și dă drumul la doi dulăi. I-a cumpărat de mici de la Adri și, dacă are cineva întrebări despre ce caută acolo, explicația este că vrea să mai cumpere unul. N-are un orar de livrări, n-are ore fixe. Adri primește un telefon cu câteva ore înainte și, când se lasă întunericul, apare și Teemu. Adri îi zice, pe jumătate drăgăstos, pe jumătate în glumă, „Angrosistul”. Iar ea e distribuitorul cu amănuntul. Două mașini nu pot merge din casă în casă în Björnstad să descarce băutura, fără să stârnească suspiciuni. Dar toată lumea știe că vânătorii din zonă obișnuiesc să dea pe la canisă când și când, să se uite la cățeluși și să bea cafea.

Vin cam des, ce-i drept, mai ales în preajma sărbătorilor. Dar întrebă pe oricine de pe-aici despre Adri și-o să auzi același lucru: „Face o cafea al dracului de bună fata aia!”

Bărbații în geți negre au întotdeauna două mașini, iar Teemu nu vine niciodată cu cea în care e băutura. Există rapoarte ale poliției care afirmă că e liderul unei „facțiuni huligane violente, așa-zisă *Gașca*, formată din suporteri ai Clubului de Hochei Björnstad”. Poveștile despre influența Găștii asupra afacerilor clubului abundă. Se zice că jucătorii cu salarii prea mari și performanțe prea mici și-au rupt singuri contractele, dar nu s-a găsit niciodată vreo dovadă. Și nu există, firește, nicio dovadă că *Gașca* face contrabandă cu alcool sau comerț ilicit cu piese de mașini sau de scutere pentru zăpadă. Nu s-a putut dovedi niciodată nici măcar că *Gașca* a amenințat pe cineva, așa cum fac, de obicei, rețelele de crimă organizată pentru a pune lumea la respect. Poliția susține că *Gașca* n-are nevoie să facă asta, pentru că se folosesc de meciurile de hochei ca să-și facă reclamă. Teoria

e că toți cei care au văzut vreodată gecile negre în tribună, pe locurile în picioare, sau au auzit ce le-au făcut supporterilor altor echipe, cărora le-a dat prin cap să-i provoace, ar pricepe că e groasă dacă le bate Gașca la ușă.

Dar astea-s doar vorbe goale, firește. Zvonuri și înflorituri ale celor din orașe mari, care au văzut prea multe filme. Dacă îi întrebi pe cei din Björnstad despre Gașca, se vor stropși: „Ce gașcă, mă?”

Când Adri ridică ultima ladă cu băutură din portbagaj, vede un topor sub ea. Își dă exasperată ochii peste cap.

— Serios, Teemu, nu crezi că-i suspect să umbli cu toporul în portbagaj când toți copoii din zonă au văzut poza cu mașina politicienei ăleia din Hed?

Nu sunt mulți cei care ar îndrăzni să-i vorbească lui Teemu pe un asemenea ton, dar bărbatul pare amuzat.

— Adri, ia gândește-te un pic! După ce s-a întâmplat cu mașina politicienei din Hed, ar fi suspect să *nu* umblăm cu topoarele la noi.

Adri izbucnește în râs.

— Ești un idiot. Dar nu ești idiot!

— Mersi, mersi! spune Teemu rânjind.

* * *

Noaptea pe insulă, după ce Ana adoarme, Maya scrie texte despre ură. Uneori stă trează până când, în cele din urmă, scrie despre iubire. Nu iubire dintr-aia zguduitoare, ci de-aia plicticoasă, *pentru toată viața*. Nu știe de ce, dar în vara asta se gândește mult la părinții ei. Când ești adolescent, ai vrea ca părinții să fie niște ființe asexuate, dar cumva, de-a lungul timpului, cele mai mici amintiri ale dovezilor de afecțiune dintre părinți își pun amprenta asupra ADN-ului nostru. Părinții care divorțează, că ai Anei, pot face un copil să nu creadă niciodată în dragostea eternă. Părinții care sunt împreună o viață întreagă pot face un copil să creadă că dragostea e întotdeauna eternă.

Maya își aduce aminte lucruri atât de neînsemnate de acasă. Cum descrie mama stilul vestimentar al tatălui: „polițist în civil la

discotecă de liceu”. Cum scutură tata cele două picături de lapte rămase pe fundul cutiei și mormăie: „Bine ați venit la încercarea de a intra în Cartea Recordurilor cu: Cea mai mică. Ceașcă cu cafea. Din lume!” Cum înnebunește mama când găsește șosete aruncate pe jos și cum tata ar vrea să-i aducă în fața tribunalului de război pe cei care nu șterg blatul chiuvetei după ce fac mizerie. Cum s-a mutat mama de două ori la celălalt capăt al lumii de dragul hocheiului lui tata și cum o privește tata pe mama admirativ când are vreo discuție telefonică legată de serviciu – ca pe cea mai deșteaptă, haioasă, tenace și bățăioasă persoană pe care a cunoscut-o vreodată și încă nevenindu-i să creadă că e a lui. Că e perechea lui.

Cum ea și Leo n-au știut numele părinților până la grădiniță, pentru că își ziceau doar „iubitule” și „iubito”. Faptul că n-au rostit niciodată cuvântul „divorț”, nici măcar când erau certați cel mai rău, pentru că știu că e ca o bombă atomică – dacă ameninți odată cu asta, toate certurile se vor sfârși cu aceeași

amenințare. Cum, dintr-odată, pare că nu se mai ceartă pe lucruri mărunte. Cum casa e mai tăcută de la o vreme, cum aproape că nu se mai privesc în ochi după cele întâmplate Mayei. Cum parcă nu mai au putere să-și arate unul altuia cât de zdrobiți sunt.

Copiii bagă de seamă din cele mai mici detalii când părinții se pierd unul pe celălalt. Poate fi un cuvânt – „tău”, de pildă. Maya le trimite mesaje în fiecare dimineață acum, pretinzând că o face ca să nu-și facă griji pentru ea. Dar, de fapt, e invers, ea își face griji. Căci e obișnuită ca părinții să vorbească unul despre celălalt cu „mama” și „tata”. Cum ar fi: „Mama sigur n-a vrut să spună că ești pedepsită o mie de ani, iubito!” sau „Tata n-a vrut să-ți dărâme omul de zăpadă, s-a împiedicat de el, iubito!” Dar într-o zi, ca în trecut, unul dintre ei scrie: „Ai face bine s-o suni pe *maică-ta*, știi că se îngrijorează când nu ești acasă!” Iar celălalt scrie: „Să nu uiți că *taică-tu* te iubește mai mult decât orice pe lume!” Câteva litere pot dezvălui sfârșitul unei căsnicii: „a ta”, „al tău”. Ca și cum nu mai sunt

unul perechea celuilalt.

Maya e pe o insulă, pe un lac, în adâncul pădurii și scrie cântece despre toate astea, pentru că n-are putere să se ducă acasă, să vadă ce se întâmplă.

Teren minat

*Al meu e terenul minat pe
care pășiți.*

*Fiecare vorbă-i o bombă,
dar nu vă opriți,*

*Până când, sub picior, un
clic surd auziți,*

*Și-atunci e deja prea târziu
înapoi să fugiți.*

*V-am făcut și pe voi victime
și asta-i partea rea,*

*Că nu mai pot să vă repar,
oricât de mult aș vrea.*

*E ca și cum eu am murit,
dar ei pe voi v-au îngropat,*

E ca și cum el pe mine m-a

frânt, dar voi v-ați stricat.

* * *

Bărbații în geci negre dau mâna cu Adri și se îndreaptă spre mașini, dar Teemu mai zăbovește. Își aprinde o țigară. Adri își pune sub buză o bucată de tutun de mestecat mare cât un pumn de bebeluș. Nu-i nici ea vreo idioată. Știe cine sunt cei din Gașca și de ce sunt în stare, dar e o femeie pragmatică.

Într-o vară, acum câțiva ani, în Björnstad s-au întâmplat mai multe spageri. O bandă de hoți venea noaptea în dube și intra în case. Odată au lovit un bătrân care a încercat să-i împiedice, altă dată un vecin a sunat la poliție în timp ce se dădea o spargere. O mașină de poliție a venit după trei ore. Adri își amintește cum, cu doar câteva luni înainte de asta, poliția aflase că braconierii împușcă lupi și au plecat să-i prindă cu elicoptere, cu secția de criminalistică a poliției de stat și o trupă de intervenție. O fi corect, o fi greșit, dar când Adri vede că lupii sunt mai bine apărați de poliție decât pensionarii,

atunci are mai mare încredere în infractorul de lângă ea decât în cei din guvern și din prefectură. N-are nimic de-a face cu morala. Cei mai mulți oameni sunt ca ea – pragmatici.

Când banda de hoți s-a întors pentru o nouă spargere, un grup de bărbați în geți negre îi aștepta. Toată lumea din Björnstad și-a încuiat bine ușile în noaptea aceea, a dat mai tare volumul televizoarelor și nimeni n-a întrebat nimic a doua zi. Dar spargerile au încetat. Teemu e un lunatic, cu asta Adri e de acord, oricine ar zice-o, dar își iubește orașul la fel de mult cum îl iubește și ea. Și iubește hocheiul. Și de-asta zâmbește acum ca un clovn și spune:

— Benji intră la seniori la toamnă, nu? Cred că ești al dracu' de mândră de el! Ai văzut grupele? E ambalat rău?

Adri încuviințează. Știe că Benji e pe gheață tot ceea ce Teemu așteaptă de la un jucător de hochei: dur, neînfricat, rău. În plus, Benji e din Björnstad, un talent local, un băiat din vecini. Iar bărbații ca Teemu iubesc asta. Și da, Adri a văzut grupele, lista s-a postat ieri pe internet. Primul

meci e Björnstad contra Hed, la toamnă.

— O să joace dacă mai există clubul la toamnă, spune ea morocănoasă.

Teemu zâmbește, dar privirea îi e tot mai greu de descifrat.

— Ne bazăm pe Peter Andersson să rezolve asta.

Adri îl cercetează atent cu privirea. Gașca a avut grijă ca Peter să rămână în slujba de director tehnic, când s-a votat la ședința membrilor clubului din primăvara trecută. Nimeni nu poate dovedi, dar toată lumea știe că așa a fost. Fără voturile Găștii, Peter ar fi fost concediat. Gașca și-a asumat un risc mare, căci clubul și-a pierdut aproape toți sponsorii, s-au mutat la cel din Hed. Ramona, proprietara cârciumii, obișnuiește să spună: „N-o fi știind Teemu diferența dintre corect și greșit, dar să fiu a naibii dacă n-o știe p-aia dintre bine și rău!” Poate că are dreptate. Gașca a ales să nu țină cu Kevin, starul echipei, ci cu un director tehnic și cu fiica lui. Dar poate fi o povară periculoasă pentru un director tehnic, dacă duce spre faliment clubul Găștii.

— Chiar aveți încredere în Peter Andersson?
I-am văzut anunțul mortuar în ziar, spune Adri.

Teemu ridică mirat dintr-o sprânceană:

— O fi fost vreo glumă.

— Sau poate că vreunul din partea ta de tribună încearcă să transmită un mesaj.

Teemu își scarpină fruntea cu prefăcută îngrijorare:

— E o tribună mare. Nu pot să-i țin în frâu pe toți.

— Dacă Benji pățește ceva, vă omor.

Teemu izbucnește în râs de se cutremură pădurea.

— Nu vorbesc mulți cu mine așa, Adri.

— Eu nu sunt *mulți*! i-o întoarce ea.

Teemu își aprinde o altă țigară de la mucul primei.

— Tu l-ai învățat pe frate-tu să joace hochei, nu?

— Eu l-am învățat să se bată.

Copacii se cutremură din nou de hohotele lui Teemu.

— Și-acum care dintre voi câștigă dacă vă

bateți?

Adri își coboară privirea. Vocea i se îngroașă:

— Eu! Fiindcă am un avantaj necinstit. Benji nu-i poate răni pe cei pe care-i iubește.

Teemu încuviințează admirativ. O bate prietenește pe umăr și spune:

— De la Benji un singur lucru vrem pe gheață. Același lucru ca de la toată echipa.

— Să dea tot ce are mai bun și să se distreze? Întrebă Adri cu acreală.

Teemu rânjește amuzat. În cele din urmă și Adri. Căci știe prea bine ce vrea să spună. Victoria. Asta-i tot ce ți se cere prin părțile locului. Teemu scoate un plic și i-l întinde:

— Ramona a auzit că tu și Sune ați făcut echipă de hochei pentru fete de cinci ani. Uite, ăștia sunt din Pușculiță.

Adi ridică mirată privirea. „Pușculița” e o cutie pe care Ramona o ține la Blană de Urs pentru clienții fideli ai crâșmei, care fie își pierd locul de muncă, fie nu mai fac față facturilor. Acolo se pun toate bacșișurile, iar la Blană de Urs se lasă bacșiș mai generos decât s-ar putea

crede. Teemu plătește întotdeauna dublu pentru bere, pentru că o dată, când era mai tânăr și tocmai dăduse afară, a câta oară, vreun iubit nemernic al maică-mii, cineva le-a bătut la ușă și le-a dat un plic întocmai ca acesta. Teemu n-a mai lăsat pe nimeni de atunci să o bată pe maică-sa, iar când a fost suficient de mare să pună pe picioare Gașca, n-a uitat niciodată generozitatea clienților cârciumii. Îi spune lui Adri:

— Pentru crose și patine. Sau ce le mai trebuie fetelor.

Adri încuviințează recunoscătoare. Când Teemu pleacă spre mașină, îi strigă din urmă:

— Auzi? Mai dă-i lui Peter Andersson o șansă! Poate găsește el o cale să salveze clubul.

Teemu închide portbagajul. Toporul e tot acolo.

— Îi dau o șansă lui Peter. Dacă nu-i dădeam, nu mai era de mult în oraș.

* * *

Peter rămâne în fața ușii, dar scapă clanța din mână, scoate cheia din broască și se întoarce spre stradă. Richard Theo se apropie de el. E îmbrăcat

în costum negru, deși e în miezul verii. N-au vorbit niciodată unul cu altul, din câte își amintește Peter, dar știe prea bine cine e Richard Theo. Știe și ce fel de politică propovăduiește și nu-i place. O politică agresivă, care învrăjbește oamenii. Dar, mai înainte de toate, Theo i-a dat de multe ori lui Peter impresia că urăște hocheiul.

— Bună seara, Peter, sper că nu te deranjez, zice Theo.

Tonul politicos al bărbatului are ceva prevestitor de rău.

— Pot să te-ajut cu ceva? întrebă Peter, ușor confuz.

— Nu, dar eu pot, răspunde Theo.

— Cu ce?

Buzele politicianului schițează un zâmbet.

— Pot să-ți salvez clubul, Peter. Pot să-ți dau o ultimă șansă să fii un învingător.

12.

SUNT GATA SĂ ARD CU VOI

Toți oamenii care își petrec viața încercând să ajungă cei mai buni în ceva primesc, mai devreme sau mai târziu, aceeași întrebare: „De ce?” Căci, dacă vrei să fii cel mai bun în ceva, trebuie să sacrifici orice altceva. Prima dată când l-a întâlnit, în acea seară în capitală, când Peter pierduse primul mare meci din viața lui și a intrat distrus în restaurantul părinților Mirei, l-a întrebat și ea exact același lucru: „De ce?”

N-a putut să-i răspundă și asta a iritat-o pe Mira la culme. Mulți ani mai târziu, când erau deja căsătoriți, aveau copii și o întreagă viață împreună, a dat peste un citat vechi de o sută de ani, al unui alpinist, căruia i s-a pus întrebarea: „De ce ai vrut să escaladezi Everestul?” Alpinistul a răspuns nedumerit, ca și cum

întrebarea era bizară, iar răspunsul evident: „Pentru că există!”

Atunci Mira a înțeles. La urma urmelor, ea de ce a vrut să meargă la facultate, când nimeni din familia ei nu făcuse asta? De ce a ales dreptul, când toată lumea i-a zis că-i va fi prea greu? De ce? Pentru a afla dacă poate. Pentru că voia să escaladeze afurisitul ăla de munte. Pentru că muntele exista.

Așa că știe ce se întâmplă acum, poate chiar înainte ca Peter însuși să fi înțeles. Stă lângă ușă și aude frânturi din discuția cu Richard Theo. Bărbatul ei va găsi o cale să-și salveze clubul și să se facă din nou indispensabil. Ca întotdeauna. Mira rămâne în hol, până aude Volvo-ul pornind. Pe fereastră, îl vede pe Peter plecând. Sticla de vin rămâne nedesfăcută, Mira pune paharele la loc în dulap. Pielea îi e rece sub verighetă când se duce la culcare. Va trece o noapte, iar mâine se va trezi și va încerca să pretindă că totul e bine, deși acum știe că fiecare zi care trece face ca „la anul” să fie și mai departe.

* * *

Peter conduce fără țintă ore în șir. În cap îi stăruie aceleași întrebări: „Cât valorează un club de hochei? Pentru cine există? Cât de mult poate să coste?” Și undeva, mai adânc, alte întrebări: „Ce știi să fac în afară de hochei? Ce fel de om aș fi fără hochei?”

N-a iubit niciodată altă femeie în afară de Mira și știe că ar fi foarte fericită dacă s-ar lăsa de hochei, dar, în adâncul sufletului, nu poate să nu se întrebe: „Chiar ar fi fericită? S-a îndrăgostit de un bărbat cu visuri și ambiții, oare cum s-ar uita la el dacă trec anii și el tot nimic n-ajunge?”

La răsărit, lumina se revarsă peste Björnstad așa cum spunea mereu mama lui Peter că se întâmplă vara: „Ca și cum însuși Dumnezeu Tatăl a vărsat suc de portocale peste vârfurile copacilor!” Peter oprește în fața supermarketului și, cu ochii închiși, își repetă la nesfârșit aceleași, aceleași, aceleași întrebări.

Primul lucru pe care i l-a spus Richard Theoderi a fost: „Nu-ți place politica mea, nu?” Peter a răspuns gânditor: „Cu tot respectul, prefer să

mă distanțez de tot ce reprezinți. Ești populist”. Theo a dat din cap liniștit, nepărând să i-o ia în nume de rău: „Populist se cheamă că ești doar până câștigi alegerile. Apoi se cheamă că ești partidul aflat la putere”. Când a văzut privirea plină de dezgust a lui Peter, politicianul a adăugat: „Cu tot respectul, Peter, politica înseamnă să-nțelegi că lumea e complicată, oricât de mult ar vrea oamenii ca tine să fie simplă”.

Peter a dat din cap dezaprobator: „Te hrănești din antagonisme. Politica ta creează conflicte. Excludere”. Politicianul a zâmbit înțelegător: „Și hocheiul? Ce crezi tu că le face hocheiul celor rămași pe dinafară? Îți amintești de mine în anii de școală?” Peter și-a dres atunci încurcat glasul și a murmurat: „Erai cu câțiva ani mai mic, nu?” Richard Theo a dat din cap că nu – nici furios, nici acuzator, ci aproape resemnat: „Eram în clasă cu tine, Peter!

Peter nu știe dacă Theo a plănuit discuția asta doar ca să-l descumpănească, dar a funcționat, în orice caz. Când și-a ațintit rușinat privirea în

pământ, politicianul a zâmbit mulțumit și i-a explicat apoi, cât se poate de simplu, de ce l-a căutat: „Am anumite contacte la Londra. Știi ce companie va cumpăra fabrica din Björnstad”.

„Nici nu știam că se vinde!” a izbucnit atunci Peter, dar politicianul a ridicat modest din umeri și i-a zis: „E datoria mea să știu lucruri pe care alții nu le știu, Peter. Și despre tine știu o grămadă. De asta sunt acum aici”.

* * *

A doua zi dimineață, când Leo se trezește, casa e deja goală. Mama i-a lăsat un bilet pe masa din bucătărie: „Sunt la serviciu. Taică-tu e la club. Sună-ne dacă e ceva. Ți-am lăsat bani în sertar. Te iubim! *Mama*”. Leo nu mai e copil. Observă și el acel „tu”. Tatăl *tău*. Nu „tata”, perechea mamei.

Băiatul se duce în camera soră-sii, închide ușa și se ghemuiește pe podea. Sub pat sunt caietele Mayei, pline cu poezii și cântece. Le citește printre lacrimi, unele ale ei, unele ale lui. Maya n-a fost niciodată ca alte surori mai mari, care tipă și își dau afară din cameră frații mai mici.

Leo a avut întotdeauna voie să vină în camera ei. Maya îl lăsa să doarmă în patul ei când îi era frică sau când îi ascultau pe furiș pe părinți cum se frâng vorbind despre Isak. Podeaua din jurul patului Mayei a fost întotdeauna locul unde Leo s-a simțit cel mai în siguranță. Dar acum e mare, iar Maya e în pădure cu Ana toată vara. Leo obișnuia să-i ceară Mayei sfatul în legătură cu orice, iar acum nu mai știe pe cine să întrebe ce anume ar trebui să facă un frate când sora lui mai mare a fost violată. Sau ce poate face pentru părinții lor, care nu mai sunt unul perechea celuilalt. Sau ce să facă el cu toată ura.

Undeva, pe ultimele pagini dintr-un blocnotes, găsește un text care se cheamă „Chibritul”. Rupe cu atenție foaia și o pune în buzunar. Apoi se duce la plajă.

•

Se scarpină tot timpul, tare și adânc. Își întinde mai bine mânecile bluzei peste mâini.

* * *

Zilele acelea ploioase ar fi putut fi o șansă să

se mai răcorească spiritele între Björnstad și Hed, dar William Lyt o broboană de sudoare n-a precupețit. Antrenorul lor i-a zis odată că n-a văzut în viața lui pe cineva „jucând cu o mai mare nevoie de afirmare”. Poate că a vrut să-l facă pe William să vorbească despre complexele lui, dar băiatul a luat remarca drept un compliment.

Toată copilăria lui s-a străduit să redevină prietenul cel mai bun al lui Kevin din nou. Fuseseră cei mai buni prieteni, când se plimbau cu trotinetele în fața casei lui Kevin și jucau floorball în subsolul lui William. Apoi s-au apucat amândoi de hochei și brusc a apărut Benji. Kevin n-a mai stat niciodată de-atunci lângă William în fotografiile cu echipa. William a făcut tot ce a putut să-l înlăture pe Benji – îl tachina pentru originea lui, hainele ieftine și îl striga „săniuța”. Până când Benji l-a pocnit cu sania în gură. Asta l-a costat pe William doi dinți din față și respectul vestiarului. Mama lui William a cerut ca Benji să fie pedepsit pentru „atac”, dar clubul n-a făcut nimic.

Când au mai crescut, William a încercat să-l pună în umbră pe Benji, lăudându-se că s-a culcat cu un știu câte fete, ca să pară mai bun de luat la petreceri decât „drogatul ăla care se cațără-n copaci”. Mințea, bineînțeles. De fapt, a fost printre ultimii virgini din echipă. Dar, într-o zi, Kevin a venit în vestiar și a strigat: „William! Te-așteaptă prietenele la ușă!” William s-a ridicat stânjenit și a ieșit. Coridorul era gol, dar pe podea era un pachet cu zece perechi de șosete albe, trei sferturi. Kevin i-a zis, râzând batjocoritor: „Ca să nu mai spele maică-ta de *fiecare* dată când te *culci* tu cu *prietena!*” William nu va uita niciodată cum a râs de el toată echipa. Mai ales Benji. A jucat ani de zile cu nevoia asta de afirmare apăsându-i greu pe umeri. Și acum? Clubul din Hed a însemnat un nou început pentru el, o șansă să devină, în sfârșit, lider. Nu vrea să mai fie niciodată băiatul cu șosetele.

În zilele acelea ploioase, s-a antrenat ridicând greutate și s-a uitat la filmul de pe internet, în care steagurile roșii ale Clubului de Hochei Hed,

clubul lui, ard. S-a uitat de nenumărate ori, sperând să găsească vreun indiciu care să-l trădeze pe șobolanul laș care a îndrăznit să facă filmul. În cele din urmă, a văzut ceva: mâna care ținea bricheta era mică, a vreunuia cel mult de gimnaziu, iar când mânăca a alunecat un pic, pe brațul dezgolit s-au văzut urme de zgârieturi.

•

William îi sună pe cei mai solizi jucători din echipă. Cumpără țigări și se duc la plajă.

* * *

Chibritul

*Dacă într-o cameră întunecată,
Zace închis vreun băiat, sau o
fată,
Care se teme de întunericul
tenebros,
Lăsat acolo, cu spaima până la
os,
Doar pentru că viața-i un porc
scârbos,*

*Dacă tu ai fi în camera aia
încuiat,*

*Și-n buzunar de-un chibrit ai dat,
Îl aprinzi, chiar dacă miros de gaz
ai simțit.*

*Între ploaie și zăpadă sunt doar
câteva grade.*

*O casă se clădește de jos în sus și
de sus în jos arde.*

*Mi-ați arătat lucruri de care mi-e
mai frică decât de moarte,*

*Dar uite că sunt gata să ard cu
voi, dacă de-asta am parte.*

* * *

Când soarele se întoarce în Björnstad, plaja se umple de adolescenți care se prefac că nu se holbează unii la trupurile altora. La început e veselie și zarvă, apoi o tăcere înfricoșată cuprinde pe nesimțite malul. Doi băieți se urcă într-un copac și pun steaguri noi ale clubului din Hed. Apoi William Lyt pleacă la vânătoare printre cearșafuri. Se oprește în dreptul fiecărui

elev de gimnaziu, cu o țigară între degete și întreabă:

— Ai o brichetă?

Nimeni nu-l privește în ochi. William îl apucă pe fiecare de braț și caută urmele de zgârieturi. Nici William nu știe prea bine ce speră să găsească. La urma urmelor, cine ar avea curaj să recunoască orice în fața lui acolo? Dar vrea măcar să bage spaima în ei. Să nu mai îndrăznească niciodată să se pună cu echipa lui. Cu fiecare adolescent care dă din cap că nu, cu privirea înfiptă în nisip, inima lui William e mai ușoară. Cu fiecare copil care nu va mai avea curaj să fumeze în vara asta, William se simte mai mare.

Dar, deodată, se aude un clic. O dată, apoi încă o dată, apoi un scurt fâsâit când se aprinde flacăra. În spatele lui William, o voce subțire spune:

— Am eu brichetă!

•

Degetele lui Leo nu tremură. Mâneca bluzei alunecă, dezgolind brațul ridicat. Cicatricile

lucesc.

* * *

„Ce... cum adică știi și alte lucruri despre mine?” a îngăimat Peter ieri. Richard Theo i-a răspuns nepăsător, aproape vesel: „Știu că clubul mai are maximum trei luni până la faliment, asta dacă amicul tău Frac mai vinde vreun supermarket. Și știu și că antrenorul seniorilor, Sune, e bolnav”.

Peter a rămas cu gura căscată. Sune avea probleme cu inima încă de la începutul verii. Adri Ovich l-a găsit prăbușit în casă, după ce nu venise la antrenamentul școlii de patinaj pentru nou-înființata echipă de fete. Adri l-a sunat pe Peter de la spital. Sune i-a rugat pe amândoi să nu spună nimănui, fiindcă nu sunt decât „niște palpitații”, iar bătrânul antrenor nu voia „să fac pe martirul, ce dracu’!”

Adri și Peter și-au ținut gura, firește, dar, sincer vorbind, nu doar de dragul lui Sune. Peter avea motivele lui egoiste – nu putea recruta un nou antrenor fără sponsori și bani, nu-i putea

face pe jucători să semneze contracte noi fără antrenor, iar fără jucători n-avea cum să atragă nici antrenor nou, nici sponsori.

„După cum ziceam”, a adăugat apoi Richard Theo liniștit, „e de datoria mea să știu astfel de lucruri. Am prieteni la spital. Și aș vrea să-ți fiu și ție prieten”. Apoi i-a prezentat lui Peter, calm și metodic, oferta. Noii proprietari ai fabricii vor avea nevoie de investiții politice pentru a putea renova fabrica. El poate aranja asta. Dar viitorii proprietari au înțeles că trebuie „să se pună bine cu locuitorii”, așa că i-a convins că „modul cel mai simplu de a ajunge la inimile oamenilor este hocheiul”.

Peter și-a mutat încurcat greutatea de pe un picior pe altul și l-a întrebat, încercând din rășputeri să-și stăpânească vocea: „Din câte am auzit, celelalte partide nu vor să colaboreze cu tine. De unde să știu eu că poți face tot ce promiți?” Theo i-a răspuns senin: „Ieri, patinoarul încă nu-și plătise factura de electricitate și nu era mică, Peter. Dacă suni acum și verifici, o să vezi că-i plătită. Ți-e de-

ajuns atâta dovadă?”

Neliniștea l-a cuprins atunci pe Peter: „De ce fix clubul nostru? De ce nu te duci la clubul din Hed?” Politicianul a zâmbit din nou: „Cei din Björnstad sunt vestiți că muncesc din greu. Și ceea ce ați reușit acum douăzeci de ani, când tot orașul a sprijinit clubul, are o forță simbolică. Cum ziceți voi: *Björnstad contra tuturor?*”

Peter a mormăit defensiv: „Parcă nu-ți plăcea hocheiul”. Theo și-a îndreptat tacticos butonii manșetelor și a răspuns: „Poziția mea politică va fi întotdeauna că banii contribuabililor trebuie investiți în asistență medicală și slujbe, Peter, nu în sport!”

Peter s-a scărpinat stânjenit în creștetul capului și a zis, încercând să nu pară impresionat de cuvintele lui Theo: „Adică o să bagi bani de la buget în fabrică și le ceri noilor proprietari să sponsorizeze clubul de hochei. Și uite-așa ești politicianul care a salvat și fabrica, și hocheiul în oraș. Ba, pe deasupra, mai și pare că economisești bani publici... care pot fi investiți în sănătate... Dumnezeuule mare! O să câștigi

alegerile viitoare cu asta!”

Theo și-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor, radios și foarte mulțumit de sine: „Noi doi avem multe în comun, Peter, să știi! Doar că jucăm sporturi diferite. Ca să pot juca mai departe, trebuie să câștig alegerile. Iar tu, ca să poți juca mai departe, trebuie să ai un club”.

* * *

William are optsprezece ani și, probabil, de două ori mai multe kilograme decât băiatul de doisprezece ani din fața lui. Dar Leo nu dă înapoi. Înfruntă privirea lui William cu ochi care nu mai au nimic de pierdut.

Întreaga plajă se uită la ei, prin urmare, chiar dacă înainte s-a gândit, poate, că nu vrea să snopească în bătaie un băiat cu șase ani mai mic, William nu mai poate da înapoi acum. Mâinile i se strâng pe gâtul lui Leo, ca să-l oblige pe micul nemernic să stea nemișcat, dar se întâmplă ceva cu băiatul: strânsoarea îl face să intre în panică, gura i se deschide fără să vrea când simte unghiile înfigându-i-se în carne, sub bărbie, iar

ochii îi lăcrimează. Există doar două reacții viscerale posibile: să-l apuce disperat pe atacator de mâini sau să lovească din răsuputeri.

Prima lovitură a lui Leo e în gol, dar băiatul continuă să izbească sălbatic și a doua nimerește urechea lui William. Nimeni nu-ți spune înainte de prima bătaie din viață cât de al dracului de tare doare dacă lovești în ureche. William îl slăbește din strânsoare preț de o secundă, iar Leo nu scapă ocazia. Îl lovește cu toată forța și îl nimerește sub bărbie. Aude fălcile lui William trosnind violent. Probabil că și-a mușcat limba, căci, în clipa în care se repede la Leo, îi țâșnește sânge din gură. Apoi totul se termină repede. Căci William e prea masiv ca un băiat de doisprezece ani să aibă vreo șansă.

* * *

Peter a mai dat o dată din cap neîncrezător și i-a spus lui Richard Theo: „Noi doi n-avem nimic în comun. Îți pasă doar de putere!” Atunci politicianul a râs, pentru prima oară în acea discuție: „Și nu crezi că gândești la fel de politic

ca mine, Peter? Astă-primăvară, când fiică-ta l-a acuzat pe Kevin Erdahl de viol și sponsorii au încercat să te lase fără slujbă, ai reușit să rămâi director tehnic doar fiindcă... Gașca, sau cum îi zice, ți-a ținut partea, nu?”

Mici picături de sudoare rece încep să curgă pe ceafa lui Peter. „N-a fost... n-am avut nicio influență... nu eu le-am cerut să...” s-a bâlbâit el, dar Richard Theo i-a retezat-o: „Totul e politică. Toată lumea are nevoie de aliați!” Peter l-a întrebat atunci, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul: „Ce vrei de la mine?” Politicianul i-a răspuns sincer: „Când totul devine oficial, vreau să vii la o conferință de presă. Nu trebuie decât să zâmbești pentru camerele de luat vederi și să dai mâna cu noii sponsori. În schimb, primești capital și controlul total asupra clubului. Nimeni nu se va amesteca în deciziile tale. Ai șansa să pui pe picioare o echipă câștigătoare. Tot ce-ți cer e... prietenia. Hai că nu-i prea mult, nu?”

Theo a zâmbit din nou și, înainte ca Peter să apuce să răspundă, politicianul a adăugat ceea ce era cel mai important: „Și o ultimă chestiune.

Noii proprietari nu vor, firește, să fie asociați în vreun fel cu violența. Așa că, la conferința de presă va trebui să spui că te distanțezi de Gașcă și că ai de gând să desființezi locurile în picioare din tribună” Peter a amuțit atunci. Se pare că Theo pe asta se și baza. I-a mai explicat binevoitor alte câteva aspecte și, după ce a plecat, Peter a rămas năuc locului, nici el nu știe pentru cât timp.

Când, în cele din urmă, s-a urcat în mașină și a plecat în noapte, un singur gând îi răsuna în minte: Controlul asupra clubului? Cu un buget adevărat? Peter a fost adesea acuzat că se comportă de parcă le este cumva „superior din punct de vedere moral” altora. Poate că oamenii au dreptate. După el, un club de hochei are de-a face cu mai mult decât sportul, trebuie să fie o forță incoruptibilă, niciodată influențată de bani sau politică.

Dar cât e dispus să sacrifice din idealismul ăsta? Câți dușmani e pregătit să înfrunte? Dacă ia puterea. Dacă învinge.

E pe cale să afle acum.

* * *

Richard Theo s-a urcat, la rându-i, în mașină și a condus toată noaptea, până la un mic aeroport, unde un amic tocmai aterizase. Amicul a dat mâna cu Theo și a zis iritat:

— Sper să nu-mi fi irosit timpul cu tine!

Theo și-a cerut scuze:

— Unele lucruri nu pot fi discutate la telefon.

— Mda, în fine... a încuviințat amicul.

Atunci Theo i-a explicat:

— Le garantez prietenilor noștri din Londra investițiile politice de care au nevoie, în teren și în fabrică. Dar am nevoie de câteva lucruri în schimb. Există un grup de huligani care distrug clubul. Un politician nu poate face prea multe ca să-i oprească, dar un nou sponsor ar putea... înțelegeți tu... să-și folosească influența.

Amicul a încuviințat din nou:

— Iar cu clubul ăla de hochei? De ce-i așa de important pentru tine?

— E o chestie simbolică, a zis Theo zâmbind.

— Și ce-ți trebuie în schimb? a întrebat amicul.

— Noii proprietari trebuie să pună o condiție înainte să sponsorizeze: ca directorul tehnic al Clubului de Hochei Björnstad să se distanțeze de suporterii violenți și să desființeze locurile în picioare din tribună.

— Nu pare mare lucru, a zis amicul.

— Firește că nu. Dar e important să vină direct de la noii proprietari ai fabricii și nu de la mine.

Amicul îi promite. Își strâng mâna. Amicul se urcă în avion.

•

Richard Theo s-a urcat apoi în mașină și, la întoarcere, s-a gândit tot drumul la faptul că doar cineva care n-a fost niciodată în Björnstad ar putea spune că „nu pare mare lucru”. De asta Theo e întotdeauna cu un pas înaintea tuturor. Nimeni nu mai pare să verifice nimic înainte de a deschide gura.

* * *

— William! William! șuieră undeva unul

dintre coechipieri.

Leo e prea amețit ca să-și dea seama de unde se aude vocea. E întins pe spate și nu mai vede nimic sub lovituri.

William apucă să ridice brațul o ultimă oară, dar unul dintre camarazi îl prinde de braț și repetă:

— William!

Cu coada ochiului, William vede că amicul îi arată ceva mai încolo, pe drumul care duce la plajă. O mașină a oprit. Din ea coboară doi bărbați în geți negre. Nu se apropie de plajă, nu-i nevoie. Gașca nu s-a băgat niciodată în treburile adolescenților din oraș. Linia de marcaj dintre jocul serios al seniorilor și joaca juniorilor a fost întotdeauna clară. Dar William nu mai e în echipa de juniori și acum nu mai e vorba doar de hochei.

William îi dă drumul lui Leo. Se ridică șovăind. Bărbații în geți negre nu se mișcă. William scuipă sânge, murdărindu-și tricoul de salivă roșie.

— Dă-o dracu' de treabă... murmură el,

suficient de încet ca nimeni să nu simtă că-i tremură vocea.

Se întoarce și pleacă. Coechipierii îl urmează. Bărbații în geaci negre rămân pe loc până când unul dintre prietenii lui William pricepe mesajul. Se urcă în copac și dă jos steagurile Clubului de Hochei Hed. Bărbații în geaci negre pleacă fără să scoată o vorbă, dar mesajul e limpede – jucătorii din Hed nu mai au ce căuta pe teritoriul celor din Björnstad.

Leo se așază pe cearșaf, fără să se șteargă de sângele lui William. Gâtul îl doare atât de tare, încât e sigur că și-a rupt ceva. Unul dintre prieteni îl bate pe umăr, iar un altul îi întinde o țigară. Leo n-a fumat în viața lui, dar nici nu se poate apuca acum. Îl doare îngrozitor, dar se simte incredibil de bine.

N-a dat înapoi în fața lui William Lyt și nu sunt steaguri roșii noi în copaci în vara asta. Leo ar fi trebuit, poate, să fie mulțumit cu atât, dar inima băiatului de doisprezece ani bate pe o altă frecvență acum, pentru că tocmai a descoperit ceva. Adrenalina. Violența. E ca și cum tocmai s-

a îndrăgostit. Iar a doua zi dimineață, mama lui William Lyt va deschide cutia poștală și o va găsi plină ochi cu brichete.

Oamenii ca William Lyt nu pot ignora astfel de provocări. Oamenii ca Leo Andersson asta și vor.

13.

AȘA CĂ I-AU DAT O ARMATĂ

„Totul are un preț, nimeni nu primește nimic pe degeaba”, spunea adesea bărbatul Ramonei. Primul lucru pe care voia să-l știe, dacă afla că ai cumpărat ceva, fie o mașină nouă, fie un prăjitor de pâine la mâna a doua, era: „Cât ai dat?” Și, indiferent ce răspundeai, izbucnea: „Păi te-au păcălit! Mie mi-l dădeau la jumate de preț!” Ramona era atât de sătulă să audă asta, dar ce n-ar da acum să mai audă o dată. O iubea pe Ramona, iubea hocheiul și obișnuia să spună că verigheta lor e cercul de punere în joc a pucului, de la centrul terenului, și că n-are nevoie de una și pe deget. Când viața era grea, nu zicea niciodată că „se rezolvă”, ci doar „Las' că-ncepe mintenaș hocheiul!”. Când cineva spunea „vară”, îl corecta: „Se zice perioadă de cantonament”.

Schimba foile calendarelor, astfel încât anul să înceapă în septembrie, căci pentru el atunci era anul nou, când Björnstad avea primul meci din sezon.

Sunt unsprezece sezoane de când a lăsat-o pe Ramona. Iar astăzi, un angajat al unei firme de vânzări prin telefon formează un număr, fără să-i pese prea mult cine ar putea răspunde:

— Domnul Holger? Bună ziua! strigă vânzătorul în receptor, când cineva răspunde la capătul firului.

— Holger e mort de unsprezece ani. Și, înainte să moară, numai bună nu i-a fost ziua! Ce vrei, băiete? răspunde Ramona, de după teighea, ținând în mână un pahar cu al doilea mic dejun.

În receptor, se aude cum vânzătorul tastează anxios ceva.

— Nu sunteți... *Blană de Urs*?

— Ba da, răspunde Ramona.

— Aha, îmi cer scuze, dar Holger e numele care apare în documentele noastre la *proprietar*.

— E crășma noastră. Doar că eu fac totul pe- aici de la o vreme.

— Aha, ia să vedem ce scrie aici... Sunteți...
Ramona?

— Îhî.

Vânzătorul își ia din nou avânt și turuie:

— Ce plăcere! Ce mai faceți, doamna
Ramona?

— Băiete, în vremurile astea există tehnologie care ajută oamenii ca mine să afle adresa de-acasă a unor oameni ca tine.

— Pof... tim?

— Lasă, c-ai auzit!

Urmează o scurtă tăcere, apoi vânzătorul își drege vocea și pare, din motive neclare, că încearcă să-și adune curajul, apoi spune, un pic cam exaltat:

— Vă propun un abonament la produse de îngrijire a pielii! În fiecare lună puteți primi acasă opt produse, le alegeți pe cele dorite și le returnați pe celelalte fără costu...

— Opt? întrebă Ramona, după două guri zdravene de mic dejun.

— Da!

— Și vrei părerea mea despre asta? Serious,

băiete, crezi că are cineva atâta piele de îngrijit?

Vânzătorul n-are niciun răspuns standard pentru o asemenea întrebare, dar încearcă din nou:

— În momentul de față, avem o ofertă avantajoasă...

Tonul Ramonei e, în același timp, defensiv și iritat, ca și cum urmează să-i spună vânzătorului că i-a călcat mâța cu mașina, dar că mai nasoală a fost pentru ea toată tărășenia, fiindcă lighioana mică a scăpat primele două dăți când a încercat s-o omoare:

— Măi, băiete, oamenii la care suni tu nu-și văd capul de treabă încercând să-și ducă traiul. Opt produse de îngrijire a pielii? Lumea abia se târăște de azi pe mâine.

Vânzătorul răspunde pe un ton hârșăit de pastile de gât și resemnare:

— La fel și eu...

— Ai mâncat ceva de dimineață, băiete? E cea mai importantă bere a zilei. Și sigur e bună și pentru piele, are tone de vitamine.

— O să-ncerc, promite vânzătorul.

— Știi ceva, băiete? Dac-ajungi prin Björnstad, ai una din partea casei.

Ramona închide. „Totul are un preț!” zicea Holger înainte s-o lase, iar când l-a îngropat, preotul a zis același lucru: „Tristețea-i prețul iubirii, Ramona. O inimă frântă pentru una întreagă!” Nemernicul ăla de popă! Era abțiguit, cum altfel? Dar avea dreptate. Toată lumea plătește pe lumea asta – și oamenii, și societatea.

A fost o vreme când vânzătorii care sunau auziseră de Björnstad. „Björnstad? A, ăia cu hocheiul, nu?”

* * *

În parcul din fața blocurilor cu chirie din Groapa, câțiva copii joacă hochei folosind zidul unui bloc drept poartă și sticle de suc drept stâlpi. De la fereastră, Amat îi privește. Așa juca și el cu cei mai buni prieteni: Zacharias și Lifa. Era un joc simplu atunci. Fiecare cu crosa lui, o minge de tenis, două echipe.

Dar acum au șaisprezece ani, sunt aproape bărbați. În Groapa e tot mai rău. Sau poate că

acum sunt suficient de mari să vadă realitatea din jur. Dacă vrei să înțelegi ce e Groapa, trebuie să știi că locuitorii din cartierul ăsta privesc restul Björnstadului așa cum restul Björnstadului privește orașele mari: „Suntem doar un soi de rubrici negre în ziar pentru ei”.

Lifa i-a zis cândva lui Amat: „Te iubesc dacă ești bun la hochei, dar numai când câștigi vor spune că ești din Björnstad. Când pierzi, vor spune că ești din Groapa”. Lifa nu mai joacă hochei de câțiva ani și, de la o vreme, e altfel, mai dur. Umblă tot timpul cu gașca lui frate-său și face livrări pe motoretă, cu un rucsac în care Amat nu știe ce e. Se întâlnesc tot mai rar de la un timp.

Zacharias își petrece timpul acasă, jucând jocuri pe computer toată noaptea și dormind ziua. Părinții sunt plecați la rude peste vară, iar Zacharias putea la fel de bine să fie în altă țară, că nu conta – își petrece viața pe internet. La începutul verii, Amat îl suna în fiecare zi și îl întreba dacă vrea să meargă la alergat, iar Zacharias încerca de fiecare dată să-l

ademenească la el acasă, să joace jocuri și să mănânce sandvișuri calde. Amat nu l-a mai sunat pe urmă, ca să nu fie tentat să-și petreacă vara nefăcând nimic. Nimicul nu duce nicăieri, știe prea bine.

Așa că Amat se antrenează singur. Ridică greutate, folosindu-se de pat pe post de bancă de forță, face flotări până îi dau lacrimile și aleargă de-a lungul șoselei până vomită. Noaptea, dribblează pucuri și mingi printre sticle goale, în spălătoria comună a blocului. Repede, tot mai repede. Mama lui, Fatima, lucrează la spital vara. Iar seara ajunge târziu acasă, pentru că trebuie să ajute o prietenă bolnavă. Amat nu știe cine e. Nu-i spune mamei că-i lipsește, ca să n-o facă să se simtă vinovată. Fatima e genul de om care are grijă de toți cei care au nevoie de ea, iar fiu-său e suficient de mare acum ca să stea la coadă.

În seara asta însă nu se antrenează. Nici nu doarme. Adolescenții de vârsta lui, din Groapa, se întâlnesc noaptea sus, „pe deal”, un povârniș la marginea pădurii, lângă fosta balastieră. Amat îi vede de la balcon – fac grătar, fumează iarbă,

pălăvrăgesc vrute și nevrute și rîd. Ca... adolescenții.

Totul are un preț. Se zice că-i nevoie de zece mii de ore de antrenament ca să ajungi cu adevărat bun într-un sport – câte o să-i ia lui Amat ca să poată pleca de aici? Nici echipă nu mai are. A renunțat la tot în primăvară, ieșind în față și spunând adevărul despre ce i-a făcut Kevin Mayei. Nu i-a mai rămas nimic. Nici măcar tatălui Mayei nu-i pasă de el.

Își pune un tricou, iese din casă și se îndreaptă spre deal. Cei mai mulți dintre cei adunați în jurul grătarelor îl cunosc din copilărie, dar tot îl privesc ca pe un animal aflat, de regulă, în captivitate și care a reușit să sară gardul. Se oprește jenat, cu privirea în pământ, până când cineva începe să rîdă și îi întinde o țigară. Amat nu întreabă ce fel de țigară e.

— Ia, superstarule! E petrecere! zice fata care i-o întinde.

E dulce. Și fumul la fel. Amat închide ochii și plutește, iar când fata îl ia de mână, se gândește că poate rămâne aici, în Björnstad, până la urmă.

N-au decât să se ducă dracului toate: hocheiul, clubul, cerințele, presiunea. Nu vrea decât să fie normal o noapte. Să se afume cu iarbă până se pierde în văzduhul nopții.

Se trezește cu o bere în mână. Nu știe de la cine. Apoi o altă mână, apărută de niciunde, îl lovește la subraț cu atâta putere, încât scapă și cutia cu bere și țigara. Amat țipă „Ce dracu’!?” , se întoarce instinctiv și-l lovește pe idiot în piept.

•

Lifa, prietenul lui din copilărie, e un tânăr solid acum. Pieptul nu i se clintește nici măcar un milimetru. Îl apucă pe Amat de tricou și îi face vânt la vale, violent.

* * *

Frac cel înalt și greoi, proprietarul de supermarketuri, întotdeauna mai bine dispus decât un labrador sub un aspersioner de grădină pornit, se holbează șocat când Peter îi povestește toată istoria. Sunt în biroul lui Frac, plin de dosare cu evidența contabilă a clubului de hochei. Frac e ultimul mare sponsor al clubului

și își petrece tot timpul liber încercând să-și dea seama cât timp mai poate susține clubul fără ajutorul prefecturii.

— Nu pricep... De ce ar vrea Richard Theo să te dezici de...

Se ridică și închide ușa înainte să termine fraza:

— ... de Gașca?

Peter își freacă obosit cearcănele.

— Noii proprietari ai fabricii vor să sponsorizeze un „sport de familie”. Dă mai bine în mass-media. I-au spus lui Theo că nu vor să le fie asociată imaginea cu „huliganismul”. Și, după treaba cu toporul înfipt în capota mașinii acelei politiciene...

— Păi și cum o să facă asta? se întreabă Frac.

Peter închide ochii, epuizat.

— Trebuie să spun la o conferință de presă că am hotărât să desființez locurile în picioare din tribună.

— Bine, dar acolo nu stau doar ăia din Gașca...

— Nu. Dar toți din Gașca stau, de obicei,

acolo. Lui Richard Theo i se rupe ce se-ntâmplă, îl interesează doar cum arată din afară.

Frac face ochii mari, fascinat:

— E dat dracului... Theo ăsta! Toată lumea știe că Gașca a votat să rămâi în club, la ședința din primăvară. Așa că dacă *tu* te dezici de ei în presă, o să aibă efect... din plin.

— Da, iar Richard Theo obține tot ce vrea: fabrica, slujbele, clubul. Toate meritele sunt ale lui, toată vina a altcuiva. Nici măcar Gașca nu-l va urî, mă vor urî pe mine. Adică îi dăm tot ce-i trebuie ca să câștige alegerile locale viitoare.

— Nu poți să faci asta, Peter! Gașca o să... știi care sunt... sunt câțiva duși rău cu capul în Gașca și hocheiul e tot ce au pe lume! zice Frac.

Frac știe ce vorbește, pentru că unii dintre ei lucrează la depozitul lui. Muncesc din greu și au grijă ca toți din schimbul lor să facă la fel. Dacă se dă vreo spargere în vreun supermarket, Frac nu trebuie să sune la vreo firmă de pază și protecție, rezolvă Gașca. În schimb, Frac le aranjează orarul de muncă astfel încât băieții să nu fie nevoiți vreodată să-și ia zile libere când

Clubul de Hochei Björnstad joacă în deplasare. Dar, dacă vine poliția la vreo săptămână după câte un meci, fișa de pontaj spune că erau la muncă fix la ora la care poliția încearcă să demonstreze că au fost implicați într-un act de huliganism. „Huligani? Aici nu lucrează niciun huligan!” izbucnește șeful, făcând pe niznaiul. „Gașca? Care Gașcă?”

Peter își frământă mâinile.

— Și care-i alternativă, Frac? Lui Theo îi pasă doar de putere. Să lăsăm clubul pe mâna lui și a unor investitori complet necunoscuți e... pură nebunie. Pe de altă parte, Frac, clubul moare în trei luni dacă n-o facem!

— Mai vând un supermarket... sau iau un împrumut pe ăsta de aici, încercă Frac.

Peter pune o mână fermă pe umărul prietenului.

— Nu pot să-ți cer asta, Frac! Ai făcut destule pentru club.

Frac pare jignit.

— Club? Clubul suntem noi, Peter!

Încruntarea lui Peter se risipește într-un

zâmbet abia schițat.

— Ai început să vorbești ca Sune. Ce ne mai bătea la cap cu asta când eram mici: „Clubul suntem noi!” îl imită el pe bătrânul antrenor.

Frac și Peter urau vara când erau mici, pentru că atunci patinoarul era închis. S-au împrietenit la cataramă într-o parcare goală, el, Frac și încă vreo câțiva copii care n-aveau chef să se scalde sau să se joace de-a războiul în pădure. Jucau hochei pe asfalt, cu crose vechi și o minge de tenis până la lăsarea întunericului, apoi plecau acasă cu genunchii juliți, iar în inimă cu zece campionate mondiale câștigate. Iar acum sunt în aceeași parcare, căci aici și-a construit Frac primul supermarket. Mângâie o fotografie veche de pe perete și-i spune lui Peter:

— N-aș face-o pentru club, idiotule, aș face-o pentru tine! Acum douăzeci de ani, când am câștigat argintul, tu ai primit pasa la sfârșitul meciului. Mai ții minte de la cine a fost pucul?

Dacă-și amintește? Toată lumea își amintește. Frac i-a pasat pucul, Peter a preluat și a ratat înscrierea. Frac simte că au câștigat argintul, dar

Peter simte doar că au pierdut aurul. A fost vina lui. Însă Frac își șterge lacrimile cu dosul mânecii și spune încet:

— Dacă aș mai avea încă o sută de șanse să pasez pucul ăla, tot spre tine l-aș trimite, Peter. Mi-aș vinde toate magazinele pentru tine. Asta faci când ai un star în echipă, crezi în el! Îi pasezi pucul!

Privirea lui Peter e ațintită în podea.

— Unde se mai găsesc prieteni loiali ca tine, Frac?

Frac roșește mândru.

— Pe patinoar. Doar pe patinoar.

* * *

Un unchiaș matusalemic intră în Blană de Urs târșându-și picioarele. Ramona nu l-a văzut niciodată fără ceilalți patru din chinta unchiașilor. Arată de parcă a îmbătrânit cu încă o jumătate de viață peste noapte, ca și cum anii au căzut pe el grămadă toți deodată.

— Ăilalți au dat p-aci? întrebă el, referindu-se la cei mai buni prieteni ai săi, cu care se

întâlnește zilnic de când se știe.

Ramona dă din cap că nu și-l întreabă:

— I-ai sunat?

Bătrânul spune cu tristețe:

— N-am numărul lor de telefon.

An de an, zi de zi, unchiașii s-au întâlnit fie la patinoar, să se uite la hochei, fie la Blană de Urs, să vorbească despre hochei. Și ei au același calendar ca și Holger, unul în care anul începe în septembrie. La ce să le trebuiască numerele de telefon?

Bătrânul rămâne pierdut în fața barului. Apoi pleacă acasă. El și prietenii lui erau cinci bărbați care stăteau la bar în fiecare zi și vorbeau despre sport. Și nu vor să fie cinci bărbați care stau la bar în fiecare zi și doar beau.

* * *

Adolescenții din jurul grătarelor au amuțit. Lifa a ajuns, în timp record, de la a fi un oarecare la unul cu care nu se pune nimeni. N-are nevoie să ridice vocea.

— Cine-i mai dă lui Amat vreo nenorocită de

bere sau vreo țigară nu mai calcă pe-aici! S-a înțeles?

Tușind, Amat urcă înapoi dealul, în patru labe. În spatele lui Lifa e Zacharias, deloc în largul lui și cu brânză topită pe tricou. Când Lifa a venit la el acasă, cu puțin timp în urmă, și i-a zis că a auzit că Amat e pe deal, Zacharias a încercat să-l convingă pe Lifa să stea la un sandwich cald mai bine. A fost de-ajuns ca Lifa să-i arunce o privire, că Zacharias și-a și pus pantalonii și l-a urmat fără să mai scoată un sunet.

— Mă distrez, Lifa! Vezi-ți de rahaturile tale! reușește Amat să balmăjească.

Lifa își strânge pumnii, dar nu lovește. Pleacă dezamăgit spre blocuri. Zacharias îl ajută pe Amat să se ridice, mormăind:

— Amat, nu ești tu ăla să...

— Nu sunt eu ăla să ce? Nu mai e niciun *eu* care să nimic! Nici echipă nu mai am!

Amat își dă singur seama cât de patetic sună. Lifa se întoarce pe deal cu un grup de copii, cu crose în mâini, îl atinge pe unul dintre ei pe umăr

și-l îndeamnă:

— Spune-i cine ești când jucați!

Băiatul tușește intimidat și se uită la Amat pe sub breton când șoptește:

— Sunt... tu.

Din părul lui Amat cade pietriș. Lifa îi pune un deget în piept.

— Îți plângi de milă?

— Nu-mi... începe Amat.

Dar Lifa îl întrerupe, arătându-i spre blocuri:

— Eu și Zach am jucat hochei cu tine în parc în fiecare nenorocită de zi! Ai impresia că ni se părea mișto de fiecare dată? Nu crezi că Zach ar fi preferat să se joace pe computer?

— Ba cum să nu, cum să nu! Întărește Zach, scuturându-și discret firimiturile de brânză de pe tricou.

Ochii lui Lifa ard.

— Am jucat cu tine în fiecare seară fiindcă am priceput ce talent ai, la dracu', am înțeles unde poți să ajungi!

— Nu mai am nici măcar echipă! se smiorcăie Amat.

Dar Lifa îl întrerupe din nou:

— Gura! Valea acasă! Și știi de ce? Fiindcă fie că te lași păgubaș, fie că nu, copiii ăștia oricum vor face ca tine! Așa că te duci să te antrenezi, la dracu'! Când o să fii jucător profesionist în LNH și-ți iau un interviu ăia de la TV, o să le spui că ești de-aici. Că ești din Groapa și ai ajuns cineva! Și fiecare mucos din Groapa o să știe asta și-o să vrea să fie ca tine, nu ca mine!

Lacrimile i se rostogolesc lui Lifa pe obraji, dar nu-i pasă, nici măcar nu încearcă să le ascundă.

— Nemernic egoist! Tu chiar nu pricepi că toți ar da orice să aibă talentul tău?

Mâinile lui Amat tremură. Lifa se apropie de el și-l îmbrățișează, de parcă au din nou opt ani. Îl sărută pe cap și-i șoptește:

— O s-alergăm cu tine! Fiecare tăntălău de-aici o s-alerge cu tine în vara asta dacă trebuie!

Lifa nu vorbește prostii. Aleargă cu Amat de-a lungul șoselei în noaptea aceea până se prăbușește, iar după ce Amat își aduce prietenul

acasă în spinare, Zacharias se duce cu el să alerge. Când Zacharias nu mai poate, apar alți doi. În total două duzini de tăntălăi care promet să nu mai bea și să nu mai fumeze câtă vreme Amat are nevoie să se antreneze cu cineva.

Peste zece ani, când Amat va fi jucător profesionist, nu va uita toate astea. Unii dintre cei care aleargă acum cu el vor fi murit deja de supradoze, alții în încăierări, unii vor fi la închisoare, iar alții își vor fi distrus viața. Dar unii vor avea vieți împlinite, oneste. Și toți vor ști că, preț de-o vară, au alergat pentru ceva. Amat va da interviuri în engleză la televiziune și reporterul îl va întreba unde a crescut, iar el va răspunde: „I’m from Groapa!”^[1] Și fiecare tăntălău va ști că își aduce aminte de ei.

•

Nu mai avea echipă. Așa că i-au dat o armată.

14.

O STRĂINĂ

Peter cutreieră singur Björnstadul. Trece pe lângă casa în care a pierdut-o pe maică-sa și s-a ascuns de tristețea lui taică-su, apoi pe lângă patinoarul unde și-a găsit al doilea cămin, pe lângă lac și dincolo de parcările unde și-a găsit cei mai buni prieteni, pe Frac și pe Mistrețul. Când Peter a semnat contractul de profesionist, a jucat hochei cu ei o ultimă seară, înainte să plece în Canada, cu o minge de tenis pe asfalt, așa cum făceau când erau copii. Era aproape paralizat de emoție, dar prietenii i-au spus: „Ei, hocheiul e un joc simplu. Dacă dai la o parte toate rahaturile din jurul lui, tribunele, publicul, tablele de scor și banii, e simplu – fiecare cu crosa lui, două porți, două echipe”.

Sune a fost, bineînțeles, cel care le-a insuflat

totul. La Sune se duceau întotdeauna să-i ceară sfatul – și despre viață, și despre hochei. Antrenorul le era mai tată decât le-au fost vreodată propriii tați. Așa că la el se duce Peter și acum. Acasă la antrenorul lui, ca să-i spună că i s-a oferit o ultimă șansă să salveze clubul.

Bătrânul antrenor s-a mai împuținat la trup din cauza problemelor cu inima. Umerii îi sunt căzuți, tricoul cu ursul atârână pe el. E necăsătorit și n-are copii, e ca un general bătrân care a servit hocheiul o viață întreagă. „Când a îmbătrânit așa de tare?” se întreabă Peter, iar Sune pare că-i citește gândurile, căci zâmbește obosit și-i răspunde:

— Lasă că nici tu nu ești vreun boboc de trandafir japonez, să-ți fie clar!

Un cățeluș latră bucuros la picioarele bătrânului, care îl bombăne:

— Poartă-te ca un cățel civilizată! Sau măcar prefă-te!

— Cum te simți? întreabă Peter.

Sune îl bate părintește pe umăr și face semn spre cearcănele lui Peter.

— Arăți cam cum mă simt eu. Cu ce pot să te ajut?

Așa că Peter îi povestește tot: cum poate salva ursul de pe tricoul lui Sune, dar numai cu ajutorul unui sponsor puternic, despre care nu știe nimic și al unui politician în care n-are încredere, iar asta doar cu condiția să desființeze locurile în picioare din tribună și să dea afară Gașca, adică pe cei care l-au salvat de la concediere în primăvară.

Sune ascultă. Apoi zice:

— Vrei cafea?

— Am venit să-ți cer sfatul, răspunde Peter nerăbdător.

Sune dă din cap neîncrezător și spune răstit:

— Baliverne! Când îți eram antrenor și urma să execuți o lovitură de pedeapsă, întotdeauna treceai pe la banca jucătorilor înainte, ca să creadă toți că voiai să-mi ceri sfatul. Era drăguț din partea ta să fii respectuos cu antrenorul tău, dar știm amândoi că deja hotărâseși ce voiai să faci. Așa cum știi și acum. Hai, stai la cafea! Are un gust scârbos, da-i tare!

Peter se încăpățânează să rămână în hol.

— Chiar dacă *aș salva* clubul... tu nu mai poți antrena echipa, și-atunci n-am antrenor!

Sune îi răspunde cu un hohot de râs. Abia când se duce după el în bucătărie, Peter înțelege de ce. Sune nu e singur. La masa din bucătărie e o străină. Sune clipește satisfăcut.

— Dânsa e Elisabeth Zackell, bănuiesc că o recunoști. A sunat la ușă mai devreme să-mi spună că-i gata să-mi ia slujba.

* * *

Mira Andersson stă pe treptele de la intrarea în casa micuță. Așteaptă un bărbat care nu mai vine. Știe ce-ar fi zis colega: „Bărbații! Știi de ce nu poți să ai încredere în ei? Pentru că iubesc *bărbați*! Nimeni nu iubește bărbații mai mult decât *bărbații* înșiși, Mira! Nici la sport nu se pot uita, dacă nu e cu bărbați! Bărbați asudați, care gem și se luptă cu alți bărbați în fața a zece mii de bărbați în tribună – asta vor bărbații. Să dea naiba, parcă văd că apare un nou gen de pornografie, doar cu bărbați, care are drept grup-

țintă bărbații heterosexuali, care nu se excită deloc când văd bărbați goi, dar n-au încredere că femeile au competența necesară pentru sex!”

Colega o face adesea pe Mira să râdă. Ca atunci când un tip în costum a strănutat asurzitor, fără jenă în timpul unei întâlniri cu un client, fără măcar să încerce să-și acopere gura, iar colega a izbucnit: „Bărbații ăștia! Cum era dacă aveai ciclul menstrual? Nu sunteți în stare să vă țineți doar pentru voi nici măcar flegma în public!”

Dar astăzi n-a făcut-o pe Mira să râdă, ci doar să se rușineze. O bate la cap de când sunt prietene că ar trebui să-și facă o firmă împreună. Mira n-a avut niciodată nevoie de scuze, căci era doar o fantezie distractivă, ceva spus în glumă, despre care râdeau o dată la câteva luni, la o sticlă de vin și un hybris tot mai mare. Dar astăzi colega a dat buzna în biroul Mirei, cu o hârtie în mână și i-a zis: „E liberă clădirea!” Clădirea la care au visat ani de zile, în care Mira și colega și-ar putea face firma, un loc unde i-ar putea atrage, fără probleme, pe câțiva dintre clienții mari ai firmei la care lucrează amândouă acum.

Sediul perfect.

Dar Mira a răspuns ca de obicei: „Nu pot acum. Slujba lui Peter, copiii... Trebuie să-i fiu Mayei alături”. Colega s-a aplecat atunci peste masa de scris a Mirei: „Știi că ar veni după noi clienții. Am economisit suficient de mulți bani. Dacă nu acum, atunci *când?*” Mira caută scuze, dar singura care îi trece prin minte e timpul. Să faci o firmă de la zero cere zi de muncă dublă, șapte zile pe săptămână. Când să facă asta, plus antrenamentele de hochei ale lui Leo, vânzarea de bilete pentru tombola școlii și voluntariatul la bufetul patinoarului?

Colega o privește în ochi, foarte serioasă: „Ești patru femei diferite întruna, Mira. Și-ncerci să fii totul pentru toți, tot timpul. O soție bună, o mamă bună, o angajată bună. Până când?”

Mira s-a prefăcut că se uită într-un document important din computer, dar, până la urmă, a cedat și a murmurat: „Ai zis patru. Soție, mamă, angajată... care-i a patra?” Colega s-a aplecat atunci peste masă, a închis monitorul și a ciocănit întristată în sticla ecranului: „Ea, Mira!

Când e rândul femeii ăsteia?” Mira a rămas cu privirea ațintită în ochii propriei reflexii din ecranul negru.

Iar acum stă pe treptele casei. Bea vin. Și așteaptă un bărbat care nu mai vine.

* * *

Peter îi întinde mâna. Elisabeth Zackell i-o strânge fără mare tragere de inimă. Limbajul trupului ei e de-a dreptul bizar, ca și cum e o Elisabeth Zackell mai mică acolo, înăuntru, care încearcă să o dirijeze pe cea mare cu un controler.

— Te-am văzut jucând la Jocurile Olimpice... recunoaște Peter.

Zackell pare că nu știe ce să spună despre comentariul ăsta, așa că Sune intervine:

— Ei, la dracu', Peter, ai în fața ta două sute patruzeci și patru de participări în competiții internaționale! Medalii la Jocurile Olimpice și la Campionatul Mondial! Și și-a luat și licența de antrenor! Dacă era bărbat, erai în genunchi acum și o *implorai* să-mi ia slujba!

Peter ia cana cu cafea, se prăbușește pe un scaun la masa din bucătărie și se uită rușinat la Elisabeth Zackell.

— Dacă erai bărbat, aveai deja o slujbă la un club de elită, nu-i așa?

Zackell încuviințează scurt și spune:

— Nu mi s-a dat șansa să antrenez o echipă bună, așa că m-am hotărât să iau una proastă și să o fac bună.

Sprâncenele lui Peter zvâcnesc de indignare, Sune râde în hohote, iar Zackell nu pricepe ce anume a zis de a trezit asemenea reacții.

— Păi sunteți slabi rău, nu?

Peter zâmbește forțat.

— De unde știi că ne trebuie antrenor nou? Sune n-a spus nimănui despre boală...

Dar se oprește, dându-și brusc seama care e răspunsul: „Richard Theo”. Nu-i nevoie să-i spună Zackell. Își bea cafeaua și spune, mai mult pentru sine:

— Deștept Theo ăsta. O antrenoare...

— Fiică-ta e fata violată? îl întrerupe Zackell.

Peter și Sune își dreg stânjeniți vocea. Dar

Zackell insistă, nedumerită:

— A fost sau nu? Violată? De un jucător crescut de voi?

Vocea lui Peter sună spart:

— De asta ai venit? Să-l ajuți pe Richard Theo în marea lui lovitură de spălare a imaginii publice? O antrenoare la fostul club al violatorului? Presei o să-i placă la nebunie.

Zackell se ridică, pierzându-și răbdarea.

— N-am treabă cu presa. Cu asta te ocupi tu. Și mă doare undeva de Richard Theo, nu pentru el am venit.

Peter și Sune se uită unul la celălalt.

— Dar de ce-ai venit? Întreabă Sune.

— Să fiu antrenoare de hochei, răspunde Zackell.

•

Sune se scarpină pe burtă. El e cel care obișnuiește să spună că doar ne prefacem că hocheiul e complicat, când, de fapt, nu e. Dacă dai la o parte toate rahaturile din jurul lui, jocul e simplu – fiecare cu crosa lui, două porți, două echipe. Noi contra voastră.

Din grădină se aude un zgomot. Sune ridică privirea și zâmbește larg. Peter e prea adâncit în propriile gânduri ca să recunoască zgomotul.

— Eu... începe el, străduindu-se să sune ca un bărbat stăpân pe sine, ca un director tehnic, ca un lider.

Dar e întrerupt de același zgomot: „Pac!” Băiatul care era Peter cândva, visătorul, ar fi recunoscut imediat zgomotul. Se uită întrebător spre Sune. *Pac! Pac! Pac!* se aude din grădină.

— Ce-i asta? întreabă Peter.

— A! Oare-am uitat să vă zic? rânjește Sune, cu aerul unuia care n-a uitat nici pe dracu’.

Peter se ridică și iese în grădină. În spatele casei lui Sune, o fetiță de patru ani și jumătate șutează în zid, cu toată forța, puc după puc.

— Mai ții minte, Peter, când veneai aici și făceai la fel? E mai bună decât tine. Știa deja ceasul când a venit! spune Sune mulțumit.

Peter urmărește traiectoria pucului spre zid și amintirile îl duc în urmă cu o viață. Da, e un joc simplu, de fapt. Fetița ratează un șut, se

enervează brusc și dă cu crosa de zid. Crosa se crapă și abia atunci fetița se întoarce și dă cu ochii de ei. Peter vede cum fetița se ferește instinctiv, ca de o lovitură, și toată copilăria lui îi zguduie pieptul.

— Cum te cheamă? șoptește el.

— Alicia, răspunde ea.

Peter îi vede atunci vânătăile. Așa avea și el. Știe că n-are de ce să o întrebe ce e cu ele, căci copila îl va minți. Copiii le sunt al naibii de loiali părinților. Așa că Peter se lasă pe vine și-i promite, cu toată disperarea propriei copilării în glas:

— Văd că ești obișnuită să fii pedepsită când greșești. Dar hocheiul n-o să-ți facă asta niciodată. Pricepi ce zic? Hocheiul n-o să-ți facă niciodată rău!

Fetița dă din cap că da. Peter îi aduce o altă crosă. Alicia continuă să șuteze. În spatele lor, Sune zice:

— Știu c-ai hotărât deja să salvezi clubul, Peter. Dar e bine să ți se amintească de dragul cui vrei să-l salvezi.

Peter clipește spre bătrânul antrenor mai des decât ar vrea.

— Ai antrenat echipa de seniori a clubului de când mă știi. Și-acum, dintr-odată, ești gata să-ți dai slujba unei... străine?

Încearcă să ascundă cât de bine poate faptul că „străină” nu era tocmai primul cuvânt care i-a trecut prin minte. Sune răspunde, răsufând anevoios:

— Mi-am dorit întotdeauna să fie mai mult decât un club de hochei. Nu cred în scoruri și clasamente, ci în semne și simboluri. Cred că-i mai important să formezi oameni, nu staruri. Și tu gândești la fel.

— Și crezi că Elisabeth Zackell asta din bucătărie gândește la fel?

Sune zâmbește, dar bărbia i se mută sceptic într-o parte.

— Nu. Elisabeth Zackell nu-i ca noi. Dar, în momentul ăsta, e ceea ce-i trebuie clubului.

— Ești sigur? întrebă Peter.

Sune își strânge cureaua. Inima slăbită a făcut pantalonii să-i rămână mari. Firește că nu vrea

să-și dea slujba, nimeni n-ar vrea. Dar Sune și-a dedicat viața clubului, ce fel de lider ar fi dacă n-ar fi gata să-și înghită mândria când clubul stă să moară?

— Când naiba poți fi sigur de ceva pe lumea asta, Peter? Tot ce știi e că ursul trebuie să fie un simbol pentru ce are mai bun orașul ăsta, dar acum unii vor să-l îngroape ca pe simbolul a tot ce-i mai rău aici. Și, dacă-i lăsăm pe împieliații ăștia să-și facă mendrele, dacă-i lăsăm să mute toți banii în Hed de-ndată ce le convine situația, ce le dăm de înțeles copiilor din oraș? Că n-am fost decât un simplu club? Că asta se-ntâmplă când ai curaj să ieși în față și să spui adevărul?

— În ce fel e diferită de tine Zackell?

— E o învingătoare, răspunde Sune.

Cei doi bărbați rămân fără cuvinte. Se uită tăcuți cum Alicia șutează pucuri în zid. *Pacpapepacpacpac!* Peter se duce la toaletă, dă drumul la apă și stă în fața oglinzii fără să se uite în ea. Când iese, vede că Zackell deja și-a pus ghetetele.

— Unde te duci? întrebă Peter.

— Păi n-am terminat? răspunde Zackell, ca și cum tocmai și-a luat singură slujba de antrenoare.

— Trebuie să vorbim despre echipă, nu? zice Peter.

— Pun de cafea, zice Sune și intră în bucătărie.

— Nu beau cafea, spune Zackell.

— Nu bei CAFEA?! sare Sune ca ars.

— Ți-am zis de când am venit.

— Am crezut că-i o glumă!

Stând între ei, Peter își freacă pleoapele și zice obosit:

— Alooo! Echipa! Când vorbim despre echipă?

Elisabeth Zackell arată ca și cum Elisabeth Zackell cea foarte mică dinăuntru aleargă încolo și-ncoace în creierul lui Elisabeth Zackell cea mare, încercând să găsească un întrerupător.

— Ce echipă? întreabă ea.

•

Jocul o fi simplu, dar oamenii – niciodată.
Pac! Pac! Pac!

15.

VIDAR RINNIUS

În scurt timp, personalul școlii din Björnstad va avea ședința de planificare a primului semestru al noului an școlar. Se vor discuta bugetul, planul de învățământ și renovarea sălii de sport. Dar un profesor va întreba de un elev pe nume Vidar, apărut brusc pe lista unei clase. Directorul își va drege încurcat glasul și va spune: „Da, e un elev care a mai fost la noi la școală și care revine de anul ăsta. Am primit târziu înscrierea...” Profesorul va întreba unde a fost, între timp, elevul, dacă a urmat cursurile vreunei alte școli. „Mmm, Vidar a studiat în... într-un sistem alternativ de educație...” își drege din nou glasul directorul. „Adică la... școala de corecție?” întreabă profesorul. „Cred că e mai degrabă o instituție de... reabilitare”, îl

corectează directorul. Profesorul însă nu pare a înțelege sau a da doi bani pe diferență.

Un alt profesor, va șopti din fundul încăperii: „Vătămare corporală și deținere de narcotice. A-ncercat să omoare în bătaie un polițist!” Un altul va pufni: „Eu la mine-n clasă să nu-l văd pe psihopatul ăla!” Altcineva va întreba cu voce tare: „Dar nu primise pedeapsă mai lungă?”, însă nimeni nu-i va răspunde. Un altul va întreba îngrijorat: „Vidar? Care-i numele de familie?” Genele directorului se vor zbate ca aripile unui colibri când va răspunde: „Rinnius. Vidar Rinnius. E fratele mai mic al lui Teemu Rinnius”.

* * *

Elisabeth Zackell se scarpină pe cap. Greu de zis dacă tunsoarea e făcută de un stilist sau din greșeală. Iese din casa lui Sune, în ghetele butucănoase, făcute să înfrunte geruri, și cu cel puțin două numere mai mari. Își aprinde o țigară. Peter iese după ea, îngrijorat de-a binelea:

— Ce faci? întrebă el.

Zackell, în mod vădit nu e o prea bună cunoscătoare a firii umane, se gândește că Peter vorbește despre țigară:

— Asta? Eh... nu știu. Sunt vegană, nu beau alcool sau cafea. Dacă nu fumez, niciun om întreg la minte n-ar avea încredere în mine, zice ea, nu ca pe o glumă, ci ca pe un fapt la care a cugetat îndelung.

Peter oftează adânc, apoi începe să tușească.

— Nu poți să vii pur și simplu aici și să crezi că primești jobul de antrenor fără să explici ce ai de gând să faci cu echipa *noastră!*

Zackell trage voluptuos din țigară și îl studiază pe Peter, cu capul lăsat ușor într-o parte:

— Echipa voastră?

— Da! Aia pe care vrei s-o antrenezi!

— A, echipa ta de seniori? E varză. O gașcă de foști, prea bătrâni și slab pregătiți ca să-i vrea altcineva.

— Și tu poți să scoți ceva din ei? Asta zici?

Zackell chicotește – nu prietenos, nu șarmant, ci disprețuitor:

— Nu, nu, nu, te rog! O echipă care-i varză

nu poate fi redresată, că nu-s Harry Potter!

Lui Peter îi intră fum de țigară în ochi și își pierde cumpătul:

— Și-atunci ce cauți AICI? Ce VREI?

Zackell scoate lista mototolită din buzunar. Suflă fumul în altă parte, astfel încât să nu-i mai intre în ochi lui Peter, cu un aer care parcă spune că nu vrea să-și ceară scuze că fumează, ci doar regretă că Peter nu e fumător.

— Ești supărat?

— Nu sunt... supărat, se adună Peter.

— Că pari cam supărat, de-aia zic.

— Nu sunt SUP... Termină!

— Ăăă, mi s-a zis că nu prea mă pricep să mă port cu... oamenii. Când e cu chestii... cu sentimente, recunoaște Zackell, dar chipul îi e în continuare complet lipsit de expresie.

— Nu zău! N-aș fi zis! mormăie Peter sarcastic.

Zackell îi întinde lista și adaugă:

— ... dar sunt o antrenoare bună. Și-am auzit că tu ești un director tehnic bun. Dacă-i faci pe ăștia de pe listă să-mi dea tot ce au mai bun în ei

pe gheață, o să fac din ei o echipă câștigătoare.

Peter citește numele: Bobo, Amat, Benji.

— Ăștia-s adolescenți... Unul dintre ei are doar șaisprezece ani... Din *ei* vrei să faci echipă de seniori?

— Nu din ei fac echipă de seniori. Ei doar trebuie s-o susțină. Uite, ăsta e noul nostru căpitan, îl întrerupe Zackell.

Peter se holbează la ea, apoi la numele de pe listă pe care i-l arată.

— Pe EL vrei să-l faci căpitan? Al echipei de SENIORI???

Femeia răspunde de parcă e cel mai firesc lucru cu putință:

— Nu. Tu o să-l faci. Că tu te pricepi la oameni.

Apoi îi întinde o altă bucată de hârtie. Cu un singur nume: Vidar. Peter îl citește și începe să urle:

— NICI MORT!

— A, îl cunoști?

— Dacă-l cunosc!? El... a...

Peter tremură și se răsuțește de nervi, ca un

ceasornic înnebunit. Sune e în pragul ușii cu cafeaua. Zackell refuză ceașca, dar Sune i-o pune în mână. Apoi râde, văzând numele de pe hârtie.

— Vidar? Băiatul ăla... mda. Nu poate juca în echipa ta. Din motive... geografice.

Zackell spune, fără pic de îngâmfare:

— Mi s-a garantat că va fi eliberat în curând.

— De la clinică? Cum naiba a fost posibil? izbucnește Sune.

Zackell nu spune „Richard Theo”, ci doar:

— Asta nu-i problema mea. Problema mea e că-mi trebuie un portar și se pare că el e cel mai bun portar din Björnstad.

Peter se strânge literalmente în brațe de furie.

— Vidar e un INFRACȚOR și un... un... PSIHOPAT! NU joacă în echipa mea!

Zackell ridică din umeri și îl corectează:

— Nu-i echipa ta. E a mea. M-ai întrebat ce vreau. Vreau să câștig. Și pentru asta nu sunt de ajuns câțiva jucători bătrâni pe care nu-i vrea nimeni. Trebuie să-mi dați mai mult.

— Ce? bolborosește Peter, sprijinindu-se resemnat de zidul casei.

Zackell scoate un nor de fum și răspunde:
— O bandă de haiduci.

* * *

Teemu Rinnius intră în Blană de Urs. Ramona se apleacă peste tejgheaua barului și îl mângâie drăgăstos pe obraz. A adus cu el două plase, una cu mâncare, iar cealaltă, mai mare, burdușită cu pachete de țigări. Când Holger a lăsat-o, Ramona n-a mai ieșit din casă. Teemu n-a învinuit-o niciodată pentru asta, ci doar a avut grijă să nu-i lipsească nimic. Așa că nici ea nu-i reproșează alegerile în viață. Moralitatea poate fi discutabilă, dar ei doi știu că majoritatea oamenilor încearcă doar să-și câștige pâinea de zi cu zi. Cum spune Ramona de obicei: „Fiecare se tăvăleşte în propriul rahat”.

Teemu poate părea aproape inofensiv cu părul lui frumos pieptănat și bărbia rasă cu grijă. Iar Ramona poate părea aproape trează, dacă vii suficient de devreme dimineața.

— Ce face maică-ta? Întreabă ea.

— Bine, e bine, răspunde Teemu.

Maică-sa e mereu obosită, Ramona știe. Îi plac prea mult pastilele de dormit și bărbații răi. Când Teemu a crescut, a început să-i dea afară pe bărbați, dar de pastile n-a putut s-o scape. În ochii lui albaștri se citesc toate viețile pe care și le-ar fi dorit pentru maică-sa și poate că de-asta Ramona a prins mai mult drag de Teemu decât de toți ceilalți bărbați care s-au perindat pe la Blană de Urs de-a lungul anilor. Dar astăzi, în ochii lui albaștri lucește altceva: speranța.

— Tocmai m-a sunat Vidar! Știi ce-a zis? spune el cu însuflețire.

Există rapoarte ale poliției care spun că Teemu Rinnius este „deosebit de periculos”. Sunt mulți cei care spun că e un „infractor”. Dar în cârciuma din Björnstad va fi întotdeauna un băiețel nesigur și entuziast.

— Da' ce crezi că-i aici, băiete? *Cine știe câștigă?* Scuipă odată ce-ai de zis! îi poruncește Ramona nerăbdătoare.

— Frățiorul meu vine acasă! zice Teemu, râzând fericit.

Ramona sare de bucurie, nu știe ce să facă cu

picioarele, așa că dansează în cerc de două ori, apoi zice gâfâind:

— Ne trebuie un whisky mai bun!

Teemu a pus deja sticla pe tejghea. Ramona iese din spatele barului și-l îmbrățișează:

— De data asta o s-avem mai multă grijă de frate-tu! De data asta nu-l mai scăpăm din ochi!

Bătrâna crâșmăreasă și tânărul bătauș râd. Astăzi sunt mult prea fericiți ca să se întrebe: De ce îi dau drumul lui Vidar mai devreme? A cui mână a învârtit cheia?

* * *

Politica e o serie de negocieri și compromisuri și, chiar dacă procesele sunt, adesea, complicate, ideea de la bază e întotdeauna simplă: toată lumea vrea bani, așa că majoritatea mecanismelor birocratice funcționează la fel. Îmi dai ceva, îți dau ceva. Așa clădim noi, oamenii, civilizații.

Richard Theo își iubește mașina și parcurge sute de kilometri an de an. O fi bună tehnologia, dar lasă urme. E-mailul, sms-urile, conversațiile

telefonice înregistrate sunt cei mai aprigi dușmani ai unui politician. Așa că Theo e dispus să meargă până departe ca să poată vorbi în liniște despre lucruri pe care nimeni nu le poate dovedi.

Peter Andersson are dreptate, Theo a sunat-o pe Elisabeth Zackell pentru că a înțeles ce potențial publicitar are. O antrenoare pentru clubul violatorului. Theo știe și valoarea victoriei, așa că, atunci când Zackell s-a uitat pe lista jucătorilor seniori ai clubului, Theo a întrebat-o de ce are nevoie. Iar ea i-a răspuns: „În primul rând, de un portar. Acum doi ani era un junior cu cifre bune în statistici – Vidar Rinnius. Se pare că a dispărut. Ce s-a întâmplat cu el?” Theo nu știe nimic despre hochei, dar se pricepe la oameni.

A fost simplu să dea de urma clinicii de reabilitare unde era Vidar, căci, de-a lungul anilor, Theo și-a făcut mulți prieteni printre oameni care lucrează în diverse autorități și instituții publice. Așa că a sunat-o pe Zackell și a întrebat-o: „Cât de mult îl vrei pe Vidar?”

Zackell i-a răspuns: „Dacă mi-l promiți pe Vidar și mai găsesc încă trei jucători buni în Björnstad, atunci pot să câștig”.

Richard Theo a trebuit să facă oarece favoruri, să promită una și alta și să mai parcurgă încă alte sute de kilometri. Dar, în scurt timp, Vidar Rinnius a fost eliberat, cu mult timp înainte de termen. Nu s-a încălcat nicio lege, nici măcar vreo regulă, tot ce s-a întâmplat a fost că Richard Theo s-a împrietenit cu cine trebuia, cu președintele unei anumite comisii, și cazul a ajuns la un nou funcționar, care a decis că „se impune o reevaluare a tratamentului necesar”.

Vidar avea doar șaptesprezece ani când a fost arestat pentru vătămare corporală și deținere de narcotice, așa că, în loc de închisoare, l-au condamnat la „reabilitare” într-o clinică securizată. Birocrația poate fi complicată, se pot face greșeli și, cu mâna pe inimă vă zic: n-ar trebui reevaluat tratamentul din când în când? Având în vedere lipsa acută de locuri din asemenea clinici, n-ar fi o lipsă de responsabilitate politică să lăsăm tinerii să stea

închiși mai mult decât e nevoie?

În raport, noul funcționar însărcinat cu cazul a mai explicat că Vidar Rinnius era un jucător de hochei promițător înainte să ajungă în clinică și că reabilitarea spre „o viață prosocială” s-ar face mult mai ușor dacă tânărului i s-ar oferi „posibilitatea să-și reia o ocupație cu un scop, într-un mediu mai... deschis”. În mod normal, eliberarea lui s-ar fi făcut treptat, prin perioade petrecute în alte instituții de reabilitare, dar „se poate face o excepție, dacă tânărul beneficiază de un cămin stabil și sigur”. Așa că s-a aranjat rapid un apartament pentru Vidar, în Groapa, din fondul locativ municipal. De bună seamă, Richard Theo n-a avut nimic de-a face cu asta, altfel ar fi putut fi bănuț de corupție. Iar funcționarul care s-a ocupat de dosarul lui Vidar Rinnius nu este din Björnstad, altfel ar fi dat de gândit. Dar soacra funcționarului, decedată de curând, era de-acolo. Nevasta funcționarului a moștenit o căsuță și un teren pe malul lacului, iar peste câteva luni, pe ordinea de zi a primăriei va ateriza, ca din întâmplare, o cerere de autorizație

pentru construcția unor mici cabane de închiriat. În mod normal, astfel de cereri se resping, pentru că nu e voie să se construiască atât de aproape de apă, dar, ca un făcut, fix cererea asta primește aprobare fără probleme.

•

O semnătură pe o hârtie contra unei semnături pe o altă hârtie. Birocrație contra birocrație. Elisabeth Zackell primește un portar, Teemu Rinnius își primește fratele înapoi, iar Peter Andersson se alege cu prieteni periculoși. În cele din urmă, Richard Theo obține tot ce a vrut. Toată lumea vrea să fie plătită, doar valuta diferă.

* * *

După ce Peter a plecat de la Sune, bătrânul antrenor și Zackell o duc acasă pe Alicia.

— Pot să vin înapoi mâine să șutez? întrebă fetița.

Sune îi spune că da. Chipul lui Zackell e lipsit de orice expresie. Sune a fost nevoit să-i spună să nu fumeze în fața copilului, iar Zackell a făcut

o față ca una care nu pricepe dacă i-a zis asta pentru că nu e frumos sau pentru că fetița încearcă să se lase și nu vrea să fie tentată.

După ce Alicia fuge în casă, Sune se încruntă la Zackell.

— Vorbești serios că vrei să-l aduci pe Vidar în echipă?

— Nu-i portar bun? Am văzut statistica din ultimul lui sezon. E greșită?

— Vidar e, poate, cel mai bun portar pe care l-a avut vreodată orașul ăsta. Dar a avut și... probleme.

— E disponibil să joace au ba?

— Disponibil nu-i tot una cu potrivit, spune Sune.

Nedumerirea lui Zackell e aproape înduioșătoare:

— Hocheiul e hochei. Dacă-i bun, e cel potrivit. De ce e Peter așa de supărat pe el?

Sune încearcă să nu izbucnească în râs.

— Peter nu-i... supărat.

— Pare supărat.

— Vidar are probleme să-și țină în frâu...

impulsurile. Îi e greu să se controleze. Iar lui Peter nu-i place... mizeria.

— Mizeria?

— Vidar... of, de unde să-ncep? Fratele lui e...

— Huligan. Șeful Găștii. Am auzit, îl întrerupe Zackell.

Sune își drege glasul:

— Mmm... mda... nu știu dacă neapărat există *Gașca* asta. Se exagerează în presă. Dar, da... sigur... un grup de suporteri a sărit la bătaie în fața patinoarului, după un meci al seniorilor. Teemu era printre ei. Echipa de juniori avea meci imediat după și, când să înceapă meciul, Björnstad n-avea portar, fiindcă Vidar era deja într-o mașină a poliției. Fugise afară și se aruncase în încăierare, cu patinele în picioare. Altă dată a intrat în patinoar și a mers cu motoreta prin tribună. Era, cum să zic... un pic amețit de băutură. Altă dată a auzit că Peter Andersson a vorbit urât despre „huligani” într-o ședință a comitetului de conducere și atunci a ieșit noaptea și a furat toate pucurile. Și vreau să

zic *toate* pucurile. Din nenorocitul ăla de patinoar, din magazinele sportive, din garajele oamenilor... A trebuit să le cerem suporterilor veniți a doua zi pentru un meci al echipei de copii să vadă dacă n-au pucuri ascunse pe undeva prin casă, ca să putem juca meciul. Altă dată, Vidar l-a pocnit pe un arbitru în părțile mai... delicate. În mijlocul unui meci! Peter l-a dat afară din club, iar Vidar s-a dus și a făcut caca pe biroul lui.

Zackell dă din cap indiferentă.

— Iar lui Peter nu-i place mizeria, nu?

Sune izbucnește în râs.

— Peter face o criză de nervi și dacă se întâmplă să verse cineva cafea pe biroul lui. Pe-aia cu rahatul nu i-o iartă! N-o să te lase să-l aduci pe Vidar în echipă.

Zackell dă impresia vădită că nu înțelege cum se leagă toate astea.

— Aveți vreun portar mai bun decât Vidar?

— Nu.

— Eu antrenez jucători de hochei. Singurul mod în care știu s-o fac e tratându-i pe toți

corect. Nu pe toți la fel. Un jucător bun e un jucător bun.

Sune încuviințează și spune oftând:

— Iisuse! Tu și Peter o să vă certați la cuțite.

— Și asta-i rău?

Sune zâmbește.

— Nu. Un club viu trebuie să fie plin cu oameni care ard pentru el, iar focul se face prin fricțiune...

— Și incendiile de pădure la fel, spune Zackell.

— Lasă că-nțelegi tu metafora, oftează Sune.

— Ce-i aia metaforă? Scuză-mă. Dar nu mă pricep la...

— Oameni? Sentimente? ghicește Sune.

— ... la abureli dintr-astea. Eu am nevoie de jucători care... joacă și gata.

— De-asta o să ai nevoie de Peter. El îi motivează, tu îi antrenezi.

— Da.

— N-o să vorbească nici mort cu Vidar. Dar pot să vorbesc eu cu fratele lui.

— Fratele?

— Da.

— Și ceilalți trei? Benji, Bobo și Amat? O să vorbească Peter cu ei?

— Cu ei, nu.

— Nu?

— Dacă vrei să-i motiveze pe Benji, Bobo și Amat, nu cu ei trebuie să vorbească. Ci cu mamele și surorile lor.

— Sunteți un oraș ciudat, constată Zackell.

— Ni s-a mai zis! spune Sune.

16.

BJÖRNSTAD CINTRA TUTUROR

Știrea ajunge rapid pe pagina de internet a ziarului local. Poate pentru că nu se întâmplă mai nimic demn de atenție. Poate pentru că hocheiul e mai important aici decât în alte părți. Sau poate pentru că vântul și-a schimbat chiar atunci direcția, pe nesimțite pentru cei mai mulți.

„Clubul de Hochei Björnstad salvat de un nou sponsor! Directorul tehnic Peter Andersson poartă negocieri secrete!” trâmbițează ziarul. Iar câteva rânduri mai jos, vine următoarea dezvăluire: „Ne-au parvenit informații că Elisabeth Zackell, fostă jucătoare de renume a echipei naționale feminine de hochei, este noua antrenoare a echipei de seniori și prima antrenoare din istoria Clubului de Hochei

Björnstad”.

Ziarul nu specifică de unde au informațiile, ci doar faptul că ar fi „o sursă de încredere, apropiată conducerii clubului”.

* * *

Politicienii au nevoie de conflicte pentru a câștiga alegerile, dar și de aliați. Richard Theo cunoaște doar două moduri de a-i face pe cei care nu-l plac să-l susțină: un dușman sau un prieten comun.

În aceeași zi în care Peter Andersson o întâlnește pe Elisabeth Zackell, o reporteră de la ziarul local îl sună la prefectură pe un anumit politician. Dar la telefon răspunde Richard Theo:

— Persoana pe care o căutați este în concediu, din păcate. Eu doar treceam pe coridor și am auzit telefonul din întâmplare, spune el prietenos.

— Aha... Am primit un e-mail de la asistentul dumnealui, care mi-a scris să-l contactez. Ceva cu... „un pont despre clubul de

hochei”.

Theo are o capacitate excepțională de a face pe prostul. Faptul că asistentul politicianului are drept parolă la computer o înjurătură urmată de cifrele „12345” e doar o întâmplare fericită, desigur.

— Un pont despre Clubul de Hochei Björnstad? O fi chestia despre noul antrenor și noii sponsori? sugerează binevoitor Richard Theo.

— Poftim? izbucnește reportera.

Theo se face că ezită:

— Mă scuzați... Am crezut că e informație publică deja... Ce prost sunt! Na, că m-a luat gura pe dinainte! Nu era treaba mea să spun.

Reportera își drege vocea:

— Mi-ați putea spune... mai multe despre asta?

— Și pot să am încredere că nu-mi veți publica numele în ziar? întrebă Richard Theo.

Reportera îi promite, bineînțeles, iar Theo spune, mărinimos, că nu vrea să atragă atenția asupra sa în niciun fel, întrucât „meritul este în

întregime al lui Peter Andersson, care s-a ocupat de tot”.

Când știrea ajunge în ziar, Theo se duce la supermarket, întreabă unde este proprietarul și este îndrumat să-l caute în depozit.

•

Frac mută mărfurile – un gigant, fost jucător de hochei, manevrând un motostivuitoare, îmbrăcat în costum, ca de obicei. Când era tânăr, Frac nu prea reușea să atragă atenția fetelor, așa că a început să se îmbrace mai elegant decât toți ceilalți. Când ei purtau tricou, Frac umbla în sacou. Când toți s-au îmbrăcat în costum pentru o înmormântare, el a venit îmbrăcat în frac. De acolo și porecla.

— Richard Theo, se prezintă politicianul, deși nu e nevoie.

— Știu cine ești, ce dracu’! mormăie Frac și coboară de pe motostivuitoare dintr-o săritură.

Politicianul îi întinde o cutie mare. Frac o ia suspicios.

— Vreau să ajut clubul, spune Theo.

— Oamenilor nu le place când un politician

se amestecă în treburile clubului, spune Frac.

— Un politician? Sau politicianul *ăsta*?
întreabă Theo cu autoironie.

Frac îi răspunde prudent, dar nu dușmănos:

— Zic că știi mai bine ce reputație ai. Ce vrei de la mine?

— Vreau să ne ajutăm reciproc. Fiindcă avem un prieten comun, Frac, și cred că e mai important decât să avem dușmani comuni.

Frac deschide cutia, aruncă o privire și încearcă să pară complet neimpresionat. Nu reușește.

— Ce să fac cu... astea?

— Toată lumea zice că ești cel mai bun vânzător din Björnstad. Vinde-le! spune Richard Theo.

Își bagă mâinile în buzunarele pantalonilor scumpi. Poartă cămașă albă, scrobită, vestă gri, cravată roșie din mătase și pantofi lustruiți. Nimeni nu se îmbracă așa în Björnstad, cu excepția lui și a lui Frac. Frac se uită din nou în cutie. Pe lângă familie, două lucruri iubește pe lume: orașul și clubul de hochei. Când dă să

plece, Richard Theo vede cu colțul ochiului că Frac zâmbește.

•

Cutia e plină cu tricouri. „Björnstad contra tuturor” scrie pe spate. Frac le vinde în mai puțin de o oră.

* * *

În orice relație unul pierde. Poate că nu vrem să recunoaștem asta, dar unul primește întotdeauna mai mult, iar celălalt cedează mai ușor.

Mira stă pe treptele casei. Trage aer în piept, dar plămâni nu reușesc să se umple de oxigen. Pădurea asta te poate sufoca dacă tânjești după altceva, dar cum să ții o familie încheagată dacă te gândești doar la propria-ți răsuflare? I s-au oferit slujbe mult mai bune, departe de Björnstad. I s-a oferit și un post de șefa la firma la care lucrează, dar a refuzat, pentru că ar fi însemnat mai multe ore de muncă și să fie disponibilă la sfârșit de săptămână. Iar asta nu se putea – în weekend sunt lecții de chitară, antrenamente și meciuri de

hochei.

Trebuie să vândă programul meciurilor, să toarne cafea, să fie mama cuiva și nevasta altcuiva.

Colega, fanatică antimonogamă, îi tot spune, bineînțeles, să nu mai suporte „rahatul ăla!”. Dar ce-i o căsnicie, când scoți iubirea din ecuație? O continuă negociere. Sfinte Sisoie, e suficient de greu ca două persoane să decidă împreună la ce serial TV să se uite, d-apoi să se pună de acord preț de-o viață întregă! Unul trebuie să sacrifice ceva.

Peter coboară din Volvo cu un buchet de flori în mână. Mira are un pahar în plus pe trepte. Steaguri albe. În cele din urmă zâmbește. Mai mult la vederea florilor.

— Unde le-ai găsit la ora asta?

Peter roșește.

— Le-am cules dintr-o grădină. Din Hed.

Întinde mâna, îi atinge pielea, iar degetele li se întâlnesc sfioase.

* * *

E doar un club de hochei. E doar un joc. E doar în joacă. Se vor găsi întotdeauna voci care să-i spună asta Aliciei, dar copila n-ascultă de nimeni, pușlamaua mică! Are patru ani și jumătate și mâine va suna din nou la ușa lui Sune. Bătrânul o va învăța să șuteze pucuri în zid, tare, tot mai tare. Urmele lăsate în fațadă vor fi ca desenele din copilărie ale altora, pe care unii bunici le pun pe frigider. Mici creștături în timp, care povestesc că aici a crescut cineva pe care îl iubim.

— Cum e la grădiniță? întreabă Sune.

— Băieții sunt răi, răspunde fetița.

— Dă-le la moacă! o îndeamnă Sune.

Fetița îi promite. Iar promisiunile trebuie ținute. Când o duce acasă, Sune adaugă:

— Dar trebuie să fii prietenă cu copiii cu care nu se joacă nimeni. Și trebuie să-i aperi pe cei slabi. Chiar dacă e greu, chiar dacă ți-e frică. Trebuie să fii întotdeauna o prietenă bună.

— De ce? întreabă fetița.

— Pentru că, într-o bună zi, vei fi cea mai bună. Și-atunci antrenorul te va face căpitanul

echipei. Și va trebui să-ți aduci aminte că de la cel ce primește mult, mult se așteaptă!

Alicia nu înțelege ce înseamnă asta, dar își va aminti fiecare cuvânt. Până atunci, în fiecare noapte va visa același sunet: *Pac! Pac! Pac, pac, pac!* Clubul ei merge înainte. Din fericire, ea nu va înțelege niciodată pe deplin ce s-a întâmplat în vara aceea, cât de aproape de moarte a fost clubul și cum a reușit să supraviețuiască. Și, mai ales, cu ce preț.

* * *

Dacă trăiești cu cineva suficient de mult timp, descoperi adesea că, deși ați avut, poate, sute de conflicte la începutul relației, până la urmă rămâne unul singur. Aceeași ceartă se repetă la nesfârșit, doar pretextele sunt noi.

— E un... sponsor nou, începe Peter.

— A scris deja în ziar, toată lumea vorbește, încuviințează Mira.

— Știu ce vrei să spui, șoptește Peter, fără să se așeze pe treptele casei lor.

— Ba nu. Pentru că nu m-ai întrebat,

răspunde Mira și ia o înghițitură de vin.

Nici acum nu o întreabă. Ci spune:

— Pot să salvez clubul. I-am promis Mayei c-o să...

Strânsoarea degetelor Mirei e moale, dar vocea e nemiloasă:

— N-o amesteca pe Maya în treaba asta! Clubul îl salvezi pentru tine. Vrei să le arăți tuturor din orașul ăsta care și-au pierdut încrederea în tine că s-au înșelat. Din nou! N-o să încetezi niciodată să faci asta!

Peter scrâșnește din dinți:

— Și ce vrei să fac? Să las clubul să moară, în timp ce lumea o să...

— La dracu', nu contează ce zice sau ce crede *lumea*, dacă... îl întrerupe ea.

Dar Peter o întrerupe, la rându-i:

— Au pus anunț mortuar cu numele meu! Cineva mă amenință cu moartea!

— Cineva *ne* amenință cu moartea! Cum dracu' se face că numai tu ai dreptul să alegi când familia e o echipă și când nu?

Atunci lacrimile lui cad în părul ei, în sfârșit.

Se prăbușește pe vine.

— Iartă-mă! Știu că n-am dreptul să-ți cer mai mult. Te iubesc! Și pe tine, și pe copii... vă iubesc mai mult... decât orice...

Mira închide ochii.

— Știm, iubitule.

— Știu ce ai sacrificat pentru hocheiul meu. Știu!

Mira își ascunde deznădejdea în spatele pleoapelor strânse. În fiecare toamnă, iarnă și primăvară, toată familia trăiește după cum dictează hocheiul, sare în sus de bucurie când echipa câștigă și se prăbușește când echipa pierde. Cu toate astea, acum se ridică și spune:

— Ce-ar fi iubirea fără sacrificiu, dragul meu?

— Iubito, eu... începe Peter, dar amuțește.

Mira poartă un tricou verde, pe care scrie „Björnstad contra tuturor”. Își mușcă obrazii, cu sufletul frânt de toate câte sacrifică, dar mândră de alegerea ei și spune:

— A trecut Frac pe-aici. Le vinde la magazin. Vecinii aveau și ei când s-au întors acasă.

Dumnezeule mare, au peste nouăzeci de ani amândoi! Ce bătrâni de nouăzeci de ani își mai pun tricouri?

Zâmbește. Peter clipește vinovat.

— Nu știam că Frac...

Mira îi atinge obrazul.

— Frac te iubește! Doamne cât te iubește, dragul meu! Unii te urăsc în orașul ăsta și n-ai ce să le faci. Dar mulți te idolatrizează. Și nici ăstora n-ai ce să le faci. Uneori aș vrea să nu le fii indispensabil, să nu mai fie nevoie să te împart cu ei. Dar am știut de când m-am măritat cu tine că jumătate din inima ta aparține hocheiului.

— Nu-i adevărat... te rog, iubito... spune-mi să-mi dau demisia și-o fac!

Mira nu-l roagă. Îl cruță. Nu vrea să-l facă s-o mintă. Așa e când iubești. În schimb, îi spune:

— Și eu te idolatrizez. Și sunt în echipa ta, orice-ar fi! Du-te și salvează-ți clubul!

Răspunsul lui e o șoaptă abia auzită:

— La anul, iubito! mai lasă-mă un sezon și... la anul...

Mira îi întinde paharul de vin. E pe jumătate plin. Sau pe jumătate gol. Își sărută bărbatul pe buze și el îi șoptește, cu răsuflarea într-a ei:

— Te iubesc!

Iar ea îi răspunde:

— Victoria! Dacă chiar vrei să faci asta, atât îți cer... victoria!

•

Apoi intră în casă. Îi trimite un e-mail colegei: „Nu pot să mă bag în chestia cu biroul. Nu anul ăsta. Îmi pare rău”. Apoi se culcă. În noaptea aceea, trei femei dorm în patul ei. Doar trei.

* * *

Reportera de la ziarul local îl sună pe Peter noaptea târziu și îl întreabă fără ocolișuri:

— Ne puteți confirma zvonurile, chiar există sponsorul ăsta nou? Puteți salva clubul? Ați angajat o antrenoare? Björnstad joacă contra echipei din Hed în primul meci din serie?

•

Peter răspunde același lucru la toate cele patru

întrebări, apoi închide telefonul:

— Da.

17.

SIMT MIROS DE SĂNGE ȘI ATACĂ

Pe peretele biroului lui Richard Theo, lângă imaginea cu barza, e lipită o foaie printată de pe pagina de internet a Federației Naționale de Hochei. E programul meciurilor Clubului de Hochei Björnstad din prima etapă a sezonului. Primul meci e contra Clubului de Hochei Hed.

O muscă intră pe fereastra deschisă. Theo nu o omoară. O lasă să bâzâie de colo colo tot mai derutată. A citit de curând o carte despre terorism, în care un istoric făcea o comparație cu un magazin de porțelanuri: o muscă nu poate răsturna singură o ceașcă, dar o muscă ce bâzâie în urechea unui taur până când taurul, înfuriat și panicat, se repede în magazinul de porțelanuri poate nimici tot.

Richard Theo n-are nevoie să devasteze, se

mulțumește cu conflicte. Așa că i-a ascultat pe toți, multă vreme. În supermarket, la magazinul de feronerie, la Blană de Urs, în Groapa, pe Colina. I-a privit pe toți în ochi, dar, în loc să-și dea cu părerea, i-a întrebat: „Ce-ar trebui să facem noi, politicienii, pentru tine?”, „Unde vezi tu Björnstadul peste zece ani?”, „Cât impozit ai plătit anul trecut? Ți se pare că banii publici sunt bine investiți?” Și, astfel, a înțeles că oamenii își fac griji pentru trei lucruri: slujba, sănătatea și hocheiul.

Așa că Richard Theo s-a așezat în fața computerului și a început să scrie. Ziarul local a publicat toată vara articole despre zvonul că spitalul din Hed se va închide, iar Theo a postat comentarii anonime la fiecare, de pe vreo șase conturi false. Nu scrie niciodată comentarii pline de ură, nu atrage atenția asupra sa, ci doar pune discret vreascuri pe un foc care pâlpâie deja. Când o gravidă îngrijorată a întrebat ce se va întâmpla cu maternitatea spitalului, una dintre identitățile anonime ale lui Theo a comentat: „Ai auzit ceva?” Femeia a răspuns: „Mi-a zis o

cunoștință care lucrează acolo că se închide!!!” Pseudonimul lui Theo a comentat din nou: „Să sperăm că nu crește acciza pe benzină, că atunci nu ne mai permitem să naștem nici în mașină”. Când un bărbat, proaspăt concediat de fabrica din Björnstad a răspuns: „Exact!! Tot timpul noi,ăștia din provincie, suntem caii de bătaie!”, Theo a scris, de pe un alt cont: „Și de ce să se bage toți banii în spitalul din Hed, iar în Björnstad nici dispensar n-avem?”

Alte voci indignate s-au alăturat comentariilor, tonul a devenit din ce în ce mai agresiv. Theo n-a făcut decât să împingă frustrarea în direcția care i-a convenit: „Adică femeile din Björnstad să nască în mașină, dar pentru clubul de hochei din Hed se găsesc întotdeauna bani la prefectură?” Sănătatea și sportul nu sunt finanțate din același buget. Și nu politicienii decid asta. Dar, dacă pui o întrebare suficient de dificilă, se va găsi întotdeauna public dornic să asculte răspunsul cel mai simplu. Așa că, zi de zi, Richard Theo a făcut ce știe el mai bine, prin diverse comentarii strategic

plasate: a iscat conflicte, a pus adversarii față în față. Provincie contra oraș mare. Sănătatea contra hocheiului. Hed contra noastră.

Noi contra voastră.

•

Iar acum tot mai mulți oameni, de toate vârstele și din toate cartierele îmbracă un tricou verde cu textul: „Björnstad contra tuturor”.

•

Politica nu e niciodată strict liniară. Marile schimbări nu se întâmplă din neant, există întotdeauna o serie de mici cauze. Uneori, politica înseamnă să găsești un antrenor pentru un club, alteori înseamnă doar să răspunzi la telefon când toți ceilalți politicieni sunt în concediu. Reportera care îl sună pe Richard Theo pentru a doua oară este aceeași, o angajată temporară, care încearcă să umple pagina seacă de știri, pe timp de vară, cu rubrici de genul „Cum și-au petrecut vacanța celebritățile locale”. Iar Richard Theo e, de bună seamă, „un politician de oarecare renume” și doar a fost atât de amabil data trecută când au vorbit. Richard Theo nu

scapă, bineînțeles, ocazia:

— Am fost în Hed și am văzut festivitățile de Sânziene, știți, acelea sponsorizate anual de prefectură. Dar mi-aș fi dorit din tot sufletul să fi sărbătorit în Björnstad!

— Vreți să spuneți că prefectura ar trebui să sponsorizeze festivități și în Björnstad? Întrebă reportera.

— Vreau să spun că, în vremuri ca acestea, contribuabilii din Björnstad sunt îngrijorați că toate resursele regionale par a merge în Hed, răspunde Theo amabil.

— Cum adică?

— E de-ajuns să citiți comentariile la articolele din ziarul la care lucrați, îi sugerează Theo.

Reportera închide telefonul și se duce imediat la comentariile de sub articolele postate pe pagina de internet a ziarului. Richard Theo și-a șters toate comentariile, dar alții au repetat deja informațiile: „Adică Björnstadul trebuie să-și găsească singur sponsori, dar PREFECTURA îi sponsorizează pe ăia din Hed!? Și de ce sunt bani

pentru clubul de hochei din Hed, dar nu și pentru SPITAL?”

Reportera îl sună din nou pe Theo, care îi răspunde modest că „nu a participat la negocierile legate de spital”, dar că îi sugerează să-i pună întrebarea liderului celui mai mare partid reprezentat în regiune. Așa că reportera îl sună pe acela. Domnul îi răspunde din concediu, din Spania. Reportera îl întreabă:

— De ce mutați în Hed banii pentru Clubul de Hochei Björnstad? Hed nu-și poate găsi singur sponsori, astfel încât banii să fie investiți în spital?

Politicianul ori e prea relaxat, ori a băut, poate, un pahar de vin sau o sticlă, căci răspunde:

— Drăguță, nu-s aceiași bani, nu pricepi? Bugete diferite! În ceea ce privește hocheiul pe gheață, distribuim cu prioritate resursele prefecturii acolo unde vedem c-ar putea da roade. Adică spre clubul din Hed, în momentul de față, nu spre cel din Björnstad.

Reportera îl parafrazează, dar fără să scrie

cuvântul „club”. Așa că articolul spune: „Distribuim cu prioritate resursele prefecturii în Hed, nu în Björnstad”. Comentariile încep să curgă: „Ha! Ca de obicei, Hed să primească tot!!! Da' noi, ăștia din Björnstad, nu plătim impozite sau ce!?” Pe urmă: „Cum a mai comentat cineva: de ce sunt bani pentru hochei în Hed, dar în Björnstad nici dispensar n-avem?” Apoi: „Ce cred politicienii ăștia că e mai important? Hocheiul sau sănătatea?”

Reportera îl sună din nou pe politicianul aflat în concediu în Spania și-l întreabă:

— Ce considerați *dumneavoastră* că e mai important? Hocheiul sau spitalele?

Politicianul tușește încurcat un „nu se poate face comparație...”, dar reportera se încăpățânează, așa că, în cele din urmă, omul răbufnește:

— Normal că spitalele sunt mai importante decât hocheiul, ce dracu'!

Reportera îl citează din nou, cu o mică adăugire: „... afirmă politicianul, dând declarații de la casa sa de vacanță din Spania”. În articol se

mai menționează, ca în trecut, faptul că omul locuiește în Hed, nu în Björnstad.

Când reportera îl sună, pentru a treia oară, pe Richard Theo și-l roagă să-i acorde un nou interviu, Theo o întreabă, binevoitor, dacă n-ar prefera să facă interviul în biroul lui, întrucât el lucrează toată vara.

— Să fii politician aici, la noi, nu-i o slujbă, e un privilegiu, mai spune el.

În următorul articol din ziarul local apare o fotografie cu el, singur în cantina goală a prefecturii, lucrând de zor. La întrebarea „Hocheiul sau spitalele?” răspunde:

— Contribuabilii noștri merită o societate în care să nu fie nevoiți să aleagă între sport și sănătate.

* * *

În curând, va fi publicat un nou articol pe pagina ziarului. Nimeni nu pricepe cum o reporteră „de vară” e în stare să dezgroape asemenea informații dar, brusc, apar documente care demonstrează că s-au purtat, toată

primăvara, negocieri secrete privind spitalul din Hed, între politicienii de vârf din prefectură. În documente se spune că slujbele dintr-una din secțiile spitalului ar putea fi salvate, poate, dacă o altă secție, „mai costisitoare” este închisă. Într-un fel sau altul, ziarul a aflat, din „surse de încredere”, că secția pe care „elita politică aflată la putere” ar dori să o păstreze are mai mulți angajați care locuiesc în Hed, pe când cea pe care vor să o închidă are mai mulți angajați din Björnstad.

Mai târziu, se va dovedi că nu era adevărat, dar nu va mai avea nicio importanță, pentru că titlul verii rămâne: „Mai mulți șomeri pentru Björnstad!” Iar comentariile de sub articol fac ce fac întotdeauna comentariile de genul ăsta – simt miros de sânge și atacă.

* * *

La un moment dat, o politiciană se duce la atelierul Mistrețului să-și ia mașina, care a trebuit reparată după ce vizibilitatea prin parbriz a fost oareșicum redusă de apariția nefericită a

unui topor în capotă. Bobo a reparat și a lăcuit tabla, dar, când femeia își scoate portofelul să plătească, băiatul dă din cap și spune:

— A fost deja cineva aici și-a plătit.

Bobo nu-i spune cine, dar femeia înțelege. Pleacă acasă, încă speriată de moarte la gândul că ar putea da din nou ochii cu bărbații în geți negre. Dar n-o așteaptă nimeni în fața casei. Doar un buchet de flori magnific. Pe biletul prins de buchet scrie: „Nu-ți fie teamă, încă ai prieteni! Nu lăsa forțele răului să învingă! *Richard Theo*”.

Femeia îl sună să-i mulțumească. Richard Theo vorbește modest, nu-i cere nicio favoare în schimb și, astfel, îi câștigă respectul. Theo zâmbește după ce termină convorbirea. De cele mai multe ori are un plan, dar nu întotdeauna. Uneori e, pur și simplu, ca un jucător de hochei talentat: are viteză de reacție bună. În după-amiaza aceea, chiar înainte de Sânziene, după ce politicienii s-au întâlnit cu Peter să discute despre Clubul de Hochei Björnstad, politiciană aștepta nesigură pe coridor, neîndrăznind să iasă

din clădire. Richard Theo, trecând pe lângă ea, în drum spre automatul de cafea, a întrebat-o: „Pari îngrijorată, care-i treaba?”

Politiciana reprezintă un partid care, public, „se distanțează categoric”, bineînțeles, de Richard Theo. Dar câteva cuvinte prietenoase înseamnă mult. Așa că femeia a recunoscut atunci: „La naiba, nu știu! Toată lumea zice că clubul de hochei va da faliment, dar eu n-am treabă cu sportul! Ce să răspund dacă mă întreabă careva ce părere am?”

Theo i-a pus camaraderește mâna pe umăr și i-a zis: „Ei, că doar nu-i dracul așa de negru. Regiunea mai are un club de hochei. Zi-le și tu că toți ar trebui să fie suporterii ai Clubului de Hochei Hed”.

Așa că femeia a ieșit din clădire și, când un suporter al clubului din Hed o filma, a răspuns exact așa cum a sfătuit-o Theo. A urmat treaba cu toporul în capotă. Colegii de partid n-au dat dovadă de pic de compasiune a doua zi, ci doar au mârâi acuzator: „Cum poți să scoți din tine asemenea tâmpenii? Auzi, toată lumea să fie

suporteri ai ăloră din Hed? Păi în orașul ăsta ți-ai găsit să zici așa ceva?” Ce-ar fi putut spune? Că așa i-a zis Richard Theo să răspundă? Și-a ținut gura, colegii de partid s-au stropșit la ea, iar ea a plâns când n-o vedea nimeni.

În seara aceea, Richard Theo a venit în biroul ei, a ascultat-o și a liniștit-o, ba chiar i-a cerut și iertare. Cu atâția dușmani noi, femeia avea nevoie de un prieten. Theo s-a oferit să-i ducă mașina la un service, să plătească reparațiile și a rugat-o să nu-și facă griji. A dus-o acasă cu mașina și i-a spus că, dacă se simte amenințată, să-l sune, la orice oră din zi sau din noapte. „Nu-ți fie teamă, ai prieteni de nădejde”, i-a reamintit el, apoi i-a promis: „O să am eu grijă ca clubul să-i pedepsească pe huliganii ăia care s-au luat de tine! O să desființez locurile în picioare!”

Niciunul dintre colegii de partid n-a întrebat-o cum se simte, nimeni nu i-a întins o mână, așa că femeia a acceptat ce i s-a oferit. De către cineva cu viteză de reacție bună.

* * *

Când citește ziarul, politicianul cu casă de vacanță își dă, bineînțeles, seama, că a greșit. Își întrerupe brusc concediul și se întoarce acasă. La aeroport, se întâlnește cu Richard Theo.

— Ce cauți aici? întrebă politicianul cu casă de vacanță.

— Vreau să te-ajut, răspunde Theo.

Politicianul cu casă de vacanță râde disprețuitor:

— Nu zău? Noi doi n-am fost niciodată... în aceeași echipă, ca să zic așa.

Dar omul e curios, iar articolele din ziar despre spital l-au cam strâns cu ușa. Așa că Theo îl invită la o cafea, îi explică prietenos că „și tu, și eu nu vrem decât binele regiunii” și că „nimeni n-are de câștigat din neliniște și discordie”. Discută un pic despre articolele legate de spital. Theo își exprimă regretul pentru cât de „nefericit formulat” a fost totul. Politicianul cu casă de vacanță îi înjură pe „împielitații de ziariști”. La care Theo izbucnește:

— Ai auzit de chestia cu noul sponsor al

clubului din Björnstad?

Politicianul cu casă de vacanță încuviințează mormăind:

— Da! Toată lumea numai despre asta vorbește, dar nimeni nu pare să știe cine-i sponsorul ăsta misterios!

Theo se apleacă spre el, cu un aer complice:

— O companie care vrea să cumpere fabrica din Björnstad. M-au contactat, dar te-aș putea lăsa pe tine să ții conferința de presă când afacerea devine oficială. O s-aducă multe locuri de muncă.

Politicianul cu casă de vacanță se bâlbâie:

— De unde știi... de unde ai aflat...

Fără să intre în detalii, Theo îi povestește că pontul a venit de la foștii colegi de serviciu din perioada în care lucra la banca din Londra. Îi spune și ce așteptări au noii proprietari ai fabricii de la prefectură:

— Au nevoie de o oarecare... bunăvoință politică. Investiții în... infrastructură.

Politicianul cu casă de vacanță înțelege ce înseamnă asta: teren subvenționat, chirii mici,

fonduri mai mult sau mai puțin publice pentru renovarea fabricii. Dar înțelege și valoarea unei conferințe de presă în care el este politicianul care promite noi locuri de muncă.

— De ce îmi spui toate astea? întrebă el suspicios.

— Pentru că nu vreau să-ți fiu dușman, răspunde Theo blând.

Atunci politicianul cu casă de vacanță izbucnește în râs.

— Ești un afurisit de negustor de cai, Richard. Ce vrei?

Richard Theo răspunde calm:

— Un loc la masa negocierilor, pe viitor. Ajunge să-mi pomenesci numele și pe-al partidului meu în timpul conferinței de presă, să deschizi ușa pentru colaborare, și celelalte partide îți vor urma exemplul.

— Adică să-ți curăț reputația politică?

— Îți dau șansa să fii politicianul care aduce locuri de muncă în Björnstad.

Politicianul cu casă de vacanță se preface a fi greu de convins, dar, în gândul lui, deja a

acceptat. Așa că îi pune o singură condiție lui Theo:

— Toate slujbele noi de la fabrică vor fi date numai oamenilor din Björnstad. Nu-mi permit să mai planeze vreo altă suspiciune că partidul meu îi favorizează pe cei din Hed.

Richard Theo îi promite, pe onoarea lui. Care nu are mare valoare. Theo n-are nimic cu politicianul cu casă de vacanță. De fapt, seamănă foarte mult, asta e și problema. Politicianul cu casă de vacanță îi cunoaște pe toți cei cu bani din regiune, dar are și renumele de mare iubitor de sport, care a sprijinit întotdeauna cluburile de hochei. O combinație mult prea periculoasă. Richard Theo are nevoie de un adversar ușor de înfrânt. Așa că, după ce politicianul cu casă de vacanță pleacă acasă, Theo își sună imediat amicul din Londra.

— S-a rezolvat. Noii proprietari vor primi tot ce-au cerut. O singură chestie, însă...

Noii proprietari ai fabricii înțeleg, firește, când Theo le explică faptul că, date fiind discuțiile locale încinse legate de închiderea

spitalului, „politicienii locali” ar aprecia dacă domniile lor ar promite că o mare parte a noilor slujbe „va fi rezervată forței de muncă din Hed”.

•

Astfel încât nimeni să nu-i acuze pe politicieni că favorizează Björnstadul.

* * *

Într-o seară, la sfârșitul verii, Richard Theo bate la o ușă. Politiciana deschide mirată. Îl pofteste pe Theo să intre, dar bărbatul zâmbește și se scuză că „nu vrea să deranjeze”. Vede prin ușa deschisă că soțul și copiii femeii sunt acasă.

— Noii proprietari vor face publică achiziția fabricii în curând. Vor spune că oferă locuri de muncă și că vor să sponsorizeze clubul de hochei din Björnstad. Vor ține o conferință de presă împreună cu politicienii care au înlesnit afacerea.

Femeia nu e suficient de versată în jocuri politice pentru a înțelege în ce fel o privește pe ea vestea asta, așa că spune:

— Felicitări! Următoarele alegeri vor fi floare la ureche pentru tine.

Theo zâmbește modest:

— A, nu, eu nu particip la conferința de presă. Dar partidul tău va fi, bineînțeles, acolo, doar sunteți cel mai mare partid din regiune.

— Nu sunt suficient de sus în ierarhie ca să merg la conferințe de presă. Mai ales după treaba cu... toporul în capotă, știi, spune femeia.

Theo se bucură să audă că din tonul politicienei răzbate nu doar teamă, ci și mânie.

— Și dacă aș aranja lucrurile astfel încât să stai alături de liderul partidului tău la conferința de presă?

— Nu cred că... Poți tu așa ceva?

Femeia amuțește, Theo nu zice nici el nimic, așa că politiciană îngaimă:

— Ce vrei de la mine?

— Vreau să-ți fiu prieten, răspunde el.

— Ce vrei să spun la conferința de presă? întreabă ea, un pic cam tăios.

— Adevărul! Că nu doar Björnstad are nevoie de slujbe, ci și Hed. Un politician responsabil se gândește la binele întregii regiuni.

Femeia dă din cap că nu, iar pleoapele îi

zvâcnesc neliniștite.

— Nu pot... Știi prea bine că nu pot...

Theo îi atinge mâna, calm și încurajator.

— Ți-e frică. Să nu-ți fie! Nimeni n-o să-ți facă niciun rău.

Femeia vede că Theo vorbește serios. Oftează.

— Adică vrei să cer ca o parte din noile locuri de muncă să fie date locuitorilor din Hed?

— Jumătate, încuviințează el.

— Pricepi cât de urâtă voi fi în Björnstad pentru asta?

Richard Theo ridică pragmatic din umeri.

— Da, și iubită în Hed. Iar Hed are mai mulți locuitori. Dacă deja ești urâtă într-un loc, fă în așa fel încât să fii și mai iubită în altul. Nu câștigi având cât mai puțini dușmani, ci cât mai mulți prieteni.

— Dar asta-i legal? Tu nici măcar... Și dacă mă dau afară din partid?

— Cred că mă-nțelegi greșit. După treaba asta n-o să mai fi un simplu membru al partidului tău. O să fii liderul partidului.

Richard Theo e cât se poate de serios, și de data asta.

18.

O MUIERE

Vara în Björnstad poate fermeca pe oricine. Așa cum mirosul de trandafiri devine mai puternic în camere întunecate, lumina e copleșitoare într-un loc atât de obișnuit cu întunericul. Verdeța ne învăluie dintr-odată, e lumină aproape douăzeci și patru de ore și adierile calde se hârjonesc în văzduh precum mânjii scăpați pe pășune. Dar am învățat să n-avem încredere în căldură, e trecătoare și falsă, întotdeauna ne trădează. Copacii se despoaie repede în colțul ăsta de țară, își aruncă frunzișul tot deodată, ca pe o cămașă de noapte. Zilele se scurtează brusc și orizontul pare tot mai aproape. Iarna se așterne pe nesimțite și șterge toate culorile celorlalte anotimpuri. Și, într-o bună dimineață, când ridicăm storurile, lumea e iar ca

o foaie albă de hârtie, ca un cearșaf scrobit și înghețat. Legăm bărcile la mal, lăsând bucăți din sufletul nostru pe fundul lor. Cei care eram în iulie, oamenii verii, rămân să se odihnească pe un pat de stîngii, adânc sub zăpadă, atâtea luni, încât, până la primăvara următoare, aproape că uităm cine suntem.

•

Se apropie septembrie și anotimpul celor care iubesc hocheiul. Anul nostru acum începe.

* * *

Fatima și Ann-Katrin își termină schimbul la spital. Toți medicii care trec pe lângă ele vor să discute despre hochei. Dezvăluirea ziarului local cum că există un „nou sponsor misterios”, care va salva Clubul de Hochei Björnstad, e subiectul zilei atât în Björnstad, cât și în Hed. „Tiii, să vedeți ce mai sezon o s-avem!” izbucnește o asistentă medicală în sala de mese, dar se ia imediat la ceartă cu o alta care ține cu echipa adversă: „Sponsorul ăla trebuia să bage banii în Hed! Nu-i loc de două cluburi de hochei pe-

aici!” „Nu zău! Atunci să se desființeze clubul din Hed!” sugerează prima.

La început e o ciorovăială prietenoasă, dar Fatima și Ann-Katrin au urmărit hocheiul suficient de multă vreme în orașele astea două ca să știe că, în scurt timp, se vor isca adevărate conflicte. Și nu doar la spital, peste tot. Toate sentimentele cele mai nobile și cele mai urâte ale oamenilor vor exploda când Björnstad și Hed își vor măsura forțele. Prin părțile astea, sportul nu e doar un sport. Mai ales în sezonul ăsta.

•

Când Fatima și Ann-Katrin ies din spital, după serviciu, un bărbat îmbrăcat în bluză de trening le așteaptă în parcare.

— Peter? Ce cauți aici? întrebă Ann-Katrin mirată când îl vede pe directorul tehnic al clubului din Björnstad.

— Vreau să vă cer ceva, spune Peter.

— Ce? întrebă Ann-Katrin.

— Pe băieții voștri.

Fatima și Ann-Katrin încep să râdă, dar își dau seama că Peter nu glumește.

— Te simți bine, Peter? întrebă Fatima îngrijorată.

Cu o mină serioasă, Peter dă din cap că da.

— Avem o antrenoare, poate ați auzit deja. Și vrea să facă echipă... în jurul băieților voștri.

Ann-Katrin îl cercetează atentă, apoi întreabă:

— Și zici că-i o idee bună?

Colțurile gurii lui Peter se ridică, dar privirea îi coboară.

— Am încercat mereu să clădesc un club care să fie... mai mult decât un club de hochei. Care să educe bărbați, nu doar jucători de hochei. În care nu victoria cu orice preț să fie cel mai important lucru. Dar... avem un nou sponsor. Dacă nu câștigăm sezonul ăsta... dacă nu-i învingem pe ăștia din Hed și nu urcăm în divizie... nu știu dacă o să mai existăm la anul.

— Zi odată ce vrei să zici! îi cere Ann-Katrin, pierzându-și răbdarea.

Pieptul lui Peter se ridică și coboară.

— Mi-e teamă că băieților li se va cere mai mult decât vor primi anul ăsta.

— Cum așa? vrea să știe Fatima.

Peter se întoarce spre ea.

— Amat m-a oprit pe șosea acum ceva timp. M-a întrebat dacă o să fie în echipa de juniori și eu... m-am purtat ca un nemernic...

— Toți suntem niște nemernici, n-oi fi tu cel mai rău, zice Fatima zâmbind, dar Peter o întrerupe:

— M-a întrebat de echipa de juniori, Fatima, și eu... Doamne, Fatima, nu-l vrem pe Amat în echipa de juniori, îl vrem la seniori.

Fatima își înghite cu greu nodul din gât:

— Cu toți... bărbații?

Peter nu-i ascunde adevărul:

— Presiunea va fi imensă. Și jucătorii mai în vârstă vor fi foarte duri cu el. Mulți înaintea lui au fost distruși de asta... Să fii cel mai tânăr din echipă... printre bărbați maturi... Nu-i va fi ușor!

Privirea Fatimei e dârză.

— Nimeni nu i-a promis băiatului meu că-i va fi ușor.

Peter își mângâie rușinat barba nerasă:

— Ar fi trebuit să-i spun lui Amat că eu și

fiică-mea încă îi suntem datori multe mulțumiri fiindcă a ieșit în față la ședința membrilor clubului astă-primăvară și a spus adevărul...

Fatima dă din cap că nu.

— Tu poți să-i mulțumești, dar Maya nu-i e datoare cu nimic. Noi ar trebui să-i cerem iertare fetei, tot orașul. Fiu-meu nu vrea decât să joace hochei. Și o să joace, dacă-i găsești un loc unde s-o facă.

Peter încuviințează recunoscător. Apoi se întoarce spre Ann-Katrin:

— N-am de gând să te mint...

— N-ai îndrăzni, zâmbește Ann-Katrin.

E căsătorită cu Mistrețul, prietenul din copilărie al lui Peter și îi știe pe amândoi încă de atunci. Așa că Peter e sincer:

— Avem nevoie de Bobo sezonul ăsta. Avem prea puțini fundași. Dar sincer îți zic: nu-i suficient de bun pentru un alt nivel... Adică, dacă vom câștiga, dacă ne ajută să urcăm în clasament... n-are nicio șansă să fie plasat în sezonul viitor. E... ultimul lui sezon. Și-o să-i cer sânge, sudoare și lacrimi, o să trebuiască să

pună hocheiul mai presus de orice, decât școala, fetele și... orice. Dar tot ce pot să-i dau în schimb e... încă un an de hochei, atât.

Ann-Katrin oftează din greu. Trupul o doare. Peter crede că e slabă și epuizată pentru că muncește din greu, până seara târziu. Nu știe nimic, după cum nu știe nimeni, despre boala ei. Și vrea să-și vadă fiul jucând pentru o ultimă oară. Așa că-i spune zâmbind lui Peter:

— Un an? Un an e o veșnicie.

Mistrețul, bărbatul ei, s-a lăsat de hochei după mai multe comoții cerebrale. Doctorii l-au obligat. A tăcut săptămâni în șir, mohorât de parcă fusese la propria-i înmormântare. Luni de zile n-a fost în stare să se ducă la patinoar, pentru că simțea că și-a trădat echipa. Trădat, da! Pentru că n-a fost nemuritor. Bobo a moștenit umerii lui lați și forța brută, dar și nevoia de a fi parte dintr-o echipă. Și unul, și celălalt urăsc să fie singuri. Au nevoie de un context, în care să se simtă iubiți și acceptați. Așa că, atunci când n-a mai avut dulapul lui în vestiar, Mistrețul s-a simțit ca și cum i s-a amputat ceva. Ce n-ar fi dat pentru

încă un an? Pentru încă un meci? Pentru o ultimă secundă în care să-și simtă inima în gât pentru că publicul urlă și totul e în joc?

Ann-Katrin abia se mai ține pe picioare când ajunge acasă. Mistrețul o ia de la mașină. Bolovănosul ei mare, tăntălău și minunat o duce în brațe în casă. Și, pentru că e prea obosită să danseze, se învârte ușurel și iubitor cu ea în brațe prin bucătărie. Iar ea adoarme cu buzele lipite de gâtul lui, cu mâinile lui, încă îndrăgostite, sub puloverul ei. Bobo le citește *Harry Potter* fraților mai mici, într-o altă cameră. Mâine dimineață devreme, Ann-Katrin se va duce din nou la doctor.

•

Un an? Ce n-am da pentru încă un an? E o eternitate.

* * *

Cinci unchiași stau, din nou, la bar în Blană de Urs. Fiindcă au, din nou, de ce să se certe.

— Bine, da' o muiere? Ca antrenor? Păi, o fi bine? zice unul.

— Zic c-au mers prea departe cu egalitatea asta, spune un altul.

— Aș, tacă-ți fleanca! Muierea aia pesemne a uitat mai multe despre hochei decât ați știut vreodată voi doi la un loc, neghiobi senili ce sunteți! Îi contrazice un al treilea.

— Tu vorbești? Tu nici nu mai vezi când e degajare interzisă, când e șut. Tot sezonul trecut am stat lângă tine ca un câine-ghid pentru orbi și ți-am zis întruna unde-i pucul, comentează râzând cel de-al patrulea.

— Acum să te credem că există și câini vorbitori? Nu ne-ajunge că minți c-ai văzut Campionatul Mondial din 1987 chiar în Elveția? Întrebă al cincilea.

— Ba *acolo* l-am văzut! insistă al patrulea.

— Zău? Nu-i rău deloc, dacă te gândești că-n '87 campionatul a fost în Austria, îi dă peste nas al cincilea.

Și-atunci râd în hohote toți cinci. Apoi primul, sau, poate, al doilea, zice:

— Da' antrenor muiere, mă? Păi, o fi bine?

— Și cică se culcă numai cu femei, auzi! Una

de-astea la noi în oraș? se întrebă al doilea, sau, poate, primul.

Al patrulea sau al cincilea își dă și el cu părerea:

— Aș, sigur sunt mai multe prin oraș. Sunt peste tot acuma.

Primul pufnește:

— N-are decât, da' să nu trâmbițeze peste tot! Ce, musai să facem vâlvă din orice? Musai să fie totul numai politică în ziua de azi?

Al treilea se apleacă spre bar cu tot cu scaun, e greu să-ți dai seama dacă el sau scaunul pârâie, și-i cere Ramonei încă o bere. În timp ce Ramona îi toarnă, unchiașul zice:

— Vă zic de-acuma să vă intre-n scăfârlie! Dacă antrenoarea asta nouă câștigă meciul cu Hed, n-are decât să se culce și cu muierea *mea*, că de-aia nu mai pot!

Și-atunci râd din nou toți cinci, unul de celălalt și împreună.

•

Ramona le pune în față ceva de ronțait. Uscături pentru uscături.

Peter sună la ușa familiei Ovich. Mama lui Benji deschide.

— Peter! Hai, că-i gata masa! îi ordonă ea, de parcă Peter a întârziat la cină, nu ca și când nu s-au mai văzut de ceva vreme.

Benji nu e acasă. Lui Peter îi pare bine, căci nu cu el vrea să vorbească. În bucătărie sunt toate cele trei surori: Adri, Katia și Gaby. Mama le trage câte una peste ceafă fiecareia, fiindcă nu se grăbesc să mai pună un tacâm pentru musafir.

— Nu stau mult și am mâncat deja, încearcă Peter să se scuze.

Dar Adri îl apucă strâns de braț și-i șuieră:

— Șșt! Dac-o refuzi pe mama, ești mai curajos decât credeam.

Peter zâmbește, mai întâi rușinat, apoi speriat. Se glumește mult în familia Ovich, dar nu și despre mâncare. Așa că Peter mănâncă, trei porții mai mult decât îi trebuia, apoi cafea și patru feluri de prăjitură. Primește și la pachet să ducă acasă, în recipiente de plastic și folie de

aluminium. Adri îl conduce mulțumită până la ușă.

— Să-ți fie învățare de minte dacă vii la ora cinei!

Peter se ține cu mâinile de burtă.

— Nu voiam decât să vorbesc despre Benjamin.

— Am priceput noi, de-aia am lăsat-o pe mama să-ți îndruge verzi și uscate, spune Adri, cu gura până la urechi.

Dar zâmbetul îi dispare, când vede că Peter e serios.

— Avem un nou antrenor. O femeie, Elisabeth Zackell.

— Am auzit. Toată lumea știe. A scris și-n ziar.

Peter îi întinde o bucată de hârtie mototolită. Adri citește numele, vede că e și al fratelui ei acolo, dar nu reușește să priceapă sensul literei „C” din dreptul numelui lui Benji. Peter o ajută:

— Vrea să-l facă pe Benji căpitan de echipă.

— Pentru echipa de seniori? Printre bărbați? Benji e...

— Știu. Dar Elisabeth Zackell asta nu pare... cum să zic? Nu face lucrurile ca toată lumea, spune Peter resemnat.

Adri zâmbește:

— Nu, și slavă cerului că-i așa! Dar Benji căpitan de echipă? Femeia asta știe în ce se bagă?

— Zice că nu vrea să aibă o echipă, ci o bandă de haiduci. Mai știi tu pe vreunul care duce o viață mai haiducească decât frate-tău?

Adri îl privește suspicioasă, cu capul ușor lăsat într-o parte.

— Și ce vrei de la mine?

— Să m-ajuti să-l controlez.

— Nimeni nu-l poate controla.

Peter se scarpină neliniștit pe gât.

— Nu m-am priceput niciodată la oameni, Adri. Dar Elisabeth Zackell asta e...

— Mai rău decât tine? sugerează Adri.

— Da! De unde știi?

— M-a sunat Sune. Mi-a zis că vii.

— Și m-ai lăsat să stau aiurea la cină? izbucnește Peter.

— Ce, nu-ți place mâncarea mamei? pufnește Adri de îndată, atât de agresiv, încât Peter simte nevoia să ridice mâinile de parcă tocmai e somat de un cowboy să-i dea tot ce are.

— Adri dragă, ajută-mă și atât! Avem nevoie de Benji ca să câștigăm.

Adri se mai uită o dată pe listă.

— Dar aveți nevoie de un Benji care e lider. Un Robin Hood, nu un nebun.

— Avem nevoie de un Benji care-i mai puțin ca... Benji cel de toate zilele.

— O să fac ce-o să pot, promite Adri.

Peter dă din cap recunoscător.

— Și avem nevoie de tine ca antrenore pentru echipa de fete, dacă mai ai putere. N-am ce salariu să-ți dau și știu că slujba e ingrată, dar...

— Nu-i ingrată! se împotrivește Adri.

Peter vede focul ce mocnește în ea. Nu poți înțelege decât dacă ești om de hochei. Se despart cu o strângere de mână, directorul tehnic și sora, tatăl și antrenorele echipei de fete. Dar, înainte să plece Peter, Adri îl întreabă:

— Cine dă banii? Cine-i „sponsorul misterios” despre care scrie în ziar? Ce vrea?

— Cine a zis că vrea ceva?

— Toți ăștia cu bani vor ceva, Peter. Mai ales când e vorba de bani și hochei la un loc.

— Nu pot să spun nimic până nu-i oficial, înțelegi? spune Peter rugător.

Răspunsul lui Adri nu e amenințător, ci mai degrabă plin de compasiune:

— Numai să nu uiți cine a sărit în ajutorul clubului la greu!

Adri n-are nevoie să spună „Gașca”. Peter știe ce înseamnă „a sărit în ajutor”.

— O să fac tot ce pot, promite el.

•

Deși știi amândoi că a promite nu e niciodată de-ajuns în orașul ăsta.

19.

ACELAȘI TRICOU ALBASTRU DIN PACHET

Vremea e încă plăcută când începe școala în Björnstad. Soarele strălucește, norii plutesc ușori în înalt, temperatura încă minte că e vreme de tricou și stat în grădină, dar, dacă ai trăit aici toată viața, simți iarna în aer. Frigul va îngheța în curând lacurile, vor cădea fulgi de nea grei precum mănușile de bucătărie și întunericul se va abate asupra orașului ca un uriaș înfuriat, care atacă pe la spate și îndeasă toate casele într-un sac negru, ca să le ducă în camera lui secretă din beci, unde își face o machetă.

E ca și cum fiecare an se termină în august în Björnstad. Poate că de-asta e atât de ușor să iubești un sport care începe în septembrie. În fața școlii cineva a pus steaguri verzi în copaci.

Pentru unii e o chestie nevinovată, pentru mulți alții e o provocare.

•

Nu aici începe totul. Dar de-aici încolo e tot mai rău.

* * *

Ana și Maya sunt la o sută de metri de intrare. Trag adânc aer în piept și se iau de mână. Au fost libere toată vara, dar școala e o altfel de insulă, nu dintr-acelea unde te ascunzi cu cel mai bun prieten, ci una unde te refugiezi de nevoie după un accident îngrozitor. Toți elevii sunt naufragiați, nimeni n-are de ales în compania cui să-și petreacă orele, toți încearcă să supraviețuiască până se termină semestrul și pot pleca de acolo.

— Ești sigură că nu vrei să mă duc să iau pușca? întrebă Ana.

Maya izbucnește în râs:

— Foarte!

— N-aș împușca pe nimeni. Nu mult, în orice caz, o asigură Ana.

— Dar poți să pui laxative în automatul de lapte din sala de mese, dacă sunt răi, zice Maya.

— Și să fur becurile din toaletă și să pun folie de plastic peste veceuri, adaugă Ana.

— Ești dusă! râde Maya.

— Nu lăsa porcii să te vadă plângând, șoptește Ana.

— Niciodată! răspunde Maya.

Intră în școală umăr lângă umăr. Privirile le străpung pielea, tăcerea le zvâcnește în tâmpile, gata să le spargă, dar merg cu spatele drept. Ana și Maya contra lumii întregi. Nu sunt nici cincizeci de metri până la dulapul Mayei, dar nimic pe lume nu li se va părea mai înfiorător vreodată. Două tinere femei care pășesc într-o școală plină de șoapte, fără să coboare privirea nici măcar o dată. După chestia asta nu le mai poți speria cu nimic.

* * *

William Lyt mărșăluiește pe coridoare, înconjurat de patru coechipieri. Poate că nu caută intenționat dușmani, poate că din pură

întâmplare se ciocnesc de Bobo, când dau colțul. Se lasă imediat cu bătaie, aproape instinctivă în stângăcia ei. Pe coridorul îngust trupurile tinere se zvârcolesc ca aruncate direct într-un stup de albine. În primăvară, când Amat a ieșit în față la ședința membrilor clubului și a depus mărturie că Maya a fost violată de Kevin, câțiva dintre băieții ăștia s-au dus după el în Groapa, să-l pedepsească. Bobo era printre ei, dar a schimbat tabăra în ultima clipă. Și, dacă Bobo nu încasa atunci atâtea lovituri pentru Amat, probabil îl omorau pe noul lui prieten. Iar bătaia aceea încă nu s-a terminat.

Cineva îl împinge pe Bobo, care cade pe spate. Toată lumea țipă, dar Lyt și apropiații lui amuțesc rapid. Bobo e întins pe jos, iar la câțiva metri în spatele lui a apărut Benji. Nu zice nimic, ci doar se uită la ei, cu ochii pe jumătate deschiși și părul ciufulit, de parcă s-au luat la bătaie lângă vreo bancă pe care el și-a petrecut noaptea. Mâinile înfipite în buzunare, privirea arogantă, atât de conștient de efectul pe care îl are printre ceilalți, încât nici măcar nu încearcă să pară

amenințător.

— O rezolvăm pe loc, William, sau vrei să-ți mai aduci câțiva tovarăși? Întreabă Benji, ca și când vrea să știe dacă William dorește un suc mediu sau mare la meniul de hamburger.

Prietenii lui Lyt trag cu ochiul spre el, așteptând vreun semn. Lyt se uită în ochii lui Benji, dar nu mult. Reușește să mormăie o insultă, dar nici aia convingătoare:

— Lasă c-o rezolvăm noi pe gheață! Succes cu antrenarea, lesbiana dracu'! Vi se potrivește, că și-așa jucați ca niște pizde!

Benji s-a ridicat în vârful picioarelor, Lyt, mai înalt decât el, își înfige bine călcâiele în podea. Când profesorii vin în fugă pe coridor, Lyt ridică repede defensiv palmele spre ei, ca și cum ar spune „bine, bine, plec” și o ia în direcția opusă. Benji rămâne pe loc, fără să-și coboare privirea și toată lumea care se uită la ei știe în ce parte s-a înclinat balanța puterii în școală.

•

Unul dintre cei care îi privește cu mare atenție e Leo Andersson.

Maya și Ana sunt lângă dulapul Mayei când aud strigătele și bufniturile. E ca și cum școlile se construiesc dinadins cu o acustică specială, în care sunetele te găsesc oriunde ai fi, astfel încât elevii să nu poată scăpa unii de alții. Maya vede profesori alergând într-acolo și câțiva elevi dintr-a douăsprezecea încăierăți în capătul coridorului. Întreabă, fără să vrea, cu voce tare, dându-și seama cât de ridicol sună exact în clipa în care cuvintele îi ies pe gură:

— Acum pe ce se mai ceartă?

O colegă de vârstă lor, aflată la câțiva metri mai încolo, se întoarce spre ea și-i răspunde, pe un ton otrăvit:

— Nu mai face pe proasta, idioată de mincinoasă și târ...

O prietenă a fetei o oprește înainte să rostească ultima silabă. De parcă mai contează. Maya o privește o secundă prea mult. Ochii fetei se lărgesc de furie, unghiile i se înfig în palmă când urlă:

— De parcă NU știi de ce se bat! Îți place, nu? Toate încăierările din fututul ăsta de oraș sunt din cauza TA! Maya Andersson, micuța prințesă de Björnstad!

Rostește numele Mayei de parcă scuipă pe mormântul ei. Grupul se îndepărtează, trăgându-și prietena după ele. Pe rucsac fata are o insignă cu Clubul de Hochei Hed. Fratele ei mai mare și iubitul joacă acum pentru Hed. Erau cândva prieteni buni cu Kevin Erdahl.

Maya și Ana rămân pe loc, cu spatele atât de strâns lipit de dulapuri, încât ușile de metal vibrează sub pulsul lor. Nu se termină niciodată. Niciodată. Maya geme deznădăjduită:

— De fapt, pentru câte chestii mă pot urî? Sunt victima unui viol, târfă sau... *prințesă*?

Lângă ea, cu privirea în pământ, Ana își drege glasul și spune:

— Păi... dacă te-ajută cu ceva *eu* cred în continuare că ești o *idioată* obișnuită!

Colțurile gurii Mayei se străduiesc să țină zâmbetul prizonier în fortăreața tristeții, dar, în cele din urmă, cedează și surâsul larg iese

triumfător.

— Mare tută mai...

— Zise idioata! chicotește Ana.

Iar Maya râde în hohote.

•

Fiindcă n-ai voie să lași niciodată nemernicii să te vadă făcând invers.

* * *

Bobo se târăște pe podea ca un cerb gras rănit. Amat vine în fugă și îi întinde mâna. Împreună cu Benji, îl ridică gemând.

— Cum naiba poți fi atât de greu și totuși atât de ușor de răsturnat? rânjește Amat.

Bobo, nu tocmai faimos pentru replicile lui istețe, reușește să scoată din el pe neașteptate:

— Puța îmi afectează centrul de greutate.

Râsul lui Amat și al lui Benji răsună pe coridor. Sunt singurii care au rămas la clubul din Björnstad din toată echipa de juniori de anul trecut. Dar, în clipe ca acelea, li se pare de-ajuns.

— Ați auzit că mă antrenez cu seniorii azi? întrebă Amat fericit.

Bobo dă din cap că da, dar, dintr-odată, pare derutat:

— Ce-a vrut să zică Lyt cu antrenarea lesbiană?

Amat și Benji îl privesc mirați.

— N-ai auzit că seniorii au o antrenare acum?

Chipul lui Bobo se luminează. Poate că veștile se răspândesc repede în Björnstad, dar nu suficient de repede pentru Bobo.

— Ba da, mă, da' lesbiană? O s-avem antrenare lesbiană?

Benji nu zice nimic. Amat tușește stânjenit.

— Bobo... am zis „seniorii”.

— Adică n-am loc la seniori anul ăsta sau ce? sare Bobo ca ars.

Amat ridică din umeri:

— Băi, nu știu. Poate dacă ne trebuie un încurcă-lume la antrenament, te bagă. Patinele tale sunt mai rapide când nu le porți!

Benji izbucnește în râs. Bobo încearcă să-l prindă pe Amat să-i tragă una, dar Amat e mult, mult prea rapid pentru el.

Glumesc toți trei, dar, în sinea lor, niciunul dintre ei nu știe dacă e suficient de bun. Dacă au vreo șansă să intre în echipa de seniori. Și ce sunt dacă nu mai sunt jucători de hochei?

* * *

Școala se umple încet-încet de profesori și elevi. Un nou semestru, cu la fel de multă speranță, cât și anxietate. Reîntâlnirea dulce-amară cu cei la care ții și cu cei pe care îi urăști, conștient că trebuie să împarți aerul și cu unii, și cu ceilalți.

În biroul directorului, o tânără profesoară, Jeanette, face o ultimă încercare să-l convingă pe bărbatul îmbrăcat în sacou din fața ei, care își masează tâmplele:

— Mai dă-mi o șansă! Lasă-mă să le bag în ora de sport.

Directorul oftează.

— Te rog, Jeanette! După tot ce s-a întâmplat astă-vară, tot ce-mi doresc e măcar *un* semestru fără scandaluri și atenția presei. Și tu vrei să-i înveți pe elevi să se bată!

— Dar nu-i... fir-ar să fie... sunt arte marțiale! spune Jeanette printre dinți.

— Cum ai zis că le zice?

— AMM, arte marțiale mixte, repetă Jeanette cu răbdare.

Directorul își dă exasperat ochii peste cap.

— *Arte?* Un pic bizar să le zici arte, nu? Ce, e expoziție de nasuri sparte sau cum?

Jeanette își împreunează mâinile. Mai mult ca să nu cumva să-i dea cu ceva în cap.

— Artele marțiale îi învață pe elevi disciplină și respect pentru propriile trupuri și pentru trupurile altora. Am deja o sală, sus, la canisa lui Adri Ovich. Tot ce vreau e să mă lași să le spun elevilor că pot veni acolo și...

Directorul își șterge puțin cam apăsător ochelarii.

— Îmi pare rău, Jeanette. Ar înnebuni părinții! Ar lua-o ca și cum ai de gând să-i înveți pe copii să fie violenți. Nu ne mai permitem alte scandaluri.

Directorul se ridică, dându-i de înțeles că e timpul ca Jeanette să plece din birou, dar când

deschide ușa, se trezește cu un pumn în cap. În fața ușii e un bărbat care se pregătea să ciocăne.

— O să fie un an lung, simt de pe-acum, murmură directorul.

Jeanette rămâne în birou, curioasă.

— Salut! spune ea.

Bărbatul din pragul ușii zâmbește.

— Eu... trebuie să încep azi... zice el.

— Da! Noul profesor de istorie și filosofie! izbucnește directorul.

Apoi, răsfoind niște hârtii de pe un raft, adaugă:

— Și de mate, științele naturii și... franceză, nu? Știi franceză?

Profesorul pare că încearcă să protesteze, dar Jeanette îi face zâmbind semn să-l ignore. Directorul îi trânteste în brațe un teanc de manuale și un vraf de hârtii și-i spune:

— La treabă! Orarul e prima hârtie de deasupra.

Profesorul îi mulțumește și iese pe coridor. Directorul se uită lung după el și pufnește:

— Ha, direct de pe băncile facultății! Știu c-ar

trebui să mă bucur c-a ales locul ăsta din proprie inițiativă, dar pentru numele lui Dumnezeu, Jeanette, câți ani îi dai?

— Douăzeci și cinci? Și șase? Își dă Jeanette cu părerea.

— Și-ai văzut cum arată?

— N-am băgat de seamă, mustăcește Jeanette.

— Toată școala colcăie de hormoni și noi angajăm un profesor care arată ca venit direct din vreo trupă! Va trebui să-ncuiem jumătate dintre eleve! mormăie directorul.

— Și poate și vreo profesoară... murmură Jeanette.

— Poftim? întrebă directorul.

— Poftim? repetă Jeanette cu un aer nevinovat.

— Ai zis ceva?

— Nu! Mă duc la oră.

Directorul mârâie nemulțumit:

— Să pui un anunț despre clubul de arte marțiale. UN anunț, Jeanette, unul!

Jeanette încuviințează și iese din birou. Pune patru anunțuri și urmărește șoldurile noului

profesor până când acesta dispare pe un alt coridor.

* * *

Noul profesor e la tablă și scrie, în timp ce elevii intră în clasă în grupuri. Clopoțelul sună începerea orelor, aproape înăbușit de scârțâitul scaunelor, bufniturile rucsacurilor trântite pe podea, pălăvrăgelile entuziaste despre tot ce s-a întâmplat peste vară și despre bătaia de pe coridor de adineauri.

Benji intră ultimul, aproape neobservat de ceilalți. Părul îi e tot ciufulit, cămașa de blugi e pe jumătate băgată în pantaloni, de parcă s-a îmbrăcat pe întuneric. Arată exact ca atunci când s-a ridicat din pat, în cabana din camping, între Björnstad și Hed acum puțin timp, în noaptea plină de Nietzsche, bere rece și mâini calde.

Ceilalți elevi sunt prea ocupați cu ale lor ca să vadă cum noul profesor se întoarce spre clasă și rămâne fără răsufare. Benji nu e tocmai ușor de surprins, dar acum rămâne țintuit în loc de șocul care îl izbește în piept din plin.

•

Profesorul are același tricou albastru din pichet ca în seara aceea.

20.

SPUMĂ DE RAS ÎN PANTOFI

Nu-i ușor când îți pasă de cineva. De fapt, e epuizant, pentru că empatia e complicată. Ne cere să acceptăm că viețile altora curg deodată cu ale noastre, tot timpul. N-avem buton de pauză când nu mai facem față, nimeni nu are.

•

La sfârșitul orei, elevii ies din clasă de parcă a luat foc. Benji rămâne ultimul, ca din întâmplare. Se pricepe să fie nonșalant, fără pic de efort. Profesorul e încordat, gulerul tricoului e ud de sudoare.

— Nu... nu știam că ești elev, Benjamin. Dacă știam... Am crezut că ești mai mare. A fost o gre... greșală! Pot să rămân fără slujbă. Nu trebuia să facem... De obicei, nu mă... cu... Ai fost o... doar o...

Benji se apropie de el. Măinile profesorului tremură.

— Doar o greșeală. Am fost doar o greșeală, completează Benji.

Profesorul încuviințează angoasat, cu ochii închiși. Privirea lui Benji zăbovește asupra buzelor lui. Când profesorul deschide ochii, Benji a plecat deja.

* * *

Bobo vine acasă imediat după școală, ca de obicei. Își lasă rucsacul în cameră, se schimbă și se duce să-l ajute pe taică-su, pe Mistrețul, în atelier. Ca de obicei. Dar astăzi nu Bobo stă cu ochii pe ceas, ci Mistrețul.

— Gata, Bobo. Ajunge! îi spune băiatului, când a venit timpul.

Bobo încuviințează ușurat și își scoate salopeta. Mistrețul bagă de seamă că aproape i-a rămas mică și asta. Bobo își ia echipamentul de hochei, iar taică-su șovăie îndelung înainte să spună ceva. Poate pentru că nu vrea ca băiatul să vadă cât de multe așteptări are. Așteptările taților

pot fi sufocante pentru fii. În cele din urmă, spune:

— Ai emoții?

O întrebare prostească, firește, căci Bobo e cu nervii întinși ca un motan cu coadă lungă, lățit între două balansoare. Astăzi e primul lui antrenament cu echipa de seniori. Are optsprezece ani, iar hocheiul știe să-i dea de înțeles unui copil, fără ocolișuri, când a devenit adult. Bobo dă din cap că nu, dar pupilele lui spun că da. Tatăl zâmbește larg.

— Capul plecat și ține-ți gura! Dă ce ai mai bun în tine! Și pune-ți o pereche de pantofi care nu-ți plac.

Bobo deschide gura și scapă același sunet pe care-l face de când era mic când nu înțelege ceva:

— Hă?

— Jucătorii mai mari o să-ți pună spumă de ras în pantofi când intri la duș. O să-ți facă viața un iad la început, dar n-ai ce face. Să nu uiți că-i un semn că te respectă. Griji să-ți faci dacă *nu-ți* fac viața un calvar, că atunci o să știi că ești pe

cale să fii dat afară din echipă.

Bobo încuviințează. Mistrețul pare că vrea să-i pună părintește o mână pe umăr, dar se întinde și ia în schimb o sculă din spatele fiului său. Bobo se pregătește să-și schimbe pantofii. Mistrețul își drege glasul și-i spune:

— Mulțam de ajutor!

Bobo nu știe ce să răspundă. Doar îl ajută zi de zi, dar taică-su nu obișnuiește să-i mulțumească. Mistrețul adaugă:

— Mi-aș fi dorit să ai o viață mai puțin complicată. Să te gândești doar la școală, hochei și fete sau cu ce vă ocupați voi, băieții, timpul. Știi că-i greu să muncești la service și acum e și treaba asta cu maică-ta...

Tace. Bobo nu-i termină fraza, ci doar spune:

— Nu-i nimic, tată.

— Sunt al naibii de mândru de tine, spune Mistrețul, cu privirea în caroseria unui Ford.

Bobo se duce să-și ia o pereche de pantofi vechi.

Amat e cel mai mic din vestiar. Face tot ce poate să se facă și mai mic. Simte privirile jucătorilor mari și știe că nu-l vor acolo. Lângă el stă Bobo, ceea ce face lucrurile și mai rele, pentru că e atât de mătăhălos. Amat devine direct ținta câtorva dintre jucătorii mai în vârstă, care nu și-au găsit de lucru după ce clubul aproape a dat faliment și care, la naiba, n-au de gând să-și piardă locul în echipă din cauza unor juniori. La început, mici chestii – unul intră în el cu umărul, altul se împiedică de echipamentul lui și i-l împrăștie pe podea. Când fac glume, Bobo încearcă disperat să spună și el ceva amuzant. Dar e mult prea evident că încearcă să se facă acceptat și asta nu face situația cu nimic mai bună. Amat îl înghiontește, încercând să-l facă să tacă, dar Bobo e de neoprit. Unul dintre jucători mormăie:

— Și ziceți c-o s-avem antrenoare mai nou? Directorul ăla nu poate să găsească alt mod să ne facă reclamă? Musai să fim toți parte din mutări politice?

— Aia sigur n-a primit slujba pe bune, i-au

dat-o doar de chestie, cu egalitatea asta de șanse!
se burzuluiește un altul.

— Ați auzit că-i lesbiană? Întreabă Bobo, cu puțin prea multă însuflețire.

Seniorii îl ignoră, cu excepția unuia care zice:

— Da, linguristă, clar, se vede de la o poștă.

— Hă? Ce-i aia? Aăă, adică... am priceput!
Lesbiană, nu? Am priceput! strigă Bobo.

Nimeni nu-l bagă în seamă. Jucătorii continuă:

— Adică o echipă de hochei nu mai poate fi echipă de hochei și gata? Totul trebuie să fie politică? Mâine, poimâine schimbă și ursul de pe tricou cu un curcubeu.

Ca lovit cu o baghetă magică, Bobo se ridică și spune brusc:

— Da și ne pun să jucăm în... gen... tutuuri, ca balerinele!

Face o piruetă stângace, se împiedică de o bancă și cade lat pe spate, pe două genți. Și-atunci se întâmplă ceva: doi dintre jucătorii mai mari izbucnesc în râs. Râd de el, nu cu el, dar, atâta vreme cât îl bagă în seamă, Bobo înghite

lacom atenția. Se ridică, mai face o piruetă. Unul dintre jucători îl întreabă, cu prefăcută seriozitate:

— Bobo zici că te cheamă?

— Da! încuviințează Bobo entuziasmat.

Ceilalți jucători chicotesc curioși, conștienți că bărbatul îl tachinează.

— Ar trebui să-i arăți puța! zice el.

— Hă? se miră Bobo.

Jucătorul mai în vârstă îl lămurește tacticos:

— Antrenoarei. Că-i lesbiană. Arată-i-o! Să vadă ce pierde!

— Hai, Bobo, scoate anaconda din cușcă! Nu fi laș! strigă un altul.

În scurt timp, toți jucătorii seniori urlă încurajator, de parcă Bobo își ia avânt pentru o săritură în lungime.

— Da'... n-o să se... supere? întreabă Bobo derutat.

— Nuuu, o să creadă că ai umor! spune un altul entuziasmat.

Mai târziu va fi ușor să zici că Bobo e dus cu pluta, dar, când ai optsprezece ani, într-un vestiar

plin de bărbați care, dintr-odată, te aclamă, „nu” e ultimul cuvântul care ai vrea să-ți iasă din gură.

Așa că, atunci când Elisabeth Zackell trece pe coridor prin fața ușii, Bobo sare afară din vestiar așa cum l-a făcut maică-sa. Se așteaptă ca antrenoarea să se arate foarte șocată. Sau măcar să tresară. Dar femeia nici măcar nu ridică o sprânceană.

— Ce-i? întrebă ea.

Bobo se foiește pe loc stânjenit:

— Păi... ăăă... că am auzit că ești lesbiană și am...

— BOBO VREA SĂ ȚI-O ARATE CA SĂ ȘTII CE PIERZI!!! țipă cineva din vestiar.

Două duzini de bărbați izbucnesc în râsete isterice.

Zackell își sprijină mâinile pe genunchi și se uită cu interes la organele genitale ale lui Bobo.

— Aia? întrebă ea, arătând curioasă cu degetul.

— Hă? îi scapă lui Bobo.

— Despre puța aia e vorba? Mda, am văzut gagici cu clitoris mai mare decât chestia aia!

Apoi se întoarce pe călcâie și pleacă spre teren, fără să mai zică nimic.

Bobo e roșu până în albul ochilor când se întoarce în vestiar.

— Ăăă... păi... a zis că... da n-are cum să fie un clitoris așa mare, nu? Sau? Cât de mare poate să fie, mă? Cam cât?

Vestiarul se zguduie de hohote disprețuitoare. Râd de el, nu cu el. Dar Bobo zâmbește blegos, căci, uneori, orice formă de atenție înseamnă validare.

•

Amat se face și mai mic în echipament, căci, uitându-se la Bobo, se gândește că treaba asta numai bine nu se va termina.

* * *

La începutul antrenamentului, jucătorii vin agale spre centrul terenului, aroganți la modul ostentativ, pentru a-i da de înțeles lui Elisabeth Zackell că nu e bine-venită. Dar antrenoarea nu pare să priceapă, căci se apropie de ei cu șase găleți pe braț.

— La ce sunteți buni, voi, ăștia din Björnstad?

Cum nimeni nu răspunde, ridică din umeri și continuă:

— Am văzut toate meciurile voastre din sezonul trecut și știu că sunteți varză la aproape tot. De-aia vă întreb, că m-ar ajuta să știu la ce sunteți *buni*.

Cineva zice în glumă „la beție și la futut”, dar nici asta nu trezește mai mult decât un mormăit înăbușit drept răspuns din partea grupului. Apoi altcineva începe, dintr-odată, să râdă, dar nu din cauza glumei, ci din cauza a ceva ce se întâmplă în spatele lui Zackell. Dinspre banca jucătorilor, Bobo vine în viteză, cu toate cele o sută de kile ale lui, îmbrăcat într-o fustă luată de la patinatoarele din echipa de patinaj artistic. Face trei piruete și e răsplătit cu aplauze și urale de către jucătorii mai în vârstă aflați la centru. Elisabeth nu-i întrerupe, deși nu de Bobo râd, ci de ea.

Dar, când Bobo e la mijlocul celei de-a patra piruete, uralele încetează și, înainte ca Bobo să

priceapă ce l-a pocnit, își pierde cunoștința. Când deschide din nou ochii, e întins pe spate pe gheață și abia mai răsuflă, iar Elisabeth Zackell, aplecată asupra lui, îi spune, cu un chip lipsit de orice expresie:

— De ce nu te-a învățat nimeni să patinezi?

— Hă?

— Ești cât un feribot și te-am văzut scoțând un topor dintr-o capotă. Dacă ai ști să patinezi ca lumea, nu te-aș putea pune jos așa de ușor. Și-atunci n-ai fi un jucător de doi bani. De-aia te întreb: de ce nu te-a învățat nimeni să patinezi?

— Nu... știu, geme Bobo, încă întins pe spate, cu dureri în piept de parcă n-a fost trântit, ci călcat de mașină.

— La ce sunteți buni? repetă Zackell, cât se poate de serioasă.

La început Bobo nu răspunde, așa că Zackell se lasă păgubașă și se duce spre jucătorii adunați la centru. Dar, într-un târziu, tânărul se ridică anevoios, își scoate fusta și strigă, umilit și furios:

— La muncă! Suntem buni de muncă, noi,

ăștia din Björnstad. Poate să zică lumea multe rahaturi despre orașul ăsta... dar de muncit, MUNCIM!

Jucătorii mai în vârstă se foiesc pe loc, stingheriți. Dar nimeni nu protestează. Așa că Elisabeth Zackell constată mulțumită:

— Bine! Atunci așa putem câștiga. Muncind mai din greu decât toți ceilalți. Dacă aveți nevoie să vomitați, scuipați în astea! Am auzit că directorului tehnic nu-i place mizeria și mă gândesc că n-are chef să vadă borâtură pe gheață. Bănuiesc că știți exercițiul „alergare pe mantinelă”.

Jucătorii mormăie ceva la unison, Zackell o ia drept „da” și așază cele șase găleți pe gheață. Restul antrenamentului constă în exerciții fizice oribil de grele. Alergare de viteză între mantinele, deplasare laterală, luptă corp la corp. Muncă, muncă, muncă. Niciuna dintre găleți nu e goală la sfârșit. Și singurul jucător rămas în picioare e Amat.

La început, jucătorii mai în vârstă încearcă să-l oprească. Nu pe față, ci prin trucuri care fac

totul să pară întâmplător: un cot bine plasat în confruntare, un tras de tricou chiar când Amat își ia avânt, un vârf de patină care îi atinge discret lama, cât să-și piardă echilibrul. Cei mai mulți coechipieri au cu treizeci, patruzeci de kilograme mai mult decât Amat – e de ajuns să se aplece spre el. Nu e vina lui Amat că se poartă așa. Nu încearcă să-i provoace, nu încearcă să se dea mare sau să atragă atenția în vreun fel. Pur și simplu, Amat e prea bun. Îi face pe ceilalți să pară înceți, iar asta e insuportabil pentru ei. De fiecare dată când îi pun piedică, se ridică. Patinează și mai repede, se luptă și mai abitir, caută resurse și mai adânc în sine. Privirea îi e din ce în ce mai îndârjită.

Nimeni nu știe cât e ceasul, iar Elisabeth Zackell nu dă vreun semn că ar avea de gând să oprească antrenamentul. Jucătorii mai mari cedează unul câte unul și se prăbușesc. Dar, când se uită pe teren, îl văd pe Amat încă în picioare. Oricâte ture de alergat „din mantinelă în mantinelă” l-ar pune Zackell să facă, nu reușește să-l epuizeze. Tricoul îi e negru de sudoare, dar e

încă în picioare. Bobo zace pe gheață aproape inconștient, dar plin și de mândrie, și de invidie când își vede prietenul muncind. Muncind. Muncind.

•

Amat e cel mai tânăr din echipă. La duș, după antrenament, mușchii coapselor îi tremură și de-abia își mai poate ține echilibrul. Dar, când se întoarce în vestiar, cu prosopul în jurul mijlocului, vede că pantofii îi sunt plini cu spumă de ras.

•

Și-atunci simte că a meritat.

* * *

Când Elisabeth merge prin patinoarul gol după antrenament, un singur jucător a rămas în vestiar. Bobo e mare cât o vacă de lapte, totuși mic și speriat ca un arici. Privirea îi e umedă, ațintită asupra unor pantofi pe care nimeni nu i-a umplut cu spumă de ras. Singurul lucru pe care coechipierii mai în vârstă i l-au strigat când a ieșit de la duș a fost: „Mulțumim pentru

antrenamentul criminal, cretin mic! *Suntem buni de muncă?* Cum dracu' să-i spui o asemenea prostie unui antrenor?"

Amat a încercat să-l consoleze, dar Bobo a râs și l-a trimis la plimbare, iar Amat era prea obosit să insiste. Ceilalți au plecat acasă, iar Bobo a rămas pe loc, cel mai mic jucător din lume.

— Să stingi lumina când pleci, zice Zackell, care nu prea le are cu astea, cu... sentimentele.

— Cum se câștigă respectul? suspină Bobo. Zackell pare indescritibil de jenată.

— Ai... mucii... peste tot, spune ea, făcând un gest cu mâna în jurul propriei fețe.

Bobo se șterge cu latul palmei, iar Zackell pare gata să se ghemuiască în poziție fetală și să urle în gând.

— Vreau să mă respecte. Să-mi pună și mie spumă de ras în pantofi! spune Bobo pe un ton rugător.

Zackell oftează din greu.

— Nu trebuie să fii respectat. Nu-i așa de important cum crede lumea.

Bobo își mușcă buzele.

— Iartă-mă pentru faza din vestiar, șoptește el.

Zackell se silește să zâmbească.

— Noroc că n-ai cine știe ce puță, zice ea, măsurând în aer câțiva centimetri între arătător și degetul mare.

Bobo începe să râdă. Zackell își bagă mâinile în buzunare și spune încet:

— Trebuie să fii folositor pentru echipă, Bobo. Și-atunci te vor respecta.

Apoi pleacă fără să mai aștepte altă întrebare. Iar Bobo se va culca în fiecare seară gândindu-se ce a vrut să spună.

•

În drum spre casă se oprește la supermarket. Cumpără spumă de ras, ca să nu se întristeze taică-su. Când Mistrețul vede pantofii murdari, își îmbrățișează fiul. Iar asta nu se întâmplă des.

21.

E LA PĂMÂNT

Sune pășește încetișor și legănat, răsuflând cu greu. Îi e dor de munca de antrenor în fiecare clipă, dar abia dacă mai poate urca treptele tribunei. Hocheiul întinerește, în timp ce toată lumea îmbătrânește și, când își termină treaba cu noi, ne aruncă fără pic de remușcări. Dar sportul merge înainte și se dezvoltă, de dragul noilor generații.

— Zackell! strigă Sune, cu răsuflarea tăiată, când o vede pe femeia care i-a luat slujba.

— Da! răspunde ea, ieșind din vestiar.

— A fost bine la antrenament azi?

— *Bine?* întrebă Zackell, de parcă e un cuvânt într-o limbă străină.

Sune se sprijină de un perete, zâmbind ușor.

— Vreau să spun că... nu-i ușor să fii

antrenor de hochei în orașul ăsta. Mai ales dacă ești... știi tu.

Sune vrea să spună „dacă ești femeie”. Zackell răspunde:

— Nu-i ușor să fii antrenor de hochei nicăieri. Sune încuviințează trist.

— Am auzit că unul dintre jucători ți-a arătat... organul... genital.

— Nu-i cine știe ce! spune Zackell tăios.

Sune tușește uluit.

— Nu-i cine știe ce... că ți-a arătat... organul?

— Nu-i cine știe ce organ, îl corectează Zackell, măsurând în aer câțiva centimetri între arătător și degetul mare.

— A, aia e din cauză că uneori... știi, bărbații pot să... încercă Sune să explice, cu privirea ațintită asupra propriilor genunchi.

Zackell pare agasată.

— De unde știi ce s-a întâmplat?

Sune interpretează greșit întrebarea și, crezând că Elisabeth e ofuscată de episodul cu organul genital, murmură:

— Pot să vorbesc cu băieții, dacă vrei, îmi dau seama că te-au jignit, dar...

— Nu vorbești *tu* cu jucătorii mei. *Eu* vorbesc cu ei. Și singura care poate spune dacă sunt jignită sau ba sunt eu.

Sune ridică o sprânceană.

— Să-nțeleg că nu ești așa de ușor de jignit?

— Să te simți jignit e un sentiment.

Zackell parcă vorbește despre ceva unelte când spune asta. Sune își bagă mâinile în buzunar și mormăie:

— Nu-i ușor să fii antrenor în Björnstad. Mai ales când lucrurile încep să meargă prost. Crede-mă, am avut slujba asta o viață întreagă înainte să vii. Sunt unii în oraș cărora n-o să le placă să vadă un antrenor de hochei care... arată ca tine.

Bătrânul o privește în ochi și vede acea calitate care lui i-a lipsit întotdeauna – lui Zackell nu-i pasă. Lui Sune i-a păsat întotdeauna, în adâncul sufletului. Întotdeauna și-a dorit ca jucătorii, supporterii, mătușile și afurisiții de unchiași de la Blană de Urs să-l placă. Tot orașul să-l placă. Dar lui Elisabeth

Zackell nu-i e frică de părerea lumii, căci știe ceea ce știu toți antrenorii de succes: lumea o s-o iubească dacă aduce victoria.

— Mă duc să mănânc, spuse ea pe un ton nici dușmănos, nici prietenos.

Sune încuviințează. Zâmbește din nou. Înainte să plece, îi mai zice:

— O ții minte pe Alicia, fetița care șuta pucuri în grădina mea? A fost azi la patinoar. De șapte ori. A fugit de la grădiniță să se uite la antrenamentul seniorilor. Am dus-o înapoi. A fugit iar. Și așa o să facă toată toamna.

— Nu pot fi închiși în clasă copiii? întrebă Zackell, nepricepând, poate, întru totul ce vrea să spună Sune.

Așa că Sune îi explică:

— Copiii iau ca atare lucrurile cu care cresc. Acum că te-a văzut antrenându-i pe seniori, Aliciei i se pare de la sine înțeles că și femeile antrenează echipe. Când va fi suficient de mare să joace într-o echipă de senioare, poate că pentru ea nu va avea nicio importanță dacă antrenorii sunt femei sau bărbați. Vor fi doar...

antrenori.

Pentru Sune asta înseamnă ceva. Ceva important. Nu știe dacă și pentru Elisabeth Zackell înseamnă ceva. La drept vorbind, nu pare deloc să aibă vreo importanță, femeia arată ca și cum tot ce vrea e să plece să mănânce. Foamea e și ea o trăire, la urma urmelor.

Dar, chiar înainte să iasă pe ușă, ochi îi scapără – există și lucruri de care chiar îi pasă – și-l întreabă pe Sune:

— Cum e cu portarul meu? Acel Vidar?

— O să vorbesc cu frate-su, îi promite Sune.

— Parcă-ai zis și c-o să vorbească Peter cu surorile lui Benjamin Ovich, nu? mai zice Zackell.

— Da, recunoaște Sune.

— Și-atunci de ce n-a fost azi la antrenament?

— N-a fost? zice mirat Sune.

•

Nici prin cap nu i-a dat că Benji nu se va duce la antrenament. Nu doar copiii iau lucrurile ca de la sine înțelese.

* * *

Într-o cabană dintr-un camping stă un bărbat îmbrăcat într-un tricou albastru din pichet. Are lecții de pregătit, o slujbă de profesor pentru care a studiat câțiva ani, dar nu reușește să se concentreze. Așezat la masa din mica bucătărie, cu o carte de filosofie în față, se uită lung pe fereastră, sperând să vadă un tânăr cu ochi triști și suflet neîmblânzit. Dar Benji nu vine. Benji e... pierdut. Astăzi profesorul l-a privit în ochi și i-a spus că a fost o greșeală, cu toate că greșeala a fost a profesorului.

Toată lumea în orașul ăsta știe că Benji e periculos, pentru că bate cel mai tare. Cu toate astea, puțini pricep că totul în Benji bate cel mai tare, tot timpul. Inclusiv inima.

* * *

În casa familiei Ovich intră Gaby, una dintre surorile lui Benji. Se duce întins în camera băiatului unde, pe podeaua plină de Lego, cei doi copii ai ei se joacă. Gaby poate fi dură când

vorbește despre fratele ei mai mic, dar nu există unchi mai bun pe lume. Când vor fi mari, copiii ei vor spune că încăperea aceea, în camera unchiului lor, a fost pentru ei cel mai sigur loc din tot universul. Acolo nu li se putea întâmpla nimic rău, nimic n-ar fi îndrăznit să-i atingă, pentru că unchiul lor i-ar fi protejat de oricine și orice. Odată, unul dintre copii i-a spus lui Gaby: „Mama! Sunt fantome în dulapul lui Benji! Se ascund, că le e frică de unchiu’!” Gaby zâmbește, gata să închidă ușa la loc, când, brusc, își dă seama și întreabă:

— De unde aveți Lego?

— Era în cadou, răspunde nepăsător unul dintre copii.

— Ce cadou?

Copiii pufnesc de parcă sunt acuzați de furt:

— De pe pat! Scria numele noastre pe el, mami! Era pentru noi!

Cineva sună la ușă în clipa aceea. Gaby nu se duce spre ușă. Aleargă.

* * *

Adri, sora cea mare, deschide ușa. E Amat,

coechipierul lui Benji. Băiatul nu se neliniștește decât când vede cât de îngrijorată e sora lui Benji. Adri pricepe totul din clipa în care îl vede pe Amat.

— E acasă Benji? întreabă băiatul, deși știe deja răspunsul.

— La dracu'! răspunde Adri.

Gaby vine în fugă dinspre camera lui Benji, țipând:

— Benji le-a lăsat cadouri copiilor!

Amat tușește încurcat:

— N-a fost la antrenament. Am zis să văd dacă-i OK!

Ultimele cuvinte aproape le urlă după Adri, căci sora lui Benji a trecut pe lângă el ca și cum nu era acolo și a luat-o spre pădure.

Lui Benji i se rupe uneori de antrenamente, dar niciodată de primul din toamnă. Picioarelor lui le e atât de dor de gheață, mâinilor le lipsește nespuse de mult crosa, creierul tânjește după adrenalina curselor de pe teren. Pentru nimic în lume n-ar pierde primul antrenament, în anul în

care Björnstad va întâlni Hed în primul meci din etapă. Ceva nu e-n regulă.

* * *

Ramona e în spatele tejghelei, ca întotdeauna, cât se poate de netulburată. Ca întotdeauna. A văzut orașul ăsta înflorind, dar l-a văzut și încasând lovituri în ultimii ani. Oamenii din Björnstad sunt muncitori, dar au nevoie de un loc unde să muncească. Sunt gata să se lupte, dar trebuie să aibă pentru ce să se lupte.

Singurul lucru de care poți fi sigur este că în toate orașele, și mari, și mici, există oameni distruși. N-are nimic de-a face cu locul în sine, ci doar cu viața – ne poate înfrânge. Și-atunci e ușor să ajungi la crâșmă. Barurile pot fi locuri foarte triste. Cel care nu mai are de ce să se sprijine, se ține strâns de un pahar, cel obosit să tot cadă se ascunde pe fundul unei sticle, căci de acolo nu mai are cum să se prăbușească.

Ramona a văzut atâtea suflete fragile venind și plecând. Unii au mers înainte, alții au clacat. Unii s-au îndreptat, iar alții, precum Alan Ovich,

s-au dus în pădure.

Ramona e suficient de bătrână să nu țină de bucurie când lucrurile merg bine și nici să dispare când lucrurile merg prost, dar până și ea știe cât de ușor e să ai așteptări nerealiste de la o echipă de hochei aflată în fața unui sezon precum cel ce tocmai începe. Căci sportul nu e realitate, iar când realitatea e un iad, avem nevoie de povești care să ne facă să simțim că, dacă ajungem cei mai buni în ceva, atunci poate se întoarce norocul și ne merge bine în tot.

•

Dar Ramona, de fapt, nu prea e sigură. Se întoarce norocul vreodată? Sau doar ne obișnuim cu situația?

* * *

Ultimul lucru pe care Alan Ovich l-a făcut înainte să-și ia pușca și să se ducă în pădure a fost să le lase cadouri pe pat copiilor lui. Nimeni nu știe de ce i-a dat prin cap așa ceva. Poate că a sperat că asta va rămâne ultima lor amintire despre el. Sau că se poate afunda în pădure, iar ei

se vor gândi doar că i-a lăsat și a plecat; își vor imagina că tatăl lor e un agent chemat într-o misiune strict secretă sau un astronaut plecat în spațiu. Poate a sperat că vor avea copilărie, în ciuda a tot.

Dar n-a fost așa. Adri, fiica lui cea mare, nu va putea explica niciodată cum de a știut unde e tatăl lor. A simțit, pur și simplu, că acolo s-a dus. Poate că de-asta o și iubesc atât de mult câinii, fiindcă simte lucruri pe care oamenii obișnuiți nu le simt. N-a țipat „Tată!” când s-a apropiat de el, printre copaci. Copiii de vânători nu fac niciodată asta, căci învață devreme că toți bărbații din pădure pot fi tatăl cuiva, așa că, dacă vrei să-l găsești pe-al tău, trebuie să-l strigi pe nume ca oricine altcineva. Dar Adri n-a fost niciodată oricine altcineva, căci s-a născut cu ceva din Alan în ea. Iar Alan nu s-a putut adânci în pădure cât să nu-l găsească Adri.

* * *

O crâșmă poate fi un loc mohorât, căci, per total, viața ne dă mai multe motive de întristare

decât de a sărbători, mai multe pahare de închinat la pomeni decât de ridicat în toasturi la nunți. Dar Ramona știe că o crăsmă poate fi și alte lucruri uneori, mici crăpături în pietrele de pe suflet. Nu-i musai să fie cel mai bun loc de pe lume, dar nu-i neapărat cel mai rău.

De câteva săptămâni înapoi, se zvonesc multe. Se zice că fabrica e pe cale să fie vândută. Björnstadul e un oraș greu încercat și știe că asta poate însemna, la fel de bine, falimentul. E ușor să spui că e un oraș de „cinici”, dar cinismul e doar o reacție chimică la prea multă dezamăgire. Tinerii de la Blană de Urs nu mai sunt singurii care vorbesc despre șomaj, toată lumea e îngrijorată. Într-o comunitate mică, a pierde un angajator e ca o catastrofă naturală – toată lumea știe pe cineva afectat și, în cele din urmă, te afectează și pe tine.

E ușor să spui că oamenii sunt paranoici când spun întruna că politicienii trimit toate fondurile către Hed, fiindcă nu le pasă dacă Björnstadul mai supraviețuiește încă o generație sau nu. Dar ceea ce e cel mai rău când vine vorba despre

paranoia e că singurul mod de a demonstra că nu ești paranoic e să arăți că ai avut dreptate.

* * *

Unii copii nu scapă niciodată de părinții lor. Se ghidează după ei ca după o busolă, văd lumea prin ochii lor. Când se întâmplă lucruri îngrozitoare, cei mai mulți oameni devin valuri. Dar un anumit tip de oameni devin stânci. Vântul aruncă valurile înainte și înapoi, dar stâncile îndură neclintite șfichiuirile, așteptând să treacă furtuna.

Adri era doar un copil, dar a luat pușca din mâinile tatălui și s-a așezat pe o buturugă, cu mâna lui într-a ei. Poate din cauza șocului sau poate ca să-și ia rămas-bun și de la el, și de la ea însăși. Adri s-a schimbat după treaba asta. Când s-a ridicat și s-a întors în Björnstad prin pădure, n-a țipat panicată după ajutor, ci s-a dus întins acasă la cei mai buni și mai puternici vânători, ca s-o ajute să aducă trupul acasă. Când maică-sa s-a prăbușit pe podea, urlând, Adri a luat-o în brațe, pentru că fata își terminase deja lacrimile. Era pregătită să fie stânca. Și asta a fost de-

atunci înainte.

Katia și Gaby erau „fetele mamei”, dar Adri și Benji erau „copiii lui tata”. Născători de conflicte, căutători de război. Așa că, de câte ori pleacă în pădure să-și caute frățiorul, Adri știe că-l va găsi, de parcă are magneți sub piele. Nu se teme niciodată că nu-l va găsi, se teme că-l va găsi mort. De fiecare dată. Fratele nu înțelege la ce o supune pe soră-sa mai mare. Neliniștea ce se ascunde după colț, cuvintele ce se ascund în spatele altor cuvinte, cheile de la dulapul cu arme care se ascund noaptea sub perne.

•

Benji nu e sus în copac. E la pământ.

* * *

Elisabeth Zackell intră în Blană de Urs. E trecut de mult de ora cinei, dar se așază într-un colț, iar Ramona îi aduce o farfurie mare cu cartofi, fără ca Zackell să ceară.

— Mulțumesc, spune antrenoarea.

— Nu știu ce mai mănâncă vegetariabilii ăștia ca tine, în afară de cartofi. Da sunt ceva ciuperci

prin împrejurimi, pe-aici! Mai e puțin și vine sezonul lor, spune Ramona.

Zackell ridică privirea. Ramona dă din cap severă. Bătrâna crâșmăreasă nu prea le are nici ea cu sentimentele, dar ăsta e modul ei de a-i spune antrenoarei că speră să rămână în oraș o vreme.

* * *

Trupul lui Benji e nemișcat, ochii încă deschiși, dar privirea departe. Adri încă își amintește mâna tatălui într-a ei, când a stat atunci pe buturugă. Cât era de rece, cât de țeapănă fără pulsul care o însuflețise.

Cu grijă, delicate și fără să facă zgomot, sora cea mare se întinde lângă frățior. Cu mâna pe-a lui, doar ca să-i simtă căldura și bătăile inimii.

— O să mă omori cu zile. Să nu te mai prind întins pe jos când te caut, creier prost, cât bobul de mazăre! șoptește ea.

— Iertare, răspunde Benji.

Nu e nici beat, nici amețit de marijuana. Astăzi nu fuge de sentimente. Și-atunci pe Adri o

cuprinde neliniștea.

— Ce s-a întâmplat?

Ultima rază a verii strălucește în picăturile prinse în genele lui Benji.

— Nimic. Doar o... greșeală.

Adri nu mai întreabă nimic. Nu e sora care să discute despre inimi frânte, e doar sora care își aduce fratele din pădure. Așteaptă până ajung la marginea orașului, înainte să-i spună:

— Antrenoarea nouă te face căpitan de echipă.

Atunci Adri vede ceva ce n-a mai văzut în ochii lui Benji de ani de zile.

•

Frică.

* * *

Zackell aproape că și-a terminat cina când Ramona se apropie din nou de masa ei și-i pune în față o bere.

— De la clienții casei, zice Ramona.

Zackell se uită spre cei cinci unchiași așezați la bar.

— Ei?

Ramona dă din cap că nu.

— De la nevestele lor.

La o masă, în colțul cel mai îndepărtat, stau cinci femei. Cu părul cărunt, gențile înșirate pe masă, mâinile zbârcite care țin strâns o bere. Au trăit în Björnstad toată viața. E orașul lor. Câteva dintre ele au copii și nepoți care lucrează la fabrică, iar câteva au lucrat ele însele acolo. Au trupuri bătrâne, dar poartă tricouri noi. Identice. Verzi, cu trei cuvinte ca un strigăt de război:

BJÖRNSTAD

CONTRA

TUTUROR

CĂPITAN DE ECHIPĂ

În Björnstad nu-i niciodată toamnă adevărată. Ține cât o clipire, înainte să se aștearnă iarna. Zăpada nici măcar n-are bunul-simț să îngăduie frunzelor căzute să putrezească. Întunericul se lasă devreme, dar măcar lunile astea au fost pline de lumină: un club s-a zbătut și a supraviețuit. Un bătrân a pus o mână părintească pe umărul unei copile speriate, de patru ani și jumătate. Hocheiul a fost mai mult decât un joc. Bere pe masa unei străine. Tricouri verzi care spun că suntem uniți, orice ar fi. Băieți cu visuri mari. Prieteni care au fost o armată.

Din păcate, nu asta ne vom aminti peste câțiva ani. Mulți dintre noi își vor aminti doar... ura din lunile acelea. Fiindcă așa funcționăm noi, ceea ce e și bine, și rău: întotdeauna definim

diferite perioade după cele mai rele momente ale lor. Așa că ne vom aminti ura celor două orașe, unul față de celălalt. Ne vom aminti violența, care de-abia a început. Nu vom vorbi despre asta, bineînțeles, aici nu se discută despre așa ceva. Vom pălăvrăgi despre meciuri, ca să nu vorbim despre înmormântările la care ne-am dus între meciuri.

* * *

Întunericul se lăfăie peste tot în Björnstad și Hed când o siluetă zveltă se îndreaptă spre pădure. Începe să fie frig. Zilele nu dau încă de bănuț, dar nopțile sunt sincere, nu ascund gradele sub minus în spatele razelor de soare. Silueta tremură și grăbește pașii, atât de neliniște, cât și ca să se încălzească.

Patinoarul din Hed nu are alarmă, iar clădirea e veche și plină de uși în spate, pe care cineva ar putea uita să le încuie. Silueta n-are vreun plan complicat despre cum să dea spargerea, ci își încearcă pur și simplu norocul, trăgând de toate mânerurile. N-are noroc cu ușile, ci cu fereastra

unei toalete. Reușește să o deschidă, deși treaba asta cere toată forța de care sunt în stare brațele unui băiat de doisprezece ani.

Leo se strecoară înăuntru, aleargă în întuneric. A jucat destule meciuri în deplasare ca să știe unde e vestiarul. Seniorii au dulapurile lor. Cele mai multe n-au niciun nume pe ușă, iar unii jucători sunt prea îndrăgostiți de propriile combinații de litere ca să reziste tentației de a le pune pe ușă. Leo luminează fiecare dulap cu telefonul mobil, până găsește dulapul lui William Lyt. Apoi face ce și-a pus în cap să facă.

* * *

Adri, Katia și Gaby Ovich bat la ușa crâșmei după ora închiderii. Ramona urlă:

— AM FLINTA PREGĂTITĂ!

Ăsta e modul ei de a spune: „Ne pare rău, am închis!”, dar surorile Ovich intră cu pași apăsați. Ramona sare ca arsă când le vede pe toate trei.

— Acum ce-am mai făcut? geme ea.

— Nimic, vrem să te rugăm ceva, zice Katia.

— Nimic!? Când intrați pe ușă toate trei

deodată, o babă ca mine gândește negreșit c-o s-o ia pe cârcă, lasă că știți prea bine, ce dracu'! se văicărește Ramona, ducându-și teatral mâna la piept.

Surorile chicotesc. Și Ramona. Pune pe tejghea bere și whisky și le bate părintește pe obraz, pe fiecare în parte.

— Nu v-am văzut de mult. Tot prea frumoase pentru orașul ăsta ați rămas.

— Cu măgulelile n-ajungi nicăieri, zice Adri.

— De-aia ne-a dat Dumnezeu băutură, încuviințează Ramona.

— Cum îți merge? întrebă Gaby.

Ramona se burzuluiește:

— Îmbătrânesc. Și-i o porcărie să-mbătrânești! Te dor șalele și te lasă ochii. Cu moartea n-am nimic, da' îmbătrânitul ăsta chiar e musai?

Surorile zâmbesc. Ramona trânteste paharul gol pe tejghea și continuă:

— Ei? Cu ce treburi pe la mine?

— Ne trebuie o slujbă, spune Adri.

Când surorile Ovich ies din Blană de Urs, îl găsesc pe frățior sprijinit de zid. Adri îi dă peste mână, Benji scapă țigara, Katia îi îndreaptă severă gulerul, iar Gaby își linge degetele și apoi îi netezește părul cu ele. Înjură toate trei și-i spun că-l iubesc, ambele chestii în aceeași propoziție, cum numai ele sunt în stare să facă. Apoi îl împing înăuntru pe ușă.

— Surorile tale au zis că-ți trebuie o slujbă.

— Se pare că da, mormăie Benji.

Ramona vede privirea lui Alan Ovich atât de limpede în ochii fiului.

— Mi-au zis că n-ai astâmpăr, că trebuie să te țină ocupat. Că nu te pot împiedica s-ajungi la crâșmă, dar că vor măcar să fii de partea bună a tejghelei. I-am zis lui Adri că o slujbă de barman pentru unul ca tine e ca și cum ai pune câinele să păzească friptura de elan, da soră-ta nu-i om de înțeles. Și Katia m-a tot cicălit că ai experiență de barman, cică ai lucrat la crâșma ei, în Hed. Cum îi zic roșiii, *Hambarul*, nu?

Benji dă din cap că da. „Roșii” le zice Ramona oamenilor din Hed.

— Nu mai pot să calc pe-acolo, că s-au creat oarece conflicte estetice între mine și... băștinași, îi explică el Ramonei.

Ramona n-are nevoie să-i ridice mânecile ca să știe că are un tatuaj cu ursul. Are o slăbiciune pentru băieții ăștia care își iubesc orașul mai mult decât ar trebui.

— Știi să torni bere fără s-o verși?

— Da.

— Ce le dai când îți cer o bere „pe caiet”?

— Un caiet în falcă?

— Ești angajat!

— Mulțumesc!

— Nu-mi mulțumi. Te angajez doar fiindcă mi-e frică de surorile alea ale tale, se răstește Ramona.

— Orice om deștept se teme de ele, zâmbeste Benji.

Ramona face semn spre rafturile de pe pereți.

— Avem două feluri de bere, un fel de whisky, restul sunt mai mult decorații. Speli pahare, faci curat și, dacă se lasă cu scandal, *nu* te bagi, ai priceput?

Benji nu zice nimic. E un început bun. Se apucă și curăță grădina din spatele crâșmei de lemnele și resturile de tablă care zăceau pe-acolo de luni de zile. E puternic ca un bivol și știe să-și țină gura – trăsăturile de caracter favorite ale Ramonei.

Când vine ora să închidă luminile și să încuie, o ajută pe Ramona să urce, în apartament. Fotografii cu Holger, bărbatul ei, încă sunt atârinate peste tot. Cu el și cu Clubul de Hochei Björnstad, prima și a doua ei dragoste. Pe fiecare perete sunt fanioane și steaguri verzi.

— Acum poți să-ntrebi ce-ai de întreat, spune Ramona cu blândețe, bătându-l ușurel pe obraz.

— Nu vreau să-ntreb nimic, minte Benji.

— Te-ntrebi dacă taică-tu obișnuia să vină la Blană de Urs. Dacă obișnuia să stea jos, la bar înainte să... să se ducă în pădure.

Mâinile lui Benji dispar în buzunarele blugilor și vocea îi sună despuiată de ani:

— Cum era?

Bătrâna oftează.

— Nu dintre cei mai buni. Nici dintre cei mai răi.

Benji dă să plece.

— Duc eu gunoiul. Ne vedem mâine seară.

Dar Ramona îl prinde de încheietura mâinii și-i șoptește:

— Nu trebuie s-ajungi ca el, Benjamin. Ai ochii lui, dar cred că poți să fii altfel.

•

Benji nu se rușinează să plângă în fața ei.

* * *

A doua zi, devreme, Elisabeth Zackell își bagă capul pe ușa biroului lui Peter Andersson. Peter se luptă cu espressorul. Zackell se uită la el. Peter apasă pe un buton și mașina începe să scuipe apă maro. Peter intră în panică și apasă pe toate butoanele și, în același timp, cu o surprinzătoare dexteritate acrobatică se întinde pe un picior după un sul de prosoape de hârtie, sprijinind cu celălalt aparatul de cafea din care curge apă.

— Și cică eu sunt aia ciudată, fiindcă *nu* beau

cafea... spune Zackell.

Peter ridică privirea, încă în toiul interpretării unui soi de dans modern al curățării biroului, înjurând într-un stil care, după cât bănuiește Zackell, nu-i stă deloc în fire.

— Fir-ar... băi, da' mă scoate din... dar-ar dr...

— Să vin mai târziu? întreabă Zackell.

— Nu... nu... mașina asta nenorocită e de-a dreptul imposibilă! Dar a fost un cadou... de la fiică-mea! recunoaște jenat Peter.

Zackell n-are nicio reacție.

— Să vin mai târziu? întreabă ea.

— Nu! Scuze... Cu ce te pot ajuta? Ți-a întârziat salariul? întreabă Peter.

— Îmi trebuie frânghie, spune Zackell.

Dar Peter s-a lansat deja în explicații defensive:

— Știi, sponsorul ăsta nou, încă n-am terminat de negociat... contractul. Dar toată lumea ar fi trebuit să-și primească salariile deja.

Peter își șterge sudoarea de pe frunte. Dar Zackell repetă:

— N-am venit să-ntreb de salariu. Îmi trebuie frânghie.

— Frânghie? se miră Peter.

— Da, frânghie. Și o pușcă de paintball. Gălesc pe-aici să cumpăr?

— Pușcă de paintball? repetă Peter.

Zackell îi explică sec, dar cu răbdare:

— Paintball-ul e un joc care simulează situații de război, pe un teren special amenajat. Două echipe se împușcă una pe cealaltă cu bile mici din vopsea, trase cu un soi de pușcă. Am nevoie de o astfel de pușcă.

— Știu ce-i paintball-ul, o asigură Peter.

— Nu prea părea, se apără Zackell.

Peter se scarpină în cap și se mânjește de cafea pe frunte. Nu bagă de seamă, iar Zackell nu-i spune, îl cruță de groaza ce l-ar cuprinde dacă i-ar arăta.

— Frânghie se găsește sigur la magazinul de feronerie, vizavi de Blană de Urs.

— Mulțumesc, spune Zackell și e deja pe coridor când Peter strigă după ea:

— ZACKELL! N-AI DE GÂND SĂ

SPÂNZURI PE CAREVA, NU? AVEM DESTULE PROBLEME DEJA!!!

* * *

Fostul antrenor al lui Benji, David, obișnuia să spună că Benji o să întârzie și la propria-i înmormântare. Dacă echipa nu se asigura că numărul 16 e pe gheață, Benji putea să doarmă mult și bine în vestiar când arbitrul fluiera începutul jocului. Uneori nu venea la antrenamente, alteori venea beat sau amețit de droguri. Dar astăzi sosește la timp, se schimbă și iese imediat pe ring. Elisabeth Zackell se întoarce spre el, ca și cum e de mirare că un jucător de hochei vine la antrenament. Benji trage adânc aer în piept și își cere scuze, așa cum faci când ai surori mai mari care lovesc zdravăn:

— Scuze că n-am venit ieri la antrenament.

Zackell ridică din umeri.

— Mie nu-mi pasă dacă nu vii la antrenamente.

Benji vede cinci frânghii groase întinse pe gheață, lungi de câțiva metri. Zackell ține în

mână o pușcă de paintball. Magazinul de feronerie din Björnstad n-avea, dar la cel din Hed i-au găsit una în depozit. Mai multe pete pe plexiglas, în colțul mantinelei, arată că Zackell a încercat deja micile bile tari din vopsea.

— Ce faci? întrebă derutat Benji.

— Da' tu ce cauți aici așa devreme? i-o întoarce Zackell.

Benji se uită la ceas. A venit exact la timp pentru antrenament, dar singurii jucători de pe teren sunt Amat și Bobo. Benji mormăie:

— Soră-mea a zis că vrei să mă numești căpitan de echipă. E o idee proastă.

Zackell încuviințează fără să clipească:

— OK.

Benji se așteaptă să-i spună mai mult. Dar antrenoarea nu mai zice nimic. Așa că băiatul izbucnește:

— De ce tocmai eu?

— Fiindcă ești laș, răspunde Zackell.

Multe i s-au spus lui Benji, dar niciodată asta.

— Bați câmpii!

Antrenoarea dă din cap înțeleghătoare.

— Posibil. Dar vreau să-ți dau lucrul care te îngrozește cel mai mult pe lume – să fii responsabil pentru alții.

Ochii lui Benji se întunecă. Ochii antrenoarei sunt lipsiți de expresie. În spatele lor, e Amat. Patinele îi zvâcnesc de neastâmpăr. În cele din urmă, Benji își pierde răbdarea și izbucnește:

— Ar trebui să înceapă antrenamentul! De ce nu-i aduci pe ceilalți din vestiar?

Zackell ridică nepăsătoare din umeri și spune:

— Eu? De ce să-i aduc eu?

Benji o scrutează cu ochii mișiți. Din ce în ce mai frustrat. Se uită din nou la ceas. Apoi iese de pe ring.

* * *

Mulți dintre jucătorii mai în vârstă sunt doar pe jumătate echipați când Benji intră în vestiar.

— Antrenamentul începe *acum*, spune el.

Unii oameni se fac auziți fără să ridice vocea. Cu toate astea, coechipierii nu înțeleg ce vrea să spună Benji și răspund:

— Eh! Muierii ăleia nu-i pasă dacă venim la

timp sau nu.

Răspunsul lui Benji e scurt, dar tăcerea care îi urmează e compactă:

— Îmi pasă mie.

Puterea înseamnă capacitatea de a-i determina pe alții să facă întocmai ce le ceri. Oricare dintre bărbații din vestiar ar fi putut rămâne, pur și simplu, pe băncile vestiarului, iar băiatul de optsprezece ani ar fi fost neputincios în fața lor. Dar Benji le dă treizeci de secunde și, când pleacă înapoi spre ring, toți se ridică și-l urmează.

Nu atunci devine căpitanul echipei, ci atunci realizează cu toții, inclusiv Benji, că deja este.

* * *

Benji nu vrea să conducă echipa, totuși o face. În Hed, William Lyt nu vrea *decât* să conducă, dar nimeni nu-l face căpitan. Nu e drept, dar, pe de altă parte, sportul nu e drept. Jucătorul care își petrece cele mai multe ore antrenându-se nu ajunge întotdeauna cel mai bun, iar cel care merită să fie căpitan nu e întotdeauna cel mai

potrivit să conducă echipa. Se spune că hocheiul nu e un sport evaluativ: „Numărăm goluri și-atât”. Dar nu e tocmai adevărat, firește. Hocheiul evaluează tot, e plin de statistici. Cu toate astea, e imprevizibil, căci e prea dominat de lucruri invizibile. Un termen folosit adesea pentru a descrie jucătorii este „calități de lider”, cu toate că e un concept imposibil de măsurat, pentru că se referă la lucruri care nu pot fi învățate: carismă, prestanță, iubire.

Când William Lyt era mic și Kevin Erdahl a fost numit căpitan, William l-a auzit pe antrenor spunându-i lui Kevin: „Poți să-i obligi pe oameni să te asculte, dar nu poți să-i obligi să te urmeze. Dacă vrei să joace pentru tine, trebuie să-i faci să te iubească”.

Nimeni nu l-a iubit pe Kevin mai mult decât William și a făcut tot ce a putut ca dragostea să-i fie împărtășită. I-a fost loial până la capăt, chiar și după viol, l-a urmat pe Kevin la clubul din Hed, pe când Benji, cel mai bun prieten al lui Kevin, a rămas în Björnstad. William și-a strâns prietenii și i-au bătut măr pe Amat, care îl pârâse

pe Kevin, și pe Bobo, care a încercat să-l apere pe pârâcios.

Când Kevin a plecat brusc, William a rămas la echipa din Hed, trădat, dar în continuare loial. Acolo are același antrenor pe care îl avea în Björnstad, pe David, cel care i-a convins pe William și pe aproape toți jucătorii lui să se mute la clubul din Hed. I-a convins nu apărându-l pe Kevin, ci folosindu-se de cel mai simplu argument pe care sportul îl poate oferi: „Noi avem treabă doar cu hocheiul, nu cu politica. Ce se întâmplă dincolo de gheață, rămâne dincolo de gheață”.

Iar William l-a crezut pe David și, în adâncul sufletului, a sperat că, întrucât nici Kevin, nici Benji nu mai sunt în echipă, antrenorul va aprecia loialitatea lui. Dar David nu i-a mulțumit, nu i-a spus nici măcar vreun cuvânt de încurajare. Și îl ignoră în continuare.

Când William intră în vestiar, își deschide dulapul și vede ce i-a lăsat cineva acolo, se întâmplă lucruri pe care nicio statistică nu le poate măsura. În dulapul lui William e o

brichetă. Același tip de brichetă cu care cutia de scrisori a lui William a fost plină toată vara, același tip de brichetă pe care Leo o avea pe plajă.

În același timp, un coechipier intră în vestiar și-i spune: – La naiba, Lyt, ai auzit de Benji? Antrenoarea aia nouă l-a făcut căpitan de echipă!

23.

TOTUL PENTRU SINGURUL LUCRU CARE CONTEAZĂ

Se spune că a fi lider înseamnă a lua decizii grele – decizii neplăcute și nepopulare. „Fă-ți datoria!” sunt cuvintele pe care liderii le aud tot timpul. Partea imposibilă a rolului de lider este că poți fi unul doar atâta vreme cât cineva te urmează, iar reacțiile oamenilor la deciziile liderilor sunt întotdeauna aceleași: dacă deciziile tale mă avantajează – ești un lider drept, dacă deciziile tale îmi fac rău – ești un tiran. Căci adevărul despre majoritatea oamenilor e la fel de simplu, pe cât de insuportabil de acceptat: rar vrem ce este cel mai bine pentru toți. De cele mai multe ori vrem ce este cel mai bine pentru noi.

Apăsător de gânduri, Peter închide computerul, pune dosarele pe raft și coboară pe scări spre ring. Se oprește în tribună, în zona cu locuri în picioare, la capătul terenului. Puțin mai încolo, Fatima face curat. Îi face cu mâna, dar femeia îl salută doar scurt din cap. Nu vrea să atragă atenția și se străduiește să termine curățenia înainte ca echipa de seniori să-și înceapă antrenamentul, fiindcă nu vrea ca Amat să se rușineze în fața coechipierilor. „Că parcă băiatul ăsta s-a rușinat vreodată de maică-sa!” se gândește Peter.

Fatima este, mai mult decât Peter, stereotipul locuitorului din Björnstad: scumpă la vorbă, muncitoare și cu zero toleranță pentru aiureli. La începutul verii, când contul din bancă al clubului era gol, Peter și-a dat seama că Fatima n-avea să-și primească salariul, dar, când a sunat-o să-i spună, Fatima i-a zis doar: „Nu-ți face griji! Eu și Amat ne descurcăm”. Peter știa că Amat încă aduna uneori, doze și sticle cu garanție, din tribună, la sfârșitul lunii, așa că i-a spus Fatimei, copleșit de vină: „Nu se poate să nu-ți iei

salariul, e responsabilitatea clubului să...” Dar Fatima l-a întrerupt: „Clubul? Clubul e și al meu. Și al băiatului meu. Ne descurcăm noi!” Pentru un asemenea răspuns e nevoie de un om special. Și de un club special.

Iar acum e toamnă și Fatima și-a primit salariul. Și Peter. Azi-dimineață a încercat să plătească și facturile clubului, dar computerul tot făcea figuri, așa că a sunat la bancă. Funcționarul i-a spus nedumerit: „Facturile acestea sunt deja plătite”. Nu doar una. Toate. Richard Theo n-a venit cu promisiuni deșarte. Sponsorul a virat banii, deși conferința de presă încă n-a avut loc. Clubul e salvat. Și-atunci de ce încă îl roade neliniștea atât de-al naibii de rău?

Începe antrenamentul seniorilor. Celor de pe teren li se pare de la sine înțeles că becurile se aprind în sală în fiecare zi, că salariile trebuie plătite, că suporterii continuă să umple tribuna. În hochei, banii sunt întotdeauna ceva ce se presupune să fie și gata. În sportul ăsta nu ne maturizăm niciodată, pe gheață rămânem aceiași copii care nu vor decât să joace hochei – un puc,

câțiva prieteni, aprinde lumina! Hai să jucăm!

Însă Peter știe prețul. Îl vede peste tot în jur – tribună doar din metal și lemn, tutun de mestecat bătătorit în podea și balustrade șubrede. Dar când bărbații în geți negre sar de bucurie, pe locurile în picioare, se leagănă toată tribuna. Când cântă, parcă ridică acoperișul patinoarului: „Noi suntem urșii! Noi suntem urșii! Noi suntem urșii, urșii din Björnstad! NOI... SUNTEM... URȘII! NOI SUNTEM...”

E un zid de neclintit, bun să-l ai în spate când totul merge bine și o forță înfiorătoare căreia să-i ții piept când lucrurile merg prost. Nimeni din club n-a criticat Gașca mai mult decât Peter de-a lungul anilor. După încăierări, a încercat să convingă comitetul de conducere să introducă în sală camere de luat vederi. Când jucători cu performanțe sub așteptări și-au rupt brusc contractele, a încercat să demonstreze că sunt amenințați de oamenii lui Teemu. Ani de zile, bărbați în costume l-au admonestat pe Peter în ședințele comitetului de conducere că „ațâță spiritele fără motiv!”, dar, de fapt, le era și lor

frică. Au lăsat Gașca să conducă orașul prin violență, atâta vreme cât asta a servit intereselor proprii ale conducerii clubului. Și-acum? Acum, când Peter are șansa să scape, în sfârșit, de Gașca, șovăie. De ce? Pentru că simte că le datorează ceva, fiindcă au votat ca Peter să-și păstreze slujba? Pentru că-i laș? Sau e vorba de Richard Theo? Oare îi e teamă că dă influența huliganilor pe cea a politicienilor? Ce-i mai rău: tatuajele de pe gât sau cravatele?

În primii săi ani ca director tehnic al clubului, Mira obișnuia să-i spună: „Noi nu suntem dintr-ăia care să fugă de luptă!” Mira a avut întotdeauna pielea mai groasă decât a lui. Avocata temperamentală a avut întotdeauna mai mult instinct de învingătoare decât directorul tehnic diplomat. Dar acum Peter caută lupta, iar Mira șovăie. Și poate că Richard Theo a avut dreptate. Poate că Peter chiar e naiv. Lumea e complicată, iar el își dorește să fie simplă.

Când juca în Canada, antrenorul i-a spus: „Victoria nu-i importantă. E totul!” Dar lui Peter

îi lipsea „the killer instinct”^{2}. În meciurile amicale, când echipa lui domina jocul, Peter o lăsa mai moale, fiindcă nu voia să-și umilească oponentii. Filosofia antrenorului era „să nu ridici niciodată piciorul de pe gâtul adversarului”, dar Peter nu era genul. Îi era de ajuns să câștige, nu simțea nevoia să zdrobească pe nimeni. Apoi s-a întâmplat ca, într-un astfel de meci de antrenament, adversarii să răstoarne situația, deși erau conduși cu 5 la 0. „Get your mind right!”^{3} a urlat antrenorul. Dar Peter n-a reușit niciodată să-și bage mințile în cap.

Poate că de-asta a ratat șutul din finala de acum douăzeci de ani și de-asta îi e frică acum să-și țină promisiunea față de Richard Theo. Există o limită, câtor dușmani poți să le faci față? Peter știe că trebuie să-și facă datoria, dar nu e sigur care anume e datoria lui.

•

O vede pe Elisabeth Zackell pe teren. Își dorește să fi fost mai mult ca ea. Zackell nu ridică piciorul de pe gâtul nimănui.

Elisabeth Zackell împarte jucătorii în două echipe. Apoi îi leagă pe cei din fiecare echipă unul de celălalt cu frânghie. Dacă un jucător cade, cade toată echipa.

— CE CĂCAT DE JOC DE MUIERI MAI E ȘI ĂSTA?! zbiară unul dintre jucătorii mai în vârstă, când un coechipier se împiedică de el și-l trântește pe gheață.

Dar Zackell nu se sinchisește.

Îi pune să exerseze până când sunt în stare să acționeze ca un întreg pe teren. Asudă și vomită și nu e pentru ultima oară. Abia când Amar cade în genunchi pe linia porții, Zackell le dă voie să-și scoată frânghia. Apoi aduce pușca de paintball. Unul dintre jucători mormăie:

— A făcut atac cerebral muierea...

Zackell poate că-i citește pe buze cuvintele, naiba știe, cert e că răspunde:

— Cam multă vorbărie despre *muieri*, din câte aud. Bănuiesc că vă e teamă să nu cumva s-ajungeți să jucați ca niște muieri dacă vă

antrenează una.

Jucătorii se uită fâstâciți unul la altul. Unii încă vomită în găleți. Zackell trage demonstrativ cu pușca într-unul dintre stâlpii unei porți, făcând metalul să zbârâie, iar mica bilă de vopsea explodează, lăsând o pată galbenă.

— Odată am antrenat o echipă de fete. Nu erau bune la recuperări dinspre poartă, nu blocau pucuri ricoșate, doar fiindcă le era frică de durere. Le-am pus să se dezbrace și să încerce să patineze de la linia de centru până la bara porții, în timp ce le împușcam cu bile dintr-astea. De fiecare dată când reușeau să ajungă la bară, aveau o bere de la mine. Știți ce mi-au zis?

Niciun răspuns, așa că Zackell continuă:

— Mi-au zis să mă duc dracu'! Da', mă rog, erau... muieri. Voi ce sunteți?

Bărbații de pe teren se holbează la ea. Zackell așteaptă impasibilă. Trece un minut. Câțiva dintre jucători chicotesc încordați, dar Zackell rămâne nemișcată, cu pușca în mână.

— Glumești? întrebă unul dintre ei, în cele din urmă.

— Nu cred. Mi s-a spus că nu mă pricep... la umor, îl informează Zackell.

Atunci un alt jucător se ridică. Își trânteste casca pe gheață, își scoate tricoul și apărătoarele și rămâne gol până la brâu.

— E bine așa sau trebuie să ți-o și arăt? întrebă Benji.

— E bine așa, răspunde Zackell și trage pe loc o bilă care îi șuieră lui Benji pe la ureche.

Ceilalți jucători se feresc, lăsându-se pe vine, dar Benji nu ezită o secundă, pornește întins spre poartă. Înainte să atingă bara porții, Zackell l-a nimerit deja de două ori. La a doua și a treia încercare, reușește să-l nimerască de patru ori. După spusele vânzătorului, pușca propulsează bilele cu o viteză de nouăzeci de metri pe secundă, așa că i-a recomandat foarte serios lui Zackell să nu tragă decât spre „persoane îmbrăcate în echipament de protecție adecvat, de la o distanță de minimum zece metri”. Benji e în pielea goală. Zackell îl nimereste în spinare, iar băiatul tresare de durere când vopseaua i se scurge peste omoplat.

Ceilalți jucători se uită, mai întâi nevenindu-le să creadă, apoi din ce în ce mai fascinați. Apoi cineva strigă o cifră, nimeni nu-și mai amintește dacă era „opt” sau „nouă”, dar pe urmă întreaga echipă numără cu voce tare de câte ori Benji atinge bara. În cele din urmă urlă toți câte beri a câștigat: „PAISPREZECE! CINCISPREZECE! ȘAISPREZECE!” Zackell încarcă din nou pușca, Benji își ia din nou avânt.

Niciun om normal nu procedează așa. Dar asta și e tâlcul – Zackell nu vrea un căpitan de echipă normal.

Altă dată îl nimerește în claviculă și vede în ochii lui de ce ar fi în stare Benji. „Cu asta pot să câștig orice”, își zice ea. Nici ea, nici Benji nu se opresc până când Benji n-a muncit preț de o ladă de bere. Zackell i-o aduce de pe banca jucătorilor. I-o dă și-i spune:

— Cel care se simte responsabil nu poate fi liber, Benji. De-asta ți-e frică.

Pentru una care nu se pricepe la sentimente, nu-i rău deloc. Benji se duce spre vestiar, plin de vânătăi, usturime și pete de vopsea. Împarte

berea cu toată echipa. Până și Amat bea. N-a avut curaj să refuze.

Benji se duce la duș singur. Stă îndelung sub apă. Când se întoarce, berea s-a terminat și pantofii îi sunt plini cu spumă de ras.

* * *

Peter Andersson așteaptă lângă mantinelă, în timp ce Zackell adună frânghiile.

— Ai metode de antrenament foarte... interesante. Chiar îi fac să joace mai bine? întrebă Peter diplomat, în timp ce se străduiește din răspuțeri să nu hiperventileze când vede pete de vopsea peste tot pe gheață.

— Mai bine? De unde să știu eu? răspunde Zackell indiferentă.

— Trebuie să ai un motiv pentru care folosești... metodele astea, spune Peter.

Pe Peter îl chinuie o migrenă. Richard Theo i-a promis „control deplin” asupra clubului, dar discuția asta nu-l face deloc să simtă că ar avea vreun control.

— Aș, antrenorii de hochei nu știu atât de

multe pe cât dau impresia. Mai mult ghicim. Credeam că știi, răspunde Zackell.

Peter își simte mușchii spatelui încordându-se.

— Ai o... viziune ciudată despre ce înseamnă lider.

Zackell ridică din umeri.

— Dacă jucătorii mă consideră o idioată, măcar au ceva despre care să vorbească. Uneori o echipă are nevoie de un dușman ca să fie unită.

Peter se uită lung după ea când Zackell pleacă spre vestiar. Ar putea să jure că a văzut-o zâmbind când a zis ultima propoziție. Apoi ia detergent și bureți și timp ce câteva ore curăță petele de vopsea.

Poate că ar fi fost mai bine să se ducă acasă, să bea vin cu soția lui, să adoarmă în același pat. Dar el și Mira încă nu s-au împăcat pe de-a-ntregul. Mai degrabă au încetat să se mai certe, dar nu e același lucru. Nu mai țipă unul la celălalt, dar nici nu-și vorbesc. Toată familia e din ce în ce mai tăcută, ca o cameră care a ajuns într-un asemenea hal de dezordine, încât e mai

simplu să zidești ușa decât să rezolvi problema. Peter încearcă să-și facă singur de lucru, astfel încât să ajungă acasă după ce toată lumea a adormit deja.

•

Apoi își petrece jumătate de noapte citind instrucțiunile de folosire a espressorului, în loc să-și sune fiica și să recunoască odată că nu mai știe ce face. Pentru cine se luptă, de fapt?

* * *

Antrenorul echipei de seniori din Hed se numește David. Părul roșu îi e netuns de luni de zile, iar chipul, alb ca ceara, pentru că nici măcar într-o vară cu soare nu intră vreun pic de lumină în sala video a patinoarului. David face totul pentru slujba lui. Trebuie să facă. Iubita lui e gravidă, iar Clubul de Hochei Hed poate fi o rampă de lansare în divizii superioare, dacă învinge.

N-a vrut să antreneze echipa asta de seniori, ci pe cea din Björnstad. A format un grup de băieți de la o vârstă fragedă până i-a făcut

juniori. Urmasu să câștigue Campionatul Național de Juniori și să devină trunchiul echipei de seniori: Kevin și Benji pe gheață, David ca antrenor. Și aproape că așa a fost. Doar că... aproape.

David n-a părăsit clubul din Björnstad pentru că îl apăra pe violator. Sau, cel puțin, așa consideră el. Nici măcar nu știe dacă Kevin e vinovat, căci băiatul n-a fost condamnat, iar David nu e nici avocat, nici polițist. E antrenor de hochei. Și, dacă cluburile de hochei încep să-și acuze jucătorii de lucruri pentru care niciun tribunal nu i-a condamnat, unde se ajunge? Hocheiul trebuie să rămână hochei. Viața de dincolo de gheață trebuie separată de cea de pe teren.

Așadar, David n-a părăsit clubul din Björnstad din cauza acuzațiilor aduse lui Kevin, ci din cauză că Peter Andersson a aranjat ca băiatul să fie arestat în ziua finalei. În felul ăsta, toată echipa a fost pedepsită, nu doar Kevin. Iar David nu i-a putut ierta asta. Așa că a schimbat clubul și i-a luat cu el pe aproape toți jucătorii de

elită din Björnstad.

Nu regretă decizia. Singurul de care-i pare rău e Benjamin Ovich. Băiatul simbolizează tot ce a vrut David de la o echipă, dar, când a contat cu adevărat, n-a putut ajunge la sufletul lui. Benji a rămas în Björnstad, când toți ceilalți au plecat la clubul din Hed, iar primăvara trecută, David l-a văzut sărutând un băiat. Benji nu știe că David a aflat ceva ce, în mod vădit, nu mai știe nimeni. Și, sincer să fie, David speră nici să nu afle cineva. Asta nu-i un oraș unde să-ți dorești să afle lumea așa ceva despre vreun jucător de hochei, fie el și unul pe care urmează să-l întâlnești ca adversar în toamnă.

Dacă e mândru de el? Absolut deloc. Și-atunci de ce nu se duce la ușa lui Benji să-i spună în față că-i e rușine că a fost un lider atât de prost, încât băiatul n-a avut curaj să vină să-i spună adevărul? De ce nu-i cere iertare? Probabil din același motiv pentru care toți oamenii comit cele mai mari prostii: e greu să recunoști că ai greșit. Cu cât e mai mare greșeala, cu atât e mai greu de recunoscut.

David nu-și închipuie că e un om bun, dar crede că face totul pentru binele hocheiului. Echipa, clubul și sportul mai presus de orice. Și n-are de gând să amestece politica în asta. Nici măcar acum.

Cineva bate la ușa biroului. În pragul ușii întredeschise e William Lyt.

— Ai auzit că Benji e căpitan în Björnstad? urlă atacantul masiv.

Antrenorul încuviințează și-i spune:

— Aici e Hed, nu Björnstad. Nu-ți bate tu capul cu ce se-ntâmplă acolo.

William rămâne în pragul ușii, tremurând de furie. Nu se lasă dus, deși antrenorul i-a dat clar de înțeles că discuția s-a terminat.

— O să poarte cineva la noi numărul șaisprezece? întrebă el.

Nu vrea să sune acuzator. Nu-i cere antrenorului său decât să-l iubească. Asta și e problema: iubirea e precum calitățile de lider. Nu ajută la nimic să i le ceri cuiva.

— Nu-i treaba ta, răspunde David cu răceală.

Șaisprezece e numărul lui Benji în echipa din

Björnstad.

David refuză să-l dea vreunui alt jucător.

— Și la noi cine o să fie căpitan? Întreabă William invidios.

David răspunde la întrebarea pe care William ar vrea de fapt să i-o pună:

— Ești prea tânăr, William.

E un mod aparte de a frânge inima cuiva – când un jucător se uită în ochii antrenorului și vede că preferă un altul.

— Ai fi zis același lucru dacă eram Benji?

David e onest. Dă din cap că nu.

•

William iese pe teren cu o nevoie de afirmare mai violentă decât oricând. David se preface că nu înțelege, dar știe prea bine ce se întâmplă. N-a ajuns un antrenor de succes din întâmplare, știe ce efect au cuvintele lui. Toată copilăria lor, William s-a întrecut cu Benji în orice, fără să câștige măcar o dată. David știe că invidia e un sentiment urât, dar că poate fi și o forță mobilizatoare. Așa că o administrează în doze mici, intenționat, căci a fi lider înseamnă și să

poți manipula sentimente pentru a obține rezultate. David știe că e periculos ce face, știe că William îl urăște atât de tare pe Benji, încât va încerca, probabil, să-l faulteze crunt în timpul meciului. Dar toate echipele de hochei foarte bune au câte un jucător care joacă la limită și, uneori, întrece orice limită. William e cel mai bun când urăște.

David încă îl iubește pe Benji, mai mult decât pe oricare alt jucător pe care l-a antrenat vreodată și se simte vinovat pentru faptul că băiatul n-a avut curaj să-i încredințeze secretul lui. Poate că într-o zi, își va putea repara greșeala, ca om. Dar sentimentele astea își au locul în viața de dincolo de patinoar. Acum e la muncă. Aici Benji e un adversar. Dacă William încalcă regulile, asta e. Dacă Benji va fi accidentat, asta e. David e antrenor de hochei și își face datoria. Face totul pentru singurul lucru care contează.

•

Victoria.

* * *

Benji se antrenează singur în mica magazie transformată în sală de forță de la canisa lui Adri. Înainte să ridice greutatea, își scoate ceasul de la mână. E vechi, uzat și greoi, nu i se potrivește deloc. Dar i l-a dat David. N-au mai vorbit de când antrenorul a schimbat clubul, dar Benji încă îl poartă peste tot.

* * *

William Lyt face flotări până când brațele îl dor la fel de mult ca restul. Adoarme cu bricheta în mână. Știe cine i-a lăsat-o în dulap. Poate că pe Benji nu-l va răni, nu încă, dar asta nu înseamnă că nu-i poate face rău altcuiva.

24.

DAR URSUL DIN EA TOCMAI S-A TREZIT

Ramona coboară scările tropăind, într-un nor de înjurături, să vadă cine bate la ușa crâșmei după ora închiderii. E pregătită să înfrunte vreun bețiv, dar în prag e altcineva.

— Ce cauți aici, măi, boșorogule? Să tot fie vreo patruzeci de ani de când mi-ai bătut la ușa în miezul nopții să te las în iatacul meu! *Nu* ți-am zis atunci și *nu* rămâne și-acum! se stropșește Ramona la Sune, închizându-și nasturii capotului.

Sune râde așa de tare, că sperie cățelușul de la picioarele lui.

— Am nevoie de un sfat bun, Ramona. Sau de două.

Ramona îl pofteste să intre și pune un castron

cu apă pentru cățel. Animalul golește castronul și se apucă să roadă mobila.

— Ce-i? mormăie ea.

— Aș vrea să vorbești cu Teemu Rinnius, spune Sune. Dacă ar fi rugat-o oricine altcineva, Ramona ar fi făcut pe nizmăiul și-ar fi zis: „Care Teemu?” Dar nu cu Sune. Bătrânul și-a dedicat toată viața băieților cu probleme și talent la hochei, iar Ramona și-a închinat-o pe-a ei celor fără talent la hochei.

— Despre ce?

— Despre club.

— Credeam că te-ai pensionat. Ce treabă mai ai tu cu clubul?

— Mă țin șefii de dragul domnișoarelor. Să-și clătească și ele ochii.

Ramona râde cu forța unui deceniu de fumat. Apoi devine brusc serioasă:

— Umblă tot felul de zvonuri, Sune. A scris în ziar de „un nou sponsor” și „ședințe secrete” la care a fost directorul tehnic. Asta nu le pică bine lui Teemu și băieților. E clubul lor.

— Nu-i doar al lor, o corectează Sune.

Se gândește că-i de-a dreptul un coșmar să încerci să mulțumești oamenii din orașul ăsta. Dacă clubul dă faliment, Peter o să îndure numai rahaturi. Dacă salvează clubul, tot rahat încasează. Ramona pune trei pahare cu whisky pe bar. Unul pentru Sune, două pentru ea.

— Ce zici de antrenoearea asta nouă? Vine pe aici când și când, să mănânce cartofi, spune Ramona.

— Zackell? Nu știu. Femeie nebună. Pare că i se rupe de ce crede Peter Andersson...

— Un început bun! rânjește Ramona.

— Bănuiesc că Teemu și băieții lui nu sunt la fel de entuziasmați de ea, spune Sune.

Ramona pufnește:

— Își iubesc clubul, știi și tu. Dar se tem că femeia asta e doar o încercare de a-i spăla imaginea. Nu vor să fie luați în batjocură, Sune, și nu vor nicio grămadă de agende politice în hochei...

Sune își dă agasat ochii peste cap:

— *Agende!* Așa le zice acum? Nu poate femeia să se culce cu cine pofteste?

— Auzi, Sune, știi ceva? Nimeni n-are mai multă înțelegere pentru lesbiene decât mine! Din punctul meu de vedere au tras lozul câștigător! Cu bărbații nu te poți înțelege omenește, mai bine fără ei!

— Și-atunci care-i problema cu Zackell?

— Problema e că băieții cred că o dirijează Peter Andersson, sponsorii și politicienii și nu mai vor un antrenor care să fie ca...

Ramona se oprește. Sune continuă în locul ei:

— Ca mine? Slab?

Sune știe ce spune lumea despre el. Că în ultimii lui ani ca antrenor a lăsat sponsorii și politicienii să preia clubul și să-l scufunde fără ca el să se împotrivescă. Oamenii au dreptate. Sune a îmbătrânit, a obosit să se mai certe. A sperat că hocheiul va fi de ajuns pentru a ține clubul în echilibru, și financiar, și moral, dar s-a înșelat în ambele privințe.

— Nu vreau să spun nimic de rău, murmură Ramona.

— Aș! Au dreptate. Mi-ar fi plăcut să dau mai multe motive de bucurie orașului ăstuia. Dar

Zackell nu-i ca mine.

— Adică?

— Adică e o învingătoare.

— Zici c-ai venit să-mi ceri sfatul? Băieților le trebuie o dovadă că așa-i.

Sune spune oftând:

— Spune-i lui Teemu că, atunci când se întoarce frate-su acasă, să-l trimită direct la patinoar.

•

Ramona rămâne cu gura căscată. Și asta nu se întâmplă cu una, cu două.

* * *

Peter ajunge târziu acasă. Mira e așezată la masa din bucătărie, cu computerul în față. A plecat devreme de la birou, ca să facă de mâncare, să spele și să deretice. Iar acum lucrează din nou, fără să o vadă șefii. Muncește mai mult decât toți colegii la un loc, cu toate astea, în curând va fi cunoscută la serviciu drept „aia care pleacă mereu mai devreme”. Să fii mamă e ca și cum ai lucra la fundația unei case

sau ai repara acoperișul – ia timp, sudoare și bani și, când ai terminat, arată la fel ca la început. Nu e nimic pentru care ești vreodată lăudată. Dar, dacă stai o oră peste program la birou e ca și cum ai pune pe perete un tablou frumos sau ai atârna o lampă nouă – toată lumea observă.

Peter vorbește cu ea, Mira vorbește cu el, dar fără să se privească în ochi. Cum a fost la serviciu? Bine, la tine? Bine. Copiii au mâncat? Da, a și rămas, dacă vrei. E-n frigider. Îi duci tu mâine la școală, că trebuie s-ajung devreme la patinoar? Ea spune „Sigur!”, deși vrea să țipe: „Și serviciul meu?” El zice „Mersi!”, cu toată că vrea să șoptească: „Simt că mă înece”. Ea zice „Cu plăcere”, deși vrea să strige: „Ajutor!” Niciunul, nici celălalt nu spune mai mult, deși amândoi simt că: „Mi-e dor de noi doi!” Peter iese din bucătărie fără să-și treacă degetele prin părul ei, ea rămâne, fără să-și apropie răsufierea de gâtul lui.

* * *

Ramona îl fulgeră cu privirea pe Sune.

— Îți bați joc de mine?

— Nu. Elisabeth Zackell asta n-are pic de umor.

— Vrea să-l lase pe Vidar să joace hochei din nou? Și Peter ce zice?

— Nu-i pasă ce zice Peter.

Ramona râde pe înfundate. Frații Rinnius i-au fost întotdeauna mai dragi decât oricare dintre toți băieții de la Blană de Urs. Teemu îi cumpără de mâncare în fiecare săptămână, iar Vidar obișnuia să-și facă lecțiile aici. Acum mulți ani, chiar după moartea lui Holger, frații au auzit pe cineva spunând că „Ramona a început să uite una și-alta, o fi Alzheimer...” Nu era Alzheimer, doar un caz obișnuit de inimă frântă, dar băieții au citit pe internet că îmbătrânirea creierului poate fi întârziată antrenându-ți mintea, așa că au obligat-o să dezlege cuvinte încrucișate. În fiecare dimineață îi aduceau un alt rebus. Ramona înjura cu voce tare, dar i-a iubit necondiționat pentru asta.

— Adică Vidar se cacă pe biroul lui Peter, dar lui Zackell i se rupe de ce zice Peter? Asta n-o să

se termine bine, spune ea.

— Nu, încuviințează Sune.

Ramona se scarpină gânditoare sub bărbie cu paharul de whisky.

— Nu prea-ți stă ție în fire să i te-mpotrivești lui Peter.

— Nu, recunoaște Sune.

— De ce? E așa de specială antrenarea asta? Sune oftează de-i vibrează părul din nări.

— Ori câștigăm, ori dispărem, Ramona. Vidar era un portar al naibii de bun. Dacă încă mai e, sunt gata să pariez pe... personalitatea lui.

— Dracu' când îmbătrânește devine cucernic, zâmbește Ramona.

— Ai tu grijă să-l aducă Teemu pe Vidar la antrenament? Întreabă Sune.

Ramona ridică sceptică o sprânceană.

— Auzi, boșorog nebun, mai ții minte cum juca Vidar hochei? Trebuia să-l scoateți cu forța de pe teren când se termina antrenamentul! Și-acum a stat închis preț de... ce dracu'... N-o să-l poți ține departe de gheață nici cu pușca.

Ramona nu-i spune ce gândește cu adevărat –

că-l va duce ea pe Vidar la antrenamente, dacă-i nevoie. Pe Teemu nu l-a putut salva, era prea supărat ca să se mai schimbe. Dar Vidar poate avea o altă viață și, chiar dacă asta ar fi s-o omoare, Ramona n-are de gând să rateze șansa încă o dată.

Sune aprobă gânditor și ia o gură de whisky. Îl ustură până în fundul ochilor.

— Bun așa, zice el.

Apoi tace. Ramona se burzuluiește:

— Altceva?

Sune se rușinează că e atât de ușor de citit.

— Mai vreau să te rog un lucru. Nu de dragul clubului, ci pentru mine. E o fetiță, Alicia o cheamă, de vreo patru ani jumate, stă acolo, la...

— Știu cine-i copila, spune Ramona înnegurată, nu pentru că o cunoaște, ci pentru că toți proprietarii de crâșme din zonă îi cunosc pe adulții din casa copilei.

— M-ajută să n-o scăpăm din ochi?

Ramona mai toarnă whisky.

— Sigur n-ai venit să mă aburești să mă culc cu tine? Că văd că te pricepi mai bine acum

decât odinioară.

— Aș face infarct înainte s-apuci să-ți scoți sutienul, dar mulțam de ofertă, spune Sune zâmbind.

Ramona bea. Apoi constată cu tristețe:

— Eu nu vorbesc în numele nimănui din orașul ăsta, Sune. Dar Peter e și el băiatul meu. Așa că amintește-i cine a sprijinit Björnstadul la nevoie. Pentru binele lui. Indiferent ce-i cere sponsorul ăla nou.

Sune încuviințează. Știe că Ramona vorbește despre locurile în picioare din tribună ale Găștii. E greu să ții secrete în orașul ăsta.

— O să fac tot ce pot.

Dar n-o să fie niciodată de ajuns.

* * *

Peter se oprește în fața camerei lui Leo. Doisprezece ani, e aproape adolescent... își amintește când s-a născut, acea clipă zguduitoare când și-a auzit fiul plângând pentru întâia oară. Când a luat în brațe trupul micuț și gol, cu ochii încă lipiți. Țipetele sfâșietoare... momentul în

care au încetat. Prima oară când a realizat că micuța făptură a adormit liniștită în brațele lui. Ce suntem în stare să facem pentru copiii noștri, în clipele acelea? Ce *nu* suntem în stare?

Dar anii trec ca-n zbor, iar tații trebuie să trăiască în prezent. Directorii tehnici n-au voie să facă asta. Tații nu trebuie să piardă clipa, căci copilăria e ca baloanele de săpun, ai doar câteva secunde să te bucuri de ea. Dar directorii tehnici trebuie să se gândească la următorul meci, la următorul sezon, în viitor, mai departe, mai sus.

Peter are două crose într-o mână și o minge de tenis în cealaltă. Leo obișnuia să-l bată la cap să joace în fața garajului. „Tată, poți să muți mașina? Tată, vrei să jucăm? Tată? Doar un pic, te rog! Primul care bagă cinci goluri câștigă!” Dar Peter, urmărind vreun meci, cu telecomanda în mână, sau aplecat asupra unor documente și calculând un buget, obișnuia să-i răspundă: „Fă-ți lecțiile mai întâi”. După lecții era prea târziu. „Măine!” promitea tatăl. „Bine”, răspundea fiul. Bărbații sunt ocupați, dar copilăria băieților nu așteaptă. Fiii vor atenția taților exact până în

clipa în care tații încep să vrea atenția fiilor. După aceea, suntem cu toții condamnați să ne dorim să fi adormit lângă ei mai des, când capul lor încă avea loc pe pieptul nostru. Să fi stat mai mult cu ei pe podea, când încă se jucau. Să-i fi îmbrățișat mai des, când încă ne lăsau.

Peter bate la ușa lui Leo, iar băiatul răspunde fără să deschidă:

— Mmm?

— Am... mutat mașina din fața garajului, spune tatăl plin de speranță.

— OK...

— Da... păi, mă gândeam... vrei să jucăm?

Strânge mingea de tenis atât de tare în pumn, încât sudoarea mâinii lasă urme pe pâslă verde. Răspunsul lui Leo e nemilos:

— Trebuie să-mi fac lecțiile, tată. Poate mâine.

Peter aproape că deschide ușa. Aproape că îl întreabă din nou. Dar se duce și pune crosele la loc în debara, se așază singur pe canapea, cu mingea în mână, și adoarme.

Mira închide capacul laptopului. Aruncă o privire în camera lui Leo. Băiatul se preface că doarme. Mama se preface că îl crede. Trece pe lângă sufragerie, îl acoperă pe Peter cu o pătură. Se oprește, ca și cum ar vrea să-i dea la o parte părul de pe frunte. Dar se abține.

Se așază singură pe treptele casei, uitându-se la aceleași stele pe care le-ar putea vedea de oriunde în lume. Astăzi, la serviciu, colega i-a dat un plic. Expeditorul era o femeie mai în vârstă, pe care atât colega, cât și Mira o idolatrizează de ani de zile, o manageră profesionistă și un geniu în investiții, care își schimbase brusc direcția și înființase o fundație caritabilă uriașă, promovată de artiști și actori și finanțată de multimilionari. Mira și colega au cunoscut-o anul trecut, la o conferință. Au reușit să-i capteze atenția cumva și, înainte să se despartă, femeia i-a strecurat Mirei cartea ei de vizită și i-a spus: „Caut întotdeauna oameni inteligenți care pun pasiune în ceea ce fac. Dați-

mi de știre dacă vă căutați de lucru vreodată”. Mira n-a prea luat-o în serios, poate că nici n-a avut curaj. A lăsat totul să rămână un vis mic și vag. Dar în plicul de astăzi era o invitație la o mare conferință organizată peste două săptămâni în Canada de fundația femeii.

„De ce ne invită la chestia asta? Vrea să angajeze firma noastră?” a întrebat Mira, cu răsuflarea tăiată.

Abia atunci a văzut invidia din ochii colegei. Mira s-a uitat din nou pe invitație și și-a dat seama că doar numele ei era scris acolo. Colega a încercat să se țină mândră, dar vocea i-a sunat ca a unei fetițe care e pe cale să-și piardă, în lumea largă, prietena mai talentată: „Te-a invitat doar pe tine, Mira! Și nu, nu ca să angajeze firma. Pe tine vrea să te angajeze”.

•

Mira stă pe treptele casei, cu plicul în mână. Se uită la stele. Aceleași care se văd și din Canada. S-a mutat cândva acolo, ca Peter să joace în Liga Națională de Hochei, cu cei mai buni jucători din lume. Știe ce i-ar răspunde dacă

i-ar spune că vrea să meargă la conferința din Canada: „Chiar trebuie să faci asta acum? Sunt până peste cap cu clubul, iubito! Nu te duci mai bine la anul?”

•

Mira nu-i va putea explica niciodată. Peter nu va înțelege niciodată că are și ea o ligă națională.

* * *

Ramona îl sună pe Teemu. Schimbă scurt câteva vorbe, căci niciunul nu vrea să-i audă celălalt slăbiciunea din glas. Ramona nu-i spune că-și dorește pentru Vidar o viață mai bună decât a lui, iar Teemu nu-i spune că și el își dorește același lucru. Apoi Ramona îi cere o favoare. Rămâne trează până când Teemu o sună din nou să-i spună că s-a rezolvat.

Teemu așteaptă în fața unei case mici, dintr-o altă parte a orașului, până când se stinge lumina în camera copiilor. Când e sigur că doar adulții mai sunt treji, nu sună la sonerie, nu bate la ușă. Nu-și dau seama cum a intrat. S-au trezit cu el în bucătărie și s-au agățat speriați de marginea

blatului chiuvetei, încercând să prindă paharele pe care mâinile lor tremurânde le-au răsturnat brusc. Teemu vede că știu cine e, așa că e de ajuns să trântescă geanta cu echipamentul pe masă și să întrebe:

— Alicia locuiește aici?

Adulții dau speriați din cap că da. Teemu îi anunță scurt:

— Pușculița de la Blană de Urs plătește de-acum înainte pentru echipamentul ei de hochei. În fiecare an, câtă vreme va vrea să joace. Nu știu dacă fetița are și vreo soră, dar de azi are frați. Și orice adult care-i va face rău, va trebui să ne dea socoteală nouă, fiecăruia dintre frații ei.

Teemu nu trebuie să aștepte răspunsul. După ce pleacă, nimeni nu îndrăznește să se miște preț de câteva minute. În cele din urmă, geanta cu echipamentul e dusă sus, în camera Aliciei. Fetița de patru ani și jumătate visează pocnetul unui puc ce se lovește de un zid. De acum înainte singurele vânătași pe care le va căpăta vor fi cele de pe gheață. Va juca zi de zi și, cândva, va fi cea

mai bună.

•

Fetița doarme adânc în noaptea asta, poate.
Dar ursul din ea tocmai s-a trezit.

25.

CÂNTECUL MAMEI

William Lyt e întocmai ca alți tineri de optsprezece ani – tot timpul la granița dintre hybris și abis. Îi place o fată, dintr-o clasă paralelă. Astă-primăvară au fost împreună la o petrecere și ea l-a sărutat pe obraz după câteva pahare. William visează și acum sărutul. Așa că astăzi, când o vede lângă dulapul lui, lasă garda jos și o întreabă:

— Hei, vrei să... adică... ai chef să ieșim?
După școală? Noi... doi?

Fata îl privește cu silă.

— Să ieșim? Noi doi?

William tușește stânjenit.

— Da...

Fata pufnește în râs.

— Bă! Eu sunt Björnstad și asta înseamnă

ceva pentru unii dintre noi! Sper să te faci *terci* Benji la meci!

Abia atunci William vede că fata poartă un tricou verde cu textul „Björnstad contra tuturor”. Prietenii ei poartă tricouri identice. Când trec pe lângă Lyt, îi șuieră disprețuitori:

— Kevin Erdahl e un violator nenorocit și nici tu nu ești mai breaz!

Lyt rămâne țintuit locului, cu fața în flăcări. Toată viața a încercat să facă doar ceea ce se cuvine. Să nu lipsească de la antrenament, să țină la căpitanul de echipă, să-și asculte antrenorul. A respectat toate regulile, a făcut întocmai cum i s-a spus, și-a înghițit mândria. Benji a făcut fix invers, întotdeauna. Și pe cine iubește toată lumea, în ciuda a orice?

•

Și-atunci cum să simtă William altceva decât ură?

•

Când se întoarce, îl vede pe Leo în celălalt capăt al coridorului. Leo tocmai l-a prins pe William complet lipsit de apărare. Rânjetul

batjocoritor al micuțului nemernic îi arde pielea tânărului de optsprezece ani prin toți porii. William intră în fugă într-o toaletă, se lovește singur cu pumnii peste coapse când îl podidește plânsul, apoi se zgârie ca posedat pe brațe până îi dă sângele sub unghii.

* * *

După ore, Maya și Ana își schimbă hainele și aleargă în pădure. A fost ideea Anei, ceea ce e ciudat, căci Maya urăște joggingul, iar Ana, deși a alergat prin pădure toată viața, n-a făcut-o niciodată ca pe un sport. Ana nu aleargă niciodată în cerc. Cu toate astea, o forțează pe Maya să iasă, fiindcă știe că, deși Kevin nu mai e în oraș, Maya trebuie să-și ia înapoi lucrurile pe care i le-a răpit. Apusurile. Singurătatea. Curajul să asculte muzică în căști când e întuneric, libertatea de a nu se uita mereu peste umăr.

Aleargă doar în zona cu iluminat public. Nu vorbesc, dar amândouă gândesc același lucru: băieții nu se gândesc niciodată la lumină când ies seara, nu e o problemă în viața lor. Când băieților

le e frică de întuneric, se gândesc la stafii și monștri. Când fetelor le e frică de întuneric, se gândesc la băieți.

Aleargă până departe. Rezistă mai mult decât au crezut amândouă. Se opresc brusc, aproape de casa Anei, lângă pista de jogging care înconjoară Colina. Cea mai luminată alee din tot Björnstadul, dar nu asta e important. E locul unde Maya i-a pus pușca la tâmplă lui Kevin.

•

Maya intră în panică. Nu mai poate face un pas în plus. Ana îi pune blând o mână pe umăr.

— Încercăm din nou mâine.

Maya încuviințează. Se duc spre casa Anei. În fața ușii, o minte pe Ana și se jură că e bine, că se poate duce singură acasă, fiindcă Ana încearcă din răspuțeri să facă totul ca înainte, iar Maya nu mai are forță să o dezamăgească.

•

Dar, când rămâne singură, se așază pe o buturugă și începe să plângă. Îi trimite un mesaj maică-sii: „Poți să vii să mă iei? Te rog!”

•

Și nu e mamă, în pădurea asta sau în alta, care să conducă mai nebunește printre copaci spre copilul ei.

* * *

Nimeni nu știe exact de unde vine violența, de aceea e atât de simplu pentru cel care sare la bătaie să simtă că a fost îndreptățit să o facă: „N-ar fi trebuit să mă provoci!”, „Știi cum fac!”, „A fost vina ta, ai meritat-o, ai căutat-o cu lumânarea!”

Leo Andersson are doisprezece ani și n-a avut niciodată o prietenă. Când o fată cu doi ani mai mare se apropie de dulapul lui, la școală, simte o exaltare pe care nicicând nu o va mai trăi la fel de puternic ca atunci.

— Te-am văzut la plajă când te-ai pus cu William Lyt. Curajosule! spune ea zâmbind.

Leo e nevoit să se țină de ușa dulapului după ce pleacă fata. La prânz, se așază la masă cu el. După ore, îl așteaptă și-l întreabă dacă nu vrea să o ducă acasă.

De obicei, Leo e luat de la școală de unul

dintre părinți cu mașina, ca să aibă timp să ajungă la antrenamentul de hochei. Dar, în ultimul timp, părinții sunt fiecare în lumea lui, iar Leo oricum n-are de gând să mai joace hochei din toamna asta încolo. Vrea să facă altceva, încă nu știe ce, dar, când fata se uită în ochii lui, își zice: „Vreau să fiu unul pe care ea să-l creadă curajos”. Așa că le trimite un mesaj părinților că se duce acasă la un amic, știind că oricum vor fi ușurați că nu e nevoie să vină să-l ia.

Leo și fata o iau prin tunelul care leagă școala de cartierul de case de dincolo de șoseaua principală. Trage adânc aer în piept și îndrăznește să o ia de mână. Tunelul e întunecos, fata își trage repede degetele și o ia la fugă. Leo se uită mirat după ea, îi aude bascheții răpăind ușor pe asfalt. Apoi se aud alte zgomote, alți pantofi în întuneric, și Leo vede siluete venind din ambele capete ale tunelului. Unul dintre ei e fratele mai mare al fetei. Iar Leo n-a văzut tricoul ei roșu de sub geacă.

Prefectura a făcut tunelul acum mulți ani, după multe presiuni din partea părinților, astfel

încât copiii să nu fie nevoiți să traverseze șoseaua cu trafic greu. Tunelul trebuia să-i protejeze pe copii. Dar acum devine o capcană.

* * *

Când Mira ajunge la Maya, fata se preface că totul e în regulă. A început să se priceapă la asta. Îi spune Mirei că și-a scrântit piciorul când a făcut jogging cu Ana, iar Mira se bucură. Se bucură, da, pentru că un picior scrântit e ceva atât de normal. Ceva normal în viața unei adolescente obișnuite, de șaisprezece ani.

— Vrei să facem ceva? Putem să mergem până-n Hed, la o cafea! îi propune Mira, cu experiența mamei de adolescentă, obișnuită să fie refuzată.

Dar inima îi tresare când aude răspunsul șocant al fiicei:

— OK.

Beau cafea. Discută. Ba chiar și râd, ca și cum totul e ca de obicei. Bineînțeles, Mira e cea care strică atmosfera, căci nu se poate abține să întrebe:

— Cum merge... consilierea? Sau, mă rog, cum e la... psiholog? Nu știu diferența, însă... știu că nu vrei să vorbești cu mine și cu taică-tu despre asta, dar voiam să-ți spun că... poți, dacă vrei.

Maya învârte lingurița în cafea. În sensul acelor de ceasornic și invers.

— E OK, mamă. Mă simt bine.

Mira vrea atât de mult să o creadă. Încearcă să-și stăpânească sentimentele când spune:

— Am vorbit cu taică-tu. O să-mi iau mai puține ore de lucru, o să stau acasă mai mult...

— De ce? izbucnește Maya.

Mira e derutată.

— Credeam c-o să te bucuri! Dacă stau acasă mai mult...

— De ce să mă bucur? întrebă Maya.

Mira se foiește, stingherită.

— N-am fost o mamă bună, iubito! Am fost atât de concentrată pe carieră. Ar fi trebuit să stau mai mult cu tine și cu Leo. Iar acum taică-tu trebuie să se ocupe doar de club o vreme și-atunci...

— Tata se ocupă mereu doar de club! o întrerupe Maya.

Mira clipește des.

— Nu vreau să-ți amintești de mine ca de o mamă absentă. Mai ales acum. Vreau să simți că ai o mamă... obișnuită.

Maya dă drumul linguriței. Se întinde peste masă.

— Termină, mamă! Sunt al dracu' de mândră de cariera ta, sper că știi! Toată lumea are mame obișnuite, eu am un model. Toate celelalte mame trebuie să le spună copiilor că pot ajunge ce vor ei când vor fi mari, dar tu n-ai nevoie să ne spui, ne arăți în fiecare zi.

— Iubito, nu... începe Mira, dar glasul i se frânge.

Maya îi șterge lacrimile și-i șoptește:

— Mamă, tu m-ai învățat că nu trebuie să am un vis. Ci un țel.

* * *

Poate că William Lyt nu vrea să facă rău nimănui. Există un anumit tip de oameni cărora le face plăcere să-i rănească pe alții, dar William

nu e neapărat dintre aceia. Într-o zi, se va gândi singur la asta, poate – cum ajungem cei care suntem. Sau poate că o să fie unul dintre aceia care trec prin viață căutând constant scuze pentru a folosi violența: „N-ar fi trebuit să-l provoci!”, „Știi cum face!”, „Ai căutat-o cu lumânarea!”

Grupul lui îl urmează, dar nu necondiționat. Nu-l urmează din iubire sau admirație, așa cum îl urmau pe Kevin sau pe Benji. Pe Lyt îl urmează pentru că e puternic. Așa că trebuie să-i zdrobească pe toți cei care-l provoacă, fiindcă lipsa de respect e precum scânteile într-o pădure, vara – dacă nu stingi jăratecul, focul se întinde și ești împresurat de flăcări cât ai clipi.

Camarazii lui se opresc în capetele tunelului. William intră. Nu era musai ca totul să ia o întorsătură urâtă, căci William începe prin a spune:

— Azi nu te mai dai așa de tare, nu?

Dacă Leo s-ar fi arătat înfricoșat, lucrurile s-ar fi oprit acolo. Dacă băiatul ar fi avut suficientă minte să tremure și să cadă în genunchi, cerșindu-i milă lui William. Dar William nu vede

frica în ochii lui Leo, ci Leo o vede într-ai lui William. Așa că băiatul spune disprețuitor:

— Da' tu cât de tare ești, Willi, mititelule? Nici cu Benji n-ai curaj să te pui! O să joci cu pampersul pe tine meciul Hed-Björnstad sau cum?

Poate că Leo nu știe nici el de ce a zis asta. Sau poate că nu-i pasă. Fata i-a tras țeapă și Leo o să simtă întotdeauna o furie neagră în stomac când își va aminti cum a fugit de el acolo, în tunel, și cum a înțeles că au plănuit asta și cât trebuie să fi râs de el. Sau poate că e ceva ce are de-a face cu violența, cu adrenalina, cu frecvențele alternative ale inimii anumitor oameni.

Leo scoate ceva din buzunar și îl aruncă la picioarele lui William Lyt. E o brichetă. William se repede la băiat pe dată. Pumnul lui nimereste fața lui Leo ca un butuc greu. Leo se prăbușește și se rostogolește rămânând în patru labe, ca să nu-i intre sângele în ochi. Știe că nu-l poate învinge pe William. Dar există mai multe feluri de a evita înfrângerea. Vede că William are

lacrimi de furie în ochi când își ia avânt să lovească. Leo are prezența de spirit să se ferească, iar în clipa următoare întinde brusc piciorul și îl lovește pe William, cu toată forța, între picioare. Apoi se ridică și continuă să-i care pumni cât de tare poate.

Poate că ar fi fost de ajuns, dacă era mai înalt și mai greu, iar William mai scund și mai ușor. Dar loviturile lui Leo sunt slabe și jumătate dintre ele nimeresc în gol. William abia dacă se clatină. Camarazii din capetele tunelului sunt îngrijorați. Degetele lui William se înfig în tricoul lui Leo ca o gheară. Îl pocnește pe băiat peste nas. Leo cade la pământ, orbit de sânge. Și apoi? Sfinte Dumnezeule!

•

Apoi William Lyt îl calcă în picioare în neștire.

* * *

Cântecul mamei

M-ai întrebat: „Sunt o mamă

bună?”

*Răspunsul e mereu același, nu-l
mai căuta!*

*Ar trebui să-l știi deja, nu să-
ncerci a-l afla:*

*Tu, mamă, ești forța mea
interioară,*

*Ești tot ce-aș fi putut fi de prima
oară!*

*M-ai învățat valoarea lui „Iartă-
mă!” de curând,*

*N-ai dat nicicând înapoi, decât
ca să-ți iei avânt.*

*M-ai învățat umilința lacrimilor,
dar nu m-ai lăsat*

*Iertare să le cer că un loc pe
lume am ocupat.*

*Nu m-ai îmbrăcat în haine
fragile, ci în armură de oțel.*

*M-ai învățat că fiicele nu trebuie
să aibă un vis, ci un țel.*

** * **

Băieții de la capetele tunelului așteaptă în tăcere. Unii dintre ei poate că ar vrea să intervină, să strige că ajunge, că puștiul are doar doisprezece ani, ce naiba! Dar e ușor să devii insensibil. Poți să vezi lucruri întâmplându-se sub ochii tăi, fără efect mai mare decât dacă ai vedea același lucru într-un film. Poate că s-au speriat, se gândesc „bine că nu sunt eu”, sau poate sunt șocați și paralizați de frică.

•

Ar fi putut William să-l omoare pe Leo acolo, în tunel? Nimeni nu știe. Căci cineva îl oprește.

* * *

Jeanette, profesoara, are multe mici obiceiuri proaste și face tot posibilul să le ascundă de elevi și colegi. Își trosnește încheieturile degetelor când e neliniștită – încă de pe vremea când era mică și juca în echipa de fete a Clubului de Hochei Hed. Mai târziu s-a apucat de box, apoi de arte marțiale. I-au rămas și din perioada aceea alte obiceiuri ciudate. Face întinderi când n-are stare, se încălzește dimineața, înainte să intre în

clasă, de parcă ar intra în ring pentru un meci. A fost o sportivă bună, foarte bună o vreme, și ar fi putut ajunge chiar cea mai bună. Preț de un an minunat a fost luptătoare de arte marțiale profesionistă, dar prea puțini știu asta în oraș, pentru că s-a accidentat și lucrurile au mers cum merg de obicei: ori ești cel mai bun, ori ești ca toți ceilalți. S-a întors la studii, a devenit profesoară, pasiunea din inimă i s-a stins, și-a pierdut reflexele necesare. Un antrenor i-a zis: „Jeanette, trebuie să vrei să ieși pe ring și să zdrobești visul unei alte fete, altfel n-ai ce să mai cauți aici!” Poate că e adevărat, deși Jeanette își dorește să nu fie așa. Poate că sportul chiar e atât de nemilos.

Nu-i este dor de presiunea și de cerințele uriașe, doar de adrenalină. Nimic nu poate înlocui, în viața obișnuită, acea teamă care îți dă aripi și pe care o simțea când era în ring, doar ea și fata din fața ei. Tu contra mea. Aici și acum.

Încearcă să găsească fervoarea în alte lucruri. O slujbă de profesoară, care adesea i se pare lipsită de sens, dar care îi oferă mici clipe

minunate când simte că toate orele de muncă și salariul umilitor au meritat. Când reușește să se facă înțeleasă. Poate chiar să salveze pe cineva. Nu există multe slujbe pe lume care să-ți dea șansa asta.

După-amiază, după ore, urcă pe scara îngustă care duce pe acoperișul școlii. Acolo, în spatele unei guri de ventilație a cantinei, are vedere asupra întregului Björnstad și poate fuma în voie o țigară, fără să o vadă nimeni. E cel mai rău nărav dintre toate.

De acolo, de sus, vede tunelul săpat sub șoseaua mare, ca să-i protejeze pe copii. Îl vede pe Leo intrând în tunel cu fata. Apoi pe fată ieșind în fugă. Îi vede pe William și pe camarazii lui intrând după Leo, pe ambele guri ale tunelului. Aruncă țigara și se repede în jos pe scară. E o școală mică, într-un oraș mic, dar o clădire poate fi nesfârșită când alergi cuprins de panică prin ea.

* * *

Mira și Maya ajung acasă. Când Maya se

duce în camera ei, Mira vede biletele de la concerte lipite pe pereți. Încă își amintește de primul, poate chiar mai bine decât fiica ei. Își amintește cum Maya și Ana au ținut biletele în buzunar săptămâni în șir. Și-au cumpărat pe ascuns farduri și s-au machiat mult prea strident. Și-au tăiat pantalonii scurți din blugi, făcându-i încă și mai scurți. Mira le-a lăsat în fața sălii de spectacol și le-a pus să promită că vin DIRECT acasă după. Iar ele au promis și au râs. Erau doar copii, dar Mira a știut că le-a pierdut deja puțin, atunci și acolo. Au fugit de mână spre scenă, împreună cu sute de alte fete țipând entuziasmate. Acel prim gust al libertății n-ai cum să i-l iei cuiva. Muzica le-a schimbat pe Maya și pe Ana. Chiar dacă apoi au preferat stiluri complet diferite și n-au făcut decât să se certe încontinuu că una ascultă doar „coloane sonore pentru drogați”, iar cealaltă „unț-bumț”, au avut mereu asta în comun – faptul că muzica a salvat în ele ceva ce altfel s-ar fi pierdut – fantezia, forța, o scânteie în piepturile lor care le-a amintit mereu: „Nu-i lăsa pe nemernici să-ți

spună ce trebuie să devii! Mergi pe drumul tău, dansează aiuristic, cântă tare și fii cea mai bună!”

Acum Maya cea de șaisprezece ani își sărută mama pe obraz și intră în camera ei. Mama stă în bucătărie și se gândește la toate știrile din ultimii ani despre fete călcate în picioare sau strivite la concerte, despre teroriști care intră în arene și săli de spectacole cu bombe. Dacă ar fi știut atunci, înainte de primul lor spectacol, le-ar mai fi dat voie? Nici moartă! Cum să mai ai curaj să-i lași oriunde vreodată, când știi că toată lumea vrea să le facă rău copiilor tăi?

* * *

Jeanette se va întreba întotdeauna ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi reușit să ajungă un pic mai devreme. Ar fi dat William înapoi mai ușor? Ar fi urât Leo mai puțin? Băieții care păzeau capetele tunelului ar fi recunoscut în sinea lor că lucrurile au mers prea departe?

Dă la o parte, dintr-o smucitură, trupul masiv al lui William. Jucătorul are noroc. O recunoaște

suficient de repede, cât să nu încerce să o lovească și pe ea. Privirea lui Jeanette e sălbatică – nu de profesoară, de luptătoare. William icnește și spune, fără să se uite la Leo:

— El a început! M-a provocat!

Jeanette se va rușina toată viața de ce face în clipa aceea. N-are nicio scuză. Dar tot ce i s-a întâmplat în primăvară unei fete din școala ei, violul, tăcerea și ticăloșia de care unii din oraș au dat dovadă au umplut-o de rușine și mânie. Nu e singura, tot orașul e mânios. Vede același lucru și în William Lyt, doar că el e furios pe alte lucruri decât ea. Oamenii își varsă arareori mânia pe cei care o merită, de obicei și-o varsă pe cei apropiați.

— Ce-ai zis? întrebă Jeanette printre dinți.

— M-a provocat! repetă William Lyt.

Lovitura îl nimerește pe William atât de tare peste genunchi, încât se prăbușește ca împușcat. Echilibrul profesoarei însă e perfect – când Lyt cade, Jeanette e deja cu ambele picioare înapoi bine înfipte în pământ, relaxată de parcă tocmai a fluierat.

Dar, când își dă seama ce a făcut, plămâni i se încordează. Antrenorul ei de arte marțiale obișnuia să-i spună: „Nu-ți pierde controlul! Nu lăsa sentimentele la volan, Jeanette! Pentru că atunci o să faci prostii!”

* * *

Mira plânge neconsolată în hol, cu fața înfundată în tricou, ca să n-o audă fiică-sa. Dincolo de ușă, întinsă pe pat, sub pereții plini de bilete la concerte, Maya plânge ascunsă sub pătură, ca să n-o audă maică-sa. E ușurată că-i atât de simplu să-și păcălească părinții. Că vor atât de mult ca Maya să fie fericită, încât au încredere în ea și când minte.

Maya știe că părinții ei au nevoie să-și recapete controlul asupra propriilor vieți, fiecare în felul său. Să-și ia înapoi ceea ce Kevin le-a răpit și lor. Mama trebuie să simtă din nou că e de ajuns, iar tata trebuie să-și salveze clubul de hochei. Trebuie să simtă din nou că pot reuși în ceva. Să se ridice, să contraatace, să câștige. Să nu le fie frică de întuneric, pentru că atunci nu

mai pot supraviețui împreună. Maya îi aude certându-se, chiar și când o fac fără cuvinte. Vede pahare de vin singure în bucătărie – erau întotdeauna două, acum sunt doar câte unul. Știe că tata vine acasă tot mai târziu. Îl vede oprindu-se în fața ușii și șovăind tot mai mult înainte să intre. Vede plicuri cu invitații la conferințe despre care mama nu întreabă niciodată dacă e în regulă să se ducă. Maya știe că, dacă părinții se vor despărți, îi vor spune că n-a fost vina ei. Dar știe că vor minți spunând asta.

•

Pe ea a frânt-o Kevin. Dar ei s-au stricat.

* * *

William Lyt se ridică șchiopătând.

— Norocul tău că nu dau în femei... geme el.

— Nici nu te-aș sfătui să-ncerci! răspunde Jeanette, deși vocea rațiunii îi urlă în creier: „GURA JEANETTE!”

— O să te raportezi, fir... începe Lyt, dar Jeanette i-o taie imediat:

— Și ce-o să spui?

E o idioată, o știe prea bine, dar e o femeie furioasă, într-un oraș furios și regulile obișnuite nu par să se mai aplice pe aici de la o vreme. Băieții de la capetele tunelului dau înapoi. Nu știu să se bată, doar să hărțuiască, sunt duri doar când sunt într-o situație care îi avantajează. William e altfel, Jeanette a înțeles, are ceva în el care îl face mult mai rău decât sunt camarazii lui. Lyt scuipă, dar nu mai zice nimic. Se întoarce și pleacă, poate temându-se că l-a omorât pe Leo, poate negându-și vina, în sinea lui, și căutând scuze: „N-ar fi trebuit să mă provoace! Știa ce-o să se-ntâmples!”

După ce au plecat toți, Jeanette se apleacă peste Leo. Chipul îi e plin de sânge, dar răsuflă normal și, spre mirarea lui Jeanette, ochii îi sunt deschiși. Calmi și alerți. William l-a călcat în picioare și l-a snopit în bătaie, dar ceva trebuie să-l fi reținut, căci fața lui Leo nu e zdrobită. Nu are nicio fractură, deși trupul îi e plin de vânătăi. Dar vânătăile pot fi ascunse, ca și urmele zgârieturilor de pe brațe. Iar cucuiele de deasupra ochilor și nasul nu arată atât de rău

încât Leo să n-o poată minți pe maică-sa că a încasat o minge în cap la ora de educație fizică.

— Nu trebuia să faci asta, îi spune băiatul profesoarei.

— Nu, recunoaște ea.

Mai întâi crede că Leo spune asta din considerație pentru ea, dar băiatul vrea să spună cu totul altceva.

— Nu te uiți la documentare despre natură, nu? Animalele sălbatice sunt mai periculoase când sunt rănite, gâlgâie Leo, înghițindu-și sângele.

De îndată ce ploaia de lovituri s-a oprit, băiatul a început să se gândească la răzbunare. Și-a dat seama că William l-a călcat dinadins pe coapse, și nu pe genunchi, l-a lovit în părțile moi ale corpului, în loc să-i scoată dinții. I-a făcut vânătăi pe umeri, în loc să-i rupă brațele. Dar Leo nu o ia drept milă din partea lui, ci drept slăbiciune. Are de gând să se răzbune.

Când Leo reușește să se ridice în picioare, Jeanette se simte datoare să zică:

— Trebuie să spunem ce s-a întâmplat...

Leo dă din cap că nu.

— M-am împiedicat. William a vrut să mă ajute să mă ridic. Dacă zici altceva, o să depun mărturie c-ai bătut un elev.

Profesoara ar trebui să protesteze și, mai târziu, va fi simplu să o judece lumea că n-a făcut-o. Dar, în pădurea asta, înveți să-ți ții fleanca, și la bine, și la rău. Știe cine e sora lui Leo, știe motivele pentru care băiatul e furios. Dacă raportează ce s-a întâmplat, la școală sau la poliție, Leo nu va mai avea niciodată încredere în ea. Așa că-i spune:

— Hai să batem palma pe-o chestie! Nu spun nimănui ce s-a petrecut aici, dar vii sus, la canisa lui Adri Ovich. Știi unde e?

Băiatul dă din cap că da, își șterge sângele de la nas cu mâneca bluzei și întreabă supus:

— De ce?

— Am un club de arte marțiale acolo.

— Vrei să mă-nveți să mă bat?

— Vreau să te-nvăț să *nu* te bați.

— Nu vreau să fiu nesimțit, dar nici tu nu prea te descurci la capitolul să *nu* te bați, spune

Leo.

Jeanette zâmbește rușinată. Leo se îndepărtează încet, șchiopătând de durere. Când încearcă să-l ajute, o respinge. Nu agresiv, dar nici ca și cum mai e loc de negociere. Leo înțelege ce încearcă să facă profesoara. Încearcă să-l salveze.

•

Nu va reuși.

26.

AL CUI ORAȘ O SĂ FIE?

Încerci să fii un părinte bun, în toate modurile posibile, dar nu știi niciodată cum. Nu e o sarcină dificilă. E imposibilă, pur și simplu. Peter se oprește în fața ușii Mayei, cu bețele de tobe în mână. Era fetița lui până nu demult, era datoria lui să o apere, iar acum nici nu se mai poate uita în ochii ei, fiindcă se simte atât de vinovat.

Când era mică, obișnuiau să doarmă împreună într-un pat mult prea îngust, în acele nopți în care simțea că sunt ultimii doi oameni de pe lume. Fetița dormea cuibărită lângă gâtul lui, iar el abia îndrăznește să respire. Inima ei bătea iute ca a unui iepuraș, iar a lui încerca să-i țină isonul. Era atât de fericit, încât îl cuprindea spaima. Se simțea atât de împlinit, încât nu se putea gândi decât la

cioburile în care s-ar putea sparge din nou viața lui. Copiii ne fac vulnerabili. Asta e problema cu visul împlinit: ajungi în vârful muntelui doar ca să constăți că ți-e frică de înălțimi.

Și acum are șaisprezece ani. Tatăl se oprește în fața ușii, prea laș să poată bate. Îi zicea „Cotorăș” când era mică. Nu i-a plăcut niciodată hocheiul, așa că, atunci când s-a îndrăgostit de chitară, Peter a învățat să cânte la tobe, doar ca să poată cânta cu ea în garaj. De-a lungul anilor, au cântat tot mai puțin împreună. Era mereu atât de ocupat, firește. Slujba, casă, viața. A început să spună „mâine” tot mai des. Când fata venea la el cu bețele de tobe, o întreba: „Ți-ai făcut lecțiile?”

Dar acum el ține bețele în mână. Bate timid la ușa Mayei. Ca și cum speră ca fata să nu audă.

— Mmm? mormăie ea.

— Mă gândeam dacă... ai chitara acasă? Vrei să... cântăm un pic, în garaj?

Maya deschide ușa. Compasiunea ei îi frânge inima.

— Învăț, tată. Mâine, poate?

Peter dă din cap.

— Absolut. Absolut, Cotorăș. Măine...

Maya îl sărută pe obraz și închide ușa. Abia dacă s-a uitat în ochii ei. Încearcă să-i fie din nou tată, dar nu știe cum. N-a știut niciodată.

* * *

Seara, membrii familiei Andersson sunt cât de departe pot fi niște oameni care locuiesc în aceeași casă micuță. Întinsă pe pat, Maya ascultă muzică în căști, cu volumul dat la maximum. Mira e în bucătărie, cu e-mailurile ei. Încuiat în baie, Peter se uită fix la ecranul telefonului.

Leo își ascunde vânătăile de pe corp sub un costum de trening gros și spune că acelea de pe față sunt din cauza unei mingi încasate la ora de sport. Poate că îl cred. Sau poate că doar vor să-l creadă. Fiecare e prizonierul propriei angoase în seara asta, așa că nimeni nu aude când Leo deschide fereastra și se strecoară afară.

* * *

Peter îl sună pe Richard Theo. Politicianul îi

răspunde la al treilea semnal:

— Da!

Peter înhite în sec, gura îi e uscată și tot ce pare să-i alunece pe gât în jos e propria-i mândrie.

— Voiam să te-ntreb o chestie legată de... înțelegerea noastră, spune el.

Vorbește șoptit, din baie, căci nu vrea să-l audă familia.

— Ce înțelegere? întreabă politicianul, mai înțelept decât cei care cred că pot discuta la telefon așa ceva.

Peter trage adânc aer în piept.

— S-ar putea să fie... greu să găsesc tâmplari în Björnstad. Pe vremea asta...

E modul lui de a-i spune politicianului să nu-l oblige să desființeze locurile în picioare din tribună. Să nu-l oblige să înfrunte Gașca. Nu chiar acum. Dar politicianul răspunde:

— Nu știi despre ce vorbești. Dar... *Dacă* noi doi am avut vreo înțelegere, m-aș fi așteptat să-ți ții promisiunea. Fără excepție. Așa se face între prieteni.

— Îmi ceri ceva... periculos. Știi bine că, pe-
aici, politicienii își iau topoare în capota
mașinii... Și eu... eu am familie.

— Nu-ți cer nimic. Dar ești hocheist și nu
credeam că oamenii de sport apără huliganii
violenți, răspunde disprețuitor Richard Theo.

Peter rămâne cu telefonul la ureche mult după
ce politicianul a închis. Vede încă înaintea
ochilor anunțul mortuar cu numele lui și închide
ochii. Își va salva clubul, dar la ce pericole își
expune familia? O să-i dea orașului ăsta o
echipă de hochei, dar... al cui oraș o să fie?

* * *

Se spune că „fisurile mici scufundă corăbiile
mari”. Uneori nu îndeajuns de repede, după unii.
Richard Theo sună la Londra. Apoi sosește un e-
mail de la noii proprietari ai fabricii către
directorul tehnic al Clubului de Hochei
Björnstad. Conținutul e-mailului e simplu: ca să
sponsorizeze clubul, noii proprietari ai fabricii
solicită garanții că Peter Andersson chiar „are de
gând să-și țină promisiunea de a adapta mai bine

tribuna pentru confortul familiilor, desființând locurile în picioare”. Nu scrie nimic despre „Gașca” sau „huliganii”. E-mailul nu ajunge însă la Peter, din cauza unei simple erori – expeditorul a scris numele de familie din adresa de e-mail cu un singur „s” în loc de doi.

Mai târziu, orice întrebare nu va face decât să deruteze pe toată lumea. Peter va spune că n-a primit e-mailul, sponsorul va spune că s-a negociat printr-un „intermediar” și, cu cât va fi mai greu de obținut răspunsuri directe despre cum s-au petrecut cu adevărat lucrurile, cu atât oamenii vor fi mai convinși că toți cei implicați ascund ceva.

Cum anume ajunge o copie a aceluși e-mail în ziarul local nu-i nevoie să explice nimeni, firește. Reportera face trimitere la „o sursă de încredere”. Când se răspândește știrea, nu mai contează cine e sursa.

În cele din urmă, nimeni nu poate dovedi a cui a fost ideea să se desființeze locurile în picioare.

Membrii Găştii se îmbrăţişează când se întâlnesc și se despart, cu pumnii strânși unul pe spatele celuilalt. Pentru unii, asta e semn de agresivitate. Dar nu pentru cei din Gașca.

Teemu Rinnius încă locuiește cu maică-sa. Anchetele poliției spun că e din cauză că nu-și poate lua o locuință proprie din banii făcuți la negru, cu care se întreține, iar Teemu îi lasă să creadă asta. Adevărul e că nu-și poate lăsa mama singură. Cineva trebuie să facă socotelile în casa aia. Se fac multe glume pe seama fraților Rinnius și a ocupației lor, de pildă „Ce-i un triatlon pentru frații Rinnius? Se duc pe jos la scădat și se întorc acasă pe biciclete!” sau „Frații Rinnius merg cu mașina. Cine conduce? Poliția!”. Când Vidar a ajuns portar în echipa de copii a clubului, cineva a glumit în tribună: „Păi cum dracu’ să nu dea un portar bun familia aia, că nu le scapă nimic!” Gluma a fost spusă o singură dată. Și, zică lumea ce-o zice despre frații Rinnius, dar matematica era materia la care erau cei mai buni la școală. Toată viața au calculat: câte pastile au

rămas în cutia din dulăpiorul de la baie, câte ore a dormit mama? Când Vidar a fost prins și închis, responsabilitatea a rămas doar în seama lui Teemu. Responsabilitate cu atât mai mare, cu cât mama voia să doarmă mai mult și mai adânc de când băiatul ei cel mic a fost dus la clinica aceea. Vidar a fost întotdeauna „copilașul” ei iubit, indiferent câte prostii a făcut.

Teemu e așezat la masa din bucătăria mamei. Femeia zdrăngănește oale și tigăi, iar el nu e deloc obișnuit cu zgomotul ăsta. Mama râde tare și a trecut mult timp de când n-a mai făcut asta. Când Teemu i-a spus că Vidar va fi eliberat înainte de termen, a făcut curat în toată casa de fericire. A doua zi dimineață e prima dată în ani de zile când Teemu numără la fel de multe pastile în cutie două zile la rând.

— *My baby, my baby*^[4], cântă mama fericită lângă aragaz.

Nu l-a întrebat de ce îi dau drumul lui Vidar sau cine a aranjat asta. Neliniștea asta îl roade doar pe Teemu. Își spune că vrea și el aceleași

lucruri ca orice om obișnuit: să-și vadă frățiorul acasă, să-și facă mama fericită, să trăiască o viață simplă. Dar nu e adevărat, pentru că trebuie să-i și protejeze, a fost dintotdeauna responsabilitatea și obsesia lui.

— *My baby, my baby, coming home to mamma!*^[5] îngână mama.

Teemu își pierde șirul gândurilor. Gașca n-a fost niciodată atât de coordonată și organizată militărește pe cât crede lumea. Toată lumea răspunde „Care gașcă?” sau „Teemu... și mai cum?” la întrebările străinilor, dar nu e întotdeauna o minciună. Teemu nu e un dictator, gecile negre sunt, de fapt, un grup de prieteni pe care îi leagă două iubiri simple – pentru hochei și a unuia pentru celălalt. Politicienii, ștabii din consiliul de conducere a clubului și jurnaliștii spun atâtea prostii despre „huligani” când le convine, dar nemernicii ăia lacomi nu iubesc nici clubul, nici orașul, așa cum le iubește Gașca.

Cei mai buni prieteni ai lui Teemu, Păianjenul și Tâmplarul sunt în stare să se bată ca două

animale sălbatice. Dar niciodată cu oameni nevinovați. Acum câțiva ani, când cea mai rea furtună din o sută de ani a măturat pădurea, ei doi au mers din casă în casă, au dat la o parte copacii doborâți și au reparat acoperișuri și ferestre, fără să ceară un ban. Unde erau atunci jurnaliștii și simandicoșii din consiliul de conducere? În rapoartele poliției, Păianjenul și Tâmplarul sunt identificați drept „huligani”, dar nici până în ziua de azi nu trec pe lângă casele acelea fără să fie invitați la cafea. Teemu nu s-a născut ieri, știe că băieții lui n-au inimă de aur. Dar au onoare. În felul lor.

Păianjenul a fost hărțuit când era mic pentru că nu voia să facă duș după ora de sport. Câțiva băieți din clasă au tras concluzia că era homosexual, l-au aruncat în duș și l-au bătut măr cu prosoapele făcute sul. „Poponar” era cea mai mare insultă pe care o știau, cea mai mare slăbiciune de care un băiat putea da dovadă. Așa că Păianjenul urăște două lucruri pe lume: homosexualii și hărțuitorii.

După un meci în deplasare, acum șase, șapte

ani, Gașca a fost oprită de poliție. Vidar, fratele mai mic al lui Teemu, care avea atunci doar doisprezece ani, era singur la un McDonald's și o gașcă de suporterii ai echipei adverse se îndrepta într-acolo. Când Păianjenul și-a dat seama, s-a smuls din mâinile polițiștilor. Câini, cai și o echipă de intervenție nu l-au putut opri. El și Vidar au ținut la respect zece adversari în McDonald's preț de douăzeci de minute. Păianjenul a băgat patru persoane în spital, iar Vidar, băiatul de numai doisprezece ani, a rupt un scaun și a folosit picioarele pe post de armă. Un războinic încă de atunci.

Tâmplarul e altfel. Vine dintr-o familie obișnuită, locuiește la marginea Colinei, lucrează la firma lui taică-su. Dar are aceeași plămădă ca și Păianjenul. Când era adolescent, verișoara lui a fost violată de o brută undeva, în vacanță în străinătate. Când a auzit Teemu, a furat o mașină și a gonit toată noaptea. A ajuns la aeroport la timp să-l oprească pe Tâmplarul, care era gata să se suie într-un avion, să se ducă acolo și să se bată cu o țară întregă. A plâns de furie în brațele

lui Teemu, cu pumnii strânși pe spatele lui.

Tâmplarul are o iubită acum, cu o slujbă bună, la Agenția Locală pentru Locuințe și tocmai au devenit părinții unei fetițe. Tâmplarul l-a convins pe Teemu astă-primăvară că Gașca trebuie să fie de partea Mayei Andersson și nu a lui Kevin Erdahl. „Mi se rupe dacă ajungem în ultima divizie, tot în tribună o să fiu, dar eu unul nu-i iau apărarea unui violator!” a zis el. Gașca a luat atunci o decizie și acum suportă consecințele.

Au votat ca Peter Andersson să rămână în club și acum aud că șobolanul ăla a adus sponsori noi care vor să desființeze locurile în picioare. Telefonul lui Teemu sună fără oprire. Băieții vor război.

— Da' de ce să nu stea copilașul meu acasă la mama lui! repetă mama, aducându-l brusc pe Teemu cu picioarele pe pământ din gândurile lui.

— Ce? murmură Teemu.

Mama aruncă pe masă un plic de la Agenția Locală pentru Locuințe.

— Scrie că Vidar a primit apartament! La ce

bun, când o are pe *mama* lui?

•

Abia atunci piesele de puzzle se așază la locul lor în mintea lui Teemu.

* * *

Când bărbatul în costum iese din prefectură și deschide portiera mașinii, lângă el apare brusc o siluetă. Richard Theo se sperie, dar nu se miră. Își vine repede în fire și întreabă:

— Cine ești?

Teemu Rinnius face doi pași în față atunci. Nu cât să-l atingă, dar suficient de aproape cât să-și simtă unul altuia răsuflarea și să-l cuprindă frica pe politician. Frica nu ne cruță pe ăștia care nu știm să ne batem, nu contează dacă avem bani, putere sau dacă știm că un tribunal ne-ar da dreptate. Nimeni nu ne poate proteja într-o parcare întunecată, în acele secunde care îi sunt de ajuns unuia ca Teemu să ne facă pilaf. Știm asta. O știe și el. Așa că spune:

— Știi cine sunt. Vidar, fratele meu, a fost internat într-o clinică, dar va fi eliberat pe nepusă

masă. N-am priceput eu de ce, dar am auzit că noua antrenoare a lui Björnstad îl vrea în echipă. Niciun club de hochei nu l-a putut scoate pe frate-miu din clinică până acum. Dar pesemne că un politician a reușit?

Lui Richard Theo îi crește pulsul, dar reușește să pară calm:

— Din păcate, nu știu despre ce vorbești.

Teemu îl privește înnegurat, dar, în cele din urmă, face un pas înapoi, îl lasă pe politician să respire. Ridică însă un deget, ca pentru a-l preveni pe Theo că nu e singurul din Björnstad care se pricepe să adune informații:

— Mama a primit o scrisoare de la Agenția Locală pentru Locuințe. Frate-miu a primit un apartament. Am vrut să vedem cine a făcut cererea. Tu ești ăla.

Richard Theo încuviințează.

— E datoria mea să-i ajut pe locuitorii noștri. Pe toți...

Faptul că adresa de e-mail a lui Richard Theo apare în registrul Agenției putea fi o greșeală, de bună seamă. Sau, poate, tocmai pe asta s-a bazat,

că Teemu va găsi cererea prin prietenul lui, Tâmplarul, a cărei iubită lucrează la Agenția Locală pentru Locuințe.

Teemu spune printre dinți:

— Cu mine nu te joci! Ce vrei de la familia mea?

Richard Theo face pe prostul. Ceea ce e dovadă de curaj.

— Eu nu sunt dintr-aceia care le cer oamenilor chestii. Mai ales celor din... Gașca sau cum vă zice.

— Care gașcă? Întreabă Teemu.

Un mușchi al feței nu i se încordează când spune asta, căci Teemu și-a exersat falsa indiferență ani de zile. Politicianul e impresionat. Ridică mâinile împăciuitor și spune:

— Bine, recunosc. Știu cine ești. Și cred că noi doi putem fi prieteni, Teemu.

— De ce?

— Pentru că ne asemănăm. Nu facem întotdeauna ce s-ar cuveni, ci ceea ce *trebuie* să facem. Pe mine mă tot descriu în presă drept periculos și rău intenționat, doar pentru că nu

respect regulile inventate de elita puterii pentru a împiedica oameni ca noi. Sunt sigur că și tu pățești la fel.

Teemu scui pă.

— Costumul tău costă mai mult decât un salariu obișnuit.

Richard pare că se gândește la cuvintele lui Teemu.

— Nu ești un om rău, Teemu. Ai grijă de prietenii tăi, de familie, îți dorești o viață mai bună pentru fratele tău, nu-i așa?

Teemu nici nu clipește.

— Treci la subiect!

— Ideea e că nu-mi fac iluzii despre ce este societatea. Și nici tu. Aparținem unor grupuri diferite, suntem oameni diferiți, dar ne apărăm interesele în același fel.

— Nu știi nimic despre mine, spune Teemu.

Atunci politicianul îndrăznește să zâmbească.

— Poate că nu. Dar m-am uitat la multe filme de groază când eram mic și știu că monstrul e mai înspăimântător întotdeauna fix înainte să se arate. Propria imaginație ne înspăimântă mai

mult decât ne putem da seama. Poate c-ai creat Gașca în același fel. Nu sunteți pe cât de mulți crede lumea, ci doar lăsați imaginația oamenilor să vă facă mai înfricoșători decât sunteți.

Sprâncenele lui Teemu coboară. Singurul gest pe care își dă voie să-l facă.

— Nu există nicio gașcă.

Politicianul întărește, sigur pe el:

— Nu, nu, firește că nu. Dar toată lumea are nevoie de prieteni, Teemu. Pentru că prietenii se ajută unii pe alții.

— Cu ce?

Vocea lui Richard Theo e blândă:

— Cu locurile în picioare.

* * *

Leo merge prin Björnstad fără să știe sigur încotro se îndreaptă. Cucuiele și vânătăile după bătaia din tunel îl fac să meargă anevoios, dar trebuie să se miște, trebuie să iasă în noapte și să-și demonstreze că nu-i e frică.

Pașii îl poartă mai întâi spre Colina, spre casa lui William Lyt. E ca un copil care s-a ars la

ochiul unui aragaz, dar nu se poate abține să-l atingă din nou. Dar toate casele sunt tăcute și cufundate în întuneric, așa că Leo o ia spre centru. În fața cârciumii câțiva bărbați fumează. Doi dintre ei sunt Păianjenul și Tâmplarul. Ascuns în umbră, Leo le imită poziția trupului. Își aprinde o țigară și încearcă să fumeze ca ei. Băiatul de doisprezece ani speră că, dacă arată ca ei, poate ajunge ca ei – unul cu care nu se pune nimeni.

* * *

Richard Theo nu dă vreun semn de satisfacție când spune „locurile în picioare”. Cu toate că vede că i-a captat pe loc atenția lui Teemu.

— Ce-i cu... locurile în picioare? întrebă Teemu, de parcă nu știe despre ce e vorba.

Richard Theo întârzie cu răspunsul:

— Se zice că noii sponsori vor să le scoată.

Masca lui Teemu se sparge atunci și ura țâșnește prin toate crăpăturile:

— Dacă Peter Andersson se *atinge* de locurile noastre, o să-i...

Se oprește brusc. Politicianul repetă

împăciuitor:

— După cum ziceam, nu vreau decât să-ți fiu prieten.

— De ce?

Politicianul trece, în sfârșit, la subiect:

— Pentru că astă-primăvară membrii clubului au votat dacă Peter Andersson să rămână director tehnic, iar tu ai avut grijă să câștigi. Eu sunt politician. Înțeleg valoarea unui om care îi poate determina pe alții să voteze cum zice el.

Teemu îl privește bănuitor:

— Și vrei să-l convingi pe Peter să nu se atingă de locurile în picioare?

Politicianul minte cu seninătate:

— Nu. Peter refuză să asculte de politicieni. De fapt, nu ascultă de nimeni. Vrea să aibă putere totală asupra clubului. Dar pot să vorbesc cu noii sponsori. Sunt oameni rezonabili, vor aprecia valoarea unui... grup de suporteri înfocați. Că asta sunteți, nu?

Teemu își mușcă gânditor obrazul.

— Și ce-o să se întâmple cu Peter?

— Eu nu știu nimic despre hochei, dar

bănuiesc că și directorii tehnici sunt concediați uneori, nu? Vântul își poate schimba direcția oricând.

— Pentru binele tău, sper ca vânturile alea să nu se întoarcă niciodată spre frate-miu, scrâșnește Teemu.

Richard Theo face o plecăciune politicoasă.

— Eu pot să-ți dau ce vrei: locurile voastre în tribună, clubul vostru și o echipă pentru Björnstad în care joacă băieții din Björnstad. Vrei să fim prieteni?

Teemu încuviințează încet. Politicianul se urcă în mașină.

— Atunci nu te mai rețin, Teemu, că înțeleg că ai treabă în Hed în seara asta.

Pleoapele lui Teemu tresar. Richard Theo e satisfăcut. Dacă vrei să obții ceva de la un om, trebuie să înțelegi ce îl motivează. Teemu e un protector. Când era copil, se bătea cu bărbați în toată firea ca să-și apere mama. În adolescență a pus pe picioare Gașca, pentru a-și proteja fratele mai mic. Dar asta nu e tot. E ușor să crezi că nici măcar nu-i place hocheiul și că e doar o scuză

pentru violență și un pretext pentru infracțiuni. Dar, dacă te uiți în ochii lui când vorbește despre club, o să vezi că orașul ăsta e căminul lui. Locurile alea din tribună sunt singurul loc unde nu-și face griji, unde nu se cocoșează sub responsabilitatea față de toți cei din jurul lui. Hocheiul e lumea lui imaginară, așa cum este și pentru un director tehnic, pentru un antrenor sau un jucător. Iar oamenii ca Teemu își vor proteja întotdeauna lumile în care sunt fericiți, cu cele mai înfiorătoare arme. Așa că se răstește:

— Adică? De ce să am treabă în Hed?

Richard Theo zâmbește.

— Credeam c-ai văzut videoclipul.

•

În secunda următoare telefonul lui Teemu vibrează. Un mesaj. Apoi încă unul. Și încă unul.

* * *

Leo e încă în umbră, pe cealaltă parte a străzii, când bărbații din fața Blăniei de Urs primesc atât de multe mesaje la rând, încât telefoanele sună ca păcănelele. Se uită cu toții la același filmuleț. Leo nu vede, dar aude despre ce

vorbesc. Unul dintre bărbați spune:

— Poponarii ăia sugători de pulă din Hed trebuie executați!

Un altul se uită la propriul telefon și spune:

— Mi-a dat mesaj Teemu. A văzut filmul. Zice s-adunăm băieții!

Lui Leo îi ia mai puțin de un minut să găsească filmul pe internet. Toată lumea din școală a început deja să-l distribuie. Pricepe ce urmează să se întâmple. O ia la goană spre pădure. Dacă se grăbește, poate ajunge în Hed înaintea Găștii.

•

Se lasă cu cafeală.

* * *

Teemu Rinnius merge spre canisă pe întuneric. Adri îl vede pe fereastră. N-are băutură cu el, vine singur.

— E acasă frate-tu? întrebă el.

Adri știe ce înseamnă privirea aceea.

— E pe acoperiș, răspunde ea.

Teemu zâmbește amuzat.

— Voiam să-l scot la o bere. Vii și tu?

Adri dă încet din cap că nu.

— Dacă pățește ceva, te omor.

Teemu se preface că nu înțelege.

— Ce să pățească de la o bere?

Adri ridică mâna spre bărbia lui Teemu.

— Lasă c-ai priceput tu!

Teemu zâmbește. Adri intră în casă. Știe ce urmează să se întâmple. Nu vrea să-l lase pe Benji să se bată, dar mai bine așa decât să-l vadă zăcând în pădure și murmurând chestii despre un știu ce „greșeală”. Verifică dacă cheia dulapului cu arme e sub pernă, apoi se culcă.

Sus, pe acoperișul magaziei, Benji fumează sub stele. Teemu se urcă pe scară și ițește capul peste marginea acoperișului.

— Ovich, mergi la o bere?

E ceva în modul în care o spune, ca un chicotit înăbușit.

— Ce? Acum? se miră Benji, dintr-odată mai treaz.

Teemu ridică telefonul și îi arată filmul care se răspândește pe internet.

— Cineva a dat foc unui tricou cu Björnstad în piața din Hed.

— Și ce treabă am eu? întrebă Benji.

Teemu deja coboară când îi răspunde, atât e de sigur că Benji o să-l urmeze:

— E ursul meu pe pieptul tricoului, Ovich. Și numele tău pe spate.

Vocea nu îi e mânioasă, ci aproape jucăușă. Benji coboară și se duce după el și, dacă i-ar fi văzut cineva, ar fi priceput de ce – pentru că Teemu îl înțelege, pentru că sunt la fel.

— Ce zici? zâmbește Benji.

— Ziceam să-ți dau o bere. Și-am auzit că au bere bună în Hed.

URĂ ȘI HAOS

Teemu și Benji trec pe lângă indicatorul cu numele orașului, calmi și siguri pe ei, fără nicio grabă. Se opresc în piața din Hed. Resturile tricoului de hochei ars zac pe jos. E întuneric, dar n-au nevoie să aprindă vreun foc ca să știe că de la toate ferestrele îi privesc perechi de ochi. Se plimbă în susul și în josul străzii principale din Hed, fiecare cu câte o sticlă de bere în mână. Goi până la brâu, cu tatuajele cu ursul ca niște facle în noapte, așteaptă până când sunt siguri că s-au dat telefoane, s-au trezit trupuri adormite și s-au pus drugii de fier în portbagaje. Apoi cei doi ies din Hed, la fel de calmi, merg vreo sută de metri în pădure, până ajung la un luminiș. Acolo îi așteaptă șase bărbați în gecii negre. Un sfert de oră mai târziu, vin cei din Hed, mai mult de

dublu ca număr, dar nu contează, căci nu toți cei douăzeci din Hed știu să se bată, iar Teemu are doar camarazi care știu. Păianjenul, Tâmplarul și cei mai buni băieți sunt cu el.

•

Și, mai ales, îl are pe Benji alături.

•

O încăierare într-o pădure întunecată nu e organizată sau coregrafiată. E doar ură și haos. Nu e loc de pași atent exersați sau mișcări elegante. Ține-te pe picioare, supraviețuiește și ai grijă să trântești la pământ cât mai mulți adversari, înainte să cazi tu însuși. Nu da niciodată înapoi. Nu există nici reguli, nici steaguri albe. Se poate întâmpla să omori pe cineva fără să vrei, să dai un pumn mai mult decât era nevoie sau să nimerești unde nu trebuie. Știi în ce te bagi când te duci acolo. Și ei la fel. E înfricoșător pentru toată lumea – dacă nu ți-e frică, înseamnă că nu te-ai bătut niciodată de la egal la egal. Trebuie să sapi adânc în tine și să găsești ceva îngrozitor, ceva necontrolabil – eul tău cel mai adevărat.

Violența e cel mai simplu și cel mai greu lucru de înțeles. Unii dintre noi sunt gata să se folosească de ea pentru putere, alții doar ca să se apere, unii tot timpul, alții deloc. Dar mai există și altfel de oameni, care nu seamănă cu niciunii, cei care pare că se bat fără niciun motiv. Poate că sunt mai aproape de animale decât noi, ceilalți. Sau poate că sunt mai oameni. Întreabă pe oricine care s-a uitat în asemenea ochi când se înnegurează și-o să-ți spună că suntem din specii diferite. Nimeni nu știe dacă acelor oameni le lipsește ceva ce ceilalți au sau invers. Dacă se stinge sau se aprinde ceva în ei când își încleștează pumnii.

Aproape toate bătăile se câștigă sau se pierd încă înainte de a începe. Creierul trebuie să funcționeze, inima să bată, înainte ca mâinile să facă același lucru. Și îți va fi frică, dacă nu de lovituri, atunci de a fi înfrânt, dacă nu de durere, atunci de umilință și rușine. Dacă nu de a fi rănit, atunci de a nu răni pe cineva. De aceea te umpli de adrenalină, mecanismul biologic de apărare al trupului: ghearele scoase, coarnele coborâte,

copitele ridicate, dinții dezveliți.

Prima lovitură? Nu e decisivă, nu spune nimic despre tine. Următoarele însă spun tot. Oricine poate lovi, de furie, de frică, sau din instinct pur. A pocni cu toată forța un adult în falcă e ca și cum ai trage un pumn într-un zid de cărămidă și, când auzi pârâitul oaselor care cedează sub pumnul tău, se întâmplă ceva. Când adversarul se apleacă, se clatină pe picioare, dându-se înapoi, când vezi frica în ochii lui și când, poate, îți întinde o mână și îți cere să-l cruți... ce faci? Lovești încă o dată? În același loc, dar mai tare? Dacă da, atunci ești altfel de om. Căci cei mai mulți nu pot face asta.

•

Niciunul dintre cei care te-au văzut lovind a doua oară în același loc nu vor mai vrea să se ia vreodată la bătaie cu tine.

•

Teemu și Benji sunt primii, unul alături de celălalt. În jurul lor trupuri cad grămadă. Primul care se repede la Benji pare să-l fi ales special pe băiat. O decizie proastă, căci bărbatul e mai înalt

și mai greu, dar asta n-are nicio importanță aici. Benji îi plasează prima lovitură, apoi îl ține ridicat cu o mână, ca să-l poată lovi încă o dată, în același loc, și mai tare.

Benji nu simte nimic când îi dă drumul și capul bărbatului cade pe pământ cu un pocnet sec, ca un rulou cu scorișoară scăpat în țărână de un copil. Înainte simțea ceva, adrenalina, exaltarea, uneori chiar și un soi de fericire. Dar s-a întâmplat ceva, a trecut de o anumită limită.

Se oprește brusc, în mijlocul unei mișcări. Apucă să-și spună că nu-i voie să faci asta. Nu în pădure, în întuneric, nu când ceilalți au arme. Cineva vine din spate cu un drug de fier și se pregătește să-i reteze genunchii, iar Benji realizează prea târziu că, poate, bărbatii din Hed vor pierde bătaia în seara asta, dar s-ar putea să câștige un meci de hochei.

•

Nu cunoaștem cu adevărat un om până nu-i aflăm cele mai mari frici. Benji aude urletul, înregistrează cât de tare răsună. Aude urletul înainte să simtă durerea. Așteaptă ca trupul să i

se prăbușească, genunchii să cedeze sub greutatea fierului. Se gândește că pierde nu doar meciul contra Hed, ci o întreagă carieră. După o viață petrecută în patinoar, fără vreo accidentare serioasă, genunchiul nu i se va reface niciodată complet, nicio șansă! Își dă seama că e ciudat că nu-i e frică. Nu e disperat. Nu-i pasă. Câte antrenamente, câte ore? I se rupe de jocul ăsta. Rămâne nemișcat, cu răsuflarea întretăiată la gândul că înseamnă atât de puțin. Dar e încă în picioare. Îi ia câteva secunde să priceapă că nu e rănit. Că drugul de fier nu l-a nimerit.

Cu colțul ochiului vede un băiat – n-are mai mult de doisprezece ani –, învârtind nebunește ceva. Bărbatul care a încercat să-l lovească pe Benji cu drugul e la pământ. Urletul *lui* l-a auzit Benji, nu pe-al său. Băiatul de doisprezece ani învârte o creangă groasă. Lacrimile i se rostogolesc pe obraji.

Benji îl recunoaște, e Leo Andersson, fratele mai mic al Mayei. Cineva îl lovește peste un ochi și Leo face câțiva pași înapoi, împleticindu-se. Iar Benji se surprinde gândind că asta nu-i

deloc în regulă. Nu se întoarce să lovească, la rându-i, ci îl ia pe Leo de un braț și o ia la fugă. Urcă povârnișul, intră în pădure, dispar după copaci. Aude urlete în spatele lui, știe că bărbații din Hed vor răspândi povestea despre cum a fugit Benji Ovich de bătaie. Lașul. Nu-i pasă. Leo se împotrivește la început, apoi aleargă alături de Benji, în întuneric.

•

În noaptea asta, Leo îl cunoaște cu adevărat pe Benji. Îi află temerile. Lui Benji nu-i e frică să se bată, nu-i e frică să fie lovit, nu-i e frică să moară. De un singur lucru îi e frică: să se întoarcă și să vadă un băiat de doisprezece ani încasând un pumn și să se simtă responsabil. Cel care se simte responsabil nu e niciodată liber.

•

Aleargă până ajung înapoi în Björnstad. Leo găfâie, dar nu se oprește decât când Benji o face. Îl doare un deget de la picior. Se gândește că i-o fi intrat vreo piatră în pantof, dar, când se uită, descoperă că nu mai are un pantof. L-a pierdut în încăierare și adrenalina l-a făcut să alerge tot

drumul desculț de un picior. Degetele îi sângerează.

— Sunt Leo And...

Răsuflarea lui Benji e liniștită, de parcă tocmai a tras un pui de somn după-amiaza, lângă o fereastră scăldată în soare.

— Ești fratele Mayei Andersson. Știu.

Tonul lui Leo se schimbă imediat:

— Să nu-mi ții vreo nenorocită de predică acum că n-ar trebui să mă bat fiindcă am...

Benji îl oprește imediat, ridicând o mână.

— Ești fratele ei. În afară de Maya, nimeni nu-i mai îndreptățit decât tine să vrea să-i tragă una în mutră cuiva.

Respirația lui Leo se mai liniștește. Încuviințează recunoscător:

— Am crezut... M-am ascuns în pădure. Voiam doar să mă uit cum vă bateți... da' tu nu l-ai văzut pe ăla venind cu drugul, era gata să...

Benji zâmbește.

— Dacă țintea la cap, nu era nicio chestie, că nu prea mai avea ce strica. Dar dacă avea de gând să-mi rupă rotulele, atunci îți rămân dator

cu multe mulțumiri că l-ai oprit. Cum e ochiul?

— E OK...

Benji îl bate pe umăr.

— Ești un băiat dur, Leo! Când o să crești, o să-ți dai seama că asta e și bine, și rău.

Leo scuipă. Repetă cuvintele pe care le-a auzit în față la Blană de Urs și-i place gustul lor:

— Poponarii sugători de pulă! Sugători de pulă! Poponari! William Lyt și futuții lui de prieteni și futuții lor de fani din Hed. Îi urăsc!

Benji clipește trist la fiecare cuvânt, dar nu cât să-l vadă Leo.

— E târziu. Ar trebui să mergi acasă.

— Mă-nveți să mă bat ca tine? Întreabă Leo admirativ.

— Nu, răspunde Benji.

— De ce?

Bărbia lui Benji cade în piept și i se pune un nod în gât. Vede că Leo e complet hipnotizat de puterea lui de a face rău altora și nu știe pe cine urăște mai mult pentru asta.

— Nu-i de tine, Leo, spune el încet.

Băiatul urlă atunci cu toată ființa:

— KEVIN A VIOLAT-O PE SORĂ-MEA!
CE RAHAT DE OM SUNT DACĂ NU...

Benji îl îmbrățișează pe băiat și-i șoptește la ureche:

— Am și eu surori și l-aș urî și eu pe ăla care le-ar face ce i-a făcut Kevin Mayei.

Leo scâncește deznădăjduit:

— Dacă Kevin îți viola sora, îl omorai...

Benji știe că Leo are dreptate. Așa că îi spune adevărul:

— Atunci tu nu fi ca mine! Pentru că, dacă ajungi ca mine, nu mai ai cum să fii altceva.

28.

DRACU' DE HOMO

A doua zi dimineață, Ana și Maya se opresc la o sută de metri de școală. Au început să facă asta zilnic. Un ritual de adunare a forțelor care le întărește, ca și cum și-ar pune o armură. Ana își drege glasul și spune foarte serioasă:

— OK... să ai diaree zilnic pentru tot restul vieții sau să fii *mereu* nevoită să mergi la toaletă cu ușa deschisă.

Maya râde cu gura până la urechi.

— Da' ce-ai de tot vorbești de rahat de la o vreme? Numai la asta te gândești?

— Răspunde la întrebare! o somează Ana.

— E o întrebare idioată! protestează Maya.

— *Tu* ești idioată! Zi! Diaree sau ușa la baie deschisă... deci deschisă *mereu*, da? Indiferent unde mergi la toaletă. Pentru tot restul vieții!

— Am ore! chicotește Maya.

Ana pufnește iritată:

— Băi, ce naiba, jucăm jocul ăsta de-o viață și tu tot nu pricepi regulile! Trebuie să răspunzi! Asta e, gen... *regula!*

Maya dă din cap îndărătnică, Ana o împinge, Maya râde și dă s-o împingă și ea, dar Ana se ferește agilă și Maya cade. Ana se suie pe ea, îi imobilizează mâinile și țipă:

— Răspunde sau îți stric machiajul!

— Diaree! DIAREE, la dracu'! strigă Maya, râzând.

Ana o ajută să se ridice. Se îmbrățișează.

— Te iubesc, zuzo! șoptește Maya.

— Noi contra lumii întregi! șoptește Ana.

După asta sunt gata pentru încă o zi.

* * *

Primii fiori sunt undeva între stomac și piept, ca zbaterea unui steag sfâșiat de furtună. Acele prime clipe când ne îndrăgostim, când cineva ne privește, în zilele de după primul sărut, când totul e încă micul nostru secret de nepătruns,

faptul că tu mă vrei. Momentele acelea ne fac vulnerabili și nimic nu-i mai periculos.

Înainte de ore, cineva a scris cu roșu pe dulapul lui Benji: „Fugi, Benji, fugi!” Căci au aflat ce a făcut azi-noapte. A fost invulnerabil atâta vreme în orașul ăsta, încât cea mai mică fisură în armura lui va fi exploatată fără milă de dușmani. A fugit de la o bătaie. A dezertat. Nu e ceea ce credeau că este. E un laș.

Îl urmăresc cu privirea când vine la școală, îi așteaptă reacția când citește cuvintele de pe dulap. Dar Benji parcă nu le vede. Și poate că de-asta nu sunt siguri că a înțeles. Așa că, după ce trece o întreagă zi de școală fără ca Benji să aibă bunul-simț să dea vreun semn de supărare sau rușine, cineva strigă „FUGI, BENJI! FUGI!” când băiatul trece pe lângă cantină. William Lyt și gașca lui stau la o masă, într-un colț. E imposibil să-și dea seama care dintre ei a strigat, dar Benji se întoarce și face exact ce i s-a spus.

Fuge. Direct spre ei. Cu toată viteza și pumnii strânși. Lumea se aruncă la o parte din calea lui, mese se răstoarnă, scaune zboară prin cantină.

Când Benji se oprește brusc la jumătate de metru de William Lyt, unul dintre amicii lui Lyt s-a băgat sub masă, alți doi stau, practic, unul pe genunchii celuilalt, iar un al patrulea face brusc un salt înapoi și nimerește cu capul în zid.

Dar William Lyt n-a mișcat un mușchi. Rămâne așezat, cu ochii deschiși și privirea ținută într-a lui Benji. Iar Benji se vede atunci pe sine în ochii lui. Și William a trecut de o anumită limită. Cantina e tăcută, dar cei doi băieți își aud bătăile inimii. Egale, în așteptare.

— Picioare cam obosite azi, Ovich? Am auzit c-ai fugit tot drumul până acasă, scrâșnește Lyt.

Benji pare să cadă pe gânduri. Apoi își scoate pantofii. Și șosetele. Le aruncă pe genunchii lui Lyt.

— Ia, William! Singura ta șansă la amor în trei.

Fălcile lui Lyt se încordează și răspunsul sună mai puțin stăpânit decât ar fi vrut:

— Transpirate. Șosete de laș.

Încearcă să nu se uite la ceasul de la mâna lui Benji, dar nu reușește. Știe de la cine l-a primit

Benji. Iar Benji știe că William știe. Invidia îl sugrumă pe William când Benji spune rânjind:

— De fapt, pe *tine* te căutam prin pădure, William. Da' tu nu te bagi la luptă dreaptă, nu? Tu ești dur doar în filmulețe. De-aia nu se poate baza pe tine echipa ta.

Mici pete de rușine îi ard obrajii lui William.

— Nici nu știam că-i bătaie, ce dracu', eram acasă! Și n-am dat *eu* foc tricoului... izbucnește el.

— Nu, nu ești suficient de bărbat să faci așa ceva, spune Benji.

Se întoarce și pleacă. Abia atunci William Lyt strigă ceva după el. Benji nu aude tot, singurele cuvinte pe care le deslușește sunt:

— ... dracu' de homo...!

Benji se oprește, ca să nu vadă nimeni cum se prăbușește direct în genunea ce s-a căscat sub el. Își bagă mâinile în buzunare, ca să nu vadă nimeni că îi tremură. Nu se întoarce, ca să nu vadă Lyt ce se întâmplă în el, ci întreabă:

— Ce-ai... zis?

Lyt repetă, încurajat de întorsătura neașteptată

a lucrurilor în favoarea lui:

— Am zis lua-o-ar dracu' de homo! Scârboasa aia de antrenoare a voastră, da! Ești mândru, ăăă? Că joci într-o futută de echipă curcubeu?

Benji își încheie geaca, să nu i se vadă bătăile inimii prin tricou. Lyt continuă să strige, iar cei din jurul lui râd. Benji iese pe coridor și, în forfota mulțimii, zărește un tricou din pichet. Astăzi e unul verde. Ochii profesorului imploră, ca și cum ar vrea să spună „Iartă-mă!”, căci știe că e de prisos să o facă în cuvinte.

•

Și-atunci se zbat fluturi în pieptul lui Benji. Un steag se sfâșie în furtună. Nu poate lăsa pe nimeni să-l facă atât de vulnerabil, nu în sezonul ăsta. Iese din școală, merge dinadins încet, dar, de îndată ce știe că nu-l mai vede nimeni, o ia la fugă. Direct în pădure. Lovește cu pumnul fiecare copac pe lângă care trece.

* * *

La școală, lângă un alt dulap, e un băiat. De

doisprezece ani. Plin de vânătași și cucuie. Ieri a înșfăcat o creangă și s-a aruncat într-o bătaie fără să șovăie, ca să-i rupă picioarele celui care încerca să-l lovească pe Benjamin Ovich. Lucrurile astea nu trec neobservate într-un oraș ca Björnstad.

Astăzi atârână ceva de ușa dulapului lui Leo. Mai întâi, băiatul crede că e un sac de gunoi. Nici că se putea înșela mai tare. E o geacă neagră. Niciun însemn, nicio emblemă, doar o geacă neagră, simplă. Nu e important. E totul! E mult prea mare pentru Leo, pentru că au vrut ca băiatului să-i fie clar că nu poate fi unul dintre ei decât când va mai crește. Dar i-au agățat-o de dulap, ca să înțeleagă toată școala mesajul:

„Leo are frați acum. Nu se mai atinge nimeni de el!”

* * *

E nevoie de încredere oarbă în cineva, ca să te poți bate umăr lângă umăr. De aceea, oamenii violenți prețuiesc loialitatea mai presus de orice

și sunt foarte sensibili la cel mai mic semn de trădare – dacă dai înapoi și fugi de lângă mine, mă pui în pericol, mă faci să par slab. Așa că Benji știe că i-a trădat pe Teemu și Gașca. Și că asta nu se tolerează niciodată.

Cu toate astea, după câteva ore în pădure, se adună și o ia înapoi spre oraș. Își șterge lacrimile de pe obraji și sângele de pe încheieturile degetelor. Nu poate să lase pe nimeni să creadă că i s-a întâmplat ceva. Totul trebuie să fie ca de obicei. Chiar și când tricourile din pichet l-au părăsit. Chiar și când știe că Gașca probabil îl va pedepsi fiindcă a fugit de la bătaia din pădure. Că doar unde să se ducă, dacă nu în Björnstad?

Așa că o ia spre serviciu. Se bagă în spatele tejghelei la Blană de Urs și toarnă bere în halbe. Cu cât aglomerația e mai mare, cu atât clienții evită mai mult să se uite în ochii lui. Câțiva dintre cei care au fost la bătaia din pădure sunt acolo: Păianjenul, despre a cărui inteligență Ramona obișnuiește să spună „ager la minte ca piureul de cartofi, băiatul ăsta”. Dar Păianjenul e loial. În pădure, Benji l-a văzut tot timpul în

spatele lui Teemu, nu pentru că i-ar fi fost frică, ci pentru că își apăra liderul. Păianjenul a fost tachinat și hărțuit toată viața pentru că e înalt și greu de cap, dar s-a dovedit apreciat în Gașca. Devoțiune ca a lui nu se poate cumpăra.

Lângă el stă opusul lui din punct de vedere fizic. Un bărbat scund, fără gât, lat cât privata din fundul curții, cu o barbă deasă ca blana de vidră. I se spune Tâmplarul pentru că asta îi e meseria și asta a fost și meseria lui taică-su. Odată, când cineva l-a întrebat dacă nu și-ar fi dorit o poreclă mai interesantă, Tâmplarul s-a răstit: „Ești poponar?” Dacă chiar o fi mai isteț decât Păianjenul, se poate spune că o ascunde foarte bine. A fost în aceeași clasă cu Gaby la școală și ea spunea că Tâmplarul „n-o fi el vreun geniu, da' nu-i băiat rău”. Prima iubire a Tâmplarului e distracția: berea, hocheiul, prietenii. Să bea, să danseze și să se bată. Dacă-i rost de scandal undeva, e primul care se bagă, fără să se gândească la consecințe. Dacă-i rost de bătaie în pădure, nu se dă niciodată în lături.

Dar el și Păianjenul au și alți prieteni, care

sunt departe de a fi războinici încercați și, mai degrabă, privesc bătaia ca pe un hobby comun. Ca golful, de pildă. Unul dintre cei care lucrează cu Tâmplarul e un om de pus la rană – dacă te întâlnești cu el marți îți urează „Weekend plăcut!”, în caz că nu te mai vede până vineri. Altul are patru pisici. Cum naiba să fie periculos unul cu patru pisici? Dar uite că e.

Căci cei din Gașca nu sunt extremiști. Ceea ce îi face periculoși e faptul că sunt uniți. Împotriva a tot, în tot, unul pentru altul. Benji își amintește o carte, a unui jurnalist care scria, legat de sport și violență, că „orice grup cărui a nu-i aparții e o amenințare”.

Există bărbați în Björnstad care au crescut cu Teemu, dar care acum lucrează în birouri. Poartă cămăși albe și nu gecă negre, dar, dacă îi cheamă Teemu, vin. Unul a devenit tată și a intrat la facultate ca să-i poată oferi copilului o viață mai bună – când nu-i ajungeau banii din împrumutul pentru studii, a primit ajutor din Pușculița lună de lună. Un altul are o soră, într-un oraș mai mare, pe care a bătut-o prietenul, iar poliția a

spus că nu poate face nimic. Un al treilea are un unchi cu o tipografie, care a fost extorcat de o bandă implicată în afaceri cu taxe de protecție. Teemu i-a ajutat. Sora e acum măritată cu un bărbat mai bun, iar unchiul n-a mai primit nicio vizită de la bandă. Așa că dacă Teemu îi cheamă pe bărbații ăștia, vin. De aceea prețuiesc loialitatea și sunt sensibili la trădare.

Nici Păianjenul, nici Tâmplarul nu se uită la el acum, dar Benji știe că, dacă vor să-i facă rău în seara asta, nu-l vor avertiza înainte.

* * *

Maya și Ana se despart după ore. Ana minte că trebuie să aibă grijă de câini, deși de taică-su trebuie să aibă grijă. Îi e rușine. Maya minte că vrea să se ducă să alerge, deși are de gând să se ducă acasă și să se ghemuiască sub pătură. Și ei îi e rușine, din alte motive. Sunt ca două surori, n-au avut niciodată secrete una față de cealaltă. Dar Kevin a frânt ceva și între ele două.

•

E aproape ora închiderii la Blană de Urs când

clienții îngrămădiți într-o parte a barului se dau discret la o parte. Zarva se mai potolește, nu cât să bage de seamă un străin, dar suficient cât Benji să bage de seamă.

— Două beri, spune Teemu, privindu-l drept în ochi.

Benji dă din cap că a înțeles și toarnă în două halbe.

Teemu îi urmărește mâinile. Nu-i tremură. Benji are respect pentru situația în care se află, dar nu-i e frică. Teemu ia una dintre beri și o lasă pe cealaltă pe tejghea. Lui Benji îi ia ceva să priceapă ce înseamnă asta. Ridică halba încet, iar Teemu se apleacă peste bar și dă noroc cu el. Cât să-l vadă toată lumea.

— Ești de-al nostru, Ovich. Da' nu mai putem să te luăm cu noi în pădure altă dată. Am greșit ieri. Te-ar fi putut face zob. Și noi avem nevoie de tine pe gheață!

— A venit un puști... Leo.

Teemu zâmbește larg.

— Știm. Tare băiatul! Dacă nu fugeai cu el de-acolo, s-ar fi bătut până crăpa.

— E doar un puștan, spune Benji.

Teemu își întinde gâtul de îi pârâie.

— Puștanii devin bărbați. Dacă-l întreabă ceva copiii pe Leo nu...

— ... nu suflă o vorbă, promite Benji.

— Așa gândeam și noi, încuviințează Teemu.

Benji vede că Teemu se amuză la ideea că fiul directorului tehnic al clubului visează să alerge prin pădure îmbrăcat într-o geacă neagră. Peter, care a încercat ani de zile să îngrădească influența Găștii asupra clubului de hochei, nu mai poate controla nici câtă influență are asupra propriului lui copil. Se apleacă din nou peste bar și dă noroc cu Benji:

— Ai auzit că frățiorul meu vine acasă? Și că antrenoarea voastră îl vrea în echipă? Tu și frățiorul meu! Și băiatul ăla, Amat, mai rapid decât o nevăstuică după o clismă cu ardei iute. Și Bobo, tăntălăul ăla cât casa! Voi nu sunteți ca jucătorii ăia bătrâni, mercenarii ăia lacomi. Cei mai mulți nici nu mai vor să stea în Björnstad, vor să se care. Da voi sunteți o echipă pentru Björnstad, cu băieți din Björnstad.

Înainte ca seara să se încheie, Păianjenul, Tâmplarul și vreo zece alte gecii negre dau, la rândul lor, noroc cu Benji. E de-al lor acum. Și ai crede că asta va face lucrurile mai ușoare când secretul lui va ieși la iveală. Dar o să fie fix invers.

29.

ACOLO ÎL OMOARĂ

Anxietatea. Al naibii de ciudată mai e!

Maya se duce singură spre casă, ca de fier în aparență, ca o casă din cărți de joc pe dinăuntru. E de ajuns cea mai slabă adiere. Astăzi a fost coadă în cantină. Aglomerație. Cineva a atins-o din greșală, nici măcar nu știe numele băiatului, iar el nici n-a observat-o. Abia dacă s-au atins. N-a fost vina lui. Dar, într-o clipă, Maya a căzut din nou în același iad.

Când erau mici, ea și Ana obișnuiau să numere fluturi toată vara. Acum e altfel, Maya îi numără altfel. Știe că mor când cad frunzele.

Anxietatea. E atât de ciudată. Aproape orice om a trăit-o, cu toate astea, nimeni nu știe s-o explice. Maya se uită în oglindă și se întreabă cum de nu se vede pe ea. Nici măcar la

radiografie nu se vede anxietatea, cum e posibil? Cum se poate ca un sentiment care ne izbește cu atâta furie pe dinăuntru să nu apară în imagini ca cicatrice negre, arse în oasele noastre? Cum de nu se vede în oglindă toată durerea ei? Se prefăce bine. Merge la școală, stă la ore, își face temele. Cântă la chitară – asta ajută sau așa își închipuie ea. Poate că degetele au nevoie să fie ocupate. A răsfoit cărțile despre „antrenamentul mintal” pe care le citește taică-su, și acolo scrie că creierul trebuie să controleze trupul. Dar, uneori, invers e singura modalitate de a supraviețui. A văzut adulți deprimați care fac același lucru, își ocupă tot timpul cu ceva, fac sport, fac curat sau își renovează casa de vacanță. Inventează lucruri de făcut care să-i oblige să se scoale din pat dimineața: flori care trebuie udate, treburi de rezolvat, orice numai să nu aibă timp să simtă. Ca și cum sperăm că mișcarea neîncetată, micile ritualuri de zi cu zi pot legăna anxietatea până adoarme.

Maya a învățat să-și controleze pielea, să n-o lase să plesnească în focul care arde înăuntru ei.

Își imaginează că, dacă îi păcălește pe toți, se poate păcăli și pe sine până la urmă. Dar cel mai mic detaliu o trimite înapoi la ziua aceea – o lampă care seamănă cu cea din colțul camerei lui Kevin, un scârțâit al unei șipci din parchet care sună exact ca atunci când cineva urcă în sfârșit la etaj, în casa părinților lui Kevin, după ce Maya a țipat cât pentru o viață întreagă. Uneori trec săptămâni întregi, în care îi e bine, apoi aude, brusc, un zgomot, sau simte un miros și e din nou acolo. În patul lui. Cu mâinile lui încleștate pe gâtul ei și toată greutatea trupului lui înăbușindu-i țipetele.

Băiatul din cantină abia dacă a atins-o din greșeală. El nici n-a băgat de seamă, ea a luat foc din nou. Atacul de panică a fost dinamita.

•

Când oamenii vorbesc despre viol, o fac întotdeauna la timpul trecut. Maya „a fost”. Maya „a suferit”. Maya „a trecut prin”.

•

Dar Maya n-a *trecut* printr-un viol, Maya încă *trece*. N-a *fost* violată, încă *este*. Pentru Kevin

totul a durat câteva minute, pentru ea nu se termină niciodată. Simte că o să viseze pista de jogging în fiecare noapte, pentru tot restul vieții. Acolo îl omoară. De fiecare dată. Se trezește cu unghiile înfipite în podul palmei și țipătul pe buze.

•

Anxietatea. Un stăpân invizibil.

* * *

Poliția din Hed e suprasolicitată și duce lipsă de personal, ca toate secțiile de poliție din localitățile mici. E ușor să râzi de întârzieri în intervenții și investigații nesfârșite, de parcă angajații o fac dinadins. Dar polițiștii sunt, și ei, ca lucrătorii din orice branșă – dă-le suficient timp și posibilitatea de a-și face treaba și o vor face. Dă-le suporteri de hochei în tricouri roșii care ajung bătuți măr la spital și vor pune întrebările relevante. Dă-le o pădure pe care o cunosc și, în cele din urmă, vor găsi dovezi.

— Aici! strigă unul dintre ei, după ce au cercetat în amănunțime, preț de vreo oră,

luminișul unde a avut loc încăierarea.

Îi aruncă un obiect colegei sale.

•

Un pantof. Mare cât să i se potrivească unui copil de doisprezece ani.

* * *

Maya îl găsește pe Leo pe treptele casei. Îl privește surprinsă.

— Ce faci aici?

— Mi-am pierdut cheile, murmură el.

Maya îl privește bănuitoare. Observă că băiatul are o pereche de pantofi vechi și ponosiți.

— Unde-ți sunt pantofii noi?

— Nu-mi mai plac, minte Leo.

— Ai bătut-o pe mama la cap *luni* de zile să ți-i cumpere!

Maya se așteaptă ca frățiorul să riposteze, dar Leo tace, cu privirea îngropată în pietrișul aleii. E umflat la față, are un ochi învinețit, despre care le-a zis că e din cauza unei mingi încasate la ora de sport. Dar nimeni n-a văzut când s-a întâmpat. Iar astăzi Maya a auzit șoapte la

școală cum că era o geacă neagră agățată de dulapul lui Leo.

— Ești... OK? întrebă ea cu grijă.

Leo dă din cap că da.

— Nu-i spune mamei că mi-am pierdut cheile, o roagă el.

— Nu te părăsc, șoptește ea.

Și-au făcut multe șicane unul altuia, dar nu s-au pârât niciodată. Maya l-a învățat pe Leo. Când avea doisprezece ani, s-a dus la prima petrecere din viața ei și s-a întors acasă mai târziu decât promisese. Dar părinții n-au aflat, pentru că Maya a bătut la fereastra lui Leo și s-a strecurat în casă prin camera lui. „Nu ne pârâm unul pe altul!” i-a spus ea frățiorului somnoros, iar Leo s-a dovedit suficient de isteț să priceapă că, într-o bună zi, va avea nevoie să se folosească și el de legământul ăsta.

* * *

Seara, târziu, un polițist bate la ușă. Peter îl cunoaște, fiul lui a jucat hochei în aceeași grupă de vârstă cu Leo. Poate că tocmai de aceea,

vocea polițistului sună plină de regret când spune:

— Îmi pare rău să te deranjez atât de târziu, Peter, dar a fost o bătaie în pădure, la intrarea în Hed. Mai multe persoane au fost rănite grav. Gașca a fost implicată...

Peter nu înțelege.

— Știi foarte bine că clubul n-are nimic de-a face cu Gașca, dacă tu cre...

Polițistul îl întrerupe, întinzându-i un pantof:

— Am găsit asta la locul unde a fost bătaia.

Peter ia tremurând pantoful. Când a ținut în mână un pantof al copilului său ultima dată? Când Leo avea doi ani? Trei? Când i-au crescut atât picioarele?

Polițistul spune, cu părere de rău:

— Nu mi-aș fi dat seama al cui e dacă fiu-meu nu m-ar fi cicălit săptămâni în șir că vrea și el o pereche. I-am zis că sunt prea scumpi pentru un copil de doișpe ani și a țipat la mine că sunt bătut în cap și că *toți* au. I-am spus să-mi zică măcar un nume și el a zis „Leo”.

Peter încearcă să-și stăpânească vocea. Au

fost, într-adevăr, mult prea scumpi pentru un copil de doisprezece ani. Mira și Peter i-au cumpărat în vară pentru că se simțeau vinovați... pentru tot.

— E... e un model obișnuit... sigur au mulți copii...

Atunci polițistul îi mai întinde ceva. O legătură de chei.

— Am găsit și astea. Dacă-mi închizi ușa în nas, bănuiesc că pot s-o descui.

Peter nu mai protestează. Ia cheile. Încuviințează tăcut.

— Leo trebuie să vină la secție pentru interogatoriu, spune polițistul.

— Are doar doisprezece ani... îngaimă Peter. Polițistul spune înțelegător, dar răspicat:

— Peter, e treabă serioasă! Cei din Hed s-au mai bătut cu Gașca și în alte dați, dar de data asta e altfel. Trei au ajuns la spital cu răni grave. Se vor răzbuna și, pe urmă, Gașca se va răzbuna, la rândul ei. Nu-i o joacă! mai devreme sau mai târziu cineva o să moară!

Peter duce, fără să vrea, pantoful și cheile la

piept.

— Eu... Leo are doar... pot să vin cu el măcar?

Polițistul dă din cap că da.

— Soția ta e avocată, nu?

Peter pricepe ce vrea să spună omul. Și asta îl sperie de moarte. După ce mașina de poliție pleacă, Peter nu deschide ușa camerei fiului său. O izbește de perete.

•

În clipa următoare, tatăl și fiul sunt la milimetri unul de celălalt, urlând. Dar nicicând n-au fost vreodată mai departe unul de altul.

* * *

Maya citește în baie. Îl aude pe taică-su țipând la Leo, apoi pe maică-sa țipând la taică-su să nu mai țipe, apoi pe unul țipând la celălalt despre cine e mai îndreptățit să țipe. Sunt înfricoșați, furioși, neputincioși. Așa sunt părinții.

Maya a văzut fotografiile cu ei, înainte să devină părinți. Erau tineri și fericiți. Acum nu

mai rîd, nici măcar în fotografii. Se iubeau atât de mult, încât nu se mai săturau unul de celălalt – degetele tatălui atingând bretonul mamei, mama care făcea să i se ridice părul pe brațe tatălui cu o singură privire. Copiii au o reacție pur viscerală față de iubirea părinților, li se pare respingătoare, dar, când dispare, se urăsc.

Maya stă pe jos în baie. Închide și deschide ușa uscătorului – clic, clic, clic. Sunetul are ceva liniștitor. Apoi vede tricoul înăuntru. E al lui Leo. Doar el e atât de prostuț încât să pună un tricou de bumbac în uscătorul cu centrifugă, fiindcă nu spală niciodată și nu știe cum se face. Maya scoate tricoul și îl studiază. Petele de sânge n-au ieșit. Își dă seama ce a încercat Leo să facă. Ea și-a ars hainele purtate în noaptea cu Kevin, ca să nu se prindă cei de acasă. Frățiorul ei s-a bătut, iar Maya știe de dragul cui a făcut-o.

Își aude tatăl urlând și mai tare: „Vrei să te joci de-a gangsterii cu HULIGANII? Ți-ai pierdut MINȚILE?” Iar Leo urlă și el: „Măcar EI fac ceva? TU ce naiba faci? Îi lași pe toți sugătorii de pulă din Hed SĂ NE CALCE

ORAȘUL ÎN PICIOARE!!!” Și mama urlă cât să-i acopere pe amândoi: „NU VORBEȘTI AȘA ÎN CASA MEA!”

Clic, clic, clic. Maya deschide și închide ușa uscătorului. Știe că familia ei nu din cauza înjurăturilor sau a bătăii din pădure sau a orașului cuiva se ceartă. Se ceartă din cauza ei. Toată lumea se ceartă din cauza ei.

Obișnuia să numere fluturi cu Ana, vorbeau despre „efectul fluturelui”, despre cum o bătaie de aripi poate avea un efect devastator asupra universului nostru, căci adierea minusculă pe care o provoacă poate cauza un uragan la capătul celălalt al Pământului. Maya vede cum tot orașul se prăbușește în urma deciziei ei. Ea e cauza, iar toate certurile și toată violența sunt efectele. Dacă n-ar fi fost aici, dacă nu l-ar fi întâlnit pe Kevin, dacă nu s-ar fi dus în camera lui la petrecere, dacă nu s-ar fi îmbătat, dacă n-ar fi fost îndrăgostită, dacă ar fi acceptat fără să se împotrivească. Așa gândește Maya. Așa funcționează vina. Dacă n-ar fi existat niciodată, nimic nu s-ar fi întâmplat. Taică-su țipă: „N-am

crescut un bătauş!” Leo i-o întoarce urlând:
„CINEVA ÎN FAMILIA ASTA TREBUIE SĂ
SE LUPTE, LA DRACU’, ŞI TU EŞTI PREA
LAŞ!”

•

Maya aude o uşă trântindu-se. Înţelege că
Peter a plecat valvârtej. Orbit de mânie.

* * *

În seara aceea, Maya scrie un cântec pe care
nu-l va cânta niciodată.

Ascultaţi-mă!

*Toţi bărbaţii pe care-i cunosc, orice fiu,
frate sau tată,
Toţi pumnii strânşi, cine le spune că-i
musai să se bată?
Toată violenţa necontenită, un joc c-un cub
şi găuri rotunde,
Ideea absurdă că vrem să vă bateţi pentru
noi, cine v-o vinde?*

Dacă vreţi să faceţi ceva, puneţi armele jos

*pentru mine,
Închide hăul iadului pentru mine,
Încercați prietenia în loc, pentru mine,
Încercați, la dracu', să fiți buni, pentru
mine,*

*Vă lăudați cu câte o să faceți pentru mine,
Când o să-ncetați să distrugeți pentru
mine?*

*Vreți să știți ce să faceți pentru mine?
Începeți prin a fi buni ascultători, pentru
mine!*

Mama e la ușa băii și o întreabă pe Maya în șoaptă dacă e „OK”. Maya minte că „da”. Mama îi spune: „Trebuie să ne ducem în Hed. Cu... o treabă”. De parcă Maya nu înțelege. Așa că Maya îi răspunde: „Bine, am de învățat, ne vedem mai târziu!”.

Când mama se duce hotărâtă în camera lui Leo să-l ia, băiatul nu protestează. S-a îmbrăcat deja și și-a pus pantofii cei noi. Se duc la poliție. Ușa se închide în urma lor, iar Maya rămâne pe

podeaua băii, cu răsuflarea tăiată. Se ridică panicată să-și umple plămâni cu aer. Brusc simte nevoia să iasă din casă, din oraș. Știe un singur loc unde se poate duce. O singură prietenă. Îi trimite un mesaj Anei cu un singur cuvânt: „Insula?”

Își pune lucruri într-un rucsac și telefonul în buzunarul de la spate. N-are nevoie să aștepte răspunsul, știe că Ana o să vină. Ana nu o lasă niciodată la greu.

30.

PENTRU CĂ POVEȘTILE LOR NU SUNT DINTR-ACELEA CU SFÂRȘIT FERICIT

Ana o să vină, e sigură de asta. O prietenie ca a lor nu se poate cultiva. Dar mai sunt și alte lucruri care nu se pot cultiva – părinții sunt și ei un soi de plante spontane, nu-i poți alege, cu rădăcini care coboară adânc și îți prind picioarele într-un mod pe care numai copilul unui dependent de droguri sau de alcool îl poate înțelege.

Ana e deja în pădure, în drum spre insulă, când îi sună telefonul. E Ramona. Bătrâna e o femeie dură, dar niciodată rea. A dat multe astfel de telefoane de-a lungul anilor și întotdeauna vorbește la fel – cu înțelegere, nu cu dispreț. Îi

spune Anei că taică-su „a băut până a ieșit pe ușă”, ceea ce înseamnă că cineva a fost nevoit să-l dea afară din Blană de Urs și nu e în stare să ajungă acasă pe picioarele lui. „Se face răcoare”, adaugă Ramona, ca să n-o facă pe Ana să se rușineze spunându-i că taică-su a vomitat pe el și are nevoie de haine curate. Știe că fata înțelege. Ramona a văzut oameni îmbătându-se criță vreme de o jumătate de secol și a învățat că unii copii trebuie să vadă cele mai rele fețe ale alcoolului ca să nu se apuce niciodată de băut.

Așa că spune: „Taică-tu ar avea nevoie să-i țină cineva companie în drum spre casă, Ana”, iar Ana se oprește în pădure, încuviințează scurt și șoptește: „Vin!” Ana vine întotdeauna. Nu l-ar lăsa niciodată la greu.

•

Anxietatea. Ne ia în stăpânire fără să lase urme.

•

Ana nu o sună pe Maya, pentru că Maya are părinți perfecți. O mamă care nu-și părăsește niciodată familia și un tată care nu se îmbată și

vomită pe el. Sunt ca două surori, ea și Maya, dar singurul lucru care nu le leagă e rușinea. Ana nu poate s-o lase pe Maya să-l vadă pe taică-su în halul ăla.

* * *

Maya își petrece noaptea singură pe insulă. Se uită la telefon. Într-un târziu vine un mesaj, dar nu e de la Ana. E de la un număr anonim, din nou. Încă primește astfel de mesaje, dar nu-i mai spune Anei, căci nu mai vrea să-și întristeze prietena. Acum e doar secretul Mayei. „O sugi pentru 300?” spune mesajul. Se întreabă dacă oamenii care i le trimit mai știu de ce o fac. Poate fi cineva din Hed, care vrea să o distrugă, poate fi vreo fată de la școală care o urăște sau vreo gașcă de copii care au pus pariu cine are curaj să-i dea un sms „fetei ăleia violată de Kevin Erdahl”. Căci asta va fi întotdeauna Maya pentru oamenii ăștia – victimă, târfă, mincinoasă, prințesă.

În vară, Ana a îngropat o sticlă cu vin scump pe insulă. Taică-su o primise de la un vecin mai

în vârstă de pe Colina, căruia îi adusese carne după vânătoare. Ana n-a avut inimă să arunce sticla, dar nici curaj s-o lase în bucătărie, printre cioburile inimii tatălui. Așa că a ascuns-o pe insulă. Maya o dezgroapă și o bea. Pe toată. Nu-i pasă dacă e egoistă. Beția nu-i aduce nici ușurare, nici liniște, doar amărăciune. „Mă bazez mereu pe tine să vii”, vorbește ea în gând cu prietena ei cea mai bună. „M-am gândit c-o să vii și când Kevin m-a țintuit de pat. O să vină prietena mea! Așa m-am gândit, că Ana nu mă lasă niciodată la greu!” Dă cu sticla goală de un copac. Se sparge, iar unul dintre cioburi îi aterizează pe braț și o taie. Începe să sângereze. Nu simte.

* * *

În ultimul timp, Ana visează noapte de noapte că se sufocă într-un coșciug. Cineva stă așezat pe capac, iar ea nu poate deschide și, oricât de mult ar bate, nu o aude nimeni. Nu i-a povestit visul celei mai bune prietene, pentru că Maya pare că se simte mai bine de la o vreme și nu vrea să o

întristeze. Nu i-a povestit Mayei nici despre mesaje, pentru că Maya pare că nu le mai primește, iar Ana nu vrea să-i reamintească cât de tare dor. Ping! Ping! Poze cu penisuri. Uneori lucruri mult mai rele. Nu înțelege ce satisfacție bolnavă au cei care fac asta, nu știe dacă ea e om în ochii lor. Poate că e doar un animal. Un produs de consum.

Nu așa își imagina Ana adolescența. Toți adulții spun că e o bucurie să ai șaisprezece ani, că e cea mai frumoasă perioadă din viață. Nu și pentru Ana. Și-a iubit copilăria, când cea mai bună prietenă a ei era fericită, iar tata era un erou invincibil, pe care îl idolatriza. Când Ana era mică – patru sau cinci ani avea – au dispărut într-o furtună, un pic mai la nord de oraș, doi oameni pe scutere de zăpadă. Echipa de la Protecție Civilă i-a sunat pe cei mai buni vânători din zonă, cei care cunoșteau bine împrejurimile. Tatăl Anei și-a făcut bagajul și a plecat în toiul nopții. Din pragul ușii, Ana l-a implorat să nu se ducă. Auzise la radio că e furtună și era destul de mare ca să știe că unii tați nu se mai întorc acasă

din așa ceva. Dar tata s-a lăsat pe vine, i-a luat fața în palme și i-a șoptit:

— Noi nu suntem dintr-ăia care să lase oamenii la greu. Unul dintre cei răătăciți în furtună a murit degerat, dar unul a supraviețuit. Tatăl Anei l-a găsit. Câteva ierni mai târziu, când Ana împlinise șase ani, se juca seara pe lac când a auzit un țipăt. O fetiță de aceeași vârstă căzuse într-o copcă și era deja pe jumătate înghețată. Toți copiii din Björnstad știu ce să facă dacă un altul cade sub gheață, dar asta nu înseamnă că oricare ar avea curaj să o facă, singur, pe întuneric. Ana n-a ezitat nici preț de-o răsuflare.

Taică-su a făcut multe prostii la viața lui, dar a crescut o fată care a salvat viața fetei altora. Când a ajuns acasă era udă, înghețată și cu buzele vinete, dar când mama a țipat „Ce s-a întâmplat?”, copila a zâmbit cu gura până la urechi și a zis: „Mi-am găsit cea mai bună prietenă!” Mama i-a părăsit câțiva ani mai târziu. N-a mai îndurat pădurea, întunericul și tăcerea. Ana a rămas. Jucau cărți, spuneau glume și, când tata era foarte bine dispus, se jucau de-a bau-bau.

Era cel mai bun la jocul ăsta – se ascundea într-o cameră, cu lumina stinsă, apoi o dată sărea afară țipând, iar Ana țipa și râdea în hohote până nu mai putea.

L-a iubit întotdeauna pe taică-su, chiar și când e trist. Poate că trist a fost mereu în adâncul sufletului. Ana nu știe dacă taică-su a ajuns așa pentru că maică-sa l-a părăsit sau dacă mama l-a părăsit pentru că el era așa. Unii oameni au, pur și simplu, un miez de tristețe. Stătea singur în bucătărie, bea și plângea, iar Anei îi era atât de milă de el, fiindcă trebuie să fie îngrozitor să poți plânge doar dacă ești beat.

Și-a spus cândva că are doi tați, unul bun și unul rău, și a hotărât că e de datoria ei să aibă grijă ca, atunci când tatăl cel rău ia în stăpânire trupul seara, să nu-l distrugă atât de rău încât tatăl cel bun să nu-l poată folosi a doua zi dimineața.

Îl găsește lângă intrarea din spate a cârciumii, în fund, dormind sprijinit de zid. Preț de câteva secunde îngrozitoare, Ana nu-i simte pulsul și o cuprinde panica. Îl bate cu dosul palmei peste

obraji, până când tatăl începe brusc să tușească și deschide ochii. Când o vede, bălmăjește:

— Ana?

— Da, șoptește ea.

— Te-am... spe... speriat?

Ana încearcă să zâmbească. Tatăl adoarme la loc. E nevoie de toată forța fiicei de șaisprezece ani pentru a-i scoate cămașa murdară de vomă și a-i pune una curată. Alții poate că l-ar fi lăsat așa, dar Ana știe că tatăl cel bun e acolo, înăuntru. Cel care i-a citit povești după ce mama a plecat și care știe că există și cântece de leagăn, nu doar de beție. Și vrea ca acel tată să se trezească într-o cămașă curată mâine dimineață. Își petrece un braț pe după umerii lui și îl roagă în șoaptă să se ridice.

— Mergem acasă, tată!

— Ana...? bolborosește el.

— Da. E OK, tată. Ai avut o seară proastă, nu-i nimic. O să fie mai bine mâine.

— Iartă-mă! suspină el.

Asta e mai rău decât orice. Fiicele nu se pot apăra de cuvântul ăsta. Tatăl se împiedică, Ana

se împiedică și ea.

Dar cineva o prinde.

* * *

Vocea Mirei răsună în toată secția de poliție. Cum să poată trage linie între avocată și mamă când băiatul are doisprezece ani? N-a țipat la Leo în mașină, pentru că a făcut-o Peter pentru amândoi. Pentru toți. Așa că țipă acum, în schimb, își varsă focul, anxietatea și neputința pe polițiști.

Peter stă cocoșat lângă Leo, într-o încăpere. Fiul stă cu spatele drept, sfidător, în timp ce tatăl e înfrânt, sleit de energie și poftă de viață. Când a țipat ultima oară la Leo? Acum câțiva ani? Pe Peter îl bătea taică-su, iar Ramona i-a zis odată: „Cu tații și bătaia e la fel ca și cu tații și băutura. Băieții lor ori beau și ei de sting, ori nu se-ating de ea în veci!” Cândva, Peter a încercat să-i explice lui Leo: „Nu cred în violență, Leo. Când eram mic, taică-miu mă bătea dacă vărsăm laptele. Asta nu m-a învățat să nu mai vărs. Ci doar m-a făcut să-mi fie frică de lapte”. Nu știe

dacă Leo a înțeles. Nu știe ce să mai zică. În seara asta i-a aruncat cuvinte grele, dar băiatului nu pare să-i pese. A primit reproșurile părinților fără să clipească. Iar când polițistul începe să-l interogheze, Peter îngheață. Tremură de parcă ferestrele camerei ar fi deschise. Știe că își pierde copilul de doisprezece ani atunci și acolo.

Leo a jucat hochei pentru că taică-su iubește hocheiul. Dar n-a fost niciodată nici măcar îndrăgostit de sport. A vrut să fie într-o echipă pentru că-i place sentimentul apartenenței, al solidarității. Peter vede că fiul lui a găsit aceleași lucruri acum, dar într-un loc înfiorător. Când polițistul îl întreabă ce s-a întâmplat în pădure, în timpul bătăii, Leo răspunde:

— Nu știu despre ce vorbiți.

Când îl întreabă dacă pantoful și cheile sunt ale lui, băiatul răspunde:

— M-am cățărat în copaci, pesemne mi-au căzut.

Polițistul îl întreabă dacă a văzut pe cineva din Gașca bătându-se.

— Care gașcă? se miră băiatul.

Polițistul îi arată o fotografie cu Teemu Rinnius.

Leo răspunde:

— Nu știu cine e. Cum ziceați că-l cheamă?

•

Băiatul e pierdut, Peter vede prea bine. Căci lui Peter îi e frică de lapte, dar lui Leo nu-i mai e frică de nimic.

* * *

Benji a ieșit din Blană de Urs să arunce gunoiul. Mâna lui e cea care o prinde pe Ana. Când îi ridică, și pe ea, și pe taică-su, fata începe să plângă. Se sfâșie în toate direcțiile în același timp. Benji o îmbrățișează, Ana își ascunde fața în pieptul lui, iar el o mângâie pe păr.

Nu-i spune cât e de obișnuită să-și care tatăl acasă. Benji nu-i spune că el n-a avut șansa să și-l care pe-al lui.

— De ce beau toți atât de mult? suspină Ana.

— Că atunci îi lasă în pace, răspunde Benji sincer.

— Cine?

— Tot rahatul la care se gândesc întruna.

Ana se desprinde încet de Benji, își trece degetele prin părul tatălui ei. Capul bărbatului tresaltă de sforăituri. Ana spune încet, de parcă îngână un cântec:

— Trebuie să fie groaznic să simți că faci față lucrurilor doar când ești beat.

Benji îl ridică pe vânătorul uriaș de la pământ și îl sprijină, petrecându-și un braț pe după gâtul lui.

— Mai bine decât deloc, bănuiesc...

Apoi, pe jumătate cărându-l, pe jumătate târându-l, îl duce acasă, în timp ce Ana merge alături. În cele din urmă, își adună curajul și-l întreabă:

— O urăști pe Maya?

— Nu, răspunde Benji.

Nu face pe prostul, înțelege întrebarea și asta o face pe Ana să se îndrăgostească de el. Îi explică:

— Nu vreau să zic dacă o urăști fiindcă a fost violată. Vreau să zic... o urăști fiindcă există? Dacă n-ar fi fost acolo, în seara aia... atunci ai fi

avut totul încă... prietenul cel mai bun, echipa și... viața ta ar fi fost perfectă. Aveai totul... Și-acum...

Tonul lui Benji nu e nici insinuant, nici dușmănos:

— Pe Kevin ar trebui să-l urăsc, dacă ar fi să urăsc pe cineva.

— Și, îl urăști?

— Nu.

— Dar tu pe cine urăști? întrebă Ana, deși știe.

Pe sine se urăște Benji. Și Ana la fel. Pentru că ar fi trebuit să fie acolo. Ar fi trebuit să oprească totul. Nu pentru prietenii lor trebuia să se ducă dracu' totul. Ar fi trebuit să li se întâmple lor. Pentru că poveștile lor nu sunt dintr-acelea cu sfârșit fericit.

•

Și de-asta e greu s-o învinuiești pe Ana. Oricine are momente când pielea le tânjește insuportabil de mult după atingerea mâinilor altcuiva.

•

Sunt acasă la Ana, Benji tocmai l-a suit în pat pe taică-su și a ajutat-o să golească sticlele din bucătărie. Și nu se poate supăra pe o fată de șaisprezece ani, cu sentimente prea multe și copleșitoare, pe care creierul ei nu mai are putere să le discearnă.

Benji îi atinge în treacăt umărul și spune abia auzit:

— Noi nu trebuie s-ajungem ca tații noștri.

Se îndreaptă apoi spre ușă, dar Ana fuge după el, îl prinde de un braț și se lipește de el. Îi atinge buzele cu limba, îi ia mâna și i-o duce sub bluza ei. După aceea, Ana nu va ști pentru ce să-l urască mai tare: pentru faptul că a respins-o sau pentru faptul că a făcut-o cu atâta blândețe.

Benji nu o împinge la o parte. E în stare să arunce și un om în toată firea în celălalt capăt al bucătăriei, dar pe Ana aproape că n-o atinge când se ferește de trupul ei. Privirea lui nu e mânioasă, ci înțelegătoare și, Doamne, cât o să-l urască Ana pentru asta! Pentru faptul că nici măcar n-a lăsat-o să se simtă respinsă, ci doar i-a arătat că-i e milă de ea.

— Iartă-mă! Dar nu vrei... nu asta vrei, Ana... șoptește Benji.

Închide ușa neauzit în urma lui când pleacă. Ana se prăbușește pe podea, zguduită de hohote de plâns. O sună pe Maya. Prietena răspunde la al zecelea apel:

— Aaana? Ce naiba? Du-te dracu'! Porcăria ta de vin s-a terminat, să știi! N-AI VENIT! Ai zis că vii pe insulă, da' N-AI VENIT!

Ana lasă totul când aude că Maya e beată. Închide telefonul și iese în goană pe ușă.

•

E incredibil de greu s-o învinuiești pe Ana pentru ce va urma. Dar și foarte, foarte ușor.

* * *

Politica e greu de înțeles. Poate că nimeni n-o pricepe pe de-a întregul. Arareori știm de ce, într-o societate, birocrăția funcționează într-un anume fel, întrucât nu poți acuza pe nimeni de corupție atunci când totul poate fi pus, la fel de bine, pe seama incompetenței. Cineva sună la poliție – un polițist și o femeie de la o altă

autoritate publică ies din încăpere. Mira fierbe de nervi și e pusă pe hartă, dar, când polițistul se întoarce, îi spune că Leo e liber să meargă acasă, „având în vedere vârsta băiatului”. Mira urlă că asta le-a zis și ea preț de mai bine de o oră, dar își dă brusc seama că exact asta și vor. Să pretindă că ea, avocata, i-a convins să-i dea drumul copilului. Dar aude în tonul lor că nu e adevărat. Cineva a dat un telefon.

Când Mira, Peter și Leo pleacă de la poliție, Peter vede o mașină pe care o recunoaște. Îi spune Mirei să meargă acasă cu Leo. Mira înțelege exact ce înseamnă asta, dar face pe nizmăiul. Peter așteaptă până când soția și fiul lui nu se mai văd, apoi se duce spre mașina neagră. Bate în geam, iar bărbatul în costum deschide portiera.

— Peter, ce surpriză să dau de tine aici, spune politicianul.

Peter e uluit că cineva poate să mintă cu atâta naturalețe.

— Fiul meu a fost interogat de poliție despre o bătaie între huligani, dar, brusc, n-au mai avut

nicio întrebare. Bănuiesc că nu știi nimic despre asta, firește, spune Peter tăios.

Nu-și poate ascunde sentimentele – nici furia, nici îngrijorarea, nici defectele ca părinte. Richard Theo îl disprețuiește în tăcere pentru asta.

— Firește că nu, spune el prietenos.

— Dar, dă-mi voie să ghicesc, ai mulți prieteni? întrebă Peter mânios.

Richard Theo șterge stropii de salivă care îi aterizează pe mâneca sacoului.

— Și tu ai prieteni, Peter. Ți se va comunica în curând locul și ora conferinței de presă în care vor fi prezentați noii proprietari ai fabricii. Vor veni politicieni, reprezentanți ai industriei locale, toată lumea importantă din regiune. Ca prieten, îți recomand să fii și tu acolo.

— Și să mă dezic de Gașca?

Richard Theo se preface a fi îngrozit.

— Tu te dezici de *violență*, Peter! De violența de care propriul tău fiu pare că e atras mai nou.

Peter simte că se sufocă.

— De ce ești atât de pornit împotriva Găștii?

Theo îi răspunde:

— Pentru că stăpânesc prin violență. O democrație nu poate permite asta. Toți cei care preiau puterea prin agresiune trebuie înlăturați. De un lucru poți să fii sigur, Peter, când e vorba despre putere – nimeni n-o dă înapoi de bunăvoie, odată ce a pus stăpânire pe ea.

Peter își urăște tonul propriei voci când se aude întrebând:

— Și mie ce-mi iese din asta?

— Ție? Controlul asupra clubului. Libertatea de a cheltui banii din sponsorizări cum vrei tu. Te vor lăsa chiar și să alegi un membru al comitetului de conducere.

— Un membru al comitetului?

— Da, pe cine vrei tu.

Privirea lui Peter se mută de pe un pantof pe altul. Dar, în cele din urmă, șoptește:

— OK.

În curând se va duce la conferința de presă. Va spune tot ce trebuie să spună. Fără cale de întoarcere. El contra Găștii.

Richard Theo se desparte de Peter fără să se simtă malefic, doar pragmatic – un om ca Teemu Rinnius poate influența cum votează oamenii în cazul unor alegeri. Theo trebuie să-i dea ceva în schimb. Singurul lucru de care îi pasă lui Teemu sunt locurile lor din tribună. Richard nu i le poate da decât dacă i le ia mai întâi.

* * *

Ana nu iese din casă cu gândul să facă rău cuiva. Pur și simplu nu mai poate sta în casă. Nu vrea să se ducă în pădure după Benji, pur și simplu se întâmplă să-i vadă tricoul alb printre copaci, undeva în fața ei. Merge încet ca și cum picioarele nu sunt tocmai de acord cu restul trupului. Ana se pricepe să ia urma animalelor, o face instinctiv, așa că pornește după el. Vrea doar să vadă unde se duce Benji, dacă e în drum spre vreo altă fată. Se gândește că ar fi, poate, mai ușor așa, dacă l-ar vedea cu o tipă cu vreo zece divizii mai frumoasă decât ea. Noaptea se lasă repede, dar urmărește în întuneric licărirea țigării și fumul dulce pe care îl lasă în urmă.

La jumătatea drumului dintre Björnstad și Hed, cotește și o ia pe un drum de pietriș ce duce spre camping. Se oprește în fața uneia dintre căsuțe și bate la ușă. Ana îl recunoaște pe cel care deschide. E profesor la școală. Mai târziu, Ana nu-și va aminti ce a gândit sau a simțit când l-a văzut pe Benji apropiindu-și trupul strâns de al profesorului și sărutându-l.

•

Ana e ușor de învinuit pentru ce face acum. O doare, dar poate că fiecare are o durere a sa. Nu s-a simțit niciodată mai singură, iar singurătatea face pe oricine să ia decizii proaste, mai ales pe cei de șaisprezece ani, poate. Își scoate telefonul și-i fotografiază pe Benji și pe profesor. Apoi postează pozele pe internet.

Și totul se duce dracului.

31.

ÎNTUNERIC

PAC!

Vorbim mereu despre secrete ca și când ar fi niște bunuri personale. Secretul „meu”. Dar personale sunt doar atâta vreme cât alții nu se pot atinge de ele. Nu putem să „aproape” avem secrete – ori le avem, ori nu le avem deloc. De îndată ce ies la iveală sunt ca o alunecare de teren, ca o avalanșă, un tsunami. Uneori un cuvânt scăpat, un gând spus în treacăt sau câteva fotografii postate pe internet de cineva cu inima rănită sunt de ajuns să pună în mișcare bolovani, troiene sau valuri insurmontabile, înainte să ne putem da seama ce s-a întâmplat. Iar din punctul acela e imposibil să dăm înapoi. E ca și cum ai încerca să prinzi miresmele de iulie în palme.

Acum toată lumea știe ceea ce nu trebuia să afle nimeni.

•

Sunetul îl trezește pe Benji.

•

PAC! Unul singur, dar atât de puternic, încât zguduie pereții căsuței din camping. Apoi tăcere. Adormit, profesorul se sucește în pat, dar Benji a ieșit deja din dormitor și se îndreaptă aplecat spre ușă. Nu știe de ce, dar mai târziu își va aminti că a intrat în panică. Știa prea bine de când s-a dus acolo, de când s-au sărutat afară, pe trepte, că e o idioțenie ce face.

Într-o bună zi, își va da seama că a făcut-o pentru că era îndrăgostit. Că de-asta n-a fost mai atent. Deschide ușa, aruncă o privire afară, dar, oricine ar fi ascuns în întuneric, nu vrea să fie văzut. Benji dă să intre înapoi când vede de unde a venit zgomotul.

Pac.

Ca sunetul unui puc de hochei ce se izbește de un zid, al unei inimi lovindu-se de coșul

pieptului sau al unui cuțit înfipt în lemnul unei uși de căsuță într-un camping. Pe o simplă foaie de hârtie, cineva a scris patru litere. Primul O e desenat ca o țintă pentru tras cu săgeți și, în mijlocul literei e înfipt cuțitul.

HOMO

* * *

Ana rătăcește prin pădure de parcă e cuprinsă de febră. Zăpada se așterne rapid – devreme și deasă anul ăsta, chiar și pentru părțile astea de țară. Se apropie o furtună de toamnă. E ușor să subestimezi forța frigului, cât de repede te poate omorî. E un ucigaș cu voce blândă, care îți șoptește să te așezi un pic când ai obosit. Pe urmă te păcălește că asuzi de cald și te îndeamnă să-ți scoți hainele. Zăpada și gerul pot provoca aceleași halucinații ca și soarele nemilos într-un deșert.

Ana știe toate astea, căci s-a simțit întotdeauna mai bine în pădure decât în oraș. „Mai mult veveriță decât om!” după cum o

tachinează Maya. Când e printre copaci, Ana se detașează de realitate, timpul se oprește și orice se întâmplă acolo nu poate influența viața de dincolo de pădure, din oraș. Asta i-a plăcut întotdeauna să creadă și de aceea impactul a ce dracu' tocmai a făcut n-o lovește cu toată greutatea decât când ajunge acasă. Abia în fața ușii o cuprinde panica, cu totul, nemilos, iar pieptul o doare de i se taie răsuflarea. E atât de ușor să simțim că a posta ceva pe internet e ca și cum ai ridica vocea în sufragerie, când, de fapt, e ca și cum ai urla de pe acoperișul casei. Lumile noastre imaginare au întotdeauna consecințe în lumile reale ale altora.

Ana își scoate telefonul și șterge pozele cu Benji și profesorul, dar e prea târziu. Secretul lor deja s-a împrăștiat precum cenușa pe mare și nu mai poate fi luat înapoi.

* * *

Reacțiile noastre spontane sunt arareori momentele de care suntem cei mai mândri. Se spune că primul gând al unui om e întotdeauna

cel sincer, dar adesea nu e adevărat. De cele mai multe ori e cel mai prostesc gând. Altfel, la ce ne-ar mai trebui răzgânditul?

•

Peter bate la ușa cârciumii dimineața devreme. Sus, în apartamentul de la etaj, înfășurată într-un capot de casă și furioasă cât cuprinde, Ramona deschide o fereastră.

— Pentru binele tău, sper că arde cârciuma, băiete! Ce trezești lumea cu noaptea-n cap?

Dar se înduplecă și coboară. Peter a fost și el băiatul ei cândva. L-a sunat de nenumărate ori să vină să-și ia tatăl beat, iar Peter abia dacă s-a atins de băutură vreodată. Toată viața lui e o continuă încercare de a repara tot. De a mulțumi pe toată lumea. De a ascunde greșelile altora. De a-și asuma responsabilitatea. Peter îi mărturisește:

— O să se țină o conferință de presă în curând, Ramona. Noii proprietari ai fabricii, niște străini... Ei sunt „sponsorul misterios” al clubului despre care vorbește tot orașul. Și eu trebuie să apar acolo, să promit în fața presei că

o să desființez locurile în picioare și c-o să-i dau afară... pe huligani.

Ramona e, poate, șocată, dar nu dă de înțeles în vreun fel. Își aprinde o țigară.

— Și ce mă privește pe mine?

Peter își drege glasul.

— Mă lasă să aleg un membru al comitetului de conducere. Pe cine vreau eu.

— Sunt sigură că Frac ar fi o alegere numai bună, pufnește Ramona.

— Frac ar prefera să fii tu. Și eu la fel, spune Peter.

Ramona scoate pe o nară un mic rotocol de fum – singurul semn că e luată prin surprindere.

— Te-ai lovit la cap, băiete? Știi că eu... Ai obraz să vii la mine să-mi zici că ai de gând să le faci ce le-oi face lui Teemu și băieților? Sunt băieții *mei*! Locurile alea sunt... E și clubul lor, ce dracu'!

Spatele lui Peter e drept, chiar dacă vocea îi sună spart:

— Fac tot ce pot pentru binele clubului. Dar am auzit că „nimeni nu dă puterea înapoi de

bunăvoie”. Așa că, dacă tot trebuie să-mi garantez mie că fac asta fără pic de egoism, atunci am nevoie să pun în conducere pe cineva care n-o să fie de acord cu mine. Pe cineva care-o să se lupte cu mine.

Ramona fumează calmă.

— Dacă ne luptăm amândoi pentru lucrurile în care credem, unul dintre noi va rămâne fără slujbă.

Peter încuviințează.

— Dar dacă ne luptăm amândoi pentru binele clubului, clubul are de câștigat.

Ramona își strânge mai bine capotul pe trup. Se gândește îndelung. Apoi se încruntă.

— Vrei micul dejun?

— De care? întrebă Peter.

Ramona bombăne:

— Am sigur pe undeva și cafea. Sau ce beți voi, abstenenții ăștia.

•

Așa ajunge Ramona în comitetul de conducere al Clubului de Hochei Björnstad. Sunt întrerupți înainte să termine de discutat.

Telefonul lui Peter sună primul, e Frac care îl întreabă:

— Ai auzit de Benjamin?

Așa află Ramona. Se va rușina toată viața de reacția ei. Și Peter la fel, pentru că primul lor gând e: „Alta acuma!”

•

Reacția spontană e adesea cea mai prostească.

* * *

Adevărul despre oameni e ca un foc, mistuitor și neîndurător. Adevărul despre Benji arde totul în cale în Björnstad, și în Hed. Toți cei care au avut un motiv, oricât de mic, să fie invidioși pe el sau să-l urască văd acum fisura din armura lui Benji. Și toți își împlântă cuțitele în ea, cât de adânc pot.

Puțini au curajul să-i spună ceva în față, așa că fac ce fac oamenii mereu: vorbesc *despre* Benji, nu *cu* Benji. Trebuie dezumanizat, preschimbat într-un obiect. Există mii de moduri de a face asta, dar niciunul mai simplu decât cel la care recurgem tot timpul – a-i lua numele.

Așa că, atunci când „adevărul” se răspândește, nu scrie nimeni „Benjamin” sau „Benji” în telefoane sau computere. Scriu „jucătorul de hochei”. Sau „elevul”. Sau „tânărul”. Sau doar „poponarul”.

Unii vor spune, pe urmă, că ei nu urăsc homosexualii, ci doar pe Benji. Mulți vor susține că „am fost doar mirați că tocmai... el”. Cineva va sugera că „dacă am fi văzut vreun... semn... poate că am fi gestionat situația mai bine”.

Unii vor oferi analize culturale complexe despre cum lumea sporturilor, în general, și mai ales a hocheiului, simbolizează atât de puternic idealuri masculine, încât șocul e mai mare acolo. Alții vor spune că reacțiile, de fapt, n-au fost pe cât de puternice le zugrăvește „mass-media”. Că totul e o „exagerare”.

O voce va spune, poate: „N-am nimic împotriva lor”, iar o alta va completa: „Dar nici să se umple orașul de... ei!” Unii vor mormăi: „Poate n-ar fi rău să se mute, totuși. Pentru binele lui. Aici mare lucru oricum nu mai poate face, nu? Mai bine să se ducă într-un oraș mai

mare. Pentru binele lui, zău! Nu că am eu ceva cu *ei*. Deloc. Dar na... știți și voi..."

Unele dintre glumele de pe internet sunt, cu siguranță, doar glume – asta va fi scuza. „Am știut de mult! Când eram la primară, mi-a făcut maică-mea bezele de ziua mea, da Benji a mâncat doar banane!” Alții vor insinua: „Măntreb ce făcea cu Kevin în vestiar după ce pleca toată lumea acasă?”

Tot ce se spune pe urmă e doar apă în același tsunami. Mesaje de pe cartele telefonice reîncărcabile și comentarii anonime pe internet: „Sugaciule!”, „Fagutistule!”, „Homo!”, „Găozarule!”, „Scârbă mică!!!”, „Nu-i normal, ești bolnav!”, „Am știut noi!”, „Fără poponari în Björnstad!!!”, „O să te prindem și-o să-ți tăiem tatuajul! Ursul nostru nu-i pentru poponari!”, „Fără violatori și poponari în Björnstad!”, „Ești bolnav, ca și Kevin!!”, „Pun pariu că ești și pedofil!”, „Sper să faci SIDA!!!”, „Mori!”, „Mută-te de aici dacă vrei să trăiești!!!”, „Data viitoare băgăm cuțitul în tine, nu în ușă!”

* * *

Maya e acasă, în fața computerului. Citește tot ce scriu nemernicii despre Benji. N-a uitat nici tot ce au scris despre ea. Nimic nu se schimbă, totul o ia de la capăt. Tatăl Mayei obișnuia să asculte un disc vechi, în care un tip cânta că există o fisură în orice și așa pătrunde lumina. Maya se uită încontinuu la pozele cu Benji și profesorul, dar, de fapt, nu la ei doi se uită. Odată, în vară, când au fost pe insulă, Maya a pus muzică pe telefonul Anei – ceva cu chitare și voci triste, iar Ana a țipat: „Fără muzică de drogați pe insula mea!”, iar Maya, chicotind, ferind telefonul ca să n-ajungă Ana la el, a țipat și ea: „Fără unț-bumț în pădure, distruge mediul înconjurător!” Ana a încercat să i-l smulgă din mână, Maya s-a ferit din nou, dar s-a împiedicat și a scăpat telefonul, care s-a lovit de o piatră. Lentila camerei s-a zgâriat, nu mult, dar suficient cât să apară o linie, sus într-un colț, pe toate fotografiile Anei de atunci înainte.

Maya s-a temut că Ana se va supăra, dar Ana a râs și a zis: „O să văd linia aia tot timpul, așa că de-acum ești și tu în pozele mele, căpoaso!”

Maya a iubit-o pentru asta, dar acum stă singură în fața computerului, uitându-se încontinuu la fotografiile cu Benji și profesorul și tot ce vede e linia din colțul de sus. Aceeași în fiecare fotografie.

•

O fisură mică, aproape invizibilă. Prin care tot întunericul se revarsă.

* * *

Mult timp după aceea, niciunul dintre noi nu va mai putea dovedi cine ce a zis exact sau de unde erau, de fapt, fotografiile care au ajuns pe internet. Dar toată lumea le vede – Benji se sărută cu un profesor. Multora nu le pasă, dar tac, și de-asta se aud doar cei care vociferează. Și scuza lor va fi că le *pasă*. De oraș, de echipa de hochei, chiar și de Benjamin. Le pasă de școală. Le pasă de *copii*.

Un grup de părinți îl sună pe director și îi solicită o întrevedere. Maggan Lyt, mama lui William, e una dintre ei. E în comitetul de părinți al școlii, își face datoria, nimic mai mult. „Nu-i

nimic personal”, spune ea la întâlnire, „nu-i vorba de rea-voință, suntem doar părinți îngrijorați”. Dar susține cu hotărâre că profesorul trebuie concediat. „Nu pentru că e... altfel, firește că nu. Dar nu putem tolera faptul că a întreținut relații sexuale cu un elev. Nu după tot ce s-a întâmplat! Mai întâi viol și acum... asta? Că doar nu contează dacă e vorba despre un băiat sau o fată, trebuie tratați la fel, nu?”

Lucrurile pot avea mereu legătură, dacă ne convine.

— Cum să dormim liniștiți știind că profesorul acesta le predă copiilor noștri când știm ce are... pe agendă? se întreabă un alt părinte.

Când directorul îl întreabă ce vrea să spună exact cu „agendă”, Maggan Lyt îl repede:

— Știți foarte bine ce vrem să spunem!

— ȘI ASTA ce mai e? țipă un alt părinte, aruncând o foaie de hârtie pe masa directorului.

— Era pusă la avizier pe coridor. Profesoara aceea, Jeanette, vrea să-i învețe pe copii să se bată?! completează Maggan Lyt.

— E... sunt arte marțiale... S-a oferit voluntar să-i antreneze să fie... încearcă directorul să explice, dar e din nou întrerupt, bineînțeles:

— *Violenți! Să fie violenți!* Adică un profesor face sex cu elevii și un altul vrea să se bată cu ei! Ce fel de școală conduceți aici?

Și-atunci Maggan spune:

— O să sun la prefectură!

•

Și asta și face. Primul care răspunde la telefon e Richard Theo.

* * *

Maya bate în ușa Anei atât de tare, încât câinii încep să latre de parcă fata încearcă să spargă fațada casei. Ana deschide, lividă și fără vlagă, devastată și urându-se din tot sufletul. Dar Maya e mult prea furioasă ca să-i pese.

— TU AI FĂCUT POZELE! CUM AI PUTUT?! urlă ea la Ana.

Ana începe să suspine isteric și, printre hohote de plâns, reușește să îndruge:

— N-a fost... L-am sărutat, Maya! L-am sărutat! Putea să spună ceva... că e... putea să spună ceva... am crezut că are pe vreuna, dar el... l-am sărutat! Dacă... dacă ar fi zis ceva...

Maya n-o lasă să termine, doar dă din cap scârbită și scuipă pe jos, între ea și cea mai bună prietenă a ei, care nu îi mai este prietenă.

— Ești exact la fel ca toată lumea din orașul ăsta, Ana! Dacă nu primești tot ce vrei, îți închipui că ai dreptul să le faci altora rău!

•

Ana plânge atât de tare, încât abia se mai ține pe picioare. Cade grămadă pe pragul ușii. Maya nu o prinde, a plecat deja.

* * *

Poate că e adevărat ce zic toți, poate că nu-i nimic personal. Poate că e doar picătura care a umplut paharul pentru cei care simt că trăiesc strânși cu ușa tot timpul. Slujbele dispar, politicienii umblă cu matrapazlâcuri, spitalul se închide și fabrica își schimbă proprietarii. Reporterii dau pe-acolo doar când se întâmplă

ceva rău și tot ce vor e să poată scrie că locuitorii sunt niște oameni limitați și plini de prejudecăți. Poate că unii simt că pur și simplu e prea multă politică deodată. Prea multe schimbări care li se bagă pe gât unor oameni care muncesc din greu și care au îndurat deja destule. Poate că nici n-are de-a face cu Benji, cu profesorul, cu Elisabeth Zackell sau cu altcineva. Poate că aceia care scriu comentarii pe internet sunt doar „uscăturile” din pădure. Poate că nimeni nu vrea să facă rău, dar „în vârtoarea celor petrecute s-a mai și exagerat un pic”. Poate că vom spune că „s-au întâmplat multe lucruri deodată, chestiunea era complexă, oamenii au dreptul să reacționeze emoțional”.

•

Întotdeauna apărăm sentimentele agresorilor. Ca și cum ei au nevoie de înțelegere.

•

Vestea că un profesor din școală „a avut o relație de durată cu un elev” și că acum este „suspendat pe perioada anchetei” ajunge repede în ziarul local. La început, comentariile din

subsolul articolului sunt rezervate, apoi întrebările încep să curgă: „Credeți că-i o întâmplare? Mai întâi o antrenoare, acum un profesor?” Nimeni nu spune cine e antrenoarea, nimeni nu folosește cuvântul „homosexual”. Toată lumea spune „dintr-ăia” sau „ca ei”. Cineva scrie: „Și nici să protestezi nu mai poți, că atunci te arată cu degetul că ești rău! Dar trebuie să reacționăm, nu? De dragul COPIILOR! În ce fel de oraș trăim? Chiar trebuie să fim un soi de porcușori de Guineea pentru tot soiul de experimente?”

Cei mai mulți evită să spună numele lui Benji. E mai ușor așa. Apoi apare o fotografie. Mai întâi se postează de pe un cont anonim, nimeni nu mai știe unde anume, apoi, de îndată ce fotografia începe să circule, contul anonim dispare. Nimeni nu întreabă de unde e fotografia, dar zvonurile se răspândesc, așa că nu mai contează. Important e ce este în fotografie.

O cască de hochei, care pare fotografiată într-un vestiar. Pe o parte e ursul, simbolul clubului din Björnstad. De jur-împrejurul căștii e desenat

un curcubeu. Cineva scrie, anonim, desigur: „Mie îmi place! Hocheiul nu-mi place, dar cred că ne putem folosi de ocazie să facem un gest simbolic, cu întregul club, pentru a ne arăta sprijinul! Un gest politic, mână în mână cu hocheiul!”

Imaginea se răspândește apoi dincolo de Björnstad. Un ziar dintr-un oraș mare o preia și o publică pe pagina sa de internet sub rubrica: „Jucător de hochei se declară homosexual! Ce gest frumos face clubul!”

•

Când reacțiile încep să curgă, Richard Theo și-a închis deja laptopul. A închis fereastra, după ce a dat afară ultimele muște. E frig, vor îngheța în curând. Dar și-au trăit vara, și-au împlinit rostul.

Când pleacă de la birou, cineva deja comentează pe internet: „Björnstadul n-o s-ajungă vreun nenorocit de oraș-curbueu! Echipa noastră nu-i echipă-curbueu! Gașca n-o să lase asta să se întâmple în veci!”

•

Când se dovedește că fotografia era trucată cu un simplu program de editare, jurnaliștii din toată țara încep să-l sune pe directorul tehnic al clubului și să-l întrebe:

— De ce nu vreți să vă arătați sprijinul pentru jucătorul homosexual? De ce vă exprimați dezaprobarea pentru căștile cu însemnul curcubeului?

Peter încearcă să explice, fără să știe ce vrea să spună, de fapt. Totul se petrece atât de repede. În cele din urmă nu mai răspunde la telefon.

•

Când reportera de la ziarul local îl sună pe Richard Theo și îl întreabă care e părerea lui despre „turbulența” din jurul clubului de hochei, politicianul are, bineînțeles, cel mai simplu răspuns:

— Părerea mea e să nu amestecăm hocheiul și politica. Lăsați băieții să joace!

•

Fraza va fi repetată tot mai mult în zilele ce vor urma. „Lăsați băieții să joace!” Doar că va însemna lucruri diferite pentru oameni diferiți.

Maya ajunge acasă, unde tot ce se aude e păcănitul discret al unei tastaturi și al unui mouse. Leo e în camera lui, atât de absorbit de ce e pe ecran, încât lumea din jur dispare. Maya îl invidiază că poate evada așa.

— Ce faci? întrebă ea inutil.

— Mă joc, răspunde el.

Rămâne în pragul ușii câteva clipe, deschide gura să întrebe ceva, dar nu reușește. Așa că închide ușa și se duce spre bucătărie. Poate că Leo își dă seama din pașii ei că s-a întâmplat ceva sau, poate, frățiorul știe lucruri care altora le scapă, căci o strigă, fără să-și ia ochii de pe ecran:

— Te bagi să joci și tu?

32.

APOI IA PUȘCA ȘI SE DUCE ÎN PĂDURE

Hocheiul e cel mai simplu sport din lume, dacă ești în tribună. E întotdeauna atât de ușor să spui ce ar fi trebuit să facă toți, când ceea ce au făcut n-a fost bine.

•

Peter se duce direct la patinoar, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta. Telefonul sună încontinuu, dar nu răspunde. Îl sună pe Benji, dar Benji nu-i răspunde. Peter își deschide căsuța de e-mail. E o avalanșă.

Se apleacă, orbit de migrenă. Nu poate să respire. Preț de câteva minute se teme să nu facă un atac de cord. Încă își amintește e-mailurile și mesajele oribile pe care le-a primit după ce Maya l-a denunțat pe Kevin la poliție. Au luat-o

de la capăt. Se întâmplă din nou.

Cei mai mulți nu scriu nimic pe față, ci folosesc cuvinte precum „distragerea atenției” și „politică”. „N-avem nevoie de chestii care să distragă atenția și nici de politică în club, Peter! Vine meciul cu Hed!” Toată lumea e bine intenționată, firește. Nimeni n-are ceva cu Benjamin, e de la sine înțeles. „De dragul băiatului, n-ar fi mai bine să ia o mică... pauză? Știi că e o chestiune sensibilă... unii oameni... nu *noi*, dar *alții* vor reacționa prost, Peter! Nu vrem decât binele *băiatului*, firește!” „Lăsați băieții să joace!” repetă mai mulți.

Doar că nu pe toți băieții.

•

Dar unul dintre e-mailuri sună altfel. Vine de la părinții unui jucător din echipa de copii și are atașată o fotografie făcută în vestiarul seniorilor. Dar în fotografie nu e Benji, ci Elisabeth Zackell, care stă aplecată și pare să se uite la... penisul lui Bobo. Poate că a fost o glumă nevinovată ce s-a întâmplat acolo, dar unul dintre jucătorii seniori a imortalizat momentul.

Cum s-a mai răspândit și asta nu știe nimeni, dar Peter primește încă un e-mail, de la un alt părinte. Cu aceeași fotografie. Și încă unul. „Mai întâi profesori care se culcă cu elevi, apoi profesori care îi învață pe copii să se bată și acum ASTA!!!???”

Mesajele urmează același tipar – mai întâi e-mailuri îngrijorate. Apoi unele pline de ură. Apoi cele cu amenințări. Și, în cele din urmă, cele anonime: „Dacă pizda aia și poponarul mai fac un singur antrenament cu echipa, o s-o pățiți rău!!!”

•

E atât de ușor să fii isteț după, hocheiul e atât de simplu din tribună. Dacă Peter n-ar fi avut o fiică pe care orașul s-o considere inamica întregului club de hochei, poate că ar fi reacționat mai bine acum. Sau mai rău. Dar instinctul trage de el în toate părțile, așa că, în cele din urmă, hotărăște să printeze fotografia cu Zackell și Bobo. O găsește pe antrenoare jos, pe teren și urlă:

— Zackell! Ce dra... Ce-i ASTA?

Singură pe gheață, Zackell șutează pucuri. Se apropie de mantinelă și se uită la fotografie.

— Eu sunt. Și ăla-i Bobo. Iar chestia aia nu-i cine știe ce puță.

— Dar... e... ce s-a...

Zackell bate nepăsătoare cu crosa în gheață. Ridică din umeri.

— Știi și tu cum e. Echipa de hochei testează limitele antrenorului nou. E o chestie între mine și ei.

Peter se ține de cap de parcă i-a crăpat, tocmai l-a lipit la loc și acum așteaptă să se usuce lipiciul.

— Dar, Zackell, te rog... Nu mai e doar între voi. Cineva a pus poza pe internet! Tot orașul se...

Zackell pipăie impasibilă banda adezivă de pe crosă.

— Eu sunt antrenoare de hochei. Nu primar. Problemele orașului sunt ale orașului. Noi jucăm hochei.

Peter geme.

— Societatea nu funcționează așa, Zackell.

Oamenii vor interpreta asta ca pe... Nu sunt obișnuiți cu... Mai întâi chestia cu Benji și acum asta cu tine și cu... cu...

— Puța? Îl ajută Zackell binevoitoare.

Peter o fulgeră cu privirea.

— Am primit amenințări. Trebuie să anulăm antrenamentul azi.

Zackell nu pare să-l audă. Îl întreabă:

— Cum rămâne cu Vidar? Noul meu portar? Îl lași să joace?

— Tu ai auzit ce-am zis? Ne-au amenințat! Lasă-l încolo pe Vidar! Trebuie să anulăm antrenamentul!

Zackell ridică din umeri.

— Te-am auzit, nu-s surdă.

Se întoarce pe teren, ca și cum discuția s-a terminat. Apoi continuă liniștită să șuteze pucuri. Peter se duce ca o furtună în birou și îi sună pe toți jucătorii din echipa de seniori. Toți răspund, mai puțin Benji. Peter le spune despre e-mailul cu amenințarea. Toți înțeleg. Niciunul nu stă acasă.

Când începe antrenamentul, echipa e aliniată în fața lui Zackell. Antrenoarea bate cu crosa în gheață și spune:

— Ați auzit că clubul a primit amenințări?

Toți dau din cap că da. Zackell continuă:

— Dacă eu rămân antrenoarea voastră, iar Benji rămâne în echipă, cică e posibil „s-o pățim”. Așa că, dacă nu vreți să stați la antrenament, nu v-o iau în nume de rău.

Nimeni nu se mișcă. Multe rahaturi s-au zis despre echipa asta, dar fricoși nu se poate spune că sunt. Zackell dă din cap scurt.

— Bine atunci. Îmi dau seama că sunt multe... sentimente. Dar suntem o echipă. Noi jucăm hochei.

Jucătorii mai în vârstă se așteaptă să-i întrebe cine a postat fotografia cu ea și Bobo pe internet. Dar Zackell nici măcar nu aduce vorba despre fotografie. Poate că asta îi câștigă respectul jucătorilor, căci, în cele din urmă, unul dintre ei strigă:

— Am venit mai mult de dragul berii!

Un râs de ușurare cuprinde toată echipa. Până

și Bobo pare mai puțin stânjenit.

* * *

Sunt doar cuvinte. Doar litere. Cum să facă rău cuiva?

Benji e la canisa lui Adri. Câinii se joacă în zăpadă, la picioarele lui. Lor nu le pasă. Cât și-ar dori să nu-i pese nimănui. Nu vrea să schimbe lumea, nu vrea ca ceilalți să se adapteze după nevoile lui. Vrea doar să joace hochei. Să poată intra în vestiar fără să se lase tăcerea pentru că oamenii nu mai au curaj să facă o glumă. Nu vrea decât să aibă parte de lucrurile obișnuite: crose și gheață, un puc și două porți, voința de a învinge și de a lupta. Noi contra voastră, cu tot ce-avem mai bun de dat. Dar acum s-a terminat. Benji nu mai e de-al lor.

Cândva va fi, poate, în stare să numească sentimentul ăsta de a fi diferit de ceilalți. Cât de fizică e senzația. Excluderea e ca o oboseală care se împlântă în oase. Cei care sunt la fel ca alții, cei care aparțin unei norme și unei majorități nu pot înțelege asta. Cum să poată?

Benji a auzit toate discuțiile, a stat în tribună și în autocare, în turnee, lângă adulți care spun că „Nu există homosexuali în hochei”. A auzit toate glumele obișnuite, gen „Baloanele la copii și poponarii la lei!”, dar nu astea îl afectează pe Benji cel mai mult. Ci anumite cuvinte, al căror sens e de la sine înțeles pentru ceilalți, îl rănesc cel mai adânc – „homosexual” folosit doar ca insultă: „Jucați ca niște poponari!”, „Poponarul ăla de arbitru!”, „De ce nu merge bulangiul ăla de aparat de cafea?” Folosit doar vulgar, doar ca să descrie slăbiciunea, prostia și tot ce nu funcționează. Tot ce e greșit.

Sigur, există și adulți care nu folosesc cuvântul niciodată, ci cu totul altele. Nu gândesc ce spun, dar Benji a adunat frânturi din conversații disparate de-a lungul anilor: „Ăia nu vin în hochei, știi? Nici n-ar merge, nu? Adică la vestiar, știi? Ce facem, mai punem un vestiar, doar în caz că?” Cei care vorbesc așa sunt părinți obișnuiți, oameni generoși, prietenoși, care fac tot ce le stă în putere pentru echipa de hochei a copiilor. Nu votează cu partide extremiste, nu

doresc moartea nimănui, nici prin cap nu le dă să fie agresivi. Doar că spun și ei lucruri care li se par de la sine înțelese: „Nu se simt așa bine în hochei, le plac alte chestii, hocheiul e, totuși, un joc dur!” Iar uneori spun pur și simplu: „Hocheiul e sport de bărbați”. Spun „bărbați”, dar Benji, încă de mic, a înțeles că vor să spună „bărbați adevărați”.

•

Sunt doar cuvinte. Doar litere. Doar o ființă umană.

•

Benji nu se antrenează azi cu echipa, pentru că știe că nu mai e unul dintre ei. Nu știe cine să fie în schimb. Nu știe dacă vrea să fie altcineva.

* * *

Când începe antrenamentul, Sune se așază în tribună. Peter se prăbușește pe un scaun lângă el.

— Ai sunat la poliție să le spui despre amenințare? întrebă Sune.

— Nu știu dacă e serioasă sau nu. Poate să fie vreun copil.

— Nu-ți face griji.

— Nu știi ce să fac... recunoaște Peter cu neputință în glas.

Sune nu-l consolează. N-o face niciodată. Cere doar responsabilitate.

— Nu știi *ce* să faci sau *ce trebuie* să faci, Peter?

Peter oftează:

— Știi ce vreau să spun. Situația e dată naibii... cu Zackell și echipa...

Sune încuviințează, cu privirea ațintită pe teren.

— Au ales să vină la antrenament. Lasă băieții să joace!

— Și Benjamin? Cum să-l ajut?

Sune își îndreaptă o cută a tricoului pe burtă:

— Trebuie să-ncetezi să mai crezi că el are nevoie de ajutor. Toți ceilalți au nevoie, nu el.

Peter izbucnește jignit:

— Nu-mi spune mie acum că *eu* am prej...

Sune i-o retează:

— Tu ce mai cauți în sportul ăsta, Peter?

Peter oftează din rărunchi.

— Nu știu să mă opresc.

Sune dă din cap înțelegător.

— Mie îmi place să cred că eu încă sunt pe-
aici pentru că gheața e singurul loc unde toți
suntem egali. Unde nu mai contează cine ești.
Dacă știi să joci.

— O fi egalitate pe gheață. Dar nu și în sport,
în general, zice Peter.

— Nu. Și e vina noastră. A mea, a ta și a
tuturor celorlalți.

Peter își aruncă exasperat brațele în aer.

— Și ce să facem?

Sune ridică o sprânceană.

— S-avem grijă ca următorul copil care ne
spune ceva altfel despre sine să nu fie tratat cu
ridicat din umeri. Să spunem: „Aha, păi n-are
nimic, nu contează!” Și poate că într-o zi n-o să
mai vorbim atâta despre jucători homosexuali și
femei antrenor. O să vorbim despre jucători de
hochei, antrenori și antrenoare.

— Societatea nu-i atât de simplistă, spune
Peter.

— Societatea? Noi suntem societatea, i-o

întoarce Sune.

Peter își freacă pleoapele.

— Sune dragă... m-au sunat ziariștii ore în șir... Eu... La naiba... Poate că au dreptate? Poate c-ar trebui să facem un gest simbolic pentru Benjamin? Dacă am vopsi căștile în... ar ajuta?

Sune se lasă pe speteaza scaunului.

— Tu crezi că Benjamin ar vrea asta? El a ales să nu spună nimănui. L-a dat de gol vreo jigodie. Sunt sigur că o grămadă de ziariști vor să facă din el un simbol acum și, de partea cealaltă, o mulțime de nebuni sunt gata să-și verse ura pe el. Și nicio tabără, nici cealaltă nu știu nimic despre hochei. Vor transforma fiecare meci în care joacă într-un câmp de luptă, ca să se bată în agende, un circ politic. Poate că de-asta se și teme cel mai mult băiatul, să nu devină o povară pentru echipă. Să nu le distragă atenția.

Peter izbucnește frustrat:

— Și-atunci ce crezi că vrea Benjamin să facem?

— Nimic.

— Trebuie să facem *ceva*...

— Ție îți pasă de preferințele lui sexuale? Îți schimbă părerea despre el?

— Normal că nu!

Sune îl bate pe Peter pe umăr.

— Sunt un diavol bătrân, Peter. Nu știu întotdeauna ce e bine și ce e rău. Benjamin s-a băgat în multe rahaturi dincolo de teren – bătaii, hașiș și altele. Dar e un jucător al naibii de bun! Și tu și ceilalți ați zis mereu: „Aia n-are nimic de-a face cu hocheiul”. Și-atunci de ce *asta* ar avea ceva de-a face cu sportul? Lasă băiatul să-și trăiască viața! Nu-l sili să devină un simbol. Dacă sexualitatea lui ne face să nu ne simțim în largul nostru, atunci să mă ia naiba dacă el e ăla ciudat. Noi suntem!

Peter se înroșește și înghite în sec.

— N-am... N-am vrut să zic...

Sune își scarpină creștetul, unde mai cresc doar câteva fire răzlețe de păr.

— Secretele apasă greu pe umerii oricărui om. Îți dai seama cum o fi fost să ducă în el toată viața adevărul despre sine? Hocheiul i-a fost

refugiul. Pe gheață s-a simțit ca toți ceilalți. Nu-i lua asta.

— Și-atunci ce să fac?

— Lasă-l să-și câștige locul în echipă doar prin meritele în hochei. O să fie tratat altfel peste tot de-acum. Hai să nu fie nevoit și aici, la noi.

Peter tace îndelung. Apoi spune:

— Întotdeauna ai zis că trebuie să fim mai mult decât un simplu club de hochei, Sune. Nu acum ar fi momentul?

Sune cade pe gânduri. Într-un târziu, șoptește cu părere de rău:

— Ba da. Da sunt un om bătrân, Peter. Jumătate din timp nu știu ce naiba îmi iese pe gură.

* * *

Benji nu e taică-su. Nu face ce a făcut Alan Ovich. Nu lasă cadouri, semne sau simboluri.

Mama și surorile îl sună, au citit și ele ce scrie pe internet și sunt îngrijorate. Așa că le zice că totul e OK. Se pricepe la asta. Se duce la canisa lui Adri, căci unul dintre câini se simțise rău azi-

noapte, iar Adri venise târziu de la veterinar și încă doarme.

Benji închide ușa de la parter suficient de tare cât să-și trezească sora, dar Adri adoarme imediat la loc. Sora doarme adânc doar când știe că Benji e acasă, altfel geană pe geană nu pune toată noaptea. Benji duce gunoiul, își pune în dulap așternuturile frumos împachetate, așa cum îl cicălește ea tot timpul să le așeze, apoi iese și mângâie câinii. Și ei dorm când Benji urcă neuzit scara, căci știe exact care scânduri scârțâie și care nu, ca un copil care se joacă cel mai lent șotron din lume.

Întinde cu grijă mâna sub perna lui Adri și ia cheia. Își sărută sora adormită pe frunte o ultimă oară. Se furișează spre dulapul cu arme.

•

Apoi ia pușca și se duce în pădure.

După antrenament, Zackell fumează în parcare. Peter vine după ea și o întreabă:

— Chiar îl vrei pe Vidar în echipă?

Antrenoarea scoate fumul pe nări.

— Da.

Peter geme fără să vrea.

— Atunci ține un antrenament deschis. Anunță că oricine poate participa, chiar dacă n-are contract cu clubul. Dacă Vidar e bun, îi dau voie să joace, dar trebuie să-și câștige locul în echipă pe merit, ca toți ceilalți.

Peter deschide ușa să intre în patinoar, dar Zackell apucă să-l întrebe:

— De ce ești așa de supărat pe Vidar? Așa de rău te superi pe cineva care a făcut caca pe biroul tău?

Lui Peter îi vine să vomite doar amintindu-și ce i-a lăsat Vidar drept carte de vizită. Era rahat și în șanțurile tastaturii, așa ceva nu se șterge nici de pe tastatură, nici din creier. Dar dă din cap că nu.

— Pe Vidar nu te poți baza. O echipă trebuie să se poată baza pe portar, dar Vidar e imprevizibil. Egoist. Nu poți face echipă cu jucători egoiști.

— Și-atunci ce te-a făcut să te răzgândești? Întreabă Zackell.

Peter nu știe ce să răspundă. Așa că e sincer:

— Vreau să fim un club care face oamenii mai buni. Poate că-l putem face mai bun pe Vidar. Poate și pe noi înșine.

Peter privește fulgii de nea făcând tumbe în aer. Îi e teamă că a înțeles prea târziu ce trebuie să facă. Poate că Benji nu se mai întoarce niciodată. Căci multe se pot spune despre Benjamin Ovich, dar egoist n-a fost niciodată.

* * *

Se va spune că s-a întâmplat și gata. Dar e o minciună. O să spunem că „lucrurile astea nu sunt din vina nimănu”, dar n-a fost deloc așa. În sinea noastră vom ști adevărul. A fost vina multora. A fost vina noastră.

33.

NU SE TREZEȘTE

Când se oprește, Benji e deja mai adânc în pădure decât a fost vreodată. Încă ninge, iar fulgii îi ating ușor pielea, dar se topesc pe loc violent sub căldura trupului și se preling pe firele de păr de pe antebrațe. Gerul îi colorează obrajii, degetele îi amorțesc pe pușcă. Aburii care îi ies pe gură formează tot mai puțini norișori. În cele din urmă, nu mai respiră.

•

O tăcere lungă. Apoi o singură împușcătură printre copaci.

În Björnstad îi îngropăm pe cei dragi sub cei mai frumoși copaci. Un copil îi găsește trupul, dar nu merge calm prin oraș, așa cum a făcut Adri Ovich când și-a găsit tatăl, pe Alan Ovich,

acum mulți ani. Copilul ăsta aleargă.

* * *

Amat și Bobo sunt în vestiar. Își vor aminti de clipele acelea, de ultima lor discuție, de ultimele hohote de râs înainte să afle că a murit cineva. Și vor simți că nu vor mai putea râde niciodată ca atunci.

— Ce li se pare fetelor sexi, mă? întrebă Bobo.

O spune așa cum spune orice – ca și cum creierul lui ar fi o cafetieră pornită, dar cineva a uitat să pună vasul de colectare dedesubt și gândurile curg direct pe plita fierbinte și împrășcă în toate părțile.

— De unde să știu eu? zâmbește resemnat Amat.

Nu demult, Bobo l-a întrebat dacă e adevărat că lentilele de contact se fac din meduze. Altă dată i-a zis: „Auzi, știi că-i ghinion să-ți lași cheile pe masă, da? OK, dar dacă altcineva ia cheile mele și le lasă pe vreo masă, da' eu nu sunt acolo, tot eu o să am ghinion?” În primăvara

trecută îl chinuia altă întrebare: „Cum știi dacă ai puțină frumoasă?” Iar acum vreo două zile, la școală, l-a întrebat pe Amat „Cât de scurt poate fi un pantalon scurt?” și, aproape în același timp, „Știi vidul, da, ca în spațiul cosmic? Dacă plângi acolo... unde se duc lacrimile?”

— Am auzit niște țipe la școală zicând că nu știi care celebritate e sexi fiindcă are „o bărbie hotărâtă și pomeți înalți”. Cum știi dacă le ai așa?

— Tu sigur le ai! spune Amat.

— Zici? spune Bobo plin de speranță.

Fața lui Bobo e lipsită de orice formă, ca un cartof răscopt, dar Amat, inimos, dă din cap că da.

— Sunt sigur că ești sexi, Bobo.

— Mersi! spune Bobo, evident ușurat, ca și cum a tăiat de pe listă încă o grijă.

Apoi întreabă:

— Ai fost vreodată prietenul cel mai bun al cuiva?

Amat oftează:

— Of, măi, Bobo, normal că am un prieten

foarte bun.

Dar Bobo clatină din capul lui mare.

— Nu, vreau să zic ești cel mai bun prieten al cuiva? Eu *am* mai mulți prieteni buni, da nu cred că *sunt* cel mai bun prieten al cuiva. Pricepi?

Amat se scarpină încurcat într-o ureche.

— Sincer? Nu pricep o iotă din ce zici, de cele mai multe ori...

Bobo izbucnește în râs. Și Amat. Cel mai tare și mai copios râs pentru mult timp de-acum încolo...

* * *

„Nu ești niciodată singur în pădure”. Toți copiii de pe-aici învață asta devreme. Benji încremenește când vede animalul, la zece metri în fața lui. Se uită drept în ochii fiarei. A vânat în pădurile astea toată viața, dar e prima dată când vede un urs atât de mare.

Benji a mers contra vântului, așa că ursul nu i-a simțit mirosul. Dar animalul e suficient de aproape pentru a se simți amenințat, iar Benji n-are nicio șansă să fugă. Și asta o învață copiii

noștri încă de mici: „Nu fugi, nu țipa! Dacă ursul vine spre tine, ghemuiește-te ca un prunc, prefă-te mort! Protejează-ți capul cu rucsacul! Nu te lupta decât dacă ești sigur că n-ai nicio scăpare!”

Pușca îi tremură în mâini. N-ar trebui să tragă. Inima și plămâniile animalului sunt protejate de umeri puternici. Doar vânătorii extrem de încercați au vreo șansă să împuște un urs și să ajungă să mai spună și povestea după. Benji ar trebui să știe asta. Dar inima îi bate nebunește, își aude propria voce urlând din rărunchi și trage în aer. Sau direct în urs, nu-și mai aduce aminte. Și-atunci ursul dispare. Nu fuge, nu se întoarce și o ia printre copaci, ci... dispare pur și simplu. Benji rămâne pe loc, în zăpadă, iar pădurea înghite ecoul împușcăturii și nu mai rămâne nimic, decât vântul. Și-atunci nu mai știe dacă nu cumva a visat. Dacă a fost un urs sau doar imaginația lui. Se duce spre locul unde era animalul, dar nu vede nicio urmă în zăpadă. Cu toate astea, încă îi simte privirea, ca atunci când te trezești devreme dimineața și, fără să fie nevoie să deschizi ochii, simți cum cel care a

dormit lângă tine te privește.

•

Benji respiră sacadat. Există ceva invincibil în a hotărî că vrei să mori, dar a nu o face. O victorie asupra propriei ființe. Merge spre casă de parcă trupul nu-i aparține, fără să știe cine îl va lua în stăpânire de acum înainte.

•

Dar se duce totuși acasă.

* * *

Amat și Bobo încă râd în hohote. Dar Bobo se oprește brusc, înainte ca Amat să priceapă ce s-a întâmplat. Bobo a auzit întotdeauna că e greu de cap, știe pe de rost toate glumele pe seama lui: „Băiatul ăla n-ar putea scoate apa dintr-o cizmă nici dacă ar avea o gaură în vârf și instrucțiunile în călcâi”, „Bobo-i atât de prost, că nici numele nu și l-ar putea pișa în zăpadă”. Dar asta nu înseamnă că nu-i merge mintea. Maică-sa spune mereu că creierul lui lucrează altfel decât al celorlalți.

Bobo se aștepta. În aparență nu se gândea la

asta, dar în sinea lui s-a pregătit pentru momentul ăsta încă de când maică-sa l-a luat cu ea în pădure și i-a spus că e bolnavă.

Fetița traversează în fugă orașul, intră în patinoar, gesticulând înnebunită către cei care o întreabă unde se duce. Câțiva o recunosc, e sora mai mică a lui Bobo, iar cineva chiar murmură: „Of, nu!”

Când fetița apare în ușa vestiarului, suspinând „Nu se trezește, Bobo! Tata s-a dus să ia o mașină la reparat și am țipat la ea, da nu se trezește!!!”, Bobo și-a plâns deja de mult mama. Lacrimile îi curg în părul surioarei, dar mai mult de dragul ei. Fetița a găsit puterea să străbată tot orașul, dar acum se lasă copleșită de durere, căci nu e nimeni pe lume în care să aibă mai multă încredere ca în fratele ei mai mare.

Abia în brațele lui se simte suficient de în siguranță să se frângă într-un miliard de fărâme. Și va fugi spre Bobo toată viața când e tristă. Iar Bobo, cu ea în brațe, știe că trebuie să fie suficient de tare să poarte responsabilitatea asta de-acum înainte.

•

Amat îi îmbrățișează pe amândoi, dar Bobo nu simte nimic. Se gândește unde să găsească un copac frumos, sub care să-și pună mama să doarmă. Bobo devine adult, atunci și acolo.

* * *

Adri Ovich se trezește dintr-un coșmar îngrozitor. Pipăie disperată sub pernă, cu pulsul zvâcnindu-i nebunește în tâmpile, până când degetele găsesc cheia. Respiră atât de greu, încât pieptul o doare. Coboară la parter și își găsește fratele dormind pe canapea. Pușca e în dulap, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Îl sărută pe frunte. Se așază pe podea, lângă patul lui, și stă așa ore întregi. Nu se poate abține să-l vegheze.

34.

VĂTĂMAREA CORPORALĂ A UNUI ANIMAL DE SERVICIU

Peste mulți ani, poate că nu vom mai ști cum să numim istoria asta. Vom spune că e o poveste despre violență. Despre ură. Despre conflicte, diferențe și comunități care s-au sfâșiat. Dar n-o să fie întru totul adevărat.

•

E și o altfel de poveste.

•

Vidar Rinnius e în ultimul an al adolescenței sale. Raportul psihologului evidențiază că „dă dovadă de carențe în controlul impulsurilor”, deși majoritatea specialiștilor ar înlocui, probabil, cu „dă dovadă de lipsă totală de control al impulsurilor”. Întotdeauna a sărit la bătaie, uneori împreună cu fratele mai mare, Teemu, ca

să-și apere mama, uneori ca să se apere unul pe celălalt. Dar e adevărată chestia cu controlul impulsurilor – Vidar nu se poate stăpâni. Când altora le dă prin cap o idee, „cum ar fi să...”, Vidar deja a pus-o în practică. Antrenorul echipei de copii a zis cândva că de aceea a și devenit un portar atât de bun. „Tu nu te poți abține să prinzi pucurile!” Toată lumea spune că problema cu Vidar e că „nu gândește”, dar adevărul e fix invers. Problema e că nu se poate opri din gândit.

Avea doisprezece ani când a înțeles că e singur. S-a dus cu frate-su și prietenii acestuia într-un alt oraș, unde echipa de seniori a Björnstadului juca în deplasare. După meci, Teemu i-a spus lui Vidar să meargă la McDonald's și să-l aștepte acolo, bănuind că avea să se lase cu bătaie după meci. Vidar mânca așezat la o masă când suporterii echipei adverse au dat buzna în restaurant. Teemu și Gașca fuseseră ridicați de poliție, iar Vidar era singur la o masă, într-un colț, îmbrăcat în culoarea greșită. Suporterii adversarilor știau cine e, îl văzuseră în

timpul meciului, urlând înjurături la adresa clubului lor și arătându-le degetul mijlociu. „Nu te mai dai așa mare fără frate-tu, a?” au strigat ei înainte să se repeadă la băiat.

Atunci a înțeles Vidar că e singur. Că orice om e singur. Ne naștem singuri, murim singuri și ne batem singuri. Așa că Vidar s-a bătut. A crezut că o să moară acolo. A văzut adulți părăsind restaurantul. Era doar un copil, dar nimeni n-a sărit să-l ajute. Personalul s-a refugiat în bucătărie. Nu știa câți adversari erau, dar știa că n-avea nicio șansă. Cu toate astea, n-a dat înapoi. Apoi, de niciunde a apărut Păianjenul. Vidar își amintește că a sărit printr-o fereastră, dar naiba mai știe. Păianjenul l-a apărut ca pe propriul frate și, după aceea, asta au și fost. Atunci Vidar a înțeles că nu e musai să fii singur. Nu mereu. Nu dacă ai o gașcă.

Când avea șaisprezece ani, au fost la un alt meci în deplasare. Păianjenul fusese condamnat pentru oareșice infracțiuni mărunte și era eliberat condiționat. El și Vidar s-au oprit într-un parc, iar Gașca s-a dus înainte, căci Păianjenul avea și

el un creier imposibil de oprit și, exact ca și Vidar, descoperise că drogurile făceau uneori ca totul să încetinească. De după un colț de alee au apărut niște polițiști și i-au văzut pe cei doi presupuși huligani. Păianjenul s-a panicat și a luat-o la fugă. Avea droguri în buzunar. Și Vidar la fel. Vidar ar fi putut fugi mai repede decât Păianjenul, dar Păianjenul era eliberat condiționat, iar Vidar avea „carențe în controlul impulsurilor”. Nu se putea abține să protejeze pe cineva la care ținea.

•

Așa că, în timp ce Păianjenul a luat-o la goană într-o direcție, Vidar a fugit în cealaltă. Către polițiști. Capetele de acuzare au fost multe și variate, Vidar nici nu și le mai amintește pe toate. „Deținere de narcotice”, pe asta o știe. „Împotrivire la arestare și vătămarea corporală a unui reprezentant al legii”, parcă era și asta. A, și mai era chestia aia, că a pocnit un cal de poliție peste bot. Lui Vidar nu i-au plăcut niciodată caii. „Vătămare corporală a unui animal de serviciu”? Oare câtă închisoare se dă pentru asta?

Și așa a ajuns la clinica securizată de reabilitare și acolo l-a cunoscut pe Baloo. Era angajat al clinicii și i se spunea așa pentru că avea cam aceleași proporții și postură ca și ursul din *Cartea junglei*. Când s-au împrietenit, a fost de la sine înțeles că lui Vidar, băiatul zvelt, cu păr negru, trebuie să i se spună Mowgli. Și poate că asta l-a și ajutat: să poarte un alt nume. Poate că a putut pretinde că e altcineva.

Baloo nu spunea prea multe, dar pricepea că Vidar are multă energie care trebuie canalizată în ceva pozitiv, ca să nu explodeze în ceva negativ. Când a auzit că băiatul juca hochei, a făcut rost de echipament de portar și, de fiecare dată când impulsurile electrice din creierul lui Vidar erau pe cale să facă scurtcircuit și să explodeze în ieșiri furioase despre te miri ce, Baloo murmura blajin: „Haide, Mowgli, mergem în beci!” La subsolul clinicii era un depozit, suficient de mare ca Baloo să stea lângă un perete și să arunce cu toată forța mingi de tenis spre peretele opus, unde era Vidar. După vreo lună, Baloo a pus podea nouă, suficient de alunecoasă ca să

semene cu gheața și s-au apucat să șuteze pucuri adevărate.

Jucau cât de des aveau voie. Uneori Baloo încălca regulile și juca noaptea cu Vidar. O făcea pentru că spera că asta îl va ajuta pe băiat să învețe să nu încalce toate regulile. Definițiile pentru „custodie” și „pedeapsă” sunt în continuă schimbare, dar Baloo s-a străduit să le dea o formă fixă. Nu zicea el multe, dar a protestat cel mai înverșunat când Vidar a fost eliberat. „Nu e pregătit!” a spus Baloo. Dar nimănui nu i-a păsat. Vidar are un prieten sus-pus undeva, cineva care s-a îngrijit ca toate actele necesare să fie semnate. Așa că, atunci când Vidar a părăsit clinica, Baloo i-a spus cu tristețe: „Stai pe gheață, Mowgli! Concentrează-te pe hochei!”

* * *

Maya și Leo sunt în fața computerului. Fata își va aminti mai târziu că au jucat zile întregi. Sora se abține cât de mult poate, dar, în cele din urmă, tot îi spune:

— Să nu te mai bați de dragul meu. Știu că

mă iubești, dar nu te mai bate pentru mine. Bate-te pentru alte lucruri, dacă vrei. Dar nu pentru mine!

— OK, îi promite frățiorul.

După aceea nu-și mai spun mare lucru. Dar uneori Leo greșește în joc și atunci se înfurie atât de tare, încât își trage una în coapsă și strigă: „IDIOT mai sunt!”, iar Maya râde până o doare în gât. Și viața e ca înainte pentru scurtă vreme. Simplă.

Dar se întâmplă că Maya reușește ceva în joc, iar Leo e impresionat, așa că se întoarce să bată *high five* cu soră-sa. Maya nu apucă să reacționeze, așa că mâna fratelui îi nimerește umărul.

Maya sare ca arsă și răstoarnă scaunul. Începe să gâfâie, cu ochii măriți de groază. Se înjură în gând și încearcă să pretindă că nu s-a întâmplat nimic, dar Leo a înțeles deja. Uneori frații înțeleg. Aproape nimeni n-a mai atins-o pe Maya după viol. Nu contează că Leo e fratele ei, frica nu e un sentiment rațional, trupul reacționează independent de creier la frică.

Leo închide computerul.

— Ia-ți geaca! spune el hotărât.

— De ce? întrebă Maya rușinată.

— Să-ți arăt ceva.

* * *

Când Vidar iese din clinică, Teemu, Păianjenul și Tâmplarul îl așteaptă în față, lângă mașină. Teemu e nevoit să-i tragă una Păianjenului ca să-i dea drumul din brațe lui Vidar. Se duc acasă. În apartamentul de la Agenția Locală pentru Locuințe, Vidar nu va sta niciodată.

— Trebuie să stau acasă. Trebuie să te-ajut să numeri, îi spune el fratelui său.

Teemu îl sărută pe creștet.

Despre ce vrea Vidar să vorbească mai întâi? Despre club! Cum arată echipa? Ce jucători avem anul ăsta? Îi batem pe ăia din Hed? Vidar e cel mai înfocat suporter – locul după care a tânjit cel mai mult, după bucătăria mamei, a fost tribuna cu locuri în picioare. Teemu nu se poate abține să-și bată frățiorul pe umăr. Nu-i spune că

anul ăsta nu va trebui să stea în picioare în tribună, fiindcă are șansa să joace. Nu-i spune pentru că nu vrea să-i dea emoții lui Vidar și pentru că fericirea lui de frate mai mare e curată și simplă preț de câteva minute. Nu vrea să distrugă asta.

Dar Vidar întreabă de Benji Ovich. Ultima dată când vorbiseră cu Vidar, îi spusese că antrenarea cea nouă l-a făcut pe Ovich căpitan și erau atât de entuziasmați, fiindcă îl priveau pe Benji ca pe unul de-al lor. Un băiat din Björnstad care se ridicase, încasase o lovitură și dăduse trei înapoi. Dar acum, când Vidar întreabă de el, și Păianjenul, și Tâmplarul tac. Privirile li se încrâncenează, iar cuvintele încă și mai mult:

— Am aflat o chestie despre el...

Vidar îi ascultă. Nici măcar nu pot să rostească numele lui Benji. Vorbesc despre el ca și cum a murit. Și poate că, într-un fel, cel care credeau ei că este a murit. Nu mai e de-al lor.

Vidar e, pesemne, altfel decât ceilalți din Gașca, lui nu-i pasă cine naiba cu cine se culcă. Nu i-a păsat niciodată. Dar bărbații în geți negre

nu vorbesc despre sexualitate, Vidar știe asta, ci despre încredere și loialitate. Benji s-a prefăcut a fi ceva ce nu este. E fals, nu te poți baza pe el, iar Păianjenul și Tâmplarul simt că a făcut Gașca de răs.

— Noi i-am păzit mereu spatele, iar el nu voia decât să ne-o tragă în fund! se răstește Păianjenul.

Vidar nu zice nimic. Când avea doisprezece ani, chiar după ce Păianjenul s-a bătut pentru el la McDonald's, Vidar l-a întrebat: „Suntem huligani?” Păianjenul a dat grav din cap că nu și i-a răspuns: „Nu. Suntem soldați. Eu te apăr pe tine și tu mă aperi pe mine. N-avem nimic pe lume dacă nu putem s-avem încredere unul în altul o mie la sută. Pricepi?” Vidar a priceput. Gașca a fost unită dintotdeauna, genul ăsta de prietenie nu se clădește fără sacrificii complicate.

Au motive diferite să-l urască pe Benji – unii sunt scârbiți, alții se simt trădați, unii se gândesc cu îngrijorare la ce vor cânta despre ei suporterii adversarilor de-acum înainte. Unii au ursul tatuat pe gât – cât de mult să iubești clubul ăsta ca să

faci așa ceva? Vidar nu zice nimic. E doar bucuros că e acasă, că totul e ca de obicei.

Când Teemu se apleacă și-i șoptește că „antrenoarea cea nouă o să țină pentru tine un antrenament deschis pentru echipa de seniori. Dacă ești suficient de bun, te bagă în echipă!”, bucuria urlă prea tare în creierul lui Vidar ca să mai fie în stare să se gândească la altceva.

* * *

E doar un sport.

•

Câinii de la canisă latră încă de departe când cei doi se apropie, dar Adri iese somnoroasă și îi face să tacă. Leo și Maya se opresc speriați.

— E aici Jeanette? Adică... profesoara noastră de la școală... zice că are un club de arte marțiale... e aici? Întreabă Leo.

— *Club* e cam optimist spus. Dar da, e aici, în magazie, chicotește Adri, scărpinându-și părul sârmos.

Leo dă din cap că a înțeles, dar zăbovește cu mâinile în buzunar, privind curios câinii.

— Ce rasă sunt?

Adri se încruntă ușor, se uită la Leo și Maya, încercând să înțeleagă ce caută aici. Și poate că înțelege, că are și ea surori. Așa că spune:

— Îți plac câinii?

Leo dă din cap că da.

— Da. Dar mama și tata nu mă lasă să-mi iau.

— Vrei să m-ajuti să le dau să mănânce?
întreabă Adri.

— DA! exclamă Leo, mai fericit decât un cățeluș cu două cozi.

Adri se uită spre Maya.

— Jeanette e în magazie. Du-te!

•

Așa că Maya intră singură în magazia transformată în sală. Jeanette se antrenează la un sac de nisip, dar se oprește în mijlocul unei mișcări, încercând să nu pară surprinsă. Maya pare că se răzgândește. Jeanette își șterge sudoarea de pe frunte și o întreabă:

— Vrei să încerci artele marțiale?

Maya își freacă stânjenită palmele.

— Nu prea știu ce înseamnă. Frate-miu m-a

adus.

— De ce? Întreabă Jeanette.

— Pentru că-i e teamă c-o să fac rău cuiva.

— Cui?

Maya se frânge când recunoaște:

— Mie.

•

De unde să înceapă? Jeanette se uită la fată și, în cele din urmă, face ceea ce e mai simplu: se așază pe covor. După o veșnicie, Maya se așază în fața ei, la un metru distanță. Jeanette se mută mai aproape, dar fata tresare. Profesoara se oprește. Îi explică blând:

— O să întâlnești oameni care îți vor spune că artele marțiale înseamnă violență. Pentru mine înseamnă iubire, încredere. Căci, dacă noi două ne vom antrena împreună, trebuie să avem încredere una în cealaltă. Pentru că ne împrumutăm trupurile una alteia.

Când Jeanette ridică mâna și o atinge e pentru prima oară de la viol când cineva, în afară de Ana, o atinge pe Maya fără ca fata să tresară de frică. Când Jeanette îi arată cum să lupte, cum să

apuce și cum să scape din strânsoare, Maya trebuie să învețe să fie ținută fără să intre în panică. O dată însă, o cuprinde groaza, își dă capul pe spate și o lovește pe Jeanette.

— Nu-i nimic, șoptește Jeanette, fără să-i pese că buzele și bărbia îi sunt pline de sânge.

Maya se uită la ceasul de pe perete. S-a luptat corp la corp cu Jeanette preț de o oră, eliberată de orice gânduri. E atât de transpirată, încât nici nu-și mai dă seama dacă pe față i se scurg picături de sudoare sau lacrimi.

— Mi-e... mi-e al naibii de teamă că n-o să mai fie bine niciodată, geme ea.

Jeanette nu știe ce să-i răspundă, nici ca profesoară, nici ca om, așa că spune singurul lucru pe care îl știe că antrenoare:

— Obosită?

— Nu.

— Atunci hai încă o dată!

Maya nu se vindecă acolo, în sala de arte marțiale din magazie. Nu construiește nicio mașină a timpului, nu schimbă trecutul, nu o lovește vreo bine-venită pierdere de memorie.

Dar se va întoarce zi de zi și va învăța arte marțiale. Și, în curând, la coadă la casă, în supermarket, când un bărbat necunoscut o va atinge din întâmplare trecând pe lângă ea, Maya nu va tresări. Iar asta e cel mai mare dintre pașii mici și nimeni nu poate înțelege. Dar, în ziua aceea, Maya se va întoarce acasă de la magazin ca și cum e în drum spre ceva. Iar seara se va antrena din nou. Și seara următoare.

•

E doar un sport.

•

Ana e sus într-un copac, nu departe de canisă. Îi vede pe Maya și pe Leo mergând spre casă prin pădure. I-a urmărit, nu știe nici ea de ce. Vrea să fie aproape de Maya cumva. Îi e mult prea frig fără ea.

Sunt la doar câțiva metri distanță una de cealaltă când Maya trece pe sub copac. Ana ar fi putut să o strige, să se dea jos și să-i ceară iertare celei mai bune prietene. Dar nu e genul acela de poveste. Așa că Ana rămâne nemișcată, acolo sus, uitându-se cum prietena ei se îndepărtează.

* * *

A doua zi, Vidar ia autobuzul spre școală. Mulți știu cine e, așa că nimeni n-are curaj să se așeze lângă el. Până când o fată, cu câțiva ani mai mică, se urcă dintr-o stație de la marginea Colinei. Are părul ciufulit, ochi triști și o cheamă Ana.

Primul lucru pe care Vidar îl observă la Ana e cât de frumoase îi sunt gleznelor, ca și cum nu sunt făcute să meargă pe podele, ci să alerge prin pădure și să salte peste pietre. Primul lucru pe care Ana îl observă la Vidar e părul lui negru, atât de fin încât îi alunecă pe pielea feței precum stropii de ploaie pe geamul unei ferestre.

•

Peste mulți ani vom spune, poate, că a fost o poveste despre violență. Dar nu va fi întru totul adevărat.

•

A fost și o poveste de dragoste.

35.

DAR NUMAI DACĂ EȘTI CEL MAI BUN

E conferință de presă în Björnstad. Cea mai proastă ocazie, după unii, întrucât tot orașul parcă stă să explodeze într-o sută de conflicte; cea mai bună ocazie, pentru alții, bineînțeles – pentru Richard Theo, de pildă.

•

Reprezentanții noilor proprietari ai fabricii vin de la Londra, ziarul local îi fotografiază dând mâna, în fața fabricii, cu politicianul cu casă de vacanță în Spania. Lângă ei, supus, Peter Andersson, cu vocea tremurândă și privirea în asfalt, promite „măsuri drastice contra huliganismului”.

Politicianul cu casă de vacanță e atât de mulțumit, încât plesnește cămașa pe el. Începe

conferința de presă prin a-l menționa pe stimatul și modestul lui coleg, Richard Theo: „Merită mulțumirile noastre pentru serviciile aduse municipalității. Fără munca susținută și contactele lui Richard, această tranzacție n-ar fi fost posibilă!” Politicianul cu casă de vacanță își enumeră apoi, ceva mai puțin modest, propriile merite în această afacere. Contribuabilii vor avea enorm de câștigat, le explică el, și, cel mai important lucru: „Slujbele din Björnstad vor fi salvate!”

Când politiciană aflată lângă el deschide brusc gura, politicianul cu casă de vacanță e atât de uluit, încât la început nici nu reacționează. Femeia spune: „Nu doar slujbele din Björnstad, de bună seamă! În urma consultărilor cu noii proprietari ai fabricii, am ajuns la un acord politic de anvergură, în care vom acorda prioritate și forței de muncă din Hed! Este premisa de la care pornim – prefectura va sprijini financiar fabrica doar dacă toată lumea are de câștigat!”

Ziariștii își notează, filmează, fotografiază.

Politicianul cu casă de vacanță se holbează la femeie, dar ea nu-și pleacă privirea. E neputincios, ce ar putea să spună? Că nu vrea să dea slujbe și celor din Hed? Acum, când se apropie alegerile? Tremură de nervi, zâmbetul către camere devine forțat, dar, când e întrebat despre slujbe, e nevoit să spună: „O politică responsabilă este cea care include toată... regiunea”. E cocoșat când spune asta. Politiciana, în schimb, simte că a crescut câțiva centimetri.

•

Într-o dimineață, devreme, câteva luni mai târziu, pe treptele casei femeii va fi lăsat un plic cu documente care arată că politicianul cu casă de vacanță a făcut afaceri imobiliare la negru în Spania. Evident, până la urmă se va dovedi că politicianul era nevinovat, dar Richard Theo n-are nevoie de dovezi, are nevoie de bănuieli. Ziarele vor scrie cu litere mari despre „mișmașuri imobiliare”, dar articolul despre nevinovăția politicianului va fi redus la câteva rânduri modeste pe una dintre paginile de la

finalul ziarului local. Cariera politicianului cu casă de vacanță va fi distrusă, după ce colegii de partid vor decide că „nu ne permitem scandaluri acum, în campanie”. Va fi înlocuit cu o colegă care, se pare, are mulți dușmani în Björnstad, dar și mai mulți prieteni în Hed.

* * *

Benji nu vine la antrenamentele cu echipa. Nu sună pe nimeni, nu răspunde când îl sună cineva. Dar, într-o seară târziu, când aproape toate luminile din patinoar sunt stinse și vestiarul e gol, iese singur pe gheață, în blugi și patine, cu crosa în mână. A venit să șuteze pucuri, așa cum a mai făcut-o de un milion de ori înainte, ca să vadă dacă simte la fel. Dacă totul mai poate fi ca înainte. Dar privirea i se oprește pe ursul desenat în cercul de confruntare din centrul terenului. Cineva intră pe ring și se apropie de el. Elisabeth Zackell.

— Ai de gând să joci în meciul cu Hed? întreabă ea, fără menajamente.

Benji înghite în sec, cu privirea încă ațintită

asupra ursului.

— Nu vreau să fiu o... problemă... pentru echipă. Nu vreau să simtă că...

— Nu asta te-am întrebat. Ai de gând să joci au ba? întreabă Zackell.

Benji închide repede ochii. Îi deschide cu greu.

— Nu vreau să fiu o povară pentru club.

— Plănuiești să faci sex cu cineva în vestiar?

— Ce dracu'...! Poftim?

Zackell dă din umeri.

— Păi nu asta crede lumea? Că homosexualii sunt o problemă de disciplină? Că toată lumea o să facă sex în vestiar?

Benji se încruntă.

— Unde dracu' ai auzit asta?

— Ai de gând să faci sex cu cineva în vestiar sau nu?

— Pe dracu'!

Zackell ridică din nou din umeri.

— Bun așa. Atunci nu ești o problemă. Hocheiul e hochei. Multe se pot spune despre tine dincolo de ring, dar aici nu contează. Dacă

ești bun, ești bun. Dacă înscrii, înscrii.

Benji nu pare convins.

— Lumea mă urăște. Și pe tine. Poate că-i prea mult pentru ei să fie doi... știi. Poate că *unul* mai mergea... dar doi în aceeași echipă... A fost prea mult pentru oameni.

Zackell întreabă mirată:

— Ce vrei să spui?

Sprâncenele lui Benji zvâcnesc.

— Că ești... lesbiană.

— Nu sunt lesbiană, răspunde Zackell.

Benji se holbează la ea.

— Toată lumea crede că...

— Lumea crede prea multe. Sunt foarte ocupați cu... sentimentele.

Benji rămâne cu gura căscată. Apoi începe să râdă. Nu se poate abține.

— Serios, Zackell, pricepi că totul ar fi fost mult mai ușor pentru tine în orașul ăsta, dacă le spuneai că nu ești...

— Ca tine?

— Da...

Zackell pufnește:

— Nu cred că ai vreo datorie să povestești tuturor cu cine vrei să faci sex, Benjamin. Și nici eu n-am vreo obligație în sensul ăsta.

Benji freacă absent de gheață lama unei patine. Se gândește îndelung înainte să spună:

— Ți-ai dorit vreodată să fi fost bărbat?

— De ce? Întreabă Zackell.

Benji se uită la ursul din gheață. Încearcă să găsească fraza potrivită.

— Ca să nu fie nevoie să fii femeie între atâția bărbați.

Zackell dă ușor din cap că nu, dar, în mod excepțional, nu pare complet nepăsătoare.

— Cred că taică-miu și-ar fi dorit să fiu băiat.

— De ce?

— Pentru că a știut că trebuie să fiu întotdeauna de două ori mai bună decât bărbații ca să fiu acceptată. Și tu va trebui să fii la fel de acum înainte. Te vor judeca altfel. Cei care mă urăsc poate că mă vor lăsa în pace să antrenez echipa, dar numai dacă vom câștiga. Și poate că pe tine te vor lăsa să joci, dar numai dacă ești cel mai bun. Nu mai e de-ajuns să fii bun.

— Al naibii de nedrept! șoptește Benji.

— Nedreptatea e mai întâlnită decât dreptatea în lumea asta, spune Zackell.

— Taică-tu ți-a zis asta?

— Mama.

Benji înghite din nou în sec.

— Nu știi dacă pot să fiu căpitan.

— OK, spune Zackell.

•

Apoi se întoarce pe călcâie și pleacă, fără să mai zică nimic. De parcă mai era nevoie să zică ceva...

•

Benji rămâne singur la centrul terenului. În cele din urmă ia o grămadă de pucuri de lângă mantinelă și le dă drumul pe gheață, poate pentru ultima oară. Sportul ăsta nu se mulțumește niciodată doar cu o parte din tine, cere sacrificii prea mari. Multe lucruri nu le înțelegi decât dacă ți-ai petrecut toată viața în hochei. Cât de tare dor picioarele când patinezi pentru prima oară după o vară de pauză. Cât de incredibil de urât îți miroso mânășile la sfârșitul unui sezon. Cât de

tare sună când te izbești de mantinelă sau șutezi pucul în panourile de plexiglas. Cum fiecare patinoar are ecoul său propriu, unic. Cum fiecare șut cântă, când tribuna e goală. Cum e să joci, pur și simplu. Cum îți bate inima.

Pac! Pac! Pac! Pac! Pac!

* * *

În prima dimineață când Ana se așază lângă Vidar, niciunul, nici celălalt nu spun nimic. Ana e prea apăsată de vină și de dor de Maya ca să vorbească. În toți anii a mers la școală cu Maya. Singurătatea e ca un șoc. Doarme prea mult, sperând să se trezească și să constate că greșeala vieții ei a fost doar un vis. Dar nu se întâmplă.

Dar, în a doua dimineață, se așază din nou lângă Vidar și, chiar când autobuzul se apropie de școală, îi aruncă o privire. Băiatul se preface ocupat cu telefonul, dar Ana vede că trage cu ochiul spre ea. Fiindcă Vidar e dintr-aceia care nu se pot abține.

— Ce joci? întrebă ea.

— Poftim? mormăie el, ca și cum atunci o observă pentru prima oară.

Ana nu-i așa ușor de păcălit.

— Lasă, c-ai auzit.

Vidar începe să râdă. Așa pățește când e emoționat. În scurt timp, va descoperi că, atunci când e emoționată, Ana face glume sarcastice. Dacă ar fi trăit o viață întreagă împreună, ar fi devenit, probabil, cel mai atipic cuplu din lume pe care să-l întâlnești la o înmormântare: una care face glume pe bandă rulantă, și unul care chicotește neîncetat.

— *Minecraft*. Asta mă joc, spune el.

— Da' ce-ai, șapte ani sau ce?

Vidar răspunde râzând:

— Mă ajută să nu... Am probleme cu controlul impulsurilor. Psihologul zice că *Minecraft* mă ajută. Pot să mă concentrez mai bine când... joc.

Autobuzul se oprește. Elevii coboară. Ana nu-l scapă din ochi.

— Ești fratele mai mic al lui Teemu Rinnius, nu? Ai fost la închisoare, nu?

Vidar dă din umeri.

— Aș, mai degrabă în tabără de vară.

— Cum adică nu poți să te concentrezi? Ai vreun sindrom sau ceva?

— Nu știu.

Ana zâmbește.

— Sau ești doar un nebun obișnuit?

Vidar râde în hohote.

— Unii zic că-s psihopat! N-ar trebui să vorbești cu mine!

Ana îl cercetează din cap până-n picioare. Șuvițe de păr negru îi încadrează frumos obrazii.

— Arăți prea de treabă ca să fii psihopat, spune ea.

Vidar se încruntă.

— Păzea! Poate am cuțit!

Ana chicotește.

— Dac-ai avea cuțit, nu mi-ar fi frică de tine nici dac-aș fi pâine.

•

Vidar se îndrăgostește nebunește de ea, căci așa e el, nu se poate abține.

36.

CE, PSIHOPAȚII NU SE PLIMBĂ?

Elisabeth Zackell ține antrenamentul deschis într-o dimineață, devreme. Își fac apariția câțiva jucători, juniori care nu mai au unde să joace pentru că, anul ăsta, clubul n-a reușit să le facă echipă și seniori concediați de alte cluburi, în căutare de contract. Niciunul dintre ei nu e suficient de bun pentru banda de haiduci a lui Zackell, dar n-are nimic, sunt buni de figuranți, astfel încât clubul să poată spune că a fost un antrenament deschis. Doar Vidar e interesant, dar Zackell e nevoită să se ducă să-l caute, pentru că băiatul n-a ieșit încă pe teren. Îl găsește în magazia cu scule a administratorului patinoarului.

— Pot să te-ajut cu ceva? întrebă ea.

— Aveți un fierăstrău? zice Vidar.

— Pentru ce? vrea să știe Zackell.

Vidar îi arată crosa.

— E prea lungă.

În nopțile în care era la clinică și juca hochei cu Baloo, Vidar trebuia să șuteze înapoi mingile și pucurile pe care le prindea. Cum nu putea purta patine acolo, în subsol, a trebuit să taie vârful crosei, ca să aibă lungimea potrivită. Din greșală, a tăiat prea mult și crosa era mult mai scurtă, dar a descoperit că, în felul ăsta, pasele lui erau, de fapt, mai puternice și mai exacte. Când ești închis undeva, tot ce ai din belșug e timp. Vidar s-a apucat să experimenteze cu diferite lungimi de crosă și moduri de a o ranforșa cu bandă adezivă. În cele din urmă, a hotărât să nu mai lase un cocoloș de bandă sus pe mâner, cum fac cei mai mulți portari și, astfel, o putea ține mult mai ferm.

Zackell îi găsește un fierăstrău, fără să priceapă ce face tânărul. Dar, când Vidar se declară mulțumit cu lungimea crosei, iese pe teren, preia un puc și-l pasează fără efort până în capătul celălalt al terenului.

— Poți să mai faci o dată? întrebă Zackell.

Vidar dă din cap că da. Zackell îi face semn să se ducă la una dintre porți, iar ea se postează în fața celeilalte.

Și Vidar face întocmai. Pucul zboară peste ring și aterizează pe lama crosei lui Zackell. Poate că asta nu pare mare lucru, dacă nu-ți pasă de hochei, dar Zackell știe că majoritatea portarilor din divizia în care joacă Björnstad n-ar putea, de pildă, să facă un puc să aterizeze în apă nici dacă ar cădea dintr-o barcă. „Băiatul ăsta ne va fi portar când jucăm în apărare, și un jucător în plus când suntem în atac”, își zice ea. Și atunci ar putea câștiga.

— În poartă! îi ordonă ea.

Vidar o ascultă. Începe să șuteze puc după puc. E pricepută, dar Vidar apără toate loviturile. Apoi îi pune și pe ceilalți jucători veniți la antrenamentul deschis să șuteze – niciunul nu reușește să înscrie. Pe urmă pune câte doi să șuteze în același timp, apoi trei, din unghiuri diferite. Vidar aproape că nu ratează niciun puc. Reflexele lui sunt ieșite din comun.

Zackell se uită în sală. Sus, într-un colț, stă Peter Andersson. De partea cealaltă, în zona cu locuri în picioare, e Teemu Rinnius. Alături de el – Păianjenul și Tâmplarul. Teemu încearcă să nu arate cât de mândru e, dar nu reușește. Păianjenul și Tâmplarul nici măcar nu încearcă.

Zackell se întoarce spre Vidar și strigă:

— Ia o pauză, bea apă!

Ceilalți jucători se opresc din șutat. Vidar își scoate casca și părul ud de sudoare i se lipește de față. Se întoarce cu spatele la Zackell și dă să-și ia sticla cu apă. Atunci antrenorul își ia avânt și șutează cu toată forța un puc drept în spinarea lui Vidar. Tânărul tresare și se întoarce. Zackell mai șutează un puc care trece șuierând la un metru de capul fără cască al tânărului.

Teemu urlă „NU!” din tribună, dar Vidar nu ezită o secundă, a pornit deja, cu toată viteza, spre Zackell. Nimeni de pe teren nu înțelege ce urmează să se întâmple și, dacă Teemu nu și-ar fi cunoscut fratele atât de bine, poate că Zackell nu ieșea de pe ring vie. Vidar se aruncă peste ea, lovind-o sălbatic cu pumnii înmănușați. Teemu

vine în goană din tribună, deschide ușa spre banca jucătorilor, sare peste mantinelă și iese pe gheață. Ghetele îi alunecă, dar reușește să ajungă la Vidar, îl apucă de tricou, îl pune la pământ și îl imobilizează. Păianjenul și Tâmplarul sunt deja în spatele lui, căci e nevoie de trei ca să-l împiedice pe Vidar să se ridice și s-o omoare pe Zackell în bătaie.

— EȘTI COMPLET NEBUNĂ!!!!??? urlă Teemu la ea, dar antrenorei nu-i e frică, zâmbește larg.

— Îmi promiți că vine la timp la antrenament și c-o să joace în fiecare meci?

Vidar încă se zbate să se smulgă din strânsoarea de fier a prietenilor. Teemu îi aruncă o privire cruntă lui Zackell.

— Puteai să-l omori! Și *tu* puteai să mori! Putea să *te* omoare!

Zackell încuviințează încântată:

— Exact! Lui Vidar i se fâlfâie că sunt femeie. Nu voia decât să mă omoare, nu? Pentru el sunt doar o antrenore de hochei! Îmi promiți că vine la timp la fiecare antrenament?

Teemu o privește pieziș. Muierea e dusă cu capul, e limpede.

— Vrei să zici că-l primești în echipă?

Zackell exclamă:

— Dacă-l primesc? Construiesc toată echipa în jurul lui! O să-l fac jucător profesionist!

Teemu își înghite cu greu nodul din gât și răspunde cu hotărâre:

— Bine. Promit că vine la timp la fiecare antrenament.

•

Zackell dă din cap și iese imediat de pe teren. Și-a terminat treaba. Ceilalți jucători veniți la antrenamentul deschis vor primi doar un scurt mesaj în care vor fi anunțați că nu sunt suficient de buni pentru echipa ei. E onestă, corectă și nemiloasă. Întocmai ca și sportul.

•

Pe teren, Vidar se calmează într-un târziu. Zace pe spate, asudat și epuizat. Teemu se așază lângă el. Vidar se întoarce spre el și-l întrebă bănuitor:

— Ce faci, frățioare, plângi?

— Nu plâng, futu-i! i-o retează Teemu și își ferește privirea.

— Arăți de parcă...

— DU-TE DRACU'! țipă Teemu și îi trage una lui Vidar în braț, atât de tare că băiatul se face covrig, gemând de durere.

Teemu se ridică degrabă și iese de pe patinoar.

* * *

Elisabeth dă buzna în biroul lui Peter Andersson.

— Ai văzut antrenamentul? strigă ea.

— Da, răspunde Peter.

— Îi dai voie să joace? întreabă Zackell.

— Poți să-l ții în frâu? întreabă Peter.

— Nu! Asta și e toată șmecheria! spune bucuroasă Zackell.

Pare fericită, iar asta îi dă dureri de cap lui Peter.

* * *

Afară, în parcare, e un Saab vechi. Teemu iese din patinoar, își aprinde o țigară, se așază pe locul de lângă șofer și închide portiera. Când e

sigur că nu-l vede nimeni, își lipește fruntea de tabloul de bord și închide ochii.

•

Nu plânge.

•

Du-te dracu'!

* * *

A doua zi dimineață, Ana se așază din nou lângă Vidar în autobuz. Băiatul joacă *Minecraft*, fiindcă trebuie să se concentreze să nu se emoționeze prea tare și să aibă curaj s-o întrebe:

— O să joc la seniori pentru Björnstad. Vrei să vii să vezi?

Ana spune neîncrezătoare:

— Nu știam că joci hochei. Credeam că ești huligan, ca ceilalți din Gașca.

Spune „Gașca” fără teamă. Nimeni din orașul ăsta n-o face. Atunci Vidar întreabă timid, aproape rănit:

— Nu-ți plac huliganii?

Ana pufnește:

— Nu-mi plac jucătorii de hochei.

Vidar izbucnește în râs. Fir-ar să fie ce-l mai face să râdă! Înainte ca autobuzul să oprească lângă școală, îi spune serios:

— În Gașca nu sunt huligani.

— Dar ce sunt? întreabă Ana.

— Frați. Fiecare dintre ei mi-e frate. Eu îi apăr pe ei, ei mă apără pe mine.

•

Ana nu-l judecă. Cine n-ar vrea să aibă frați?

* * *

Pe Maya o duce maică-sa la școală. Mira nu o întreabă de ce Ana nu mai vine cu ea, e doar bucuroasă că Maya o lasă să o ducă la școală fără să se rușineze. Acum doar vreo jumătate de an, începuse să le ceară să oprească la câteva sute de metri de școală, ca să meargă singură ultima bucată de drum. Dar acum Mira oprește chiar la stația de autobuz de lângă școală. Maya se apleacă spre maică-sa, o sărută pe obraz și-i spune:

— Mulțumesc. Ne vedem mai târziu.

Cuvinte prea neînsemnate ca să impresioneze

o femeie în toată firea, dar care înseamnă totul când ești mamă. Mira pleacă de acolo ca plutind pe nori.

•

Maya însă intră singură în școală. Își scoate singură manualele din dulap, stă singură la ore, mănâncă singură prânzul. E alegerea ei, dar, dacă nu mai poate avea încredere în cea mai bună prietenă, în cine să aibă?

•

Ana intră singură în școală, nu la mulți pași după Maya. E o răceală aparte aceea dintre două prietene care sunt nevoite să se vadă zi de zi, dar știu că nu mai sunt prietene. Obișnuiau să se despartă cu salutul lor secret, pe care îl inventaseră când erau copii: pumn sus, pumn jos, palmă, palmă, fluture, deget-cârlig, pistoale, mâini-de-jazz, minirachetă, explozie, fund-la-fund și outbitches. Ana a inventat toate numele. La sfârșitul salutului, Ana își arunca mâinile în aer și țipa: „... *and Ana is OUT, bitches!*”^{6}

Maya intră în școală fără măcar să observe că

Ana e în spatele ei. Ana se urăște, mai mult, poate, pentru ce i-a făcut Mayei decât pentru ce i-a făcut lui Benji, așa că asta e ultima ei dovadă de iubire pentru Maya – să se facă invizibilă.

Maya dispare în mulțimea de pe coridor. Ana rămâne pe loc, distrusă. Dar Vidar îi întinde mâna.

— Ești OK?

Ana ridică privirea spre el. Ochii lui au ceva care o fac să răspundă sincer:

— Nu.

Vidar își trece neliniștit mâinile prin păr de câteva ori și spune:

— Vrei s-o ștergem de-aici?

Ana zâmbește trist.

— Unde?

Vidar dă din umeri.

— Nu știu.

Ana se uită de jur-împrejur pe coridor. Urăște coridorul ăsta. Și se urăște. Așa că-l întreabă pe Vidar:

— Vrei să facem o plimbare?

— O plimbare? repetă Vidar, de parcă e un

cuvânt într-o limbă străină.

— Ce, psihopații nu se plimbă?

•

Vidar râde. Pleacă de la școală, merg alături ore în șir prin pădure și, acolo, Ana se îndrăgostește de el. De toate mișcările lui bruște, stângace și angoasate. Iar el se îndrăgostește de ea pentru că e invincibilă și fragilă în același timp, ca și cum e făcută din coji de ouă și fier. Încearcă să o sărute, căci nu se poate abține, iar Ana îl sărută și ea.

•

Dacă ar fi trăit o viață alături ar fi fost ceva nemaipomenit împreună.

* * *

După conferința de presă, ziarul local titrează: „Noi locuri de muncă – dar jumătate repartizate în Hed!”

Articolul include și numeroase citate din declarațiile politicianilor. Cei mai mulți sunt șocați când reporterii le cer explicații, încearcă să fie neutri, să nu provoace tabăra adversă.

Singurul care nu se ferește e Richard Theo. Cuvintele sale sună spontan, cu toate că s-a pregătit îndelung: „Ce cred eu despre cota-parte pentru Björnstad din locurile de muncă? Mie nu-mi plac discuțiile despre cote-părți. Părerea mea e că slujbele din Björnstad trebuie să fie pentru oamenii din Björnstad”. Nu e vreo declarație înflăcărată, dar e molipsitoare.

În câteva ore, „Slujbele din Björnstad – pentru oamenii din Björnstad!” va deveni un adevărat slogan, nu doar pe internet, ci și în cârciumă, și în casele locuitorilor. A doua zi dimineață, pe mașina politicianului cu casă de vacanță în Spania, cineva a pus o foaie de hârtie. Și, ca să n-o ia vântul, a fixat-o de capotă cu un topor. Căci hârtiile pot zbura atât de ușor când vântul își schimbă direcția.

•

Imediat după conferința de presă, Peter începe să sune la diverși tâmplari. Toți răspund la telefon, toți au timp, până când aud despre ce treabă e vorba – să facă scaune pe locurile în picioare din tribună. Atunci își amintesc brusc că

sunt totuși ocupați, alții că n-au „competența necesară”. Alții îi închid telefonul în nas, pur și simplu. Unii recunosc cinstit: „Avem familii, Peter, ce dracu’!” La una dintre firmele la care sună Peter răspunde un tâmplar căruia i se spune, simplu, Tâmplarul. Când Peter îi spune cu ce treabă îl caută, Tâmplarul râde în hohote. Disprețuitor.

Mai târziu, în aceeași zi, Mira găsește o ladă de carton, dintr-acelea folosite la mutat, în fața casei. Cei mai mulți, dacă ar fi deschis-o, ar fi constatat că e goală, dar Mira știe mai bine. O înclină cu grijă într-o parte și aude micul cilindru de metal rostogolindu-se înauntru. Îl vede lucind în lumina dormitoarelor copiilor ei.

•

Un cartuș de pușcă.

37.

DE CE SUNTEM ÎN STARE

Cei mai mulți dintre noi nu știm de ce lucruri îngrozitoare suntem în stare. Cum am putea ști, înainte să ne provoace cineva până în punctul acela? Cine să bănuiască dinainte cât de periculoși putem fi când ne este amenințată familia?

Mira e ascunsă în umbră. L-a urmărit pe Teemu de la supermarket. Are o plasă cu cumpărături în fiecare mână, în una dintre ele mai mult pachete de țigări. Intră în Blană de Urs. Când iese din nou, e singur și strada e pustie. Mira nu știe ce demoni pun stăpânire pe ea și îi dau curajul să-i iasă în cale.

— Teemu Rinnius! spune ea printre dinți, părând mai amenințătoare decât se simte.

Bărbatul se întoarce spre ea.

— Da.

Mira se apropie cât Teemu să-i simtă răsuflarea. Ține în mâini o ladă de carton desfăcută. La etajul cârciumii se crapă o fereastră, o femeie bătrână îi privește, dar Mira e prea înfierbântată să bage de seamă.

— Știi cine sunt? întrebă Mira.

Teemu dă din cap că da, la cinci centimetri de fața ei.

— Nevasta lui Peter Andersson.

Mira își îndepărtează ușor capul de fața lui Teemu, dar ridică vocea:

— Sunt mama lui Leo și a Mayei Andersson! Și sunt juristă! Poate că mi-e frică de tine, așa cum le e tuturor, dar un lucru să-ți fie clar: dacă te-atingi de familia mea, mă iau și eu de-a *ta!*

Aruncă lada de carton jos, între ei. Teemu ridică o sprânceană.

— Mă ameninți?

Mira încuviințează:

— Ba bine că nu, Teemu Rinnius! Și poți să le spui și micilor vome lașe din micuța voastră „gașcă” că data viitoare când mai lasă vreun

cartuș în fața garajului meu, și-l trag ție în cap!

Teemu nu ripostează. Ochii lui nu trădează nimic. Poate că Mira ar fi trebuit să se mulțumească doar cu atât, dar a trecut de mult de limita aia. Scoate ceva din geantă. Cutii goale de medicamente. I le arată amenințătoare.

— Ați venit acasă la mine, așa că m-am dus și eu acasă la tine, Teemu. Le-am scos din gunoiul maică-tii. Sunt medicamente pe bază de narcotice. Are rețetă pentru ele? Altfel încalcă legea. Și mai ales cel care i le procură încalcă legea. Iar ăla ești tu, nu-i așa, Teemu? Ce crezi că se întâmplă dacă-mi pun în cap să te distrug?

Teemu clipește calm, dar e întrucâtva fascinat. Dar, când face un pas spre Mira, femeia face unul înapoi. Toți fac asta. Cuvintele lui sunt porunci:

— Cară-te! Acum!

* * *

Mira își pleacă fruntea fără să vrea. O să-și blesteme zilele de multe ori că a făcut asta, dar nu știm de ce suntem în stare până când nu

suntem provocați. Pleacă, încercând din răspuțeri să nu o ia la goană spre mașină. Nu reușește întru totul.

* * *

Sus, la canisă, Adri își hrănește câinii. Astăzi nu vine nicio mașină cu portbagajul încărcat cu alcool. Și niciun vânător nu mai trece să-și bea cafeaua. Nu știe dacă e din cauză că nu vor sau pentru că n-au curaj. Nu e niciodată ușor pe-aici să-ți dai seama dacă oamenii vor să spună ceva, dar se abțin, sau dacă nu spun nimic pentru că n-au ce să zică.

Așa că Adri își sună prietena, pe Jeanette, care e încă la școală și corectează lucrări de control și teme. În toată copilăria lor, Jeanette o suna întotdeauna pe Adri și o întrebă dacă vrea să iasă la joacă, niciodată invers. Dar acum Adri o întrebă:

— Vrei să vii să ne antrenăm?

Jeanette se duce imediat. Ridică greutate și boxează la sacul de nisip până când nu-și mai simt brațele. Jeanette nu-i promite lui Adri că

totul va fi bine, pentru că Jeanette n-are un frate mai mic, așa că nu știe dacă o să mai fie vreodată bine. Dar stă și se antrenează cât vrea Adri și, cum drumul e în continuare pustiu și nici urmă de vânători sau de mașini, Jeanette se gândește că poate e mai bine așa, fiindcă vede în ochii lui Adri că, dacă ar veni cineva și ar scăpa vreo vorbă nepotrivită despre Benji, ar trebui dus cu targa de-acolo.

* * *

Teemu e tot în fața cârciumii, iar fereastra de la etaj e în continuare deschisă. Vocea Ramonei ajunge până la el:

— Se zvonește că i-ați dat o geacă neagră lui Leo Andersson la școală, Teemu. Dar lui taică-su îi trimiteți un glonț. Care-i logica?

Teemu răspunde sigur pe el, pentru că are un frate mai mic, cu care împarte doar o mamă:

— Poate că știm că nu-i musai ca fiii să fie niște nemernici ca tații lor.

E o scuză, Ramona știe. Își stinge țigara pe pervaz și continuă:

— Dacă tu ai lăsat glonțul ăla, nu mai știi ce să cred despre tine...

Teemu o întrerupe, pe un ton pe care nu-l are cu nimeni, spăsit și rușinat:

— N-am fost eu. Da' nu pot să-i controlez pe to...

Ramona îl întrerupe, la rândul ei, iar tonul nu-i e deloc drăgăstos:

— Nu veni la mine cu de-astea! N-oi fi controlând tu tot ce fac băieții, dar știi prea bine că n-ar face unul ceva ce nu le dai voie.

— Da' eu... încearcă Teemu, dar Ramona nu-l lasă:

— Noi nu ne judecăm unul pe celălalt, Teemu. N-am făcut-o niciodată. Dar copiii sunt singurii care nu trebuie să fie responsabili pentru nimeni în afară de ei înșiși. Noi, adulții, suntem responsabili și pentru ce-i împingem pe alții să facă. Ești lider. Oamenii te urmează. Așa că, dacă nu-ți asumi responsabilitatea pentru toți cei care te urmează, nu ești decât un monstru.

Mira nu le spune lui Peter, copiilor sau altcuiva despre cartușul de pușcă. Dar, când ajunge acasă, îi vede pe vecini, doi bătrâni, îmbrăcați în tricouri verzi, stând în fața garajului pe scaune rabatabile ponosite. Ușa de la intrarea în casa lor e deschisă, lumina e aprinsă și Mira vede pușca moșului sprijinită de-un perete. Vecinul e bătrân și încet, iar pușca probabil că nici nu e încărcată. Dar nu contează. Vecina îi face semn Mirei și-i spune:

— Mergi tu și dormi oleacă, Mira! Ne uităm și noi cine mai trece pe-aici doar.

Unchiasul deschide un termos cu cafea și mormăie:

— Cică în ultimul timp s-au tot oprit mașini de la firme de mutat pe unde nu le-a chemat nimeni. Au primit adrese greșite de la te miri cine. Da' n-o să se mai întâmple în cartierul ăsta!

Cuvinte neînsemnate. Gesturi mici. De atât e nevoie ca să spui limpede: „Locuim și noi aici. Cu noi nu te pui!”

Teemu stă gânditor în fața patinoarului. E întuneric în Björnstad și singurul birou unde lumina e aprinsă este cel al lui Peter. Ce facem pentru clubul nostru? Pentru orașul nostru? Cui îi aparține? Cui îi dăm voie să locuiască în el? În cele din urmă, Teemu îl sună pe Păianjenul și îl întreabă:

— Cine a lăsat lada acasă la Peter?

Păianjenul tușește încurcat:

— De obicei, nu vrei să știi cine ce face. Zici doar... cum era? „Vă spun eu când ați mers prea departe!”

E adevărat. E modul în care Gașca îl protejează pe Teemu. Ceea ce nu știe nu-l poate face părtaș în fața legii. Dar acum Teemu spune:

— Ați mers prea departe. Să nu mai faceți.

Barba scurtă a Păianjenului zgârie telefonul.

— N-am fost... noi. Au fost niște copii, ăia care stau cu noi în tribună. Ce dracu', Teemu, știi și tu cum e! Copiii își aud tații vorbind despre slujbele care merg la ăia din Hed, apoi ne-aud pe

noi vorbind despre cum Peter o să desființeze locurile în picioare. Voiau să te impresioneze. Au crezut c-o să te bucuri.

Teemu își duce mâna la ochi. Oftează din greu.

— Nu fi prea dur cu ei. Spune-le doar să nu mai facă de acum înainte.

Păianjenul își drege din nou glasul.

— Să nu mai facă aia cu lada de carton sau... să nu mai facă nimic familiei?

Vocea lui Teemu se înăsprește:

— Nu ne luăm de oamenii din club! O să fim tot în picioare după ce pleacă nemernicii ăștia, așa cum suntem și-acum. Dar nu ne luăm de oamenii din club!

— Și ce se-ntâmplă cu locurile noastre din tribună atunci?

Teemu recunoaște pentru prima oară:

— M-am întâlnit cu un... politician. Un amic. O să ne dea locurile înapoi. Și-o să fim tot în picioare și după ce Peter Andersson pleacă din orașul ăsta.

La canisă, Benji fumează pe acoperișul magaziei. Apoi strivește mucusul țigării și ia, în sfârșit, o decizie. Pe urmă pleacă spre Björnstad. Nu se mai ascunde în umbră, merge în lumina felinarelor stradale. N-a fost la școală, aproape că nu l-a mai văzut nimeni de când au aflat că este... ce este. Dar acum merge prin oraș, la vedere.

Poate că face o prostie. Dar, mai devreme sau mai târziu, trebuie să-i înfrunte pe toți. E un oraș prea mic ca să aibă destule ascunzători, așa că unde să se ducă? Ce faci când vrei ca totul să fie ca înainte? Te duci la serviciu. Și speri să fie bine.

Când intră în Blană de Urs, lumea amuțește. Un străin n-ar fi simțit însă. Trăncăneala, certurile și clinchetul paharelor i s-ar fi părut la fel. Dar fiecare celulă din trupul lui Benji aude cum camera se golește de oxigen. Se oprește. Simplul fapt că a venit aici poate părea nebunesc, dar Benji n-a fost niciodată un copil care să se ghemuiască în pat de frica stafiilor și a monștrilor. Preferă să deschidă toate ușile, să

răstoarne saltele, să someze monștrii să iasă și să dea piept cu el dacă tot au de gând să sară pe el.

•

Mai bine așa decât să aștepte.

•

Un grup de bărbați, așezați la o masă în fundul cârciumii, se ridică. Mai întâi unul, apoi toți. Geci negre. Nimeni nu-și termină berea, ci lasă halbele, demonstrativ, pe jumătate pline. Toată lumea se dă la o parte din calea lor când se îndreaptă spre ușă, dar niciunul dintre bărbați nu se atinge de Benji. Nici măcar nu se uită la el. Trec pe lângă el și ies. În două minute, vreo duzină de alți bărbați, tineri și bătrâni deopotrivă, unii cu gecii negre, alții fără, unii cu veste de vânător, alții în cămăși albe, fac același lucru.

* * *

Sentimentele sunt complicate. Faptele sunt simple.

•

Vidar e unul dintre cei care stau la masa din fundul cârciumii. Când era mic, l-a întrebat pe

Păianjenul de ce urăște homosexualii atât de mult. Păianjenul i-a răspuns fără să clipească: „Fiindcă sunt scârboși! Bărbații sunt bărbați și femeile sunt femei, dar ăia-s o făcătură! Există studii, știi? Le lipsește ceva în creier, o substanță ceva, și vrei să știi cui îi mai lipsește tot aia? Pedofililor și ăloră care se culcă cu animale și alte rahaturi dintr-astea. E o boală, Vidar, nu sunt ca noi”.

Vidar nu l-a crezut. Și nu crede nici acum. Dar, când Păianjenul, Teemu și ceilalți se ridică și pleacă, se ridică și el. Pentru că a învățat, de când era mic, că soldații se urmează unul pe altul. Nu-i nevoie să-l urască pe Benji, e de-ajuns să-și iubească frații. E, în același timp, complicat și foarte simplu.

* * *

Mult după ora închiderii, Ramona și Benji sunt încă în spatele tejghelei. Doar ei doi.

— Treaba e că... oamenii au atâtea tâmpenii în cap... Nici nu-i sigur că are ceva de-a face cu tine... încearcă Ramona, dar băiatul știe că

minte.

— Și-au lăsat berile. Nu vor să bea cu dintr-ăștia ca mine, șoptește Benji.

Cuvintele îi sunt precum frunzele uscate, se sfărâmă la cea mai mică atingere. Ramona oftează.

— Se petrec multe pe la noi, Benjamin. Antrenoarea asta, afurisiții de politicieni, sponsorii care-și bagă nasul în cum se conduce clubul... Oamenii-s neliniștiți. Prea multe schimbări. Nu pe *tine* te urăsc... doar că... oamenii au nevoie de timp să digere tot.

— Mă urăsc, insistă Benji.

Ramona se scarpină sub bărbie cu paharul de whisky.

— Teemu și băieții te-au văzut ca pe unul deal lor, Benjamin. De asta le e greu. Unii au crezut, poate... că e doar ceva ce vezi la televizor. Că bărbații ca *tine*... mda, locuiesc doar în orașe mari și că... știi... se-mbracă într-un anume fel. Toată viața au luat-o de bună că, dacă vezi unul, îl recunoști imediat. Dar tu erai... ca ei. Beai cu ei, vă băteați împreună, îi

urlau numele din tribună. Erai dovada că unul de-al lor poate conduce echipa, orașul... atunci când simțeau că toată lumea e împotriva lor. Tu erai degetul lor mijlociu ridicat spre toți. Tu erai haiducul care arăta lumii că nu ei trebuie să se schimbe, că pot câștiga oricum, că noi, ăștia din pădure, putem să facem față oricui se pune cu noi.

— N-am vrut... N-am cerut nimănui să-i pese... Nu vreau decât ca totul să fie ca înainte.

Atunci Ramona îi ia capul în mâini, strâns, până când Benji simte c-o să-i cadă urechile, și se răstește la el:

— Băiete, tu nu trebuie să-ți ceri iertare! Pricepi? Pentru NIMIC! Nu le iau apărarea niciunuia dintre ăia care au ieșit pe ușă în seara asta. Spun doar că... Pământul se învârte repede. Nu-i judeca prea tare fiindcă... mda... Nu ne judeca prea tare și-atât! Totul se schimbă cu o asemenea iuțeală, că unii dintre noi nu mai ținem pasul. Auzim discursuri despre *cotă-parte* încolo și-ncoace și te-ntrebi, firește, când ne vine și nouă rândul. Când ne primim și noi cota-parte?

Nu apăr pe nimeni, băiete, zic doar că unii se simt atacați din toate direcțiile. Simt că li se spune că însuși felul lor de a fi e greșit. Nimănu-i place să i se bage schimbări pe gât.

— Eu nu bag nimic pe gâtul nimănu... Nu vreau decât ca totul să fie ca înainte!

Ramona îi dă drumul. Oftează. Își mai toarnă băutură.

— Știu, băiete. Treaba stă cum stă. Trebuie doar să găsim un nou *ca înainte*. Sunt două feluri de oameni în orașul ăsta acum: unii au nevoie de încă puțin timp să-nțeleagă, alții au nevoie de ceva mai multă înțelepciune. Țștia de-al doilea soi sunt pierduți, dar trebuie s-avem răbdare să vedem câți din primul fel sunt pe-aici, înainte să ne apucăm să-i batem la cap să accepte.

Benji îi evită privirea.

— Și pe tine te-am dezamăgit?

Ramona izbucnește în râs, înecându-se cu fumul.

— Pe mine? Fiindcă-ți place să te culci cu bărbați? Măi copile drag, te iubesc de când te știu! Îți doresc să ai parte numai de fericire! Ca

să-mi rămână să mă plâng doar de faptul că-ți place să te culci cu bărbați. Căci asta pot să-ți zic de pe acum, n-aduce fericire, ci numai bebele, fir-ar să fie!

38.

MECIUL

Și vine meciul. Clubul de Hochei Björnstad contra Clubului de Hochei Hed. Puțini în restul țării au habar că se joacă, nu sunt mulți cei cărora le pasă. Dar aici le pasă tuturor.

Unii oameni nu pot înțelege lucruri decât dacă le trăiesc ei înșiși. O majoritate zdrobitoare a populației planetei își trăiește viața convinsă că un meci de hochei e doar un meci de hochei. Că e doar un joculeț ridicol. Că nu înseamnă nimic.

Aceia sunt cei fericiți. Căci nu sunt nevoiți să simtă toate astea.

* * *

Ce facem pentru familia noastră? Ce nu facem?

•

Mistrețul n-a avut niciodată cărți de vizită. Dar, dacă și-ar face vreodată, patru lucruri ar pune pe ele: „Jucător de hochei. Mecanic auto. Tată a trei copii. Bărbatul lui Ann-Katrin”. Vocea ei încă îi cântă în ureche, trupul ei încă îi dansează pe picioare și nu o va lăsa niciodată să înceteze. Termină treaba în atelier, exact ca în oricare altă zi obișnuită, deși nicio zi nu va mai fi obișnuită. Când intră în casă, îl găsește pe Bobo, fiul cel mare, spălând vasele. Bobo a fost la firma de pompe funebre și a discutat despre înmormântare și incinerare. Apoi s-a ocupat de tot restul. Mâncarea e pe masă, frații mai mici iau deja cina. A făcut curățenie și a spălat. Tot ce obișnuia să facă mama. Mistrețul își înghite nodul din gât când se așază la masă, ca să nu-l vadă copiii mai mici năruindu-se. Apoi îi spune lui Bobo:

— Ar trebui să mergi să joci meciul.

Bobo șoptește:

— E nevoie de mine aici... mai sunt rufe de spălat și...

— Harry Potter! strigă frățiorul mai mic, deși

sora îl șâșâie să tacă.

— Da, trebuie să le citesc *Harry Potter*. Ca-n fiecare seară, le promite Bobo, clipind des, cu privirea ațintită în chiuvetă.

Mistrețul mestecă gânditor, clipind des, cu privirea ațintită în farfurie.

— Bună mâncarea! Foarte bună!

— Mulțumesc, șoptește Bobo.

Nu mai zic nimic niciunul, nici celălalt, până când copiii merg să se spele pe dinți. Atunci Mistrețul se ridică, își spală farfuria, îl îmbrățișează pe Bobo și-i șoptește:

— Pot să le citesc și eu afurisitul ăla de Barry Totter în seara asta. Trebuie să-nvăț și eu, nu? Auzi ce-ți spun?

Bobo încuviințează tăcut. Mistrețul îi ia obrazii în palme și-i spune:

— O să ne descurcăm, altfel mama nu ne-ar ierta. Mergi și joacă meciul ăla! Mama o să se uite, de unde o fi, că nici Dumnezeu, nici îngerii sau ce-o fi pe-acolo n-o s-o poată opri să vadă primul meci al fiului ei mai mare ca jucător în echipa de seniori a Clubului de Hochei

Björnstad.

Bobo își pregătește geanta cu echipamentul. Când Bobo iese pe ușă, Mistrețul e convins că frații mai mici îl vor ruga să-i ducă și pe ei la meci. Dar nu o fac. În schimb, îi strigă de pe trepte, cu crose și o minge de tenis în mână:

— Vrei să jucăm, tati?

•

Așa că Mistrețul își vede fiul plecând la primul său meci ca senior și apoi se duce să joace hochei în garaj cu ceilalți doi copii. Se luptă, asudă și aleargă după minge ore în șir. Ca și cum doar asta mai contează pe lume. Căci, în momentele alea, chiar așa e. E tot ce contează.

* * *

Ce facem pentru familia noastră?

•

Peter Andersson merge din cameră în cameră prin casă, înainte să plece spre patinoar. Mira e în bucătărie, cu computerul în față și un pahar de vin.

— Vrei să vii la meci? întrebă el, fără să-și

facă speranțe.

— Am de lucru, răspunde ea, previzibil.

Se uită unul în ochii celuilalt. Măcar atât. Peter bate apoi la ușa Mayei.

— Vrei să... Plec acum, la meci... șoptește el.

— Am de învățat, tată. Baftă! strigă ea, fără să deschidă ușa.

Și mama, și fiica spun asta ca să-i fie lui mai ușor. Îi dau o șansă să-și facă iluzii că totul e bine. Bate la ușa lui Leo, dar Leo nu e acasă. A plecat deja spre Hed. Vrea să vadă meciul de pe locurile în picioare.

Peter știe că ar fi trebuit să-l oprească. Să-l pedepsească. Dar cum să facă asta când până acum n-a făcut altceva decât să-l bată la cap să meargă la meciuri de hochei?

* * *

Ana e în fața oglinzii, încearcă să-și aleagă hainele, dar n-are nici cea mai vagă idee cum ar trebui să arate. A fost la sute de meciuri de hochei, dar niciodată la unul în care a jucat Vidar. E o dorință prostească, dar speră ca el să

se uite spre tribună și să o vadă. Să știe că de dragul lui e acolo.

La parter, tatăl se împiedică în bucătărie. Răstoarnă ceva, apoi altceva. Îl aude înjurând. O doare atât de mult faptul că bea. Aruncă pe ea haine la întâmplare, fără să le mai aleagă cu atenție așa cum avea de gând, căci vrea să plece înaintea ca taică-su să fie atât de beat, încât să aibă nevoie de ajutorul ei. Nu vrea să-l lase pe tatăl cel rău să-i fure meciul ăsta. Nu tocmai azi.

O cheamă când Ana e deja la ușă. Îi dă prin cap să pretindă că nu l-a auzit, dar ceva din vocea lui o face să se întoarcă. Glasul tatei e limpede, stăpânit, ceea ce e ciudat. Se duce în bucătărie. Tocmai a ieșit din duș, e pieptănat și îmbrăcat cu o cămașă curată. Bucătăria sclipește de curățenie. Lada cu sticle de reciclat e plină. Tocmai le-a golit de conținut în chiuvetă.

— Distracție plăcută la meci! Ai nevoie de bani? întrebă el timid.

Ana îl privește îndelung pe tatăl cel bun. Cel rău pare atât de departe acum.

— Cum te simți? șoptește ea.

— Vreau să-ncerc... din nou, șoptește și el.

A mai promis și înainte. Dar asta n-o împiedică să-l creadă de fiecare dată. Șovăie preț de doar o clipă, apoi spune:

— Vrei să facem o plimbare?

— Nu te duci la meci?

— Mai degrabă fac o plimbare cu tine, tată.

•

Și așa fac. În timp ce două orașe întregi se duc la un meci de hochei, un tată și o fiică se plimbă printr-o pădure care a fost întotdeauna a lor. Ea, el și copacii. O familie.

* * *

Bobo merge pe bicicletă prin Björnstad, cu un sac invizibil de pietre în spate. Ajunge târziu la locul de întâlnire cu echipa, dar nimănui nu-i pasă. Zackell nici nu pare să bage de seamă că a venit. Amat se așază lângă Bobo în autocarul care îi duce în Hed, dar nu știe ce să zică. Așa că tac cu toții.

Parcarea din fața patinoarului din Hed e plină de lume și sunt deja cozi lungi, deși mai e mult

până la începerea jocului. Arena o să fie plină. Orașele s-au răsculat, ura a avut timp berechet să crească. O să fie război! Autobuzul e mut. Toți jucătorii se luptă cu propriii demoni.

Abia după ce coboară din autocar și intră în patinoar, după ce parcurg coridorul și închid ușa vestiarului în urma lor, unul dintre jucătorii mai în vârstă se apropie de Bobo cu o rolă de bandă adezivă.

— Cum o chema pe maică-ta? întrebă el.

Bobo ridică uluit privirea. Înghite în sec.

— Maică-mea? An... Ann-Katrin o cheamă... O chema... Ann-Katrin.

— Cu K sau cu C? întrebă coechipierul.

— Cu K, șoptește Bobo.

Colegul de echipă scrie „Ann-Katrin” pe o bucată de bandă adezivă. Apoi o lipește pe tricoul lui Bobo, în jurul brațului. Face același lucru cu o nouă bucată de bandă și o lipește pe propriul tricou. În tăcere, rola de bandă adezivă trece pe la toți jucătorii. Numele mamei lui Bobo pe fiecare braț.

* * *

Amat intră pe teren, ca de mii de ori în toată copilăria lui și face ture de încălzire. În mod normal n-aude vacarmul din jur, s-a antrenat bine pentru asta, indiferent cât de mult public e în tribună. Totul devine un soi de zumzet care dispare din zona lui de concentrare și face ca tot ce se întâmplă dincolo de panourile de plexiglas să devină irelevant. Dar astăzi e altfel. Ceva rupe hărmălaia și țipetele obișnuite: numele lui. Undeva i se scandează numele. Tare, tot mai tare. Iar și iar. Până când Amat ridică privirea. Atunci uralele izbucnesc și mai puternice.

Într-un colț, pe rândul cel mai de sus al tribunei, o grămadă de nătărăi țopăie pe locurile lor. N-au venit să aclame nicio echipă, au venit să susțină un singur jucător. Pentru că e din Groapa. Și cântă cel mai simplu, mai frumos și mai important cântec pentru Amat: „AAAMAT! DINTRE NOI! AAAMAT! E CA NOI!”

* * *

Fatima vine singură la patinoarul din Hed, dar are două bilete în mână. Vede meciul, cu un scaun gol lângă ea, al lui Ann-Katrin. Când Amat iese pe teren, se ridică și aclamă, când iese Bobo, strigă de două ori mai tare. Și va face asta la fiecare meci în care va juca Bobo de-acum înainte și în fiecare în care frații lui vor juca. Oriunde vor fi în viață, în tribună va sta întotdeauna o tanti nebună care va striga cât două.

* * *

De ce iubim un sport de echipă? De ce vrem atât de mult să fim parte dintr-un grup? Pentru unii, răspunsul e simplu – o echipă e o familie. Pentru cel care are nevoie de încă o familie și pentru cel care n-a avut niciodată una.

•

Vidar Rinnius iubea hocheiul când era mic, ca mulți alți copii. Dar, spre deosebire de alți copii, iubea tribuna încă și mai mult. Și-a promis întotdeauna că, dacă va fi nevoit într-o zi să aleagă, în veci n-ar alege gheața, ci tribuna. Când

era mic, i-a spus asta lui Teemu, iar frate-su a zâmbit și i-a zis: „E clubul nostru, să nu uiți! Când jucătorii schimbă clubul, când directorii tehnici și antrenorii se mută la cel care dă mai mult, când sponsorii trădează și politicienii își vând sufletul, noi rămânem! Și cântăm mai tare. Căci n-a fost niciodată clubul lor. A fost mereu al nostru!”

Vidar a venit cu autocarul în Hed, echipamentul lui e în vestiar, dar el nu e acolo. Își pune geaca neagră, se duce în tribună, la locurile în picioare, alături de fratele lui și țipă: NOI SUNTEM URȘII! NOI SUNTEM URȘII! NOI SUNTEM URȘII! URȘII DIN BJÖRNSTAD!

Teemu îl privește. Ar vrea, poate, să-i spună frățiorului să se ducă înapoi la vestiar, că îl așteaptă o viață mai bună pe gheață. Dar Gașca e familia lor și clubul le aparține.

Așa că își sărută frățiorul pe creștet și tace. Tâmplarul și Păianjenul îl îmbrățișează pe Vidar cu pumnii strânși pe spatele lui. Apoi cântă împreună, mai tare, mai îndârjit:

„Noi suntem urșii! Noi suntem urșii!”

* * *

Iubire și ură. Bucurie și tristețe. Mânie și iertare. Sportul promite că vom avea parte de toate în seara asta, așa cum numai sportul știe să promită.

•

La unul dintre capetele terenului, în zona locurilor în picioare ale suporterilor lui Hed, vocile se ridică până când nimic nu mai poate străpunge zidul sonor. Sloganul e plin de satisfacție răutăcioasă. Dacă peste câțiva ani i-ai întreba pe cei prezenți acolo, în tribună, cei mai mulți ar tuși jenați și ar spune: „Ei, așa e-n hochei... N-am vrut să spunem nimic... S-au încins spiritele la meci... Știi cum e! Ca-n hochei!” Așa este. Noi îi susținem pe jucătorii noștri, voi, pe-ai voștri, și folosim împotriva voastră orișice mică slăbiciune. Dacă putem să vă lovim sub centură o vom face, vom da unde vă doare, vă vom face să vă pierdeți echilibrul!

Cel mai bun jucător al lui Björnstad era Kevin Erdahl. A violat-o pe fata directorului tehnic, Maya Andersson. Cel mai bun prieten al lui Kevin, Benjamin Ovich, e homosexual. Ce credeam? Că n-o să scandeze nimic despre asta cei care ne urăsc?

Nu sunt mii de voci, departe de așa ceva, dar, într-un patinoar mic, cu tavan scund, tăcerea multora poate da impresia că sloganul câtorva e al tuturor. Suporterii în roșu se întorc spre cei din Björnstad, spre Gașca, și urlă: „Poponari! Târfe! Violatori!”

E ușor de zis că ar trebui să-i ignorăm și gata. Să nu punem la inimă. Că e doar hochei. Doar cuvinte. Că nu înseamnă nimic. Dar zi-le de suficient de multe ori, suficient de tare, repetă-le, repetă-le, repetă-le. Până când dor. O sută de brațe roșii, îndreptate, de dincolo de gheață, spre grupul în verde. Cuvinte care se lovesc de tavan tunând și aruncă ecou între ziduri. Iar. Și iar.

•

„Poponari! Târfei Violatori! Poponari! Târfe! Violatori!”

POPONARI!

TÂRFE!

VIOLATORI!

39.

VIOLENȚĂ

Peter Andersson aude urletele suporterilor din partea cealaltă a tribunei. Încearcă să le ignore, dar e imposibil. Se apleacă spre rândul din față, îl bate pe Sune pe umăr și-l întreabă:

— Unde-i Benji?

— N-a venit, răspunde Sune.

Peter se lasă pe speteaza scaunului. Urletele suporterilor din Hed se ridică spre tavan, cuvintele se lovesc de pereți și ecoul se întoarce spre el ca uleiul încins. Ar vrea să se ridice și să urle și el, orice. E doar un nenorocit de meci de hochei, ce valoare mai are acum? Câte a sacrificat Peter și pentru ce, pentru asta? La ce și-a supus familia? Fiica? Câte decizii greșite trebuie să fi luat, dacă soția lui preferă să stea acasă, iar fiu-său stă mai degrabă alături de

huligani în tribună decât cu taică-su? Dacă Björnstad nu câștigă meciul ăsta, după tot ce a făcut Peter, ce valoare mai are *el* atunci? Și-a vândut idealul, a aruncat în joc tot ce iubește. Dacă clubul lui pierde acum meciul, atunci totul e pierdut. Asta e tot ce simte.

„Poponari! Târfe! Violatori!”

Peter se uită tăcut spre galeria lui Hed și își dorește să-i vadă morți, până la ultimul. Dacă Björnstad are vreo șansă să preia conducerea în seara asta, să-i spulbere pe adversari, să-i facă să nu mai vrea să se ridice dimineața din pat, atunci Peter speră să o facă fără milă, fără să ridice piciorul de pe gâtul lor! Nicio clipă! Vrea să-i vadă suferind.

* * *

La un moment dat sau altul, orice om face o alegere. Unii dintre noi nici nu băgăm de seamă, dar există întotdeauna un moment când o luăm pe un anumit drum, și nu pe altul, iar asta are

consecințe asupra întregii noastre vieți. Este pasul care decide ce fel de oameni vom deveni, atât în ochii altora, cât și într-ai noștri. Elisabeth Zackell avea, poate, dreptate, când zicea că acela care se simte responsabil nu e niciodată liber. Căci responsabilitatea e o povară. Libertatea e o plăcere.

•

Sus, pe acoperișul magaziei, Benji urmărește fulgii de nea care se aștern. Știe că a început meciul, dar nu e acolo. Nu poate spune de ce, căci n-a putut niciodată justifica sau analiza rațional lucrurile pe care le face. Uneori face tâmpenii din instinct, alteori, tot din instinct, nu face rahaturi. Uneori îi pasă prea puțin de una sau alta, alteori prea mult.

Lângă el, pe acoperiș, sunt cele trei surori ale lui, Adri, Katia și Gaby. Jos, în fața magaziei, pe un scaun înfipt strâmb în zăpadă, stă mama lor. Ar face, ca și până acum, orice pentru copiii ei, dar să se urce pe o scară ca să se așeze pe un acoperiș plin de gheață și să se ude pe fund întrece orice limită.

Familia Ovich a iubit întotdeauna hocheiul, chiar dacă nu toți membrii familiei au iubit aceleași lucruri. Lui Adri i-a plăcut și să joace, și să se uite la meciuri, Katiei i-a plăcut să joace, dar nu să se uite, Gaby n-a jucat niciodată și se uită doar când joacă Benji. Mama întreabă mereu iritată: „De ce trebuie să fie trei reprize? N-ajung două? Oameni ăștia nu mănâncă și ei seara?“, dar spune-i data vreunui meci de acum zece ani și îți va povesti dacă Benji a înscris sau nu. Dacă s-a luptat. Dacă a fost mândră de el sau supărată pe el. Adesea și una, și alta.

Surorile se frământă neliniștite lângă frățiorul lor. E frig și nu doar din cauza gerului.

— Dacă nu vrei să mergem la meci, nu mergem, zice Gaby încet.

— Dacă chiar nu vrei, și nu vrei, și nu vrei... adaugă Katia.

Benji nu știe ce să le răspundă. După tot ce s-a întâmplat, cel mai mult se urăște că și-a pus familia în situația asta. Nu vrea să fie o povară pentru ele, nu vrea să fie nevoite să se zbată să-l apere. Odată, mama unui alt băiat i-a spus: „Nu

ești vreun înger, Benjamin, știu. Dar, Dumnezeu mare, ce dacă n-ai avut lângă tine un model masculin! Toate trăsăturile tale de caracter bune vin din faptul că ai crescut într-o casă plină de femei”. Benji va spune întotdeauna că doamna n-avea dreptate, căci cuvintele ei au sunat ca și cum asta se putea întâmpla într-o casă cu femei oarecare. Și, pentru el, nu sunt deloc oarecare. Surorile lui au făcut tot ce le-a stat în putință să-i țină loc de tată – l-au învățat să vâneze, să bea și să se bată. Dar l-au învățat și să nu confunde bunăvoința cu slăbiciunea sau iubirea cu rușinea. Și de-asta se urăște atât de tare acum, de dragul lor. Că-și pun problema dacă să meargă sau nu la meci în Hed.

În cele din urmă, Adri se uită la ceas și recunoaște:

— Frațiorule, te iubesc! Da’ eu una mă duc la meci!

— Și eu! strigă mama de jos, din zăpadă.

Căci mama și Adri sunt suficient de în vârstă să-și amintească viața de dinainte de Björnstad. Ceilalți copii erau prea mici, dar Adri își

amintește de unde a fugit familia lor și ce au găsit aici – un loc unde să se simtă în siguranță, ca să-și clădească un nou cămin. Orașul ăsta e orașul lor. Benji o mângâie ușurel pe obraz pe Adri și-i șoptește:

— Știu.

Adri îl sărută pe obraz și-i spune din nou că-l iubește, în două limbi. Coboară de pe acoperiș, iar Katia și Gaby ezită un pic, apoi o urmează. Se duc la meci din același motiv pentru care ar fi putut sta acasă: de dragul fratelui lor și pentru orașul lor. Își doresc ca Benji să joace, dar știu că nimic din ce ar spune ele nu i-ar putea schimba decizia. La urma urmelor, e și el din familia asta și se zice că există catâri care îi apostrofează pe alți catâri că sunt „căpoși ca un Ovich!”.

•

Benji rămâne pe acoperiș până când mașina cu mama și surorile dispare pe drum. Fumează singur. Apoi coboară, își ia bicicleta și pleacă prin pădure. Dar nu spre patinoarul din Hed.

* * *

Când copiii încep să joace hochei, li se spune să dea tot ce au mai bun. Și că asta va fi de ajuns. Toată lumea știe că e o minciună. Toată lumea știe că jocul ăsta n-are nimic de-a face cu distracția, că nu se măsoară în efortul depus, ci doar în rezultate.

Clubul de Hochei Björnstad intră pe teren cu numele unei mame pe brațe și, deși joacă în deplasare, o mare parte din tribună e plină de tricouri verzi pe care scrie „Björnstad contra tuturor”. Bărbați în geci negre desfășoară un banner sfidător, lung cât un rând întreg din tribuna cu locuri în picioare, identice cu cele pe care Peter vrea să le desființeze în tribuna de-acasă, iar cuvintele li se adresează atât suporterilor lui Hed, cât și lui Peter Andersson: „Pielea ne-o vrei? Hai să ne-o iei!”

•

Începe meciul. Vacarmul e înnebunitor, urechile tuturor pocnesc, iar jucătorii lui Björnstad fac tot ce pot. Se luptă pe viață și pe moarte. Dau tot. Tot, tot, tot ce au mai bun. Dar Vidar e în tribună și nimeni nu știe unde e Benji.

Portarul și căpitanul. Björnstad poate că merită să câștige, poate c-ar fi fost drept să aibă parte de un sfârșit de meci ca de poveste. Dar hocheiul nu se măsoară așa. În hochei se numără doar golurile.

•

Hed înscrie. Încă o dată. Încă o dată și încă o dată.

•

Sloganul scandat de tribuna roșie e asurzitor. Cu toate astea, Peter Andersson nu-l aude. Urechile îi țiuie când i se frânge inima.

* * *

În camping, profesorul și-a făcut deja bagajele. Valizele sunt în mașină. Dar stă la masa din bucătăria căsuței goale și așteaptă, cu privirea pe fereastră, sperând să vadă un băiat cu ochi triști și inima neîmblânzită apărând dintre copaci. Când îl vede pe Benji, a așteptat deja atât de mult, că la început crede că i se năzare. Abia când inima îi tresare la auzul ușii și se trezește cu ochii pe buzele lui, se ridică în picioare și

încearcă să-și adune cuvintele.

— Am... am încercat să-ți scriu ceva, se scuză el stângaci, arătând spre foaia de hârtie goală și pixul de pe masă.

Benji nu zice nimic. În căsuță e frig, dar profesorul e îmbrăcat doar într-o cămașă albă din în subțire. Poalele cămășii îi cad nestingherite pe lângă șolduri, șifonate, ca părul ciufulit într-o duminică dimineața. Miroase a piele caldă și cafea proaspătă. Benji deschide gura, dar nu-i iese niciun cuvânt. Se uită de jur-împrejur – toate hainele, toate obiectele personale au dispărut. Profesorul ia privirea lui Benji drept o acuză, așa că murmură rușinat:

— Eu n-am curajul tău, Benjamin. Eu nu sunt unul dintr-aceia care se luptă.

Ușa de la intrare are încă urmele adânci ale cuțitului înfipt în lemn. Benji întinde mâna și-l atinge pentru ultima oară. Îi șoptește:

— Știu.

Profesorul îi ține mâna pe obrazul său încă o clipă, închide ochii și spune:

— Sună-mă dacă vrei... în altă parte... poate

ar fi altfel pentru noi... în altă parte.

Benji încuviințează scurt. Poate că în altă parte s-ar fi putut... mai mult.

•

Când profesorul se urcă în mașină, se gândește la spusele unui filosof: „Omul e singurul animal care refuză să fie ceea ce este”. Încearcă să-și amintească cine a scris asta. Albert Camus, poate? Lasă gândul ăsta să-i ocupe mintea în timp ce străbate Björnstadul, pentru că, dacă se concentrează doar asupra acelor cuvinte, atunci toate celelalte sentimente nu-l pot copleși cât să nu mai vadă drumul în fața ochilor.

•

Mult după ce mașina profesorului a plecat, Benjamin Ovich își ia bicicleta și pleacă într-o altă direcție. Într-o zi poate că va fi liber. Dar nu astăzi.

* * *

Exact când Hed face 4 la 0, la sfârșitul primei reprize, patru băieți din Hed se apropie pe furiș de tribuna adversă. Câte doi pe fiecare latură

lungă. Sunt doar copii de gimnaziu, de-asta i-au și trimis pe ei, pentru că nu dau de bănuț. Nici tricouri roșii nu poartă, ca să nu atragă atenția. Au cu ei saci de plastic plini, aduși în patinoar înainte, pe ascuns, la un antrenament al echipei de copii, special pentru seara meciului. Misiunea e să arunce conținutul sacilor spre inamici. La vremea potrivită, când spiritul suporterilor lui Björnstad e pe marginea prăpastiei, trebuie să le facă vânt în gol.

Mulți dintre cei din tribuna roșie vor spune că a fost doar un joc, că a fost doar simbolic, că „așa e-n hochei”. Ba chiar că a fost doar „o glumă”. O chestie ca să le facă adversarilor în ciudă, să-i prindă în momentele vulnerabile. Să-i înfrângă. Să-i nimicească. Să-i distrugă.

Băieții reușesc să coboare până aproape de galeria lui Björnstad, înainte să fie descoperiți. Când sunt văzuți, e deja prea târziu. Din saci, copiii varsă penisuri artificiale și alte jucării erotice, cu sutele. Vibratoare cad ca ploaia peste bărbații în geți negre, îi lovesc ca proiectilele. Iar din tribuna roșie se scandează din nou, mai

cu ură, mai amenințător:

„POPONARI! TÂRFE! VIOLATORI!
POPONARI! TÂRFE! VIOLATORI!
POPONARI! TÂRFE! VIOLATORI!”

* * *

Putem zice ce avem chef despre Teemu Rinnius, că și el îndrugă ce pofteste despre noi. Din experiența lui, discuțiile despre violență preschimbă pe aproape oricine într-un ipocrit. Dacă îl întrebi, o să-ți spună că majoritatea oamenilor nu sunt violenți și că își imaginează că asta e din cauză că simțul lor „moral” îi împiedică. Teemu are un singur cuvânt pentru ei: „mincinoși”. Ce, n-ar fi violenți, dacă ar putea? Când alții le fac șicane în trafic, de pildă? Când alții le fac mizerii la serviciu? Când alții se iau de nevestele lor în baruri, de copiii lor la școală sau de părinții lor la azil? De câte mii de ori visează un om obișnuit, proprietar de apartament la bloc și de cățel, să fie unul cu care nu se pune

nimeni? Teemu e convins că lipsa de agresivitate a oamenilor obișnuiți n-are nimic de-a face cu morala – dacă ar putea să rănească pe cineva, ar face-o. Nu sunt violenți pentru că violența nu le e la îndemână.

Fie nu știu să se bată, fie nu știu pe nimeni cu forța, banii sau influența necesară să o facă în locul lor. Altfel, orice om s-ar da jos din mașină și l-ar lua de guler pe tâmpitul care claxonează aiurea, l-ar bate măr pe cel care i-a insultat familia la ședința cu părinții, ar da de pereți cu chelnerul arogant și l-ar forța să mănânce nota de plată. Teemu e sigur de asta.

Când el și Vidar erau mici, au învățat să urască unele cuvinte mai mult decât pe toate celelalte. Multe rahaturi li s-au spus de-a lungul timpului – „Sărăntocilor!”, „Hoților!”. Dar „pui de târfa” i-a lovit cel mai greu. Și se vedea pe ei, așa că, la școală, asta auzeau cel mai des, de la toți. Teemu și Vidar au aceeași mamă, dar tați diferiți și, când unul dintre frați e blond, iar celălalt brunet, e ca o invitație deschisă la hărțuială în curtea oricărei școli. S-au bătut până

când le-au închis tuturor gura, dar unele cuvinte nu tac niciodată în suflet. Pui de târfă. Pui de târfă. Pui de târfă. Târfa. Târfă. Târfă.

Teemu și Vidar sunt în tribună alături de Păianjenul și Tâmplarul. Păianjenul, care a fost bătut în duș cu prosoape ude când era mic, în timp ce îi strigau: „Poponarule!” Tâmplarul, care a vrut să se suie în avion și să se bată cu o țară întreagă pentru că verișoara lui fusese violată, dar Teemu l-a adus înapoi acasă.

Nu sunt sfinți, n-au inimi de aur și majoritatea lucrurilor care se spun despre ei sunt adevărate. Dar, când Tâmplarul s-a dus la Teemu astă-primăvară și i-a cerut ca Gașca să ia poziție împotriva lui Kevin Erdahl, cel mai bun jucător pe care iubitul lor club l-a văzut vreodată, atunci Teemu a fost de acord, pentru că știa ce-i strigă copiii Mayei Andersson la școală.

Iar acum grupul roșiilor le strigă lor, din partea opusă a tribunei: „POPONARI! TÂRFE! VIOLATORI!”

Suporterii din Hed nu știu toate astea. Încearcă să strige cele mai jignitoare cuvinte care le trec prin cap, cele care, speră ei, le vor face cel mai mult rău adversarilor cu ursul pe piept. Și reușesc. Când ploaia de penisuri artificiale se abate asupra bărbaților în geci negre, opt dintre ei ies imediat din tribună. Își scot gecile, alți opt bărbați în cămăși albe le îmbracă și le iau locul. Agenții de ordine nici nu bagă de seamă că Teemu, Vidar, Păianjenul, Tâmplarul și încă patru au dispărut pe un coridor, au ieșit pe o ușă și au coborât la subsol.

•

Violența nu e la îndemâna majorității oamenilor. Dar Gașca nu e ca majoritatea oamenilor.

* * *

Leo Andersson nu va uita niciodată momentul în care l-a văzut pe Teemu Rinnius întorcându-se spre Păianjenul și spunându-i: „Adună băieții! Doar miezul!” Cum, apoi, Teemu a făcut un semn scurt, cu capul, aproape invizibil, și șapte

bărbați l-au urmat – *miezul*, oamenii de bază ai Găștii, cei mai periculoși.

Leo a văzut cum alți bărbați și-au pus imediat gecile negre dezbrăcate de ceilalți și le-au blocat vizibilitatea oamenilor de ordine, până când Teemu și ceilalți șapte bărbați au coborât treptele tribunei și au luat-o la fugă pe coridorul neluminat, spre o ușă aflată lângă magazia administratorului. Patinoarul din Hed are subsol, dar cei mai mulți nu știu asta. Acum vreo două săptămâni, au fost chemați la patinoar câțiva electricieni, să se ocupe de niște lămpi care tot făceau probleme. Unul dintre meseriași a zis că trebuie să meargă la subsol, susținând că acolo e tabloul electric. Administratorului nu i s-a părut nimic suspicios. Electricianul nu i-a arătat tatuajul cu ursul.

•

Leo Andersson nu va uita niciodată cât de mult și-ar fi dorit să poată merge cu ei în subsolul acela azi. Sunt copii care visează să devină jucători de hochei profesioniști, se uită la meciuri din tribună și își doresc să fie acolo, pe

gheață. Dar unii copii visează cu totul alte lucruri. Au alți idoli.

* * *

Traversează subsolul patinoarului. Sunt opt la număr. Cei mai răi. Pare că nimic nu-i poate opri, dar cineva o face totuși. Le iese în cale, singur. N-are nici prieteni, nici arme cu el și a blocat ieșirea din spatele lui, din celălalt capăt al culoarului de la subsol, cu bățul unei mături, ca să nu poată intra nimeni din afară. Benji s-a închis de bunăvoie cu ei acolo, în subsol.

•

N-a vrut să vină aici. Dar nu voia să fie nicăieri în altă parte decât aici. A venit pe bicicletă, de la camping până la patinoarul din Hed, prin zăpadă, cu vântul în ochi. Când s-a strecurat înăuntru, la sfârșitul celei de-a doua reprize, toate privirile erau îndreptate spre teren. Patru la zero pentru Hed. A auzit urletele, a văzut marea roșie de ură de o parte a tribunei și gecile negre de cealaltă. A văzut ploaia de jucării erotice. Toată lumea privea șocată, dar Benji s-a

uitat deja în jur să vadă pe unde se iese cel mai repede din tribună. Când Teemu, Vidar și ceilalți șase și-au scos gecile, Benji a știut exact ce au de gând să facă.

A mai fost în subsolul ăsta. A jucat sute de meciuri în deplasare și turnee în patinoarul din Hed în copilărie și multe se pot spune despre Benji, dar nimeni nu se pricepe mai bine decât el să găsească locuri pustii în patinoare, unde să fumeze iarbă în liniște.

Așa că știe că se poate ajunge dintr-o tribună în cealaltă, prin culoarul de la subsol. Că se poate ieși brusc printre adversari. Ca o bombă.

•

Teemu se oprește la jumătatea drumului. Bărbații din spatele lui la fel. Lângă el, Păianjenul și Tâmplarul de-o parte, Vidar de cealaltă. Teemu îl țintuiește cu privirea pe Benji, care blochează coridorul îngust. Îi dă o singură șansă:

— La o parte, Benji!

Benji dă încet din cap că nu. Are pantofii rupți, pantaloni de trening gri și un tricou alb.

Arată ca un copil.

— Nu!

Vocea lui Teemu e neînduplecată:

— Nu-ți mai zic a doua oară...

Vocea lui Benji tremură, ca niciodată în fața lor:

— Pe mine vreți să mă stâlciți în bătaie! Pe nimeni altcineva. Așa că dați-i drumul! Uite-mă! Unii dintre voi o să treceți de mine, știu. Dar alții, nu!

Tăcerea are gheare. Teemu își stăpânește vocea o clipă, apoi izbucnește:

— Ne-am purtat cu tine ca și cum ai fi de-al nostru, Benji! Dar nu ești decât un nemernic de... minci...

Benji îl întrerupe, cu ochii umezi:

— Sunt un nemernic de POPONAR! Zi ce gândești! Dacă vrei să faci zob pe cineva, uite-mă! Dacă te duci în tribuna lor, arbitrul oprește jocul și Hed câștigă. Nu crezi că asta și vor? Dacă vrei să bați un poponar, UITE-MĂ! Hai, DĂ!

Pumnii lui Teemu se albesc de încleștare.

— Dă-te la o parte! Nu mă face să...

Vocea lui Benji se frânge:

— Să ce? Dă, dacă vrei să te bați! Sunteți opt contra mea, numai bine, la egalitate! Dacă urcați în tribuna lui Hed, meciul s-a terminat. Eu zic că-i putem bate pe teren pe nenorociți! Pricepi? Eu *pot* să câștig!

Benji nu se mai uită la Teemu acum. Ci la Vidar. Au jucat hochei împreună acum câțiva ani, dar Kevin era cel mai bun prieten al lui Benji atunci, iar lui Kevin nu i-a plăcut niciodată Vidar, pentru că pe Vidar nu te puteai baza. Kevin voia un portar care să asculte ordinele, iar Vidar n-a fost niciodată așa. Și, deși Benji poate că se aseamnă mai mult cu Vidar decât cu oricine altcineva din echipă, îi era loial lui Kevin. Vidar, la rândul său, le era loial lui Teemu și Găștii. N-au vorbit niciodată despre asta, nu s-au împrietenit niciodată, dar poate că se respectau. Așa că Benji îi vorbește acum doar lui:

— M-auzi, Vidar? Dacă noi doi jucăm în a treia repriză, îi batem pe nenorociți. Du-te și bate-te în tribună, dacă asta vrei, dar noi doi îi

putem bate pe teren dacă jucăm! Hai, lasă-mă fără dinți, dacă te face să te simți mai bine, că pot să joc și fără! Dar tot ce vreau... e să... vreau doar... victoria! Lua-v-ar dracu', lua-v-ar dracu' pe toți! Mă mut și mâine din oraș, dacă asta vreți. Las clubul și mă...

Benji tace. Bărbații nu zic nici ei nimic. Nimeni nu se mișcă. Așa că Benji se bate furios cu pumnii peste piept și strigă:

— UITE-MĂ! Ușile sunt închise, dacă vreți să-mi faceți ceva, FACEȚI-O acum, să pot să mă duc să joc! Fiindcă pot să-i înving pe nemernici!

•

Se vorbește despre tăceri atât de intense că poți să auzi și un ac căzând. Ai fi putut auzi și un pai aterizând pe bumbac în subsolul acela atunci. Istoria asta nu va mai fi repovestită aproape niciodată, nici în Björnstad, nici în Hed. Dar cei care au fost atunci acolo vor ști întotdeauna că au fost opt, iar Benji unul singur, dar că *el* a blocat ieșirea spre tribuna adversarilor.

•

Poate trece un minut. Poate zece. Naiba știe.

— OK, zice Teemu încet.

Dar nu cu Benji vorbește. Ci cu fratele lui.

— OK? șoptește Vidar.

Teemu urlă atunci:

— Ce mai cauți aici? Ultima repriză începe imediat, fugi și schimbă-te, idiotule!

Un zâmbet se lățește pe chipul lui Vidar. Îi aruncă o ultimă privire lui Benji și-l salută scurt. Benji îi întoarce salutul. Apoi Vidar pleacă spre vestiarul urșilor. Câteva secunde mai târziu, doi dintre membrii Găștii se întorc și pleacă și ei. Apoi încă doi.

Doar Tâmplarul și Păianjenul rămân lângă Teemu. Benji nu se mișcă. Teemu trage mânios aer în piept și spune în șoaptă:

— Futu-i, Benji! Ai băut cu mine. Te-ai bătut cu mine...

Benji nu se sinchisește să-și ștergă lacrimile.

— Du-te dracu', Teemu!

Și-atunci liderul Găștii își pleacă privirea preț de-o clipă.

— Ai sânge-n vene, Benji, nimic de zis! Da'

n-o să lăsăm orașul ăsta s-ajungă... să fluture steaguri cu curcubeie și alte rahaturi...

— N-am cerut niciodată asta, zice Benji.

Teemu își scoate mâinile din buzunare. Le face tăcut semn celorlalți. Păianjenul și Tâmplarul se întorc și pleacă și ei. Benji nu știe dacă încă îl urăsc, dar măcar îl lasă singur cu Teemu.

•

Teemu are încă pumnii strânși. Și Benji.

* * *

E doar un meci de hochei. Un patinoar ticsit de lume. Două vestiare pline cu jucători. Două echipe, una contra celeilalte. Doi bărbați într-un subsol. De ce ne pasă de toate astea?

•

Poate pentru că se clarifică cele mai grele întrebări: Ce ne face să urlăm de bucurie? Ce ne face să plângem? Care sunt cele mai fericite amintiri ale noastre, cele mai rele zile, cele mai adânci dezamăgiri? Pe cine susținem? Ce este o familie? Ce este o echipă?

De câte ori în viață suntem cu adevărat fericiți?

Câte șanse avem în viață să iubim necondiționat ceva lipsit de orice sens?

* * *

Subsolul e pustiu. Cu toate astea, cei doi se simt de parcă stau cu spatele lipit de zid. Teemu încă tremură de furie. Benji tremură și el, dintr-o mie de motive. Cu privirea în pământ, răsuflând din greu, Teemu spune:

— Scriu ziarele despre tine. Sună ziaristi la lume prin oraș și întreabă de tine. Scârbele din presă, cu fututa lor de agendă politică! Știi ce vor, nu? Vor ca vreunul dintre noi să zică vreo idioțenie, ca să spună ei dup-aia lumii întregi că suntem niște țărănoi fanatici, cu ceafă groasă! Ca să mărsăluiască țanțoși prin orașul lor mare și să se simtă superiori din punct de vedere moral...

Obrajii lui Benji sângerează pe interior de cât și i-a mușcat. Șoptește:

— Îmi pare rău...

Încheieturile degetelor lui Teemu devin din nou roșii, când sângele începe din nou să-i curgă prin vene.

— E clubul nostru, spune el.

— Știu, răspunde Benji.

Teemu își descleștează încet pumnii. Își trece palmele peste obraji.

— Zici că-i poți bate pe nemernicii ăștia... E 4 la 0 pentru ei. Dacă-i bateți, dau o bere după!

Fața lui Benji e udă de lacrimi, dar ochii îi ard când îi răspunde:

— Credeam că nu bei cu ăștia ca mine.

Oftatul lui Teemu răsună în tot subsolul, lovește în ușa blocată și se întoarce cu ecou din tavanul scund.

— Dar-ar dracu' să dea, Benji! Chiar trebuie să beau cu *toți* poponarii sau ce? Nu pot să-ncep cu unul?

40.

ÎNTOTDEAUNA DREPT. NICIODATĂ DREPT

Nu-i ușor să vorbești în fața oamenilor. Cei mai buni antrenori de hochei n-au neapărat talent pentru asta. A vorbi presupune să fii extravertit, dar gândirea tactică și voința de a-ți petrece o viață întregă vizionând noaptea înregistrări video ale meciurilor trecute necesită o personalitate introvertită. Poți, desigur, compensa, arătându-ți sentimentele. Dar, dacă nici la asta nu te pricepi, ce naiba faci?

•

Înainte de a treia repriză, Peter se ridică. Nu mai poate sta liniștit în tribună, nu știe încotro se duce sau de ce, dar, fără să vrea, o ia spre singurul loc pe care îl înțelege cu adevărat: vestiarul. Dar se oprește, bineînțeles, pe coridor.

E directorul tehnic al clubului, n-are niciun drept să dea buzna printre jucători. Asta-i treaba antrenorului. E sigur că Zackell e înăuntru, în mijlocul unui discurs înflăcărat despre cum încă pot recupera diferența. Despre cum pot găsi în ei forța să o facă, trebuie doar să gândească de parcă ar fi încă zero la zero! Nu-i nevoie decât de un gol rapid și totul e încă în joc.

Când dă colțul coridorului ce duce la vestiar, o vede pe Zackell lângă ușa dinspre parcare. Fumează, singură. Toată echipa e în vestiar și așteaptă.

— Ce faci? se rățoiește Peter.

— Adică? N-am voie să fumez înăuntru, se apără Zackell.

— Sunteți conduși cu patru la zero! Nu vorbești cu echipa? întrebă Peter pe un ton inchizitorial.

— Crezi că nu știu că suntem conduși cu patru la zero? zice Zackell.

— La dracu'... Au nevoie să... Ești antrenoarea lor! Du-te la ei și zi-le ceva *motivant*! o îmboldește Peter.

Zackell își termină mai întâi țigara. Apoi ridică din umeri, mormăind resemnată:

— OK, bine, cum zici tu.

•

Când ajunge în dreptul vestiarului, un tânăr vine în fugă din direcția opusă. E Vidar Rinnius.

— Pot să joc? întrebă el, gâfâind.

Zackell ridică din umeri.

— De ce nu? Mai rău nu poate să fie.

La vreun minut după ce Vidar a intrat țopăind de bucurie în vestiar, ca să-și pună echipamentul de portar, spre vestiar vine un alt tânăr. Nu aleargă, merge liniștit. Se oprește în fața lui Zackell. Întrebă politicos, așa cum întrebi când ai surori:

— Ai nevoie de un jucător în plus?

Zackell se încruntă:

— Ai de gând să faci sex cu careva în vestiar?

Benji încearcă să-și dea seama dacă glumește sau nu.

E imposibil.

— Nu, răspunde el.

— OK, spune ea.

Orice antrenor normal l-ar fi scos pe Benji de pe lista de jucători pentru că nu s-a prezentat la începerea meciului. Dar Zackell nu e normală. S-a gândit că, chiar dacă n-a venit, Benji tot e mai bun decât oricare alt jucător. Unii înțeleg asta, cei mai mulți nu. Se dă la o parte, Benji intră în vestiar. Era liniște înainte să vină el, acum e tăcere mormântală.

Cochipierii stau pe bănci, două duzini de ochi ațintiți în podea și, pentru prima oară, Benji nu știe ce să facă acolo. Unde să se așeze, cum să înceapă să se dezbrace, nu pentru că s-ar jena, ci pentru că se teme să nu-i facă pe ceilalți să se simtă prost. Căci el e altfel acum.

Își scoate pantofii, dar mai mult de atât nu reușește să facă. Se duce repede în toaletă. Trânțește ușa în urma lui, dar toți aud cum vomită în chiuvetă. Ochii îi curg și se ține atât de strâns de marginea chiuvetei, încât bolțurile cu care e prinsă în perete încep să pârâie. Dacă ar fi avut vreo șansă să fugă de-acolo, poate că s-ar fi folosit de ea. Dar există o singură ieșire din toaletă. Așadar, cine vrea să fie? Cu toții avem

clipe în care trebuie să decidem. În care trebuie să alegem.

Își șterge fața, descuie ușa și iese în vestiar. Cel mai mic gest de care e în stare. Coechipierii sunt tot tăcuți, dar pantofii lui Benji sunt plini cu spumă de ras. Însă nu doar ai lui. Ai tuturor. Fiecare pereche de pantofi din vestiar, de sub fiecare bancă. Pentru că bărbații din jurul lui vor ca Benji să știe că nu e *altfel*. Nu aici.

•

Benji se așază pe o bancă. Își trage șovăitor tricoul de pe el. Atunci o voce se ridică brusc deasupra tăcerii, din direcția la care Benji nu se aștepta, chiar în fața lui:

— Cum știi că ești sexy? întrebă Amat.

Benji îl privește, dezbrăcat până la brâu și cu capul aplecat ușor într-o parte.

— Poftim?

Amat s-a înroșit la față. Toată lumea se holbează la el. N-a fost în viața lui mai rușinat, dar îi dă înainte:

— Adică... vreau să zic... cum știi ce consideră fetele că e sexy la băieți? Sau ce

consideră băieții că e sexy la... băieți?

Sprâncenele lui Benji coboară într-o încruntătură.

— Ce naiba întrebi, Amat?

Amat tușește stingherit și continuă:

— Ai făcut duș cu mine, ar trebui să fii expert! Sunt sexy sau nu?

Înainte ca Benji să apuce să răspundă, Amat zice cu gura până la urechi:

— Nu-ntreb pentru mine. Întreb și eu pentru prietenul meu cel mai bun.

Lângă el, Bobo tresare ca electrocutat. E un lucru mic pe care un tânăr să-l facă pentru altul, dar, dacă ai un prieten foarte bun, poți să faci față multor chestii în viață. Și cu atât mai mult dacă ai șansa să *fii* prietenul cel mai bun al cuiva.

— Da, deci... ăăă, Benji... Mă gândeam... cum... știi? Cum știi dacă ești... super-sexy?

Benji se uită la Bobo, apoi la Amat, apoi din nou la Bobo. Dă din cap.

— Nu m-am uitat în viața mea la *voi* în duș!

Hohote de râs izbucnesc din toate părțile.

Unul dintre jucătorii mai în vârstă devine brusc serios și întreabă:

— Nici la noi? O să vii acum să spui că nu te-ai uitat nici măcar la *unul* din toată echipa la duș?

Benji se încruntă.

— Băi, mai repede m-aș uita la fete la duș decât la voi.

Jucătorul se preface că se cocârjează un pic.

— Auuu! Asta m-a cam durut, drept să spun.

— Încearcă omul să se țină în formă și tu... murmură un altul dezamăgit.

Bobo și Amat rânjesc încântați. Totul e... aproape ca înainte. Dar Benji e serios. Arată spre brațul lui Bobo.

— Vreau și eu una. Dacă-mi dai voie.

Bobo scrie „Ann-Katrin” pe o bucată de bandă adezivă și i-o lipește lui Benji pe braț. Literele sunt aproape indescifrabile, căci lui Bobo i-a tremurat mâna.

* * *

Elisabeth Zackell e în fața vestiarului cu

Peter. Antrenoarea mormăie ceva nemulțumită, iar Peter îi face semn din nou hotărât că trebuie să intre și să le spună ceva jucătorilor. Așa că antrenoarea oftează, intră în vestiar și fluieră să se facă liniște.

— Mda. Mi s-a zis că un antrenor ar trebui să țină discursuri motivante când se ajunge în situația asta. Deci... mda... sunteți conduși cu patru la zero.

Jucătorii se uită urât la ea. Elisabeth le întoarce căutătura. Continuă:

— Voiam doar să mă asigur că știți. *Patru* la zero! Bun așa! Nu doar sunteți conduși, dar ați jucat și execrabil! Doar o adunătură de *idioti* ar mai crede că puteți câștiga meciul ăsta!

Bărbații nu zic nimic. Zackell își drege glasul, apoi adaugă:

— Mda... În fine, voiam doar să vă zic c-am făcut hochei toată viața. Și n-am dat peste idioti mai mari ca voi până acum.

Apoi iese. Pe coridor, Peter se holbează lung după ea, în timp ce antrenoarea se îndreaptă spre teren. N-a auzit în viața lui un discurs mai bun la

pauză.

* * *

În vestiar, tac cu toții. Benji se uită la ceasul de pe perete. Ar trebui să fie deja pe teren, dar nimeni nu se mișcă. În cele din urmă, Amat îi trage una în patină lui Benji și-i zice:

— Așteaptă.

— Ce? întrebă Benji.

— Pe tine te-așteaptă!

Benji se ridică. Și toți deodată cu el.

•

Apoi echipa Clubului de Hochei Björnstad își urmează căpitanul. Benjamin Ovich nu intră pe teren. Îl ia cu asalt!

* * *

Cele trei surori Ovich vin la meci, împreună cu mama lor. Intră cu aerul unora care au văzut lucruri mai rele la viața lor, în locuri mai reci. Nu le e frică.

Sala e plină, toate locurile sunt ocupate. Toată lumea știe cine sunt, dar majoritatea se prefac că

nu le cunosc. Oamenii șușotesc, arată cu degetul, însă nimeni nu le privește în ochi. Poate că unii se rușinează, iar alții nu știu, pur și simplu, ce să spună. Mulți poate că vor, dar e greu să fii primul care se ridică.

•

Așa că se ridică toți cinci deodată.

•

Chinta unchiașilor. Poartă tricourile cu „Björnstad contra tuturor” și, în timp ce urcă scările, se tachinează unul pe celălalt că sunt atât de al naibii de ramoliți. Unul o ia pe mama lui Benjamin Ovich pe după braț și o conduce spre locul lui în tribună. Ceilalți unchiași le dau locurile lor surorilor. Când Adri trece pe lângă unul dintre ei, unchiașul îi ia mâna, i-o strânge și-i spune:

— Să-i zici lui frate-tău că ăia care strigă cel mai tare se aud cel mai bine. Dar nu sunt cei mai mulți. *Noi* suntem!

Nevestele unchiașilor stau pe locurile de lângă. Una dintre ele are o geantă frigorifică la picioare. Nu-i voie să aduci așa ceva la meciuri,

evident, dar când omul de ordine de la ușă a întrebat-o ce are în ea, bătrâna a răspuns cât se poate de serioasă: „Pisica!” Când bărbatul a protestat, o a doua tanti s-a aplecat spre el și i-a șoptit conspirativ: „E moartă pisica, da să nu-i spui, sărăcuța nu vrea să priceapă!” Omul a deschis gura să spună ceva, dar o a treia tanti l-a tras de mânecă și l-a întrebat: „Roșii proaspete aveți? Nu din alea belgiene, de care tot aduceți, vreau de-alea adevărate! Am cupoane de reducere!” Iar a patra a izbucnit jovială: „Ce de LUME! Ce film puneți? Ceva cu Sean Connery?” Și, înainte ca a cincea tanti să înceapă cu bine exersatul ei „Ninge la noapte, că mă țin genunchii!”, agentul de ordine a oftat și le-a lăsat să intre, cu tot cu geanta frigorifică. Iar acum tanti o deschide și scoate beri, pe care le înmânează surorilor și mamei lui Benji, apoi cele nouă femei din trei generații dau noroc și beau, cu o chintă de unchiași drept gărzi de corp pe treptele de alături.

* * *

O cafea nu-i mare lucru. Chiar nu e.

Toată lumea își va aminti urletele din tribuna suporterilor lui Hed: „Poponari! Târfe! Violatori!” Mulți sunt convinși că toată galeria scanda la unison, căci asta era impresia și, de la distanță, nu vezi diferențele dintre oameni. Așa că-i vom judeca pe toți, deși nu urlau toți același lucru, pentru că vom avea nevoie de țapi ispășitori și lupului moralizator îi va fi ușor să spună: „Cultura e, în egală măsură, ceea ce încurajăm și ceea ce permitem!”

Dar, când toată lumea urlă, nu se aud întotdeauna cei care se împotrivesc, Când ura se pornește ca o avalanșă, e greu să-ți mai dai seama a cui e responsabilitatea s-o oprească.

Așa că, atunci când o tânără cu taurul pe tricou părăsește zona cu locuri în picioare și se așază pe trepte în dreptul rândurilor cu scaune, nimeni nu bagă de seamă. Tânăra iubește clubul din Hed la fel de mult ca și cei care urlă, a urmărit evoluția echipei ani de zile, galeria suporterilor e și a ei. Faptul că se duce să stea cu

publicul consumator de hotdogi de care vorbește întotdeauna numai în batjocură e protestul ei tăcut.

Un bărbat în tricou verde, așezat ceva mai încolo, o zărește și se ridică. Se duce la bufet, cumpără două cafele, se întoarce, se apropie de ea și-i întinde una. Și stau unul lângă celălalt, un roșu și un verde, bându-și cafeaua în tăcere. O cafea nu-i mare lucru. Doar că, uneori, uite că e.

După câteva minute, alte tricouri roșii părăsesc galeria în picioare. În scurt timp, treptele din zona rândurilor cu scaune sunt pline. „Poponari! Târfei Violatori!” scandează și mai abitir roșii, dar cei care urlă au rămas descoperiți acum. Așa că toată lumea vede că nu sunt atât de mulți cum s-ar fi crezut. Niciodată nu sunt.

* * *

Clubul din Hed are un jucător pe nume Filip. E cel mai tânăr din echipă, dar, în curând, va fi cel mai bun. Povestea asta nu e despre el, amestecul lui în cele întâmplare e, de fapt, atât de scurt, încât cu ușurință am fi putut uita să-i

pomenim numele.

Dar, chiar înainte de începutul celei de-a treia reprize, Filip iese de pe teren. William Lyt și alții din echipă strigă după el să se întoarcă, dar Filip iese prin tunelul de acces al jucătorilor, urcă scările tribunei până la galeria suporterilor, cu patinele în picioare și crosa în mână. Se duce înfipt la cel mai înalt, mai masiv și mai tatuat suporter al lui Hed, îl trage de tricou întrerupându-l din „POPO...”, și-i spune:

— Dacă mai strigați o dată, nu mai joc.

Filip are doar șaptesprezece ani, dar toți cei care se pricep la hochei știu cât e de bun. Suporterii îl privesc derutați, dar Filip nu dă înapoi. Face semn spre suporterii în roșu care s-au așezat pe trepte, lângă spectatorii de pe rândurile cu scaune, și spune hotărât:

— Mai strigați o dată și mă duc să stau cu ei pentru restul meciului!

•

Apoi se întoarce pe teren, lăsând în urma lui o tăcere s-o tai cu cuțitul. Filip nu e naiv, știe că n-o să schimbe lumea și vor striga același lucru la

alte meciuri. Dar nu astăzi. Când ajunge la banca jucătorilor, cineva strigă: „Hed! Hed! Hed!”

•

„VICTORIA! VICTORIA! VICTORIA”,
răspund ceilalți suporteri.

•

Doar asta vor striga până la sfârșitul meciului. Galeria în picioare se umple din nou. Cântă de se zguduie acoperișul.

* * *

Hocheiul e simplu. E cel mai drept și cel mai nedrept sport din lume.

•

Björnstad înscrie. Apoi înscrie din nou. Când au redus diferența la patru la trei pentru Hed și mai sunt douăzeci de secunde până la sfârșitul meciului, toată lumea știe, bineînțeles, ce se va întâmpla. Se simte în aer. Se poate termina într-un singur fel. Ca în povești.

Benji preia pucul, se repede în zona de apărare a lui Hed, mimează pătrunderea pe interior, dar îi pasează lui Amat. Jucătorii lui

Hed cred, desigur, că Benji va șuta direct spre poartă, dar unul singur dintre roșii știe că Benji nu-i atât de egoist.

•

William Lyt îl cunoaște pe Benji.

•

Amat pornește spre poartă. Încheieturile mâinilor îi sunt moi, echilibrul perfect când șutează. Pare simplu, ar fi trebuit să fie un erou, ar fi fost perfect. Dar William a intuit pasa lui Benji spre Amat. Se aruncă înainte cât e de lung, iar pucul se lovește de casca lui, apoi ricoșează în stâlpul porții și, de acolo, în mantinelă. Filip preia pucul, îl scoate din zonă, făcându-l să vâjâie în ciudă pe lângă crosele ridicate în van ale jucătorilor lui Björnstad și așa se termină totul.

•

Fluierul de final al partidei sună nemilos. Galeria roșie explodează în urlete de bucurie, iar William Lyt e îngropat sub o grămadă de coechipieri fericiți. Jucătorii în verde se prăbușesc deznădăjduiți, iar suporterii cu ursul

pe tricouri amuțesc, incapabili să înțeleagă.

•

Hed câștigă. Björnstad pierde.

•

Hocheiul e simplu. Întotdeauna drept.
Niciodată drept.

41.

ÎN PICIOARE VOI...

Vestiarul lui Björnstad e tăcut. Există doar două moduri în care o echipă care a pierdut își poate scoate echipamentul: fie imediat, fie deloc. Ori părăsește patinoarul în cinci minute, ori după câteva ore. De data asta n-au putere nici să intre în duș.

•

Peter Andersson intră în vestiar. Îi privește și înțelege exact ce simt. Își dorește atât de mult să le poată spune ceva încurajator, așa că murmură:

— A... a fost un meci greu... băieți. Dar ați pierdut și așa vrea să...

Unul dintre jucătorii mai în vârstă îl întrerupe răstit:

— Cu tot respectul, Peter, nu veni să ne spui să *dăm uitării* sau vreun alt clișeu obosit. Dacă

n-ai nimic inteligent de zis, fă ce faci mereu – ține-ți gura și ascunde-te în birou!

E o provocare pe față. Nu-l respectă. Peter rămâne în pragul ușii, cu mâinile în buzunare. Aproape toată viața a făcut cum i s-a spus. S-a dus și s-a ascuns. Zicându-și că el e director tehnic, nu antrenor, și că nu e treaba lui să câștige respectul jucătorilor. Dar astăzi nu e o zi ca toate celelalte. Așa că își strânge pumnii în buzunare și izbucnește:

— Să dăm uitării? Să UITĂM? Asta crezi tu că vreau, să UITAȚI? Vreau să NU UITAȚI asta!

Atunci îl privesc cu toții uluiți. De obicei, Peter nici măcar nu ridică vocea, dar acum, îi arată pe fiecare cu degetul, de la cel mai în vârstă până la Benji, Bobo, Vidar și Amat și urlă:

— Astăzi sunteți niște învinși! Astăzi APROAPE ați câștigat. Să vă amintiți exact sentimentul ăsta. Și hai să nu mai fim nevoiți să-l trăim niciodată, nici voi, nici eu! NICIODATĂ!

Poate că ar fi putut să le spună mai multe, dar un boncănit monoton răzbate prin pereți și toți jucătorii ridică privirea. Mai întâi pare că e o

tobă, apoi parcă izbește cineva o ușă, apoi crește ca un tunet. Peter e singurul care înțelege de unde vine. A mai auzit zgomotul ăsta, dar acum douăzeci de ani, în timpul unui sezon magic în care un oraș întreg a murit și a înviat cu victoriile și înfrângerile echipei de hochei. Atunci Peter auzea asta în fiecare patinoar în care jucau.

— Ieșiți pe gheață! le spune el jucătorilor.

Iar ei îl ascultă. Peter nu se duce după ei, știe că nu e bine-venit.

•

Jucătorii lui Björnstad se întorc pe gheață. Tribuna e aproape goală, luminile sunt stinse. Dar un grup de bărbați în geaci negre a rămas în sală și insistă să se facă auziți. Sar de fac podeaua să duduie. Nu sunt nici măcar o sută, dar cântă de parcă sunt mii. „În picioare voi, în picioare și noi! În picioare voi, în picioare și noi!” urlă ei neconținut.

Ca să le spună jucătorilor că ei sunt tot acolo. Ca să le amintească azi ce este clubul. Că e un privilegiu, nu ceva ce li se cuvine.

În cele din urmă, toată echipa cântă cu ei: „ÎN

PICIOARE VOI, ÎN PICIOARE ȘI NOI! ÎN PICIOARE VOI, ÎN PICIOARE ȘI NOI!” Restul arenei e cufundat în întuneric și pustiu, dar oricum nimeni altcineva n-ar fi fost bine-venit aici, acum. E ceva între echipă și cei mai apropiați suporteri: familia.

•

Peter rămâne singur în vestiar, cu mâinile în buzunare. Apoi părăsește patinoarul, se duce acasă pe jos, prin pădure, trăgând adânc în piept iarna ce se apropie și simțindu-se, mai mult decât oricând, ca un învins. Totul îi scapă printre degete: copiii, căsnicia, clubul.

•

A meritat? Cum să știe dinainte?

* * *

Antrenorii echipelor din Hed și Björnstad se întâlnesc în biroul arbitrilor după meci. Vorbesc în limbaj de antrenori, políticos, dar nu prietenos.

— Bun meci! spune David cel îmbrăcat în roșu.

— Voi ați câștigat. Meciul a fost bun doar pentru voi, răspunde Zackell cea în verde.

David zâmbește. Se aseamănă ei doi.

— Cum e cu băieții tăi? Întreabă el.

— Cu toți sau cu unul anume? i-o întoarce ea.

David își frământă stânjenit mâinile.

— Benjamin. Mă-ntrebam ce face Benjamin.

— Avem returul în decembrie, și-atunci o să joace în toate reprizele, răspunde ea.

David zâmbește larg. Nu i-a răspuns la întrebare, dar e felul ei de a spune că n-are de gând să piardă și următorul meci cu el. Pentru că, în primul rând, e antrenoare de hochei, ca și David.

— Bun meci! repetă David.

Îi întinde mâna, dar Elisabeth nu face absolut niciun gest că ar vrea să i-o strângă.

— Filip, fundașul vostru, are șanse să devină foarte bun, spune ea, în loc de strângere de mână.

David se îndreaptă mândru de spate. Filip a fost cel mai plăpând și mai slab jucător toată copilăria lui, dar David a continuat să-i ofere

șanse. Iar acum a ajuns un star.

— Da. Trebuie doar... începe David.

Dar Zackell îl întrerupe:

— Nu-l mai lăsa să se ducă în tribună. Nu-l lăsa să se amestece în politică.

David încuviințează. El și Zackell chiar sunt din aceeași plămadă. Știu că Filip poate deveni cel mai bun, dar și că n-are nimic de câștigat dacă se ia la ceartă cu publicul. Sportul de elită nu tolerează lucrurile care distrag atenția. Jucătorii trebuie să joace. Hocheiul trebuie să fie doar hochei.

— Azi a fost ceva mai încet decât de obicei, dar pesemne că încă nu-i rodat cum trebuie după cantonament... spune David.

— Îl doare șoldul, spune Zackell, sigură pe ea.

— Poftim?

— Șoldul drept. Supracompensează. Uită-te la spinarea lui când stă drept și-o să vezi că, de fapt, stă aplecat într-o parte. Nu ți-a zis nimic fiindcă-i e frică să nu te dezamăgească.

— De unde știi? întreabă David.

— Și eu făceam la fel la vârsta lui.

David șovăie îndelung înainte să întrebe:

— Cine te antrena?

— Taică-miu.

Expresia de pe fața lui Zackell nu se schimbă în niciun fel când spune asta. Luat prin surprindere, David se scarpină încurcat pe gât.

— Mulțumesc. O să vorbesc cu Filip...

Zackell scoate o bucată de hârtie din buzunar și scrijelește un număr de telefon.

— Uite, un fizioterapeut. Cel mai bun pentru genul ăsta de accidentări. Du-l pe Filip! Zi-i că te-am trimis eu.

Apoi iese din încăpere. David strigă:

— Când o să fiu antrenor la o echipă de elită, te sun! Vreau să-mi fii antrenor secund!

Elisabeth răspunde de pe coridor, pe un ton pe cât de răspicat, pe atât de sigur de sine:

— Să-mi fii *tu* mie secund!

•

Mâine, David îl va duce pe Filip la fizioterapeut. Le ia o zi întreagă să meargă cu mașina până acolo și înapoi. Peste câțiva ani,

Filip va povesti în interviuri cum David l-a dus la fizioterapie o dată pe săptămână, pentru tot restul sezonului: „Cel mai bun antrenor pe care l-am avut vreodată. Mi-a salvat cariera”. Fizioterapeutul lucrează și pentru unul dintre cele mai mari cluburi de hochei din țară și, anul viitor, clubul îl va recruta pe Filip. Iar David va fi angajat ca antrenor, în același timp.

•

Elisabeth Zackell va depune un CV pentru același post, dar nu-l va primi.

•

Întotdeauna drept. Niciodată drept.

* * *

Cineva sună la ușa lui David seara târziu. Iubita lui gravidă răspunde. În pragul ușii e Benji.

•

Când David coboară de la etaj, i se taie răsuflarea preț de-o clipă și toată copilăria băiatului i se derulează în fața ochilor ca un film: Benji și Kevin, cei mai buni prieteni, sălbaticul

și geniul. Doamne, ce i-a mai iubit pe băieții ăștia doi! Oare o să se mai simtă vreodată ca atunci când era antrenorul lor?

— Intră! îl poștește David bucuros, dar Benji dă din cap că nu.

Are optsprezece ani acum. E bărbat. Când Benji și Kevin erau copii, David avea tot felul de strategii să-i motiveze și, poate, niciuna mai bizară decât faptul că le dădea, cu împrumut, propriul lui ceas. David primise ceasul de la tatăl lui, băieții l-au admirat, așa că, atunci când vreunul dintre ei făcea un antrenament sau un meci foarte bun, le dădea voie să ia ceasul cu împrumut. Ceasul pe care Benji i-l întinde acum.

— Dă-i-l copilului tău! Nu prea mi se mai potrivește.

În primăvară, când a plecat de la clubul din Björnstad, David l-a văzut pe Benji sărutându-se cu un alt băiat. Multe ar fi vrut să-i spună atunci antrenorul, dar n-a știut cum. Așa că i-a lăsat lui Benji, pe piatra de mormânt a tatălui său, ceasul și un puc pe care a scris: „Tot cel mai curajos drac pe care l-am văzut vreodată!”

— Am... șoptește David, dar nu reușește să lege nimic.

Benji îi pune ceasul în palmă, degetele lui David strâng metalul rece, dar iubita plânge în locul lui.

— Păstrez pucul, îmi ajunge, spune Benji.

David vrea să-l îmbrățișeze. Ce lucru ciudat, să uiți cum se face.

— Îmi pare rău pentru tot ce ți se-ntâmplă, șoptește el sincer.

Benji își mușcă obrazii.

— Ești cel mai bun antrenor pe care l-am avut vreodată, spune el, la fel de sincer.

„Antrenor”. Benji n-a spus „om” sau „prieten”. Doar „antrenor”. Pe David nu va înceta niciodată să-l doară asta.

— O să ai mereu în echipa mea tricoul cu numărul 16... îi promite David.

Dar știe deja răspunsul lui Benji:

— Am o singură echipă.

•

Apoi băiatul dispare în întuneric. Ca de obicei.

Câteva zile mai târziu, Björnstad joacă următorul meci, tot în deplasare. Tricourile verzi și gecile negre merg și acolo și același slogan îndârjit se aude tot timpul meciului: „În picioare voi, în picioare și noi! În picioare voi, în picioare și noi!”

Björnstad câștigă cu cinci la zero. Amat e ca o tornadă, Bobo se luptă de parcă e ultimul meci din viața lui, iar Benji e cel mai bun de pe teren. La un moment dat, spre finalul partidei, Vidar aproape că se ia la bătaie cu un adversar, dar Benji ajunge primul la el și îl oprește.

— Dacă te iei la bătaie, te suspendă. Avem nevoie de tine, spune Benji.

— Zice numai rahaturi! țipă Vidar, arătând spre adversar.

— Ce-a zis? întrebă Benji.

— Că ești poponar!

Benji îl privește lung.

— Păi *sunt* poponar, Vidar.

Vidar se bate furios cu pumnul peste ursul de

pe piept și strigă:

— Da' ești poponarul NOSTRU!

Benji oftează întristat, cu privirea ațintită în gheață. E cel mai disfuncțional compliment pe care l-a primit vreodată.

— Bine, acum putem să jucăm hochei? îl roagă el pe Vidar.

— OK, mormăie Vidar.

Și joacă. Benji înscrie două goluri. Vidar nu scapă niciun puc. Când Benji se duce seara la Blână de Urs, pe bar îl așteaptă o bere. O bea, iar Vidar și Teemu beau cu el. Și o fac de parcă e ceva obișnuit. Poate că o să și devină cândva.

ÎL IAU CU ASALT

În Björnstad, ne înmormântăm morții sub cei mai frumoși copaci. Îi jelim în tăcere, vorbim încet și adesea ni se pare că e mai ușor să facem ceva decât să spunem ceva. Poate pentru că aici trăiesc și oameni buni, și oameni răi, iar asta ne face complicați, pentru că nu e întotdeauna atât de al naibii de ușor să vezi diferența. Uneori suntem și una, și alta în același timp.

* * *

Bobo tot încearcă să-și facă nod la cravată. N-a reușit să învețe cum se face, ba îi iese prea lung, ba prea scurt. Îi iese atât de prost, încât frații mai mici încep să râdă. Să-i facă să râdă tocmai azi... Ann-Katrin ar fi fost mândră de el.

Sunt atât de diferiți, cei trei copii ai ei. Bobo

n-o să priceapă niciodată cum de sunt frați. Aceleași gene, aceeași educație, în același cămin. Cu toate astea, trei oameni complet diferiți. Se întrebă dacă maică-sa gândea și ea la fel sau dacă i se părea că fiecare dintre ei seamănă cu ea la fel de mult. Atât de multe ar fi vrut s-o întrebe. Asta ne face moartea – e ca o discuție telefonică, întotdeauna îți dai seama ce trebuia să spui abia după ce ai închis. Acum a rămas doar un robot telefonic plin cu amintiri la celălalt capăt, fragmente de voce tot mai slabe.

Mistrețul intră în încăpere și încearcă să-l ajute pe Bobo, dar nici el nu reușește mare lucru. Ann-Katrin era cea care le făcea nodurile la cravate, și soțului, și fiului, când mergeau la înmormântări. Așa că, până la urmă, Bobo își scoate cravata și și-o leagă pe frunte, ca pe un batic, iar surioara și frățiorul lui râd în hohote. Și-atunci merge așa la înmormântare, doar ca să-i audă râzând.

Preotul vorbește, nimeni din familie n-aude prea bine ce zice, deși stau cu toții în față, strâns lipiți unul de altul. Lui Ann-Katrin îi plăcea că

familia ei era ca o mică turmă în care animalele își țin de cald unul altuia. Obișnuia să spună: „O casă mai mare? La ce ne trebuie o casă mai mare? Oricum suntem toți în aceeași cameră tot timpul!”

După aceea, oamenii se apropie de Mistrețul și încearcă să o rezume pe Ann-Katrin în câteva cuvinte. Nu le iese, era mult mai mult: o asistentă medicală foarte bună la spital, o colegă apreciată, care sărea întotdeauna în ajutor. O prietenă loială și îndrăgită. Iubirea vieții unui bărbat și mama a trei copii atât de diferiți.

O singură persoană e înmormântată, dar acea persoană era mai multe femei pentru cei pe care i-a lăsat în urmă.

•

Toți cei prezenți la înmormântare își doresc să-i fi pus mai multe întrebări. Asta ne face moartea.

* * *

E ca și cum Peter și Mira trăiesc vieți paralele acum, nu împreună. După înmormântare, ies

împreună din biserică, dar între ei distanța e suficient de mare cât să nu-și poată atinge mâinile din greșeală. Se urcă fiecare în altă mașină, dar niciunul nu pornește. Se frâng amândoi, fiecare într-un alt colț al parcării.

E îngrozitor să fii dependent de alți oameni, au știut-o dintotdeauna. Într-o noapte de vară, acum câțiva ani, stăteau pe treptele casei amândoi, retrăindu-și propria durere la auzul știrii că doi copii mici muriseră într-un accident de circulație. Peste pierderea unui copil nu treci niciodată. Mira i-a șoptit lui Peter: „Doamne, iubitele, m-a durut atât de tare... când a murit Isak... Dacă eram singură atunci cu toată durerea aia, îmi puneam capăt zilelor!” Poate că ea și Peter au reușit să rămână împreună, în ciuda a tot, pentru că nu credeau că au putere să facă față singuri vieții după Isak. Așa că au căutat mereu alte lucruri de dragul cărora trebuiau să respire: celălalt, copiii, o slujbă cu un scop, un club de hochei, un oraș.

Peter se uită prin parbriz și vede că și Mira stă nemișcată în mașina ei. Așa că se dă jos, se

apropie de mașina ei, deschide portiera pe partea de lângă șofer și spune timid:

— Ar trebui să mergem acasă la ei, iubito. La Mistrețul și la copii.

Mira încuviințează anevoie și își șterge urmele de rimei din ridurile fine de sub ochi. Când a murit Isak, Mistrețul și celălalt prieten din copilărie al lui Peter, Frac, au venit imediat în Canada. Știau că Peter și Mira vor fi în stare de șoc. Frac i-a ajutat cu toate chestiunile practice – documente, asigurări. Mistrețul a stat o vreme pe treptele casei lor, neștiind ce să facă. Nu mai fusese niciodată în străinătate până atunci. Din întâmplare a văzut că balustrada era ruptă, iar balustradele arată la fel în Canada și în Björnstad, așa că Mistrețul a luat câteva scule și a reparat-o. Apoi a continuat să repara lucruri în următoarele zile.

— Mașina ta sau a mea? șoptește Peter.

— A mea, răspunde Mira și își ia geanta de pe locul de lângă.

Se duc acasă la Mistrețul. La jumătatea drumului, întinde brațul încet, peste schimbătorul

de viteze, iar Peter o ia de mână și i-o strânge tare.

•

Fatima, mama lui Amat, e deja acolo. Gătește în bucătărie. Mira o ajută. Amat e și el acolo. Se duce la Bobo și la frații lui și spune singurul lucru pe care un adolescent se poate gândi să i-l spună unui prieten care și-a pierdut mama:

— Jucăm?

Își iau crosele și un puc. Bobo își leagă din nou cravata pe frunte, își ia frații de mână și pornesc spre lac. Apa a înghețat, lumea e albă și joacă toți patru ca și când nimic altceva nu contează pe lume.

•

Peter îl găsește pe Mistrețul în atelier. S-a întors deja la lucru. Are nevoie să-și ocupe mâinile, ca să nu-i explodeze pieptul.

— Pot să fac ceva? întreabă Peter.

Mistrețul murmură, asudat și îngândurat:

— Furtuna aia a lovit acoperișul, te uiți tu cum stă treaba?

Tristețea îți poate face asta – să uiți că

prietenul tău are două mâini stângi și că n-a fost în stare să-și repara nici propria balustradă în Canada. Dar Peter îl iubește pe Mistrețul, tot astfel cum copiii își iubesc cei mai buni prieteni, așa că ia o scară și se suie pe acoperiș.

Și, în timp ce stă acolo, sus, fără să aibă nici cea mai vagă idee de unde să înceapă, vede o caravană de mașini apropiindu-se prin pădure. Mai întâi se gândește că sunt rudele Mistrețului, dar, când mașinile se opresc, din ele coboară bărbați tineri.

Primii sunt Teemu și Vidar, apoi Păianjenul și Tâmplarul și încă vreo zece în geți negre. Obişnuiesc să-și repara mașinile și scuterele de zăpadă aici, la fel ca și părinții lor. O turbosuflantă de zăpadă dacă se strică, un utilaj forestier sau un fierbător de apă, toate ajung la atelierul Mistrețului. Iar acum vin la el când s-a stricat ceva și în viața lui. Teemu intră în atelier, strânge mâna murdară de ulei a mecanicului și-i spune:

— Condoleanțe, Mistrețule! Cu ce te putem ajuta?

Mistrețul își șterge sudoarea și murdăria de pe față.

— Care-i oferta?

— Un tâmplar, un electrician, câțiva tari în brațe și atât și câțiva care nu-s buni de mare lucru, răspunde Teemu.

Mistrețul surâde vag.

•

Peter e încă pe acoperiș când Tâmplarul și Păianjenul se urcă și ei. Se uită unul la altul, iar Peter trage adânc aer în piept și recunoaște:

— Nu știi nimic despre acoperișuri. Nici nu știi de unde să... încep.

Tâmplarul nu zice nimic. Îi arată lui Peter cum se face. Apoi lucrează împreună toți trei ore întregi. Când coboară de pe acoperiș, poate că sunt din nou dușmani, dar acolo sus, au luat o pauză. Moartea ne poate face și asta.

Teemu se duce în bucătărie. Se oprește brusc când o vede pe Mira. Maxilarele Mirei se încordează, își strânge pumnii atât de repede, încât Fatima se pune instinctiv între cei doi, fără să știe care e mai în pericol. Dar Teemu face un

pas înapoi, umerii îi cad, își pleacă fruntea și se face cât de mic poate.

— Nu vreau decât să ajut, spune el rugător.

Căci, uneori, e mai ușor să faci ceva decât să spui ceva. Fatima și Mira se uită una la cealaltă. Mira încuviințează scurt, iar Fatima îl întreabă:

— Știi să gătești?

Teemu dă din cap că da. Fatima știe cine îi e mamă și își dă seama că a fost nevoit să învețe să gătească încă de mic. Îl pune să toace legume, iar Teemu se apucă, fără să protesteze. Apoi Mira spală vasele. Teemu le șterge cu șervetul. N-au făcut pace, dar iau și ei o pauză. Ceea ce e complicat cu oamenii răi și buni e că majoritatea suntem și una, și alta în același timp.

* * *

E atât de ușor să-ți pui speranțele în oameni. Să crezi că lumea se schimbă peste noapte. Demonstrăm după atentate, strângem bani după catastrofe, punem inimioare pe internet. Dar, cu fiecare pas pe care-l facem înainte, facem și unul aproape la fel de mare înapoi. Văzută din

perspectiva timpului, fiecare schimbare e atât de lentă, încât abia dacă e vizibilă când se întâmplă.

Clopoțelul sună de intrare la școala din Björnstad. Încep orele. Dar Benji e la o sută de metri de intrare și parcă are ciment în pantofi. Știe cine e acum în ochii tuturor, un meci de hochei nu schimbă nimic. Poate că îl acceptă pe gheață, atâta vreme cât e cel mai bun, dar de-acum va trebui să le dea mult mai mult decât toți ceilalți. De-acum înainte va trebui să fie recunoscător că îl lasă să participe. Pentru că nu e de-al lor. Nu va mai fi niciodată.

Știe că încă se scriu mizerii despre el, că se vorbesc mizerii despre el, că se fac glume. Nu contează cine e, cât e de bun la un sport anume, cât se luptă, cât de dur joacă. În ochii lor va fi un singur lucru. Un anumit gen de oameni îi va lua întotdeauna tot ce a reușit în viață și îl va reduce la patru litere. Cele de pe foaia de hârtie prinsă de ușa căsuței din camping, cu primul O desenat ca o țintă, flancat de un H și de un M, cu încă un O în coadă și un cuțit înfipt în mijloc. Doar asta

mai are voie să fie.

•

Se întoarce și dă să plece în direcția opusă. Pentru prima dată în viață, îi e frică de școală. Dar undeva, aproape de el, o tânără așteaptă. Nu-l atinge, dar vocea ei îl face să se oprească:

— Nu lăsa porcii să te vadă plângând, Benji.

Benji rămâne pe loc, cu ochii larg deschiși.

— Nu mai pot... Tu cum reușești?

Vocea Mayei e mai slabă decât cuvintele:

— Intri pur și simplu. Cu capul sus și spatele drept și te uiți în ochii fiecărui nemernic până când își coboară ei privirea. Nu-i vina noastră, Benji!

Benji își aude vocea frângându-se când întreabă:

— Tu cum ai putut? În primăvară, după tot... Cum... ai putut?

Privirea Mayei e de oțel, dar vocea îi e fragilă:

— N-am de gând să fiu o victimă. Sunt o supraviețuitoare. Maya se îndreaptă spre intrarea în școală. Benji ezită o veșnicie până să o

urmeze. Maya îl așteaptă. Intră umăr lângă umăr. Pașii le sunt lenți, arată de parcă merg încet. Dar nu se furișează pe coridorul școlii. Îl iau cu asalt.

43.

SUNTEM PESTE TOT!

În Björnstad zilele parcă se contopesc anul ăsta. Poate pentru că nu mai avem putere să ținem pasul nici cu timpul, nici cu sentimentele. La un moment dat se termină toamna, se face iarnă, iar noi nici nu băgăm de seamă. Timpul trece neobservat, căci cei mai mulți dintre noi suntem preocupați să reușim să ne ridicăm din pat dimineața.

* * *

Mira se duce la serviciu, dar se simte de parcă n-ar fi acolo. Vine tot mai târziu, pleacă tot mai devreme. Știe că nimeni n-o să-i mai pomenească numele data viitoare când se discută despre vreo poziție de șef. Nu se duce la conferința la care a fost invitată. N-are putere să

se mai gândească la viitor, se târăște de azi pe mâine, ca setată definitiv pe modul „supraviețuire”.

Colega, ca întotdeauna, este cea care îi spune adevărul, într-o după-amiază, Mira greșește biroul pentru o convorbire telefonică și intră în plină ședință de planificare, în care colega îi prezintă o strategie unui mare client. Mira rămâne în prag și se uită la însemnările colegei de pe tabla albă. Sunt geniale, ca de obicei, dar, dacă ar fi implicat-o pe Mira, strategia ar fi arătat mult mai bine. După ședință, Mira o așteaptă afară și o întreabă:

— E domeniul meu de expertiză, doar știi! Te puteam ajuta cu prezentarea! De ce nu m-ai rugat?

Colega nu pare supărată. Nu încearcă să o rănească pe Mira. E doar sinceră:

— Pentru că tu te-ai dat bătută, Mira.

* * *

În adâncul sufletului, toți ne dorim ca toate poveștile să fie simple, pentru că vrem ca și realitatea să fie la fel. Dar comunitățile sunt

precum gheața, nu precum apa. Nu curg brusc într-o altă direcție doar pentru că le ceri, ci se mută centimetru cu centimetru ca ghețarii. Uneori nu se mișcă deloc.

Nimeni nu-l înfruntă pe Benji la școală. Cine ar îndrăzni? Dar în fiecare zi telefonul i se umple de mesaje de pe numere anonime. De fiecare dată când își deschide dulapul, găsește vreun bilet strecurat de cineva pe sub ușă. Cuvintele bine cunoscute, aceleași vechi amenințări, se obișnuiește repede cu ele. Devine din ce în ce mai bun la a se preface că nu-l afectează, iar cei care îi vor răul iau asta drept un semn că-i e prea ușor, că nu e pedepsit destul. Așa că trebuie să găsească noi arme.

William Lyt vine într-o zi la școală îmbrăcat într-un tricou cu imaginea unei ținte pe piept. E mică, discretă și nimeni n-o remarcă, în afară de Benji. E o țintă asemănătoare celei desenate pe litera o de pe foaia de hârtie cu „HOMO” prinsă pe ușa cabanei în dimineața aceea când toată lumea a aflat adevărul. Benji a rupt atunci hârtia imediat și nimeni n-a postat vreo poză cu ea pe

internet, așa că își dă seama că doar cel care a pus foaia pe ușă poate ști cum arăta ținta.

William Lyt vrea ca Benji să știe cine a fost. Vrea ca Benji să nu uite cuțitul înfipt în ușă. Să știe că nu-i de ajuns să câștige un meci de hochei.

Benji se uită în ochii lui. Sunt la câțiva metri unul de celălalt, pe coridor, într-o zi obișnuită din semestrul întâi, care parcă nu se mai termină. Alți elevi trec senini pe lângă ei în pauză, în drum spre cantină. O secundă care există doar între cei doi băieți. Unul din echipa roșie, unul din cea verde, un taur și un urs. Mai devreme sau mai târziu, unul îl va zdrobi pe celălalt.

Toate echipele din grupă joacă una contra celeilalte de două ori pe sezon, o dată acasă, o dată în deplasare. Până la următoarea întâlnire cu Hed, Clubul de Hochei Björnstad își va câștiga toate meciurile. Clubul de Hochei Hed la fel. Numărătoarea inversă continuă implacabilă până la meciul retur. De data asta pe patinoarul din Björnstad.

Toate sporturile sunt povești, de-asta ne și pierdem în ele. Așa că nici asta nu se poate termina decât într-un singur fel.

* * *

Maya chiulește de la școală, dar alege cu grijă o zi în care n-are multe ore. Chiar și când încalcă regulile, o face responsabil. Se urcă în autobuz și merge până departe, într-un oraș dincolo de distanța rezonabilă de făcut naveta. Intră într-o clădire mare de cărămidă, cu o scrisoare în mână și întrebă la recepție de o juristă. Când intră în biroul mamei, Mira răstoarnă cafeaua de mirare:

— Iubito! Ce cauți aici?

Maya n-a mai fost la serviciul Mirei de când era mică, dar îi plăcea să vină aici. Alți copii se plictisesc la locurile de muncă ale părinților, dar Mayei îi plăcea să-și vadă mama concentrându-se pe ceva. Să o vadă entuziasmându-se. Asta a învățat-o pe Maya că există adulți cărora le pasă de munca lor, care nu muncesc doar ca să fie plătiți. Că meseria poate fi o binecuvântare.

Pare neliniștită când pune scrisoarea pe biroul

mamei, neliniștită ca părintele ei să nu se simtă abandonat.

— E o... școală de muzică. Am aplicat... doar ca să... Voiam doar să știu dacă sunt suficient de bună. Am trimis un video cu piesele mele și...

Mama se uită la scrisoarea adusă de fiică. E de ajuns să vadă cine e expeditorul ca să izbucnească în suspine. Mira a studiat din greu ca să intre la o universitate de elită. Visa să studieze dreptul, deși nimeni din familia ei nu mersese la facultate. Voia reguli și cadre stricte, siguranță și trepte de urcat spre o carieră. Apoi și-a dorit același lucru pentru copiii ei: o viață previzibilă, fără dezamăgiri. Dar fiicele nu sunt niciodată întocmai ca mamele, iar Maya s-a îndrăgostit de cea mai liberă și lipsită de reguli artă posibilă – muzica.

— Ai intrat! Normal c-ai intrat! suspină Mira, atât de copleșită de mândrie încât nu se poate ridica de pe scaun.

Maya spune plângând:

— Încep în ianuarie. Știu că e foarte departe

și că trebuie să împrumut bani și nu mă supăr dacă nu vrei...

Mira se holbează la ea uluită:

— Dacă nu vreau? Normal că... iubita mea... n-am fost în viața mea mai fericită pentru tine!

Se îmbrățișează și Maya reușește să îngaime:

— Vreau să fac asta pentru mine, mamă. Vreau să fac ceva doar pentru mine! Înțelegi?

•

Mira înțelege. Mai bine decât oricine.

•

A doua zi vine la serviciu mai devreme decât toți. Când colega sosește, Mira deja lucrează, așezată la biroul ei. Colega ridică mirată din sprâncene. Mira și le coboară pe ale ei într-o încruntătură:

— Să nu-mi mai zici niciodată că m-am dat bătută! La naiba, nu fac altceva decât să *nu* mă dau bătută!

•

Colega zâmbește cu gura până la urechi și-i șoptește:

— Taci și facturează!

Amândouă își dau demisia în dimineața aceea. După-amiază semnează contractul de închiriere pentru clădirea mult visată și își fac propria firmă.

* * *

Oamenii din Björnstad n-au fost niciodată genul care să demonstreze pe străzi. Nu merg la parade, își exprimă părerile altfel. Poate fi greu să înțelegi dacă nu ești de prin părțile locului, dar, de fapt, foarte puțin e la voia întâmplării în comunitatea asta. Când vreo situație pare a fi o coincidență, de obicei nu este.

•

Clubul de Hochei Björnstad are câteva partide acasă la începutul sezonului, cu locurile în picioare încă neatinse. Peter speră naiv că scuza lui, cum că n-a găsit vreun tâmplar dispus să-i facă scaunele, e de ajuns. Dar noii proprietari ai fabricii îi trimit, în cele din urmă, un e-mail foarte clar: „Dacă clubul nu ia măsuri drastice să înlătore din tribună huliganii cunoscuți drept *Gașca*, nu ne rămâne decât să anulăm contractul

de sponsorizare”.

Așa că, atunci când publicul intră în tribună la următorul meci, locurile în picioare sunt păzite de oameni de ordine și accesul interzis cu două rânduri de bandă adezivă de marcaj.

•

Toată lumea trebuie să facă alegeri grele anul ăsta. Peter alege un drum, pentru a salva clubul. Așa că Gașca alege un răspuns, pentru a se salva pe sine.

•

Peter e așezat sus, în tribună, și se așteaptă să se strige la el. Aproape că se așteaptă și să se repeadă careva să-i tragă una în falcă. Dar nimeni nici măcar nu se uită spre el. Patinoarul e plin, dar nici urmă de afișe sau bannere. Toată lumea se comportă de parcă e un meci normal.

Se întâmplă lucruri mici când orașul ăsta se hotărăște să ia partea cuiva și e posibil să nu le vezi, deși sunt chiar în fața ta. Majoritatea spectatorilor sunt oameni cinstiți care n-ar apăra niciodată violența. Mulți dintre ei se plâng acasă, la masa din bucătărie, că „huliganii” strică

reputația clubului, că sperie și jucătorii, și sponsorii. Dar a lua partea într-un conflict are, de cele mai multe ori, puține de-a face cu cei cu care te aliezi, și mai multe cu cei împotriva cărora o faci. Iar oamenii din comunitatea asta au ei certurile lor, dar sunt întotdeauna uniți când e vorba de dușmani din afara orașului.

Dacă vreo firmă vrea să cumpere fabrica și să preia puterea asupra slujbelor noastre, nu-i putem împiedica, dar dacă noii proprietari cred că ne pot cumpăra clubul și pot controla cum ne ducem noi traiul, și-au ales greșit orașul cu care să se pună. Gașca poate că simbolizează violența pentru mulți, dar, pentru vecinii pe care gecile negre i-au ajutat cu copacii doborâți de furtună și care le-au oferit apoi o bere la Blană de Urs, simbolizează și alte lucruri. Pentru ei Gașca e un mic grup de oameni care nu acceptă rahaturi și nu se dau după cum vor puterea, banii și politicienii. Își au și ei defectele lor, fac și ei greșeli, dar e greu pentru oricine în Björnstad să nu țină cu ei, mai ales în vremuri ca astea.

Iar asta nu e neapărat corect. Poate că nici în totalitate greșit. Asta este și cu asta, basta.

•

Lui Peter îi ia ceva să vadă gecile negre – sunt răspândite peste tot în tribună, pe rândurile cu scaune. Se așteptase și la asta, bineînțeles, doar că sunt mai multe ca niciodată. Câteva sute. Abia când se uită mai atent, la mai mulți în parte, Peter pricepe cu adevărat de ce – nu doar Gașca e îmbrăcată în geci negre. Ci și pensionari, părinți cu copii mici, muncitori de la fabrică, casiere de la supermarket și angajați ai Agenției Locale pentru Locuințe. Nu e nicio paradă, nicio demonstrație gălăgioasă. Dacă Peter i-ar întreba în față, i-ar răspunde mirați: „Ce? Despre ce vorbești? A, nu, nu, e doar o coincidență!” Peter n-are, bineînțeles, nicio dovadă, pentru că gecile sunt din diferite materiale, de diferite mărci. Dar toate au aceeași culoare. Iar în Björnstad nu există coincidențe.

•

Nimeni nu s-a mirat că Peter a închis rândurile cu locuri în picioare, fiindcă cineva a

avut grijă ca zvonul să ajungă dinainte unde trebuie. Iar Peter știe cine. Singurii cărora a trebuit să le spună dinainte au fost membrii consiliului de conducere al clubului, pentru că a avut nevoie de aprobarea lor ca să angajeze oameni de ordine suplimentari. Peter a ales, iar Ramona a răspuns. Peter i-a dat Ramonei locul în consiliul de conducere pentru ca ea să ia deciziile pe care le crede de cuviință pentru binele clubului. Acum trebuie să suporte consecințele.

•

În pauza dintre prima și a doua repriză, un tânăr se ridică de pe un rând aflat undeva mai departe. E îmbrăcat îngrijit, nu pare un ins violent. Dacă ai întreba pe cineva din apropierea lui cine este, ar răspunde: „Băiatul? Nu-l cunosc, nu. Cum ai zis că-i zice? Teemu Rinnius? N-am auzit de el, nu!”

Coboară liniștit treptele tribunei, merge de-a lungul mantinelei până ajunge la rândurile cu locuri în picioare. Doi oameni de ordine stau de pază, dar nu fac niciun gest să-l oprească. Teemu

încalcă dezinvolt cordonul de bandă care blochează accesul și se plimbă nestingherit, ba chiar se oprește la mijloc, să-și lege șireturile. Aruncă o privire în tribună, căutându-l pe Peter Andersson în marea de oameni. Apoi iese prin capătul opus și se duce să-și ia o cafea, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar Teemu tocmai i-a spus lui Peter că bucata aceea de tribună e a lui și și-o poate lua înapoi când vrea.

Câteva minute mai târziu, încep să scandeze. La început se aude doar în partea cea mai îndepărtată a tribunei, apoi, ca la comandă, câțiva bărbați de pe rândul din fața lui Peter încep să urle și ei. Apoi se aude și din dreapta, și din stânga. Nimeni nu se uită în ochii lui Peter, dar bărbații în geți negre pentru el scandează: „Suntem peste tot! Suntem peste tot! Suntem peste tot! Pielea ne-o vrei? Hai să ne-o iei! Suntem peste tot, peste tot, peste tot! Suntem peste tot!”

Scandea de zece ori. Apoi se ridică și schimbă sloganul: „În picioare voi, în picioare și noi!” Apoi tac, dar rămân în picioare, disciplinați

și hotărâți, pentru a demonstra câtă liniște se face în patinoar. Cât de mult le-ar lipsi tuturor sprijinul Găștii dacă ar dispărea din tribună.

Pe urmă, ca la un ordin nerostit, încep din nou să scandeze și toată tribuna cântă cu ei – bătrâni și tineri, geci negre, cămăși albe și tricouri verzi: „Noi suntem urșii! Noi suntem urșii! Noi suntem urșii, URȘII DIN BJÖRNSTAD!”

Clubul de Hochei Björnstad câștigă meciul cu 7 la 1. O victorie zdrobitoare. Uralele din tribună sunt asurzitoare, publicul e ca un val verde de-o parte și de cealaltă a gheții. Un sentiment uluitor de frăție în patinoar în clipele acelea. Noi contra voastră. Björnstad contra tuturor.

•

Peter nu s-a simțit în viața lui mai singur.

•

În dimineața următoare, în ziar apare un interviu cu politicianul local Richard Theo. Întrebat ce crede despre decizia clubului de a desființa locurile în picioare, Theo răspunde: „Clubul de hochei este al oamenilor. Nu al unei elite sau al unui cerc de putere, ci al oamenilor

obișnuiți, cinstiți și muncitori din orașul ăsta. Voi face tot ce pot să-l conving pe directorul tehnic că acele locuri trebuie să rămână unde sunt. Grupul suporterilor noștri este neprețuit pentru atmosfera de la meciuri. Da, clubul este al oamenilor!”

Câteva ore mai târziu, Peter primește un nou e-mail de la noii proprietari ai fabricii. S-au răzgândit. Sunt brusc convinși de „valoarea neprețuită a acelor locuri din tribună pentru comunitatea locală”. Iar Peter înțelege atunci că a fost păcălit, de la bun început, tot timpul.

Seara se așază la masa din bucătărie și așteaptă sunetul cheii în broască. Nu se întâmplă. Mira întârzie la birou până noaptea târziu. Când vine, îl găsește adormit pe canapea. Îl acoperă cu o pătură. Pe masă vede o sticlă de vin și două pahare.

FURTUNĂ ȘI AVÂNT

E prea târziu ca să mai fie cineva la patinoar, dar Bobo găsește luminile aprinse și pe Elisabeth Zackell șutând pucuri. Nu știa că e încă acolo, când a plecat de-acasă, dar spera s-o găsească. A citit *Harry Potter*, și-a culcat sora și fratele, a făcut curățenie și a spălat rufe. Apoi și-a luat lucrurile și a venit la patinoar. A făcut-o instinctiv. Nu putea adormi, căci creierul refuză să se oprească din gândit și Bobo știe un singur loc unde totul tace.

— Poți să mă-nveți să patinez? îi strigă el lui Zackell.

Antrenoarea se întoarce spre el. N-a văzut în viața ei un tânăr cu o mai mare nevoie de a evada din realitate.

— Adică? întrebă ea.

— Prima dată când ne-am întâlnit m-ai întrebat de ce nu m-a învățat nimeni să patinez.

Nu e o constatare, e o rugămintă. Zackell se sprijină gânditoare în crosă.

— De ce-ți place hocheiul?

Bobo își mușcă buza de jos.

— Fiindcă e... distractiv?

— Nu-i un răspuns suficient de bun, spune ea.

Bobo oftează. Încearcă din nou:

— Când... joc, știi cine sunt. Și ce așteaptă ceilalți de la mine. Ce se-așteaptă de la mine. Altfel totul e foarte... negru. Dar hocheiul e... doar... știi cine *sunt* când joc...

Zackell bate cu crosa în gheață, oareșicum mulțumită de răspuns.

— OK. Atunci hai să te-nvăț să patinezi.

Bobo iese pe gheață, vine spre ea și o întreabă:

— Ție de ce-ți place hocheiul?

Zackell ridică din umeri.

— Lui taică-miu îi plăcea hocheiul. Și mie-mi plăcea de taică-miu.

Fruntea lui Bobo se încrețește.

— Și *lui* de ce-i plăcea hocheiul?

— Zicea că hocheiul e ca o orchestră simfonică. Îi plăcea muzica clasică. *Sturm und drang*.

— E o formație? Întreabă Bobo.

Zackell izbucnește în hohote de râs, ceea ce e neobișnuit pentru ea.

— Înseamnă „furtună și avânt”. Tata îmi punea aceeași bucată muzicală la nesfârșit și zicea: „Toate sentimentele deodată, Elisabeth, le auzi? *Sturm und drang!*” Așa simțea el hocheiul. Furtună și avânt. Tot timpul.

Bobo se gândește îndelung. În cele din urmă, spune:

— De ce stai aici noaptea și șutezi pucuri?

Atunci Zackell zâmbește.

— Fiindcă e distractiv.

•

Apoi îl învață să patineze. După câteva ore, Bobo o întreabă dacă crede că el poate ajunge un jucător de hochei cu adevărat bun cândva. Zackell clatină din cap că nu și-i răspunde:

— Nu. Dar poți ajunge un antrenor bun, dacă

înțelegi cum poți să-i fii folositor echipei.

•

Bobo se gândește toată noaptea la cuvintele ei. A doua zi, la antrenament, iese din vestiar, se duce direct pe gheață, traversează terenul și îl faultează pe Benjamin Ovich cu toată forța. Benji se ridică derutat și se uită urât la el.

— Ce dra...

Bobo îi trage imediat o crosă peste genunchi. Benji vede negru în fața ochilor de furie.

— Ce-ai, Bobo?

Bobo nu-i răspunde, ci îl pocnește din nou cu crosa peste picioare. Restul jucătorilor se uită la ei înlemniți, fără să știe ce să facă. Bobo și-a pierdut mama, oricine ar putea-o lua razna din cauza asta, dar mai știu și că Benji n-o să-l lase să-l mai lovească o dată.

— Bobo, term... încearcă Amat să-l ia cu binișorul, dar Bobo i-a tras deja încă una lui Benji.

Nimeni n-apucă să-l oprească pe Benji. Bobo e unul dintre cei mai grei jucători din echipă, dar Benji îl aruncă până în mantinelă, își scoate

mănușile și se repede la el cu pumnii strânși.

— CE CREZI C-O SĂ FACĂ TOȚI CEILALȚI? strigă Bobo atunci.

Benji se oprește uluit.

— Ce?

— Ce crezi c-o să facă CEILALȚI? Fiecare echipă cu care jucăm va încerca să te provoace! Toți VOR să te bați! Vor să fii suspendat!

Benji se holbează la Bobo. Restul echipei la fel. Amat mormăie:

— Cam are dreptate, Benji. O s-auzi chestii și mai nasoale, până când vor găsi ceva care te atinge. Nu trebuie să-i bagi în seamă. Nici tu, nici Vidar. Sunteți prea importanți pentru echipă!

Benji răsuflă furios. Dar, în cele din urmă, se calmează și-l ajută pe Bobo să se ridice.

— OK. Dă-i înainte atunci!

•

La fiecare antrenament de acum încolo, Bobo va încerca să găsească noi moduri, din ce în ce mai creative, de a-i provoca pe Benji și pe Vidar. Uneori va reuși, se va întoarce acasă cu vânătași, deși toți știu că fix asta urmărește, să-i scoată din

sărite. Se va dovedi că ăsta e singurul talent în viață al lui Bobo: să-i enerveze la culme pe alții.

* * *

Când Benji își deschide dulapul într-o dimineață, găsește bilete, ca de obicei. Dar unul e diferit. Un singur cuvânt: „Mulțumesc”. A doua zi găsește un altul, cu un alt scris: „Ieri i-am spus surorii mele că sunt bisexual”. Câteva zile mai târziu, o a treia persoană îi scrie: „N-am spus nimănui, dar, când o s-o fac, n-o să zic că sunt homosexual, o să zic că sunt ca tine!” Apoi, cineva îi trimite un mesaj anonim pe telefon: „Toți vorbesc de tine, te văd ca pe un simbol. Sper că pricepi cât de important ești pentru noi, ăștia care n-avem curaj să zicem nimic!!!”

Sunt doar bilete și mesaje. Doar cuvinte. Doar voci anonime care vor ca el să știe ce înseamnă acum.

Benji le aruncă pe toate în același coș de gunoi. Pentru că nu știe ce e mai rău. Amenințările sau iubirea. Disprețul sau așteptările. Ura sau responsabilitatea.

•

Primește și altfel de mesaje pe telefon. Care încep întotdeauna cu: „Salut! Nu știi dacă avem numărul corect. Tu ești jucătorul de hochei homosexual? Sunt reporter și aș vrea să-ți iau un interviu...” Într-o dimineață, Benji se duce pe lac cu surorile lui, face o copcă în gheață și își aruncă telefonul. Apoi face alte câteva copci mai încolo, pescuiesc, beau bere și tac pentru tot restul zilei.

•

Când Clubul de Hochei Björnstad joacă următorul meci în deplasare, zvonul despre Benji a ajuns și acolo. În fiecare loc în care joacă după aceea, vor fi oameni care vor striga cele mai dezgustătoare lucruri care le trec prin cap, doar ca să-l facă să-și piardă calmul. Dar Benji nu cedează, ci marchează. Cu cât ei urlă mai tare, cu atât e Benji mai bun. După meci, Bobo îl îmbrățișează și strigă bucuros:

— Dacă te urăsc, înseamnă că-i bine ce faci! Ești cel mai bun! Nu te-ar urî atât dacă n-ai fi cel mai bun!

Benji încearcă să zâmbească. Să pretindă că nu contează. Dar nu poate să nu se întrebe cât timp va trebui să fie asta – cel mai bun. Cât timp va trece până când cineva îi va da voie să joace hochei și atât.

* * *

Povestea Anei și a lui Vidar este genul acela de poveste de dragoste în care niciunul, nici celălalt nu prea știu cum să se poarte. Așa că sfârșesc prin a se plimba în fiecare zi. Ture întregi prin pădure. Troienele sunt tot mai adânci, în pas cu îndrăgostirea.

Într-o după-amiază, îndrăznește să o atingă, iar Ana izbucnește într-un plâns isteric. Cum Vidar nu înțelege ce se întâmplă, fata îi spune despre Benji. Despre fotografii, despre cum a aflat toată lumea și despre izbucnirea de furie a Mayei.

— Nu te merit, sunt o ființă oribilă! Probabil sunt o psihopată! țipă Ana.

În fața ei, Vidar răspunde, de parcă e complet dezbrăcat:

— Și eu.

Cum să nu se îndrăgostească și mai mult de el? Unii poate că ar ști cum. Ana nu e printre aceia.

A doua zi dimineată, când ajung la școală, Ana așteaptă până îl vede pe Benji. Când își deschide dulapul, cad mici bucăți de hârtie. Ana știe ce scrie pe bilete, știe cât de mult din ura altora e nevoit Benji să ducă în el acum.

— Trebuie să... îi șoptește ea lui Vidar.

Vidar încearcă s-o oprească, dar nu reușește. Ana a țâșnit pe coridor. Benji se uită mirat la ea și încearcă să-și ascundă buzele mușcate.

— Știi că mă urăști, dar... începe Ana, dar nu reușește să mai spună nimic, căci lacrimile i se rostogolesc pe obraji și vocea i se frânge.

— De ce să te urăsc? întrebă Benji.

Abia atunci Ana înțelege că Maya n-a spus nimănui, nici măcar lui Benji.

— Eu am fost... Eu am făcut pozele cu tine și cu... Eu am fost! Tot ce-nduri acum e din vina mea... *Eu am fost!*

Fața i se încordează în riduri de rușine, care

nu se vor mai netezi pe de-a întregul niciodată. Tremură din tot corpul. O ia la fugă, iese din școală, departe, departe, departe de tot. Benji rămâne pe loc și, preț de-o clipă, privirea i-o întâlnește pe-a lui Vidar. Portarul face ceva ce nu face niciodată, șovăie.

— E... începe Vidar, dar Benji îl întrerupe:

— E OK. Fugi după ea!

•

Iar Vidar face întocmai. Fuge după ea, o ajunge abia după un kilometru. Ana e atât de rapidă și de puternică, încât Vidar n-are nicio șansă să o facă să încetinească. Așa că fuge alături de ea, spre pădure. Aleargă până când niciunul, nici celălalt nu mai pot răsufla sau gândi. Se prăbușesc în zăpadă și rămân așa.

•

Vidar nu scoate o vorbă. E cel mai frumos lucru pe care cineva l-a făcut vreodată pentru Ana.

* * *

În cantină, Maya stă singură la masă, exact ca

în fiecare zi. Dar, brusc, cineva se așază în fața ei, de parcă l-a invitat. Ridică privirea. Benji face semn spre farfurie:

— Mai mănânci sau pot s-o iau?

Maya zâmbește.

— N-ar trebui să stau la masă cu tine. Ai reputație proastă!

Benji se preface impresionat.

— Câtă răutate!

— Iartă-mă! râde ea.

Uneori trebuie să râzi de rahat ca să fie suportabil. Benji zâmbește larg. Apoi spune:

— Ar trebui s-o ierți pe Ana.

— Poftim?

— Mi-a zis că ea a pus pozele cu mine și cu... și cu... cu mine și...

Vocea îl trădează la sfârșitul propoziției. Extraordinar de puternic și incredibil de fragil – Benji îi amintește Mayei de Ana atât de mult.

— De ce s-o iert? E îngrozitor ce ți-a făcut! zice ea furioasă.

— Fiindcă sunteți ca două surori. Și surorile se iartă una pe alta, reușește Benji să îngaime.

Fiindcă el are surori. Maya îl privește neîncrezătoare și-l întreabă:

— Tu ai iertat-o?

— Da.

— De ce?

— Oamenii fac greșeli, Maya.

•

Maya își mănâncă prânzul fără să mai spună o vorbă. După școală, traversează orașul și bate la o ușă. Când Ana răspunde, îi spune:

— Ia-ți treningul.

Ana nu întreabă de ce.

•

Și asta le salvează prietenia.

45.

CIREȘ

În Björnstad se spune că, atunci când se naște un sportiv cu adevărat mare, într-un oraș atât de mic, atât de departe în pădure, e ca și cum ai vedea un cireș înflorit într-o grădină înghețată.

Peter Andersson a fost primul și, când a ajuns până în Liga Națională de Hochei din Canada, pentru noi n-a mai contat că a jucat în doar câteva meciuri și că și-a distrus cariera prin accidentări. A fost acolo. Unul dintre noi a ajuns pe cel mai înalt vârf. Peter a schimbat tot orașul atunci, ne-a condamnat la o viață întregă de speranțe nemuritoare de a ne împlini visuri imposibile.

* * *

Zacharias are șaisprezece ani. Cei ca el sunt

ușor de uitat într-o poveste ca asta. Oamenii îl știu mai degrabă ca „prietenu lui Amat”. Oamenii îl cunosc pe Amat pentru că e bun la hochei și, pe-aici, hocheiul e tot ce contează. Viața lui Zacharias este una dintre acelea care se petrec în fundal.

El, Amat și Lifa au crescut împreună. Se poate să nu fi existat nicicând pe-aici trei băieți mai diferiți care să se împrietenească. Părinților lui Zacharias nu le-a plăcut niciodată de Lifa, mai ales când a început să fie văzut în compania „bandiților”, cum îi numesc părinții lui Zacharias pe toți cei din Groapa care nu par să aibă vreo ocupație. Dar Amat... Sfinte Sisoie, părinții lui Zacharias îl idolatrizează pe Amat. Când a ajuns în echipa de seniori, au fost atât de mândri de el, de parcă era copilul lor. De parcă își doreau să fi fost copilul lor. Iar un băiat ca Zacharias n-are cum să nu bage de seamă lucrurile astea.

Zacharias a jucat hochei până astă-primăvară, deși era cel mai slab jucător din echipă, deși, de fapt, nici nu-i plăcea hocheiul. Mergea la antrenamente de dragul părinților, suporta de

dragul lui Amat. Când li s-a spus că sezonul ăsta nu va mai fi echipă de juniori, s-a simțit ușurat și a avut o scuză să renunțe la hochei. Oricum, tot ce-și dorea era să se joace pe computer. Așa că, atunci când, de curând, părinții au venit acasă și au strigat: „Antrenament deschis la club!”, băiatul a simțit cum anxietatea îi face stomacul ghem.

— Trebuie să te duci!

Zacharias nu le-a putut spune niciodată părinților cât de hărțuit a fost toată copilăria lui. Pentru tot: greutatea, înfățișarea, adresa de acasă. Părinții nu l-au văzut niciodată așa. Sunt din aceeași generație cu Peter Andersson, generația viselor imposibile. Zacharias a mormăit:

— Nu merge așa, mamă, să mă duc pur și simplu...

Dar tata l-a întrerupt:

— E un antrenament *deschis*. Oricine se poate duce. Și să știi că fabrica sponsorizează clubul acum. Poți să-i spui antrenoarei că...

— Ce să-i spun, tată? Că trebuie să-mi dea un loc în echipă fiindcă taică-miu lucrează la

fabrică? a izbucnit Zacharias, dar i-a părut imediat rău.

Clubul de Hochei Björnstad a fost clădit de muncitori din fabrică, iar cei mai în vârstă încă vorbesc despre echipă ca și cum ar fi a fabricii. Când noii proprietari au promis mai multe locuri de muncă pentru cei care n-au, mai mult de muncă pentru cei care au slujbe și, pe deasupra, că sponsorizează și clubul de hochei, tatăl lui Zacharias a început să spera că vremurile bune se vor întoarce. Un oraș prosper, o echipă de hochei în elita națională, slujbe sigure și, poate, chiar o șansă ca familia să-și cumpere o casuță și să se mute din apartamentul din Groapa. Nu mare, nu luxoasă, doar o casă cu o cameră în plus și o bucătărie mai mare. Cu calorifere ceva mai de încredere iarna.

— Iartă-mă, tată... n-am vrut... a spus atunci Zacharias încet.

Dar ochii tatălui străluceau în continuare de bucurie. Ar însemna atât de mult pentru el și maică-sa dacă Zacharias ar juca din nou cu ursul pe piept. Așa că Zacharias s-a dus la

antrenamentul deschis, firește că s-a dus.

Și a făcut tot ce a putut. Dar n-a fost nici măcar aproape bun. La sfârșit, antrenoarea l-a bătut prietenește pe umăr și i-a spus doar atât: „Din păcate, echipa e completă, dar mulțumesc că ai venit!”, fără să se mai uite la el pe urmă.

Când a ajuns acasă, părinții arătau de parcă se străduiau să nu plângă. Peste mulți ani, când își va aminti, Zacharias va înțelege ce nespasă declarație de iubire a fost faptul că propriii lui părinți au fost dezamăgiți, incapabili fiind să vadă cât de slab era la hochei.

Seara s-a certat din nou cu mama din cauza jucatului pe computer. A încercat să-i explice cât de bun e și că a ajuns să se măsoare cu cei mai buni. Că a fost invitat chiar și la o competiție într-un alt oraș.

— Competiție? *Alea-s jocuri pe calculator*, Zacharias, nu sport! a răbufnit mama.

•

Zacharias a jucat toată noaptea cu cuvintele ei împlântate în piept.

Alicia n-are nici cinci ani, iar copiii de vârstă asta n-ar trebui să fie atât de buni la a chiuli de la grădiniță. „Nu ne putem asuma răspunderea! Nu suntem închisoare!” i-au spus lui Sune angajații grădiniței, când a adus-o înapoi pe Alicia pentru cel puțin a douăzecea oară. „Pentru ea *sunteți* ca o închisoare!” le-a răspuns Sune. Alicia s-a uitat la el ca la Dumnezeu fiindcă a înțeles.

Sune a continuat să-și târască picioarele cu Alicia zi de zi, de la patinoar la grădiniță, iar copila a continuat să fugă de la grădiniță ca să se uite la antrenamente. La orice antrenamente. Seniori, copii, patinaj artistic, nu conta. De îndată ce terenul era liber măcar vreun minut, își punea patinele și ieșea pe gheață să joace hochei. Cum să oprești așa ceva?

Într-una din zilele în care Sune a dus-o înapoi la grădiniță, personalul s-a uitat cu compătimire la el și l-a invitat să stea la o cafea. În cele din urmă, și-au dat seama cu toții că era mai ușor ca Sune să vină să o ia dimineața de la grădiniță, să

meargă cu ea la patinoar și s-o aducă înapoi după-amiaza când venea la o cafea.

Într-o seară, spre sfârșitul toamnei, cei de la grădiniță i-au povestit că au probleme cu mucegaiul în clădire și că le-au cerut celor de la primărie să renoveze, dar politicienii au răspuns că n-au unde să mute copiii ca să renoveze grădinița. Sune s-a uitat la Alicia. A cântărit bine situația. Apoi s-a întors la patinoar, s-a dus la Peter Andersson în birou și i-a zis:

— Chiar ai nevoie de biroul ăsta?

— Poftim? a întrebat Peter.

Sune a făcut un gest spre coridor.

— Aproape toate birourile sunt goale. Suntem doar eu, tu și Zackell pe-aici. Cine mai e? Cineva la secretariat, când și când? Administratorul?

— Nu, nu mai sunt alții. Noi suntem... clubul... a încuviințat Peter.

Sune a luat o foaie de hârtie și un creion de pe masă și a început să deseneze, ca pe o hartă tactică.

— Dăm jos pereții ăștia. Punem un ventilator bun. Se poate face.

— Scuze, dar despre ce vorbești? a întreat Peter.

— Mai mult decât un club! Putem să facem mai mult decât un club! a tunat Sune.

•

A doua zi s-a dus la politicieni cu proiectul de a construi o grădiniță în patinoar. Cei mai mulți s-au uitat la el sceptici, unii de-a dreptul disprețuitori, dar unul dintre ei a înțeles imediat potențialul. Când ceilalți politicieni refuză propunerea lui Sune, acel politician merge la grădiniță, la o întâlnire cu părinții și îi mobilizează pentru o campanie de e-mailuri. În cele din urmă, campania îi convinge pe ceilalți politicieni să includă proiectul în buget. Sune primește bani să construiască prima „grădiniță de patinoar”. În iarna aceea, copiii se joacă la fel de mult încălțați cu patinele, cât și cu pantofii. Peste ani de zile, Alicia va povesti cum orele acelea de antrenament suplimentar au făcut-o atât de rapidă și i-au perfecționat tehnica.

•

Va uita între timp că politicianul care s-a dus

la ședința cu părinții era Richard Theo. Dar, la următoarele alegeri locale, sunt destui părinți de copii mici care își amintesc numele lui.

•

„E doar un sport!” Asta încercăm să ne spunem mereu.

* * *

Într-o seară, târziu, Amat îl sună pe Zacharias.

— Ce faci? întrebă Amat.

— Gaming, răspunde Zacharias.

Amat obișnuia să-l ia peste picior când auzea cuvântul „gaming” în loc de „mă joc jocuri pe computer”, ca și cum Zacharias încerca să facă să pară că e un... sport.

— Ai chef să ieși pe-afară? întrebă Amat.

— Afară? Acum? E rece ca un fund de urs polar!

Amat râde.

— Urșii polari sigur n-au fundul rece. Haide!

— De ce?

Amat înghite în sec.

— Pentru că sunt așa cu morcovul în fund din

cauza meciului cu Hed, că nu pot să dorm. Hai, ieși cu mine!

Așa că Zacharias iese. Normal că iese. Se plimbă în jurul Gropii până îngheață, vorbind așa cum făceau când erau mici și n-aveau unde altundeva să se ducă.

— Cum merge cu gamingul? Întreabă Amat.

— Termină! mormăie Zacharias rănit în orgoliu.

— Nu! Pe bune! Povestește-mi! Am... am nevoie să vorbesc despre altceva decât despre hochei.

Zacharias stă bosumflat o vreme, dar, în cele din urmă, zice:

— Merge bine. Foarte bine, de fapt. Am fost invitat la o competiție...

— Pot să vin și eu să mă uit? Întreabă Amat imediat.

Zacharias n-are cuvinte pentru cât de mândru e că l-a întrebat. Așa că mormăie doar:

— OK.

Apoi adaugă supărat:

— Da' nu-mi zici și tu aceleași rahaturi ca ai

mei! Că nu-i un sport adevărat doar pentru că nu-i hochei.

Amat murmură rușinat:

— Asta zic ai tăi?

Zacharias dă cu piciorul în zăpadă.

— Visul lor e să aibă un fiu ca tine, Amat. În orașul ăsta numai hocheiul contează.

•

Amat nu zice nimic. Nu are cuvinte.

* * *

Maya vine la sala de arte marțiale de la canisă. Jeanette se antrenează la sacul cu nisip.

— Poate să stea și ea? Întreabă Maya.

Jeanette râde scurt, mirată.

— Absolut! Dacă ne-adunăm trei, aproape că suntem un club!

Nu se așteptau la ce urmează, niciuna dintre ele nu se aștepta, nici măcar Ana. Când Jeanette demonstrează o tehnică de imobilizare pe care ea și Maya o exersează, iar Maya încearcă să-și amintească exact prin ce mișcări poate scăpa din strânsoare, dar, în cele din urmă, se dă bătută,

Ana întreabă:

— Pot măcar să-ncerc și eu?

Jeanette spune ezitând:

— E... ceva avansat. Am putea să-ncepem cu ceva mai... ușor?

— Pot să-ncerc? insistă Ana.

Așa că Jeanette o lasă să încerce, căci uneori trebuie să-ți lași elevii să greșească pentru a învăța. Problema e că Ana nu dă greș. Jeanette îi arată o mișcare, iar Ana face întocmai, din prima. Jeanette îi arată o altă mișcare mai grea, apoi una și mai grea, iar Ana se descurcă, dacă nu din prima, sigur din a doua sau a treia încercare.

După douăzeci de minute, Jeanette își sprijină gâfâind mâinile pe genunchi, dar Ana pare doar un pic obosită. Fostul antrenor al lui Jeanette vorbea despre „inteligență cinetică”, despre faptul că unii sportivi par a avea echivalentul perfect a ceea ce în muzică se cheamă „ureche muzicală”: văd ceva și trupul lor știe instinctiv cum să reproducă mișcarea. Ana a jucat hochei câțiva ani, când era mică, a alergat pe teren

accidentat, a sărit și s-a cățarat. Tatăl ei e vânător și pescar, așa că a învățat să ia urma, să împuște și să care animale grele împreună cu el de când era copil. A dat troiene la o parte, a săpat șanțuri și a făcut copci în gheață iarnă de iarnă. E puternică, mlădioasă, rezistentă și mai tare decât o friptură la Blană de Urs.

Jeanette își ridică palmele și o îndeamnă:

— Lovește! Cât de tare poți!

— Pe bune? se miră Ana.

Jeanette încuviințează:

— Cu toată forța!

Maya e așezată pe podea. Nu va uita niciodată că a fost acolo când s-a întâmplat. Ana lovește atât de rapid și de tare, încât Jeanette se dă înapoi, clătinându-se. Ca lovită de fulger. Jeanette și Maya izbucnesc în râs. Ana nu pricepe ce e atât de remarcabil în ceea ce tocmai a făcut, dar Jeanette deja îi pune la cale cariera.

Cele trei femei sunt asudate, afară totul e înghețat, acoperit de zăpadă și scufundat în întuneric.

Dar tot orașul miroase a flori de cireș.

* * *

Într-o dimineață, devreme, cineva sună la ușa părinților lui Zacharias. E Amat. Mama lui Zacharias pare bucuroasă și frustrată să-l vadă, în egală măsură. Mai întâi îi spune fericită:

— Amat, ce bine îmi pare să te văd! Felicitări pentru locul la seniori, suntem foarte mândri de tine! Îți dai seama că ne lăudăm prin vecini că te-ai jucat la noi acasă ani de zile! Cred că maică-ta nu-și mai încape în piele de mândrie!

Înainte ca Amat să apuce să răspundă, femeia continuă pe un ton frustrat:

— Din păcate, Zacharias nu-i acasă. S-a dus să se joace pe calculator cu niște amici. La câteva ore de-aici. La ce o fi bună treaba asta?

Amat trage adânc aer în piept, pentru că îi iubește pe părinții lui Zacharias, și spune hotărât:

— Zacharias nu s-a dus „să se joace pe calculator cu niște amici”. S-a calificat într-un concurs cu mii de participanți. Ar trebui să veniți cu mine azi, să-l vedeți.

Tatăl lui Zacharias e undeva în spate, în hol. Nu vrea să-l jignească pe Amat, dar izbucnește:

— E frumos din partea ta să-i iei apărarea, Amat, dar jocurile video nu sunt un sport adev...

Amat îl țintuiește cu privirea.

— Toată copilăria ne-am luat la întrecere care o s-ajungă profesionist primul. Zacharias o să câștige. Dacă nu vă duceți acolo să vedeți ce se întâmplă, o să regretați toată viața.

•

Se întoarce și coboară scările, fără să aștepte răspunsul părinților lui Zacharias.

•

Când Zacharias intră în enorma sală unde are loc concursul, la câteva ore de Björnstad, Amat e acolo și îl urmărește atent. Nu-i o armată mare, dar e o armată.

Computerele sunt aliniate frumos și înconjurate de o tribună cu multe rânduri de bănci, pline cu spectatori. Ecrane mari atârnă din tavan și în boxe duduie muzica.

— E... aproape ca la hochei, recunoaște tatăl lui Zacharias uimit.

L-au ajuns din urmă pe Amat la gară și s-au dus împreună cu mașina. Părinții au intrat reticenți în sală, neînțelegând nimic, dar, înainte să se termine competiția, văd în jurul lor oameni care izbucnesc în urale și aplaudă ceva ce a făcut Zacharias. Când băiatul câștigă, Amat strigă de bucurie și-atunci părinții lui Zacharias fac și ei la fel. Un străin pe rândul din fața lor se întoarce spre ei și o întrebă pe mamă:

— Îl cunoașteți?

— E fiul meu! izbucnește ea.

Străinul dă din cap admirativ și spune:

— Cred că sunteți foarte, foarte, foarte mândră de el!

•

Nu e așa de important. E doar un sport. Un altfel de sport.

* * *

Maică-sa i-a spus cândva Mirei Andersson: „Cel mai greu lucru, când ai o familie, e că nu termini niciodată cu ei”. Mira se tot gândește la asta, în timp ce ea și colega își mobilează noul

birou, vânează clienți, recrutează personal, negociază cu băncile și își fac griji despre bani. Telefonul Mirei sună tot timpul. Se uită la fotografia cu copiii de pe masa de lucru și își pune aceleași întrebări: „De dragul cui ai o carieră? Merită sacrificiul? Cum să știi dinainte?”

•

Peter Andersson vine acasă, dar nu e nimeni. Mira e la serviciu, copiii pe undeva, cu prietenii. Își face de mâncare și mănâncă singur în fața unui meci de hochei la televizor. Telefonul e mut. Când a acceptat slujba de director tehnic, acum mulți ani, îl ținea doar pe „ silențios”, pentru că nu înceta niciodată să sune. Nici măcar în vacanță. Acum îi lipsește.

•

Maya bagă cheia în broască și intră în hol. Peter se ridică de pe canapea, încercând să nu arate ce bucuros e că nu mai e singur acasă. Maya e epuizată după antrenamentul de arte marțiale, dar, când vede expresia de pe chipul tatălui ei, se duce și își ia chitara. Cântă

împreună trei cântece în garaj. Apoi Maya îl întreabă:

— Ți-a zis mama? Despre... școala de muzică?

Peter pare mai întâi mirat, apoi jenat.

— Nu... eu și maică-ta... nu prea am avut timp să stăm de vorbă în ultimul timp.

Maya îi dă scrisoarea.

— Încep în ianuarie. E departe, trebuie să mă mut și să împrumut bani, dar... mama a zis că e OK.

Peter nu reușește să-și țină firea.

— Nu vreau decât să fii... fericită, Cotorăș... fericită și-atât, îngaimă el, copleșit.

— Știi, tată? Și eu vreau ca tu să fii fericit... șoptește fiica.

•

Leo Andersson merge singur prin Björnstad. Fără țintă, fără niciun plan, se plimbă, pur și simplu. Ca adult, își va aminti iarna asta în care tot ce-și dorea era ceva pentru care să simtă pasiune. Toți par a avea ceva la care țin ca la ochii din cap: taică-su are clubul, maică-sa –

noua firmă, iar Maya are muzica. Leo tânjește să aibă ceva doar al lui. Poate că va găsi, până la urmă, iar aceea va fi o cu totul altă poveste.

Dar în seara asta, când ajunge acasă, mama e la serviciu, iar sora cea mare doarme. Taică-su se uită la televizor în sufragerie. Leo își pune geaca în cuier, se gândește mai întâi să se ducă direct în camera lui, ca orice proaspăt adolescent, dar se răzgândește și se apropie de canapea. Se așază lângă Peter. Se uită la meci împreună.

— Auzi... sper că știi cât de mult te iubesc, îi spune Peter în pauza dintre reprize.

— Știu, tată, știu, zâmbește Leo, apoi cască, de parcă e ceva de la sine înțeles.

Și-atunci Peter speră că poate, totuși, a făcut și ceva bine ca părinte. Dorm duși amândoi pe canapea când Mira vine de la serviciu. Îi acoperă cu o pătură.

•

Cu familia nu termini niciodată.

46.

O SĂ SPUNEM CĂ A FOST UN ACCIDENT DE CIRCULAȚIE

Ați văzut vreodată un oraș decăzând? Noi da. Pentru că, uneori, e atât de simplu să-i faci pe oameni să se urască, încât e de neînțeles de ce nu facem asta tot timpul.

•

Povestea asta a fost despre patinoare și toate inimile care bat în jurul lor. Despre oameni și sport, despre cum se sprijină reciproc. Despre noi, cei care visăm și ne luptăm. Unii au fost iubiți, alții distruși. Au fost cele mai bune zile și cele mai rele zile ale noastre. Orașul a jubilat, dar a început să ardă. Și a primit o lovitură înfiorătoare.

•

Câteva fete ne-au făcut mândri și câțiva băieți

ne-au făcut un nume mare. O mașină a trecut prin noapte, cu viteză mult prea mare. O să spunem că a fost un accident de circulație, dar accidentele sunt întâmplătoare, pe când pe acesta vom ști că l-am fi putut împiedica. O să fie vina cuiva. A multora. A noastră.

* * *

Hocheiul e hochei. E doar un joc. Un joc inventat.

•

Când e iarnă în Björnstad și în Hed, e la fel de întuneric când te duci la serviciu ca și când te întorci acasă. Personalul de la urgențe al spitalului din Hed își petrece timpul ca toată lumea – vorbind despre hochei.

Toată lumea așteaptă cu nerăbdare următorul meci. Unii țin cu roșiii, alții cu verzii. Unii medici și asistente mai că nu-și vorbesc. Pe măsură ce sezonul de hochei înaintează și ambele echipe și-au câștigat meciurile, următoarea partidă dintre cele două cluburi devine tot mai importantă. Clubul câștigător are șansa să urce o divizie. Cel care pierde poate

chiar dispărea până la următorul sezon. Situația se poate răsturna rapid.

Încercăm să ne mințim că hocheiul e doar hochei, dar nu e adevărat niciodată. Un medic murmură că „banii distrug sportul”. O asistentă ține un adevărat discurs în camera personalului despre cum „barosanii de la Federația Națională inventează tot soiul de licențe noi și impun cerințe financiare imposibile cluburilor mici, agenții seacă piața, sponsorii se joacă de-a v-ați ascunselea, meciurile se dispută în sălile de ședință, nu pe gheață!”. Cineva citește cu voce tare dintr-un ziar, în care ziariști sportivi de departe scriu că echipe precum cele din Björnstad și Hed vor deveni pepiniere pentru echipele mari peste câțiva ani, și exclamă: „Pepiniere? Adică sclavi pentru orașele mari?” Un altul spune în ciudat: „Dacă s-ar fi închis clubul din Björnstad, măcar se duceau banii pe unul singur!” La care altcineva i-o întoarce: „Și adică de ce să-nchidem noi clubul? De ce nu voi?” Angajații spitalului încep să se certe, să-și întoarcă spatele. Exact ca toată lumea de pe-aici

zilele astea.

•

Pe urmă însă, se întâmplă ceva neprevăzut, așa cum se întâmplă, de obicei, în meseria lor. Alarma pornește, a avut loc un accident, urmează să fie aduși răniții. Și-atunci uită de meciuri de hochei și preferințe pentru culori. Lucrează împreună la urgențe, se luptă împreună, sunt ca o echipă.

•

Și vor face tot ce le stă în putință să le salveze viețile celor veniți cu ambulanța în seara asta. Dar nu va fi de ajuns.

* * *

Dacă povestea Anei și a lui Vidar ar fi fost o poveste de dragoste obișnuită, poate că ar fi trăit împreună o viață întregă. Poate chiar ar fi avut timp să se plictisească unul de altul, să se despartă, sau, poate, ar fi apucat să se îndrăgostească din nou unul de altul, de sute de ori. O viață complet obișnuită e lungă, dacă o trăiești alături de cineva.

Dar treaba e că, atunci când ești un adolescent neobișnuit, uneori vrei să fii unul obișnuit. Ana stă întinsă în pat, cu Vidar tăcut, lângă ea. Ana e ca *Minecraft* pentru el. Când e cu ea, se poate concentra să facă orice.

— Vii cu mine la o petrecere? șoptește ea.

— Ce?

— M-ai auzit.

— Ce petrecere?

— Dau unii o petrecere în camping, într-o căsuță. I-am auzit vorbind la școală. Nu trebuie să vii neapărat. Da' vreau și eu... vreau să merg la o petrecere și să mă simt... normală. Un pic.

— OK, spune Vidar.

— OK? repetă Ana.

— Ești surdă, ce-ai? OK! repetă el, cu gura până la urechi.

Ana râde. Se sărută. Și totul pare obișnuit. Minunat de obișnuit.

•

Se duc la petrecere. Și totul pare normal, pentru scurtă vreme. Dar, la un moment dat, Vidar se duce la toaletă și tipul care se apropie de

Ana e din Hed, așa că n-o cunoaște. Poate că nici pe Vidar nu-l cunoaște.

Ana încearcă să fie amabilă, refuză băutura oferită și-i dă la o parte mâna pe care el i-o pune pe șold. Atunci tipul din Hed îi arată mândru tatuajul cu taurul de pe braț și-i spune că s-ar putea să joace în echipa de seniori în sezonul următor. Ana îl împinge când tipul începe să-i șoptească lucruri la ureche. Încearcă să plece. Dar el o trage de braț, râzând:

— Haide! Nu mai fi așa înțepată, ce dracu'! Zâmbește și tu un pic!

Mâinile lui îi cuprind mijlocul. Tipul nu apucă să-l vadă pe Vidar, cu privirea neagră de furie și fruntea lăsată, croindu-și drum prin mulțime ca o vijelie. Vidar nici nu bagă de seamă că dă cu oamenii de pereți sau că-i aruncă peste mese. Ana îl vede. Știe cât de simplu ar fi să se dea la o parte și să-l lase pe tipul din Hed să priceapă că s-a luat de fata de care nu trebuia. Că s-a certat cu băiatul cu care nu trebuia. Ar fi atât de simplu. Dar Ana n-a făcut ceva simplu în viața ei.

Așa că se smulge din strânsoare tipului, se dă ușor înapoi să-și ia avânt și-i trage un cap în gură. Aude ceva pârâind când îi izbește nasul cu fruntea. Bărbatul se prăbușește urlând. Ana simte cum i se prelinge sânge pe față, nu știe al cui.

Prietenii tipului, la vreo doi metri de ei, sunt la fel de șocați. Ana știe că are la dispoziție doar câteva secunde. Îl vede pe Vidar măturând totul în cale, cu moartea în privire, și face singurul lucru rezonabil pe care cineva care e ca Ana și iubește un băiat ca Vidar îl poate face: își ia din nou avânt și-l pocnește și pe el.

Toată lumea amuțește. Ana îi mai trage una, și mai tare, iar Vidar face un pas înapoi, clătinându-se. Apoi îi prinde brațul și o ia la fugă spre ușă, cu Vidar cu tot. Îl forțează să alerge prin pădure până când nimeni de la petrecere nu-i mai poate prinde.

— CARE-I PROBLEMA TA? urlă Vidar, când Ana se oprește în sfârșit.

Ana se simte vinovată când vede umflătura de pe fața lui Vidar. Dar se rățoiește:

— Știi care-i PROBLEMA? Toți nenorociții

de BĂRBAȚI! VOI sunteți problema mea!!!

— Da ce ți-am făcut?

Ana plânge de furie.

— L-ai fi omorât... dacă nu te scoteam de acolo, l-ai fi omorât și te băgau la închisoare și eu...

Suspină violent, încercând din răputeri să-și țină lacrimile. Vidar are buza crăpată și un ochi care se umflă tot mai tare, cu fiecare respirație.

— Am încercat doar... să te ajut, spune el.

— Ce naiba e cu voi? De ce credeți că trebuie să vă bateți pentru noi tot timpul? De ce credeți că vrem să rezolvați totul doar cu pumnii? Sunteți defecti la cap sau ce?

— Nu... știu, recunoaște Vidar.

Ana începe să râdă.

— Te iubesc.

— De aia m-ai pocnit?

— Da.

Vidar își freacă încurcat ochiul lovit.

— Și-i musai să mă iubești așa de... tare?

— Nu vreau să mă pui pe un rahat de pedestal! i-o retează ea.

— Poftim?

— Nu vreau să te bați pentru mine! Nu vreau să faci chestii pentru mine! Vreau să *crezi* în mine! Nu vreau să mă duci *tu* undeva, vreau doar să fii lângă mine când mă duc undeva!

— OK.

— Ce OK?

— OK... eu... OK și atât. OK. Și eu... te iubesc!

— Ești bătut în cap!

Mâna o doare atât de îngrozitor, încât îi vine să se ghemuiască în poziție fetală și să scâncească. Vidar o duce lângă un troian și o pune să-și bage pumnul în zăpadă. Ana țipă de durere. Vidar încearcă să-i explice:

— Nu poți să lovești așa, trebuie să... începe el, dar Ana i-o retează imediat:

— Nu mă-nvăța tu pe mine cum să-ți pocesc mutra!

— OK.

Or fi și povești de iubire normale, firește, or fi...

A doua zi, Vidar se duce la antrenamentul Anei. Nu zice nimic, ci doar cară înăuntru șase paleți și-i pune unul peste altul, făcând un soi de scară rudimentară, apoi se urcă în vârf.

— Ce-i aia? întreabă Ana iritată.

— Un pedestal, răspunde el.

— Pentru cine? întreabă ea.

— Pentru mine! răspunde el.

Ana începe să râdă, dar Vidar spune serios:

— În picioare tu, în picioare și eu!

Ana se oprește din râs și-l sărută. Poveștile de iubire obișnuite nu i-au plăcut oricum niciodată.

* * *

Cum a început totul? N-o să încetăm niciodată să ne certăm în privința asta.

•

Poate că totul a început cu tipul din Hed, care a încercat s-o agate pe fata din Björnstad la o petrecere, iar ea i-a tras una. I-a rupt nasul. Poate că i-a purtat pică.

•

Sau poate că a început mai devreme, încă de

la primul meci din toamnă, când suporterii din Hed au scandat lucrurile alea dezgustătoare despre Benjamin Ovich. Poate că unii din Björnstad n-au putut trece peste asta, mai ales că Hed a și câștigat meciul.

•

Sau poate a început într-o dimineață de toamnă sau de iarnă, când cineva a lăsat un corn de taur plin de sânge în fața intrării în patinoarul din Hed. Nici măcar nu era sânge adevărat – o glumă proastă de adolescenți beți, cu siguranță, dar cei din Hed n-au luat-o deloc așa.

Într-o seară, nu la mult timp după aceea, un tânăr din Björnstad era la coadă la pizzeria din Hed – prietena lui e din Hed și-l aștepta acasă, în apartamentul ei. La aceeași coadă, alți câțiva tineri din Hed s-au apucat să repete sloganul îngrozitor. Unul dintre ei s-a aplecat spre tânărul din Björnstad și i l-a strigat drept în ureche. Un altul i-a strigat „să se care acasă”, „să se culce cu de-alea din Björnstad” și „să lase în pace fetele din Hed!”. Tânărul din Björnstad s-a întors și i-a dat dracului, iar cei din Hed i-au răsturnat cutiile

cu pizza din mâini. Angajații pizzeriei i-au despărțit, înainte să se întâmple ceva, dar poate că atunci a început totul.

Sau poate că totul a început cu zvonurile despre spital și fabrică, atunci când totul a devenit o luptă pentru slujbe. Acum ceva ani, oamenii își făceau griji că politicienii vor încerca să facă din Björnstad și Hed un singur oraș mai mare, iar acum se tem că nu vor mai fi resurse decât pentru un oraș mic.

După treaba cu cornul de taur de la ușa patinoarului și cearta din pizzerie, echipele de copii de nouă ani ale celor două cluburi s-au întâlnit într-un turneu, la câteva zeci de kilometri depărtare. Meciul s-a încheiat la egalitate, dar, când unul dintre copii a început să strige „Poponari, târfe, violatori!”, mulți jucători au sărit la bătaie, iar părinții au fost nevoiți să coboare pe teren, ca să-l ajute pe arbitrul de centru să-i oprească. Un tată din Hed și unul din Björnstad au încercat să-și despartă fiii, dar unul dintre ei l-a acuzat pe celălalt că a tras prea tare de copilul lui. Au început să se certe, apoi să se

împingă și, în scurt timp, copiii erau cei care încercau să-i liniștească pe adulți.

Cam în același timp, doi bătrânei s-au luat la harță în sala de așteptare a spitalului din Hed, pentru că unuia i s-a părut că a fost nevoit să aștepte mai mult decât celălalt până să fie primit de medic. Celălalt a mârâit: „Fir-ați ai dracu’, voi, ăștia din Björnstad, ia faceți-vă dracu’ spital și nu mai veniți aici, să ne-nghesuim mereu cu voi la doctor!”

•

Poate că toate astea n-ar fi însemnat mare lucru dacă nu se petreceau în aceeași toamnă și iarnă. Poate că tensiunile n-ar fi escaladat dacă nu se ivea ocazia ca toți oamenii ăștia să se întâlnească în același patinoar încă o dată până să se termine anul. Dar uite că s-a ivit – meciul de retur între Hed și Björnstad.

•

Într-o dimineață, nu cu mult înainte de meci, doi bărbați din Hed se duc la fabrica din Björnstad să caute de muncă. Amândoi sunt șomeri de ceva vreme, amândoi au copii și, când

noii proprietari ai fabricii i-au chemat la un interviu, a fost ca un dar din ceruri. Parchează în fața fabricii. Când se întorc de la interviu, mașina e făcută zob. Cineva a îndoit toate portierele și a înfipt o creangă uriașă în parbriz. Nu e niciun martor, bineînțeles, deși în apropiere sunt mai mulți bărbați în gecii negre. Pe scaunul de lângă șofer, printre cioburi, e o foaie de hârtie pe care scrie: „Slujbele din Björnstad – pentru oamenii din Björnstad!”

•

Poate că așa a început.

•

Sau poate că a început când un mic grup din Hed s-a întâlnit, la puțin timp după aceea, să discute despre răzbunare. Vor să-i facă rău Găștii. Vor să le răpească gecilor negre ceva la care țin. „Vreau să le dau foc la case...” murmură unul dintre bărbații din Hed la întâlnire. Poate că nu vrea să le dea literalmente foc. Dar unul dintre prietenii lui zice: „Atunci așa facem!”

47.

O POVESTE DE DRAGOSTE PE CARE N-O S-O UITĂM NICIODATĂ

E greu să ții secrete într-un vestiar. Orice fel de secrete.

•

În patinoarul din Hed, tensiunea crește cu fiecare antrenament. Se vorbește tot mai puțin despre cei din Björnstad ca despre niște oameni, se aud tot mai adesea expresii ca „verzii”. Sau „puii de urs de măcelărit”. Sau „pizdele”. Sau „poponarii împuțiți”. Toată lumea se aștepta ca William Lyt să fie printre cei mai înverșunați, dar, dintr-un motiv sau altul, William e tot mai tăcut.

Când coechipierii îl întreabă de ce nu zice nimic, le răspunde: „Încerc să mă concentrez pe

hochei” Pentru că nu știe ce altceva să le răspundă. I se întâmplă ceva ciudat în toamna și iarna astea – cu cât ceilalți urăsc mai mult, cu atât îi e mai silă de toată chestia. A fost atât de furios, preț de atâta amar de vreme – furios la antrenamente, furios la școală, furios acasă –, încât, în cele din urmă, n-a mai avut forță să mai fie furios. „Concentrează-te pe hochei!” i-a zis maică-sa, mângâindu-l dragăstos pe păr. Și William așa a făcut.

Se distanțează tot mai mult de restul echipei, se antrenează mai mult singur și tot mai din greu. Cunoaște o fată din Hed și începe să-și petreacă timpul cu ea seara. Într-o zi, David, antrenorul, îl cheamă în biroul lui. Îi dă o bucată de hârtie, cu un număr de telefon, al unui recrutor pentru un club de elită, aflat cu câteva divizii mai sus decât clubul din Hed.

— Sunt interesați de tine, vor să-i suni.

William se uită lung la bucata de hârtie. David dă ocol mesei de scris și îl ia de umeri:

— Am văzut că în ultimul timp te-ai concentrat mai mult pe hochei, William. Că ai

lăsat deoparte prostiile, certurile și încăierările... Și asta e bine! De asta și e interesat clubul ăla. Poți să devii cineva, William, poți să ajungi departe! Dar să știi că o să mă lupt să te țin în echipa mea. În sezonul următor cred că ești pregătit să devii căpitan.

Apoi David spune ceva îngrozitor. Ceva ce distruge un tânăr căruia îi e teamă să-și arate sentimentele:

— Sunt mândru de tine, William!

William iese din biroul antrenorului și își sună mama.

•

E greu să ții secrete într-un vestiar, așa că toată lumea îl felicită când se întoarce din biroul lui David. William e mândru, firește, dar bagă de seamă că jucătorii au început să tacă atunci când e prin preajmă și înțelege că vorbesc despre ceva care nu trebuie să ajungă la urechile lui.

După antrenament, două mașini așteaptă în fața patinoarului. În ele sunt tineri cu hanorace și tatuaje cu taurul. Câțiva dintre coechipierii lui William, cei suficient de tineri să vrea să se bată

și suficient de slabi la hochei pentru a nu avea nimic de pierdut, se îndreaptă spre mașini.

— Unde vă duceți?

Unul dintre ei se întoarce spre William.

— Cu cât știi mai puține, cu atât mai bine, William. Ești prea important pentru echipă ca să te luăm cu noi. Avem nevoie de tine pe gheață!

— Ce naiba aveți de gând? întrebă William derutat.

Bărbații cu taurul ramat nu răspund, dar unul dintre coechipieri e prea entuziasmat ca să-și poată ține gura și strigă:

— Vrem să vedem dacă blana de urs arde bine!!!

•

Mașinile pleacă. William rămâne. Singur.

* * *

După aceea, la interogatoriul de la poliție, bărbații din Hed vor avea o mie de scuze. Cineva va spune că n-au vrut să dea foc întregii clădiri, că au crezut că va arde doar ușa și că vor avea timp să stingă înainte să fie prea târziu. Unul va

spune că nu voiau decât „să dea de înțeles ceva”, altul va spune că „a fost doar o glumă”. Că nu știau că e un apartament deasupra cârciumii Blană de Urs. Și că în apartament dormea Ramona.

* * *

Maggan Lyt își ia fiul din fața patinoarului din Hed, ca după fiecare antrenament. I-a adus sandvișuri și o băutură energizantă cu proteine. Îi pune geanta cu echipamentul în portbagaj și muzica lui favorită în drum spre casă. Dar băiatul nu scoate un cuvânt.

— Ce-i? întrebă mama.

— Nimic... nimic. Doar... emoții pentru meci, mormăie William.

Se preface că e adevărat, iar Maggan se preface că-l crede. Nu vor să se supere unul pe altul. Mănâncă împreună cina, îl ascultă pe tată povestind ce a făcut la serviciu, râd când sora lui William povestește ce a făcut la școală – a desfăcut capacele solnițelor de pe masa profesorilor și vă imaginați ce s-a întâmplat când

au încercat să-și pună sare în mâncare. William a învățat-o. Maggan ar vrea să o dojenească, dar fetița râde atât de minunat, încât n-are inimă să o certe.

William își privește părinții în timp ce mănâncă și discută, astăzi mai mult decât de obicei. Știe ce crede lumea din oraș despre familia lui – că taică-su e „zgârcit de-și mănâncă de sub unghii”, iar maică-sa e „mamă nebună de jucător de hochei”. Poate că e adevărat, dar și multe alte lucruri despre ei sunt adevărate. N-au primit niciodată nimic de-a gata în viață, s-au zbatut pentru tot și au vrut să le dea copiilor lor tot ce n-au avut ei vreodată: putere de decizie asupra propriului viitor, luxul de a nu fi nevoiți să se chinuie pentru ziua de mâine. Uneori poate că au mers prea departe, dar William îi iartă. Lumea asta nu e făcută pentru oameni buni. Cei buni sunt folosiți și apoi dați la o parte. E de ajuns să te uiți în jur prin Björnstad ca să-ți dai seama că așa e.

După cină, se uită la desene animate în camera soră-sii. Când s-a născut, medicii au zis

că e ceva în neregulă cu ea. N-a fost așa, e doar specială. Oamenii vor cu tot dinadinsul să o descrie folosind numele unui sindrom, dar William refuză să accepte. Sora lui e cum e. Cea mai bună soră din lume. După ce fata adoarme, William ridică greutatea în camera de la subsolul casei. Dar cuvintele alea încă îl rod: „Vrem să vedem dacă blana de urs arde bine!!!” Nu-i ies din minte. Își pune treningul și îi spune maică-sii că iese să alerge. Maggan Lyt speră că e din cauza emoțiilor de dinainte de meci.

După ce William închide ușa în urma lui, mama se duce direct în bucătărie. Își face mereu griji pentru copiii ei. De fiecare dată când William nu e acasă, gătește ca să nu se mai gândească. „Zică lumea ce-o zice de Maggan Lyt, da' de gătit gătește bine!” spun oamenii despre ea, iar Maggan nu se supără că încep întotdeauna o discuție despre ea cu „zică lumea ce-o zice”. Face o salată de paste și apoi una de cartofi. „Mamă, nimeni nu face ca tine, atâtea salate diferite care, de fapt, nu sunt salate! Tu reușești să faci orice legumă nesănătoasă!” râde

William de multe ori.

•

Îl așteaptă să se întoarcă acasă. Nu încetează să-și facă griji niciodată.

•

William aleargă prin Björnstad. Deodată își dă seama că e îmbrăcat în treningul roșu, cu taurul pe piept. Până și el pricepe că e o provocare idioată să umble îmbrăcat așa pe aici. Se întoarce și aleargă spre casă, dar se oprește când simte mirosul înțepător în nări.

•

Ceva arde.

* * *

Ramona nu se trezește din cauza fumului, ci pentru că o zgâlțâie cineva. Se prea poate ca Ramona să fi băut o mică gustare înainte de culcare, așa că reacționează ca de obicei, când cineva încearcă s-o trezească – dă din mâini și țipă obscenități, încercând să găsească un obiect tare cu care să lovească.

Dar, când vede flăcările pe pereți și aude

strigătele din stradă, deschide ochii larg și dă de Elisabeth Zackell.

Antrenoarea o fi ea nepricepută la sentimente, dar asta nu înseamnă că o ocolesc emoțiile. Nu putea dormi, se gândea prea mult la meciul cu Hed, așa că ieșise să facă jogging. Văzuse câțiva bărbați fugind spre Blană de Urs, apoi focul izbucnind. Cei mai mulți probabil ar fi sunat la pompieri și ar fi așteptat pe stradă. Oamenii normali la cap n-ar fi intrat în fugă într-o casă în flăcări. Dar Zackell nu e normală, de bună seamă.

Iar acum, când se prăbușește pe stradă, gâfâind și tușind, Ramona, îmbrăcată doar în cămașa de noapte, murmură:

— Faci tu de-astea pentru o strachină cu cartofi, măi, fată? Păi, oare ce-ai face pentru mine de ți-aș da carne?

Zackell tușește și râde.

— Trebuie să recunosc că a cam început să-mi placă berea. Vitaminele sunt importante.

•

Lumea vine în goană din toate părțile, dar

nimeni nu e mai iute ca Teemu. Se aruncă în zăpadă și o îmbrățișează pe Ramona.

— Hai, hai, băiete, cuminte! N-a crăpat nimeni. E doar un foc... șoptește Ramona, dar Teemu simte că bătrâna tremură.

— Pozele cu Holger... geme Teemu și se ridică.

Ramona e nevoită să-l țină. Așa de mult o iubește băiatul ăsta, că trebuie să-l țină să nu intre în foc să salveze fotografiile cu bărbatul ei mort.

Dar nu-l poate împiedica pe Teemu de la ce se întâmplă mai târziu. Nimeni nu poate.

* * *

Incendiul trezește tot Björnstadul, țipetele se răspândesc prin oraș mai repede decât tobele sau sirenele. Toate telefoanele sună, toate ușile se deschid.

Benji și surorile lui vin și ei în fugă pe stradă. Surorile se duc spre Blană de Urs, unde oamenii deja s-au mobilizat și au format un lanț uman, ca să-și treacă din mână în mână gălețile cu apă. De

peste tot sosesc mașini cu bidoane și furtunuri în portbagaj.

Dar Benji stă pe loc, căci își dă seama că nu e o întâmplare. Nu e niciodată. Așa că se uită în jur după făptaș și dă cu ochii de treningul roșu. William Lyt e undeva mai în spate, aproape de pădure, singur și șocat, cu mâinile la gură.

Benji fuge spre el. Preț de-o secundă, William e convins c-o să se repeadă la el, dar Benji se oprește brusc, ca și cum își dă seama de ceva. Oamenii aleargă încolo și-ncoace și, undeva, se aud sirenele apropiindu-se prin pădure. Benji se întoarce spre William și-i spune printre dinți:

— Tu și eu. Acum! De-adevăratelea! Fără prieteni, fără arme. Doar tu și eu!

William ar fi putut să protesteze, să încerce să-l liniștească pe Benji și să-i explice că n-a avut nimic de-a face cu incendiul. Dar Benji e prea pornit ca să-l creadă, iar William îl urăște încă prea mult ca să dea înapoi. Așa că șoptește doar:

— Unde?

Benji se gândește o clipă.

— Pista de jogging de pe Colina. Lume puțină, teren nivelat, lămpi aprinse.

William spune iritat:

— Ca să nu vin cu scuze după, vrei să zici?

Faptele lui Benji au fost întotdeauna mai rele decât vorbele sale. De aceea, răspunsul lui are o oarecare greutate:

— N-o să fie niciun *după* pentru tine, William!

•

Aleargă amândoi spre pista de jogging. Prin tot orașul. Au făcut asta de mii de ori înainte, pentru că, atunci când erau copii și jucau în aceeași echipă de hochei, se luau la întrecere la fiecare antrenament. Benji nu l-a lăsat niciodată pe William să fie mai bun la nimic – până și lucrurile pe care nu le voia i le-a luat lui William. Iar acum, când aleargă prin zăpada până la glezne, sunt aceiași băieței de atunci. Și păstrează vreun metru distanță între ei, ca și cum Kevin încă aleargă la mijloc.

•

Când ajung la pista de jogging, pe Colina, se

opresc și își trag răsuflarea. Vălătuci groși de aburi le ies din gură. Apoi William, în treningul roșu cu taurul pe piept, se repede la Benji, care așteaptă calm, în tricoul verde, cu pumnii strânși. Fără prieteni, fără arme, doar ei doi. Un taur contra unui urs.

* * *

Păianjenul și Tâmplarul îl găsesc pe Teemu în fața cârciumii. Primul lor impuls e să sară să ajute la stingerea focului, să protejeze oamenii. Blană de Urs e casa lor, mai mult decât le-a fost vreodată propria casă. Dar Păianjenul îi șoptește lui Teemu la ureche:

— Știm cine a fost! Nemernicii din Hed! Mama prietenei Tâmplarului i-a văzut pe fereastră. Și-au lăsat mașina la supermarket! Dacă ne grăbim, îi prindem din urmă!

•

Când bărbații în geaci negre ies din mulțimea adunată la Blană de Urs și aleargă spre Saab-ul lui Teemu, aproape nimeni nu bagă de seamă. Singurul care îi vede e Leo Andersson. Se duce

după ei.

* * *

William și Benji nu se cruță unul pe celălalt. Loviturile sunt turbate și amândoi sunt atât de puternici, încât fețele le sângerează după doar câteva secunde. William scoate un urlet, de epuizare și de furie, de fiecare dată când își ia avânt și izbește. E mai înalt decât Benji, singurul avantaj pe care Benji nu i l-a putut lua niciodată – lovește de sus în jos, pe când Benji e nevoit să lovească de jos în sus, ceea ce e mult mai greu. Se bat ca doi sălbatici preț de-o veșnicie. Până când acidul lactic din mușchi îi forțează să se dea un pas înapoi, gâfâind însângerați. Benji a rămas fără un dinte, iar William aproape că nu mai vede cu ochiul drept.

— Erai îndrăgostit de el? mârâie el brusc.

— POFTIM? strigă Benji și scuipă în zăpadă, înroșind-o.

Sunt la câțiva metri unul de celălalt, piepturile li se ridică și coboară anevoios. William se sprijină cu mâinile pe genunchi. Are un deget

rupt, din nas îi curge sânge ca de la robinet. Repetă pe un ton mai potolit, gâfâind cuprins de oboseală și durere:

— Erai îndrăgostit de Kevin?

Benji tace câteva minute bune. Are sânge în păr și pe mâini. Nu știe de unde îi curge și unde sunt doar pete.

— Da.

Benji recunoaște asta pentru prima oară în viața lui. William închide ochii, își simte nasul pulsând dureros când încearcă să respire și își aude propria răsuflare fluierând în nări.

— Dacă știam, nu te-aș mai fi urât atât.

— Știu, spune Benji.

William se îndreaptă de spate. Își pune mâinile pe șolduri. Tricoul e rupt și leoarcă de sudoare.

— Mai ții minte vara aia, când eram mici, și a plouat întruna vreo lună? Și s-a inundat patinoarul?

Benji pare mirat, dar încuviințează încet:

— Da.

William își șterge nasul cu dosul palmei.

— Tu și Kev erai mereu în pădure vara, dar, când ploua, veneai la mine acasă și mă întrebați dacă putem să jucăm hochei la mine în subsol. Nu știi de ce nu vă duceai la Kevin, dar...

— Părinții lui Kevin și-au renovat casa în vara aia, îi amintește Benji posac.

William dă din cap, amintindu-și.

— Exact. De-aia. Am jucat la mine acasă în fiecare zi în luna aia. Eram prieteni. Și era mișto. Nu ne făceam mizerii.

Benji scuipă iar sânge în zăpadă.

— Dormeam acolo, pe saltele, ca să putem juca direct când ne trezeam...

Zâmbetul lui William e amar de atâtea șanse ratate și ani pierduți.

— Când alții de vârsta noastră își amintesc de copilărie, își amintesc că era tot timpul soare. Eu îmi amintesc cum așteptam și speram să plouă.

•

Benji stă nemișcat. În cele din urmă, se așază în zăpadă. William nu știe dacă Benji plânge. Și nu știe dacă se vede că și el face același lucru.

•

Apoi cei doi bărbați se despart. Nici ca prieteni, nici ca dușmani. Se despart și atât.

* * *

E târziu când Maya și Ana termină antrenamentul la clubul de arte marțiale. Mult prea târziu, se gândește Mira, dar vine să-și ia fiica, fără să crâcnească. Se oferă s-o ducă și pe Ana acasă, dar Ana dă misterioasă din cap că nu, iar Maya o necăjește:

— Se duce acasă cu Vidaaar...

Iar asta o face atât de fericită pe Mira, fiindcă sunt lucruri normale pentru două prietene de șaisprezece ani. Se tachinează despre băieți. Maya se urcă în Volvo. Îi face cu mâna Anei prin parbrizul din spate.

•

Vidar o așteaptă în luminiș. Merg de mână prin pădure. Vidar îngână și fluieră un cântec, bate darabana cu degetele pe coapsă. Dacă ar fi trăit o viață întregă împreună, poate că pe Ana ar fi ajuns s-o irite lipsa lui de control al impulsurilor. Dar acum iubește asta, iubește

faptul că toate sentimentele lui trăiesc în el în același mod: deodată.

Dacă ar fi trăit o viață întreagă împreună, poate că s-ar fi plimbat și prin alte locuri. Poate undeva, la soare, într-o altă țară. Poate s-ar fi mutat în altă parte și și-ar fi făcut o casă împreună. Poate ar fi avut copii și ar fi îmbătrânit împreună. Ana se ridică pe vârfuri când îl sărută. Telefonul lui Vidar sună. Ana simte mirosul de ars.

•

Când vede panica bruscă a lui Vidar care o ia la goană, nu încearcă să-l oprească. Ci fuge alături de el.

* * *

Pe drum vine o mașină albă, cu viteză mult prea mare. Bărbații din Hed care sunt în mașină abia dacă se pot numi bărbați, până de curând erau doar băiețandri. O să-i putem ierta pentru ce-au făcut? Ce vârstă trebuie să avem pentru a putea fi considerați responsabili pentru faptele noastre, chiar și când consecințele sunt infinit mai grave decât neam imaginat?

•

Când Saab-ul apare în oglinda retrovizoare și bărbații din mașina albă înțeleg că sunt urmăriți, intră în panică. Măresc viteza. Saab-ul la fel. Șoferul mașinii albe își ia privirea de pe drum o clipă și, în secunda următoare, farurile unei a treia mașini îl orbesc – un Volvo masiv care vine din direcția opusă.

•

Mașina albă derapează pe zăpadă, bărbații din Hed urlă. Cauciucurile zboară de pe șosea. Mii de kilograme de tablă se ridică în aer, preț de-o clipă, și plutesc tăcute în întuneric. Apoi se aude o izbitură atât de înfiorătoare, încât o s-o auzim toată viața.

* * *

Mira și Maya sunt în Volvo, în drum spre casă. Tocmai au plecat de la canisă, când telefonul Mirei sună. E Peter, care a fugit deja spre centrul orașului.

— ARDE LA BLANĂ DE URS! NU ȘTIU UNDE-I LEO!!! urlă el.

Canisa e izolată, departe în pădure. Spre Björnstad sunt doar două drumuri – cel obișnuit, din pietriș, cotit, pe care toți oamenii normali o iau de obicei, și un altul, puțin bătătorit, neiluminat, pe care îl folosesc uneori vânătorii și care iese în șoseaua principală dintre Björnstad și Hed.

•

Niciodată o mamă și o soră n-au condus mai repede pe drumul vânătorilor ca în noaptea asta.

•

Un minut mai târziu, Volvo-ul iese brusc din pădure, cu motorul scrâșnind, și o ia pe șosea. Un pic în urma Volvo-ului vine o altă mașină, cu un bătrânel care le claxonează iritat că i-au tăiat calea. Mirei nu-i pasă. Calcă accelerația.

Atunci vede mașina albă venind din față, direct spre ele, cu viteză mult prea mare. Maya țipă, înainte ca Mira să apuce să reacționeze. Șoferul mașinii albe pierde controlul volanului și mașina derapează. Mira frânează brusc, întoarce Volvo-ul spre șanț și se aruncă spre scaunul pasagerului pentru a-și proteja fiica. Mașina albă

zboară de pe șosea. Și se izbește de un copac la aterizare.

* * *

Leo Andersson gonește printre copaci, încercând să ajungă înaintea mașinilor. Dar nu e destul de rapid. Slavă cerului!

Nu e destul de rapid.

* * *

La Blană de Urs obișnuiește să vină un unchiaș să-și piardă vremea cu alți patru, certându-se din cauza hocheiului. Nu vede bine, ceilalți îi joacă uneori renghiuri și-i înlocuiesc ochelarii cu unii ieftini de la benzinărie, ca să creadă că a orbit când și-i pune. Ramona îi bodogănește de multe ori: „Și *dacă* o orbi, cum dracu' să-și mai dea seama?”

De data asta, unchiașul poartă ochelarii buni, dar tot prost vede în întuneric. A încercat să le spună și celor de la spital. Nevastă-sa e plecată azi, copiii s-au mutat de multă vreme în alte orașe, mai la sud, după slujbe mai bune și baruri

cu sushi sau ce doamne iartă-mă mai mănâncă tineretul prin orașele mari, iar unchiașul s-a trezit cu o durere în piept. Așa că s-a suit în mașină, s-a dus din Björnstad în Hed și a petrecut câteva ore la spital, doar ca să afle că nu era niciun motiv de îngrijorare. Poate doar o problemă legată de digestie. „V-ați gândit să beți mai puțin alcool?” l-a întrebat medicul. „V-ați gândit să vă faceți lobotomie?” i-a întors-o unchiașul și l-a certat că l-a lăsat să aștepte atât. Și i-a zis că vede prost în întuneric. Și că i-a promis nevestii că nu conduce noaptea. „Lipsă de personal!” i-a spus medicul. Unchiașul a plecat supărat – „Ce spital de rahat mai e și ăsta, a?”

Și, când se întoarce din Hed în Björnstad, îi taie calea o femeie într-un Volvo ieșit de niciunde din pădure. Se vede treaba că a luat-o pe scurtătura vânătorilor. Unchiașul frânează, claxonează și îi dă faruri, dar femeii nici că-i pasă. Că așa conduce lumea în ziua de azi!

Volvo-ul merge atât de repede, încât unchiașul deja nu-i mai vede decât luminile de frână. Ninge și vântul lovește parbrizul în rafale.

Unchiașul mormăie o înjurătură și mijește ochii în spatele ochelarilor. Nu vede mai nimic din ce se întâmplă apoi, n-are nicio șansă să apuce să reacționeze. Femeia din Volvo frânează și virează brusc în șanț. Din direcția opusă vin două mașini. Unchiașul apucă să vadă că una e albă. Derapează, zboară de pe șosea, se rostogolește în aer și se izbește violent de un copac când aterizează. În urma mașinii albe vine un Saab, mai apucă, poate, unchiașul să vadă. E limpede că Saab-ul urmărește mașina albă, căci frânează brusc, derapează și se oprește de-a latul șoselei, iar din ea sar Teemu, Păianjenul și Tâmplarul. Unchiașul îi știe, de bună seamă, de la Blană de Urs.

•

Unchiașul frânează și el. Dar ninge. Și e întuneric. Și chiar dacă frânele își fac treaba, nimeni n-ar fi putut opri la o distanță atât de mică, pe o asemenea vreme. Poate că n-a fost vina nimănui. Sau poate că e vina tuturor. Unchiașul n-are centură de siguranță, conduce o mașină veche și ochii îi sunt bătrâni. Trece pe

lângă Volvo, apoi întoarce volanul într-o parte cât de mult poate și evită Saab-ul.

•

Nu apucă să vadă ce a lovit. Nu aude bufnitura pe capotă. Pentru că s-a lovit cu capul de volan și și-a pierdut deja cunoștința.

* * *

Mira sare din Volvo, dă ocol botului mașinii și o scoate pe Maya de pe locul de lângă cel al șoferului. E primul gând al mamei – „Du fata departe de drum! Protejeaz-o!” Se îmbrățișează în șanț și se trezesc că o a treia persoană le strânge în brațe de parcă se teme că altfel îl vor părăsi pentru totdeauna.

•

Leo.

* * *

Ana și Vidar aleargă prin pădure, mai repede decât îi țin puterile pe vreunul dintre ei. Dacă ar fi trăit o viață întreagă împreună, poate că s-ar fi distrat luându-se la întrecere. Dacă ar fi avut

copii, n-ar fi încetat niciodată să se certe care e, de fapt, cel mai rapid dintre ei.

Aud izbitura de pe șosea, așa că instinctiv se întorc și încep să alerge într-acolo. Vidar aude vocea lui Teemu, apoi pe a Păianjenului și a Tâmplarului. Urlă ceva despre „ambulanță”. Strigă: „Păzea!!!”

Degetele lui Vidar și ale Anei apucă să se mai atingă o dată în treacăt. Povestea lor nu e o poveste de dragoste obișnuită. S-au iubit poate mai puțin timp decât mulți dintre noi, dar mult mai intens decât majoritatea.

— Arde! strigă Ana, când ajung lângă șosea.

De partea cealaltă a drumului, văd mașina izbită de copac, cu tabla îndoită în jurul trunchiului. Trupurile dinăuntru sunt nemișcate. Prin crăpăturile capotei ies șuvoaie de fum. Ana repetă:

— ARDE! ARDE!

Apoi aleargă. Vidar încearcă s-o prindă, dar nu reușește. Pentru că Ana e crescută de un tată care i-a spus mereu: „Noi nu suntem dintr-ăia care lasă oamenii la greu, Ana!”

Așa că Ana aleargă spre mașina albă care arde pe partea cealaltă a șoselei. Unchiașul care vine pe drum dinspre Hed nu vede ce e în fața lui decât când e prea târziu. Trece de Volvo și evită în ultima clipă Saab-ul, frânând din răspuțeri. Ana e în mijlocul străzii.

•

Vidar aleargă, țipă, dar totul se întâmplă atât de repede. Așa că se aruncă înainte și o împinge pe Ana la o parte. Pentru că așa e el, îi lipsește controlul impulsurilor. Nu se poate abține să-i salveze viața celei pe care o iubește.

Ana se rostogolește în șanț. Se ridică în picioare și urlă, dar cel pe care îl iubește n-o mai poate auzi. Mașina unchiașului alunecă prea repede, îl izbește din față cu toată forța, trupul întâlnește tabla caroseriei și Vidar Rinnius moare așa cum a trăit. Deodată.

•

O poveste de dragoste pe care n-o s-o uităm niciodată.

•

Am făcut tot, tot ce ne-a stat în putință. Am dat tot ce-am avut mai bun în noi în noaptea aia. Cu toate astea, am pierdut.

•

Sunt mulți copaci frumoși în Björnstad. Noi zicem că se întâmplă asta pentru că, de fiecare dată când îngropăm pe cineva, crește un copac nou. De-asta punem anunțurile despre nașterile din oraș lângă cele de înmormântare – ca să nu rămânem nici fără oameni, nici fără copaci.

•

Nu contează.

•

Nu vrem niciun copac nou. Niciun alt om. Îl vrem înapoi pe cel care ni s-a luat.

* * *

— Doamne Dumnezeule! Doamne Dumnezeule! Doamne Dumnezeule! țipă mama lui Vidar în bucătărie, prăbușindu-se în brațele bărbaților zdrobiți de durere.

Bărbații nu știu ce să-i spună. Se prăbușesc în

același întuneric ca și ea. Mama lui Vidar zace pe podea, urlând deznădăjduită:

— Copilașul meu! Unde-i copilașul meu? Unde-i copilașul meu unde-i copilașul meu unde-i copilașul meu?

* * *

„Plozi afurisiți!”

•

De câte ori nu și-a zis asta o mamă când copiii erau mici? „Plozi afurisiți!” Cât să mai țipe la ei? De câte ori să-i zică unui băiețel să facă un lucru cât de mic? Să-și lege șireturile, de pildă. „Leagă-ți șireturile!” îi spui. Dar te-ascultă? Bineînțeles că nu. „Leagă-ți șireturile, să nu te-mpiedici!” îi zici. „O să te-mpiedici și-o să cazi! O să te lovești! Plod afurisit!”

În seara asta, Leo nu și-a legat bine șireturile. Dacă ar fi făcut-o, ar fi trecut cu câteva secunde mai repede printre copaci și ar fi ieșit pe șosea. Ar fi fost acolo când a venit mașina. Doar câteva secunde. Doar un șiret și un nod prost făcut.

Așa că Mira adoarme în patul lui Leo în

noaptea asta, iar băiatul n-o alungă. Ce cadou de vis pentru o mamă de adolescent! Se trezesc amândoi când Maya vine pe furiș și se cuibărește lângă ei. Mira își îmbrățișează copiii de aproape nu mai pot respira.

•

Plozi afurisiți!

•

Plozi afurisiți, afurisiți, afurisiți!

* * *

Când Vidar era copil, părea să nu-i fie frică de nimic. Toți copiii au uneori coșmaruri și vor veioza aprinsă noaptea, dar nu Vidar. Când împărțea aceeași cameră cu Teemu și aveau paturi suprapuse, Vidar insista să doarmă în cel de jos. Lui Teemu i-a luat câteva luni să înțeleagă de ce. Într-o noapte, s-a trezit și i s-a părut că-l aude pe Vidar plângând. A sărit din pat și l-a întrebat pe frățior de ce plânge. În cele din urmă, băiatul, să fi avut vreo cinci, șase ani, i-a spus că e convins că sunt monștri îngrozitori în casă noaptea. „Și de ce naiba ai vrut să dormi în

patul de jos atunci?” l-a certat Teemu. „Ca să mă ia pe mine primul și s-apuci să fugi”, i-a răspuns Vidar printre suspine.

•

Nu s-a putut abține. Niciodată.

•

E un drum atât de incredibil de lung înapoi la o viață normală când moartea ne îngenunchează pe noi, ăștia care am rămas. E o durere ca un animal sălbatic ce ne târăște după el atât de adânc în întuneric, încât ne pierdem speranța că vom putea vreodată să ne mai întoarcem acasă. Că vom mai putea râde vreodată. E o durere despre care nu știm dacă o să treacă vreodată sau dacă doar trebuie să ne obișnuim cu ea.

Ana stă pe jos, lângă camera de spital a lui Vidar, toată noaptea. Teemu și mama lui, lângă ea, de o parte și de cealaltă, strângându-i mâinile. Sau poate Ana le strânge pe-ale lor. Trei oameni care l-au iubit pe Vidar Rinnius atât de mult, încât n-ar fi ezitat o clipă să-și dea ei viața pentru el dacă ar fi putut. Iar asta nu-i deloc un bilanț rău pentru o viață de om. Într-o zi, vor fi în stare

să gândească și ei așa, fără să se încovoiaie de durere.

•

Un băiat moare în noaptea asta. Și un unchiaș. O mamă, un frate și o iubită așteaptă la spital, o bătrână se duce spre o casă care nu va înceta niciodată să i se pară goală. Doi bărbați din Hed vor fi duși la închisoare pentru că au pornit incendiul, iar al treilea nu va mai putea merge niciodată după accidentul din pădure, și mulți dintre noi vor simți întotdeauna că nu-i o pedeapsă suficient de aspră pentru ce au făcut.

Unii dintre noi vor spune că a fost un accident. Unii că a fost crimă. Unii vor crede că a fost vina acelor bărbați, alții vor spune că nu sunt singurii responsabili. Că a fost vina mai multora. A noastră.

E atât de ușor să-i faci pe oameni să se urască. Și asta face iubirea imposibil de înțeles. Ura e atât de simplă, normal ar fi să câștige mereu. E un meci cu echipe inegale.

•

Păianjenul, Tâmplarul și ceilalți bărbați în

geci negre rămân în sala de așteptare a spitalului aproape o zi întregă. Sunt înconjurați de femei și bărbați, tanti și unchiași, tineri și bătrâni, în haine albe de spital și tricouri verzi. Mult după ce medicii au venit cu chipurile înnegurate și au dat mâna cu fiecare, spunându-le cât de rău le pare, gecile negre rămân pe loc, ca și cum Vidar nu e mort într-un tot decît dacă ei ies pe ușa spitalului.

Nimeni din cele două orașe nu știe ce să spună. Așa că, uneori, e mai ușor să faci ceva. Când mașinile părăsesc curtea spitalului, Teemu și mama lui sunt ultimii din coloană și, mai întâi, nu înțeleg de ce toți încetinesc. Până când văd copacii.

Cineva a dat jos zăpada de pe crengile reci și a atârnat fâșii subțiri de pânză de-a lungul întregului șir de copaci ce străjuiesc drumul. Nu e mare lucru, bucăți de pânză care flutură în vânt într-o pădure. Dar au pus, alternativ, o fâșie roșie, una verde. Astfel încât familiile din mașini să știe că nu doar Björnstadul plânge astăzi.

Când Teemu și maică-sa ajung acasă, cineva îi așteaptă pe trepte.

— Mira? E Mira Andersson? întrebă mama lui Teemu.

Teemu se dă jos din mașină, dar nu spune nimic. Mira tace și ea. Se ridică și intră cu ei în casă, se duce direct în bucătărie și începe să facă mâncare și curățenie. Teemu o duce pe maică-sa în dormitor și stă cu ea până când pastilele de somn își fac efectul.

Se întoarce în bucătărie. Mira îi întinde tăcută peria de vase. El spală vasele, ea le șterge.

49.

FIECARE CU CROSA LUI. DOUĂ PORȚI. DOUĂ ECHIPE.

Viața e un lucru atât de al naibii de ciudat. Ne petrecem tot timpul încercând să controlăm una sau alta, dar suntem, de fapt, modelați mai mult de ce se întâmplă dincolo de puterea noastră de a controla. Nu vom uita niciodată anul ăsta, nici ce a fost cel mai rău, nici partea lui cea mai bună. Nu va înceta niciodată să ne afecteze.

Unii dintre noi se vor muta în alte părți, dar cei mai mulți vor rămâne aici. Locul ăsta al nostru nu-i unul necomplicat, dar, când crești, îți dai seama că niciun loc pe lume nu-i simplu. Numai Dumnezeu știe că Björnstad și Hed au defectele lor, dar sunt orașele noastre. Sunt colțul nostru de lume.

Ana și Maya se antrenează în magazia de la canisă. Ore întregi. Nu le e bine, nu va mai fi bine cu adevărat niciodată pentru niciuna dintre ele, dar vor găsi cumva puterea să se ridice din pat în fiecare dimineată. Când Ana cedează și începe să țipe și să plângă, Maya își îmbrățișează cea mai bună prietenă și-i șoptește la ureche: „Supraviețuitoare, Ana. Supraviețuitoare. Suntem supraviețuitoare!”

•

Într-o dimineată, devreme, de îndată ce soarele a mijit peste orizont, cineva bate la ușa atelierului auto. E în miezul iernii, la sfârșitul copilăriei și, când Bobo deschide ușa, îi vede pe Benji, Amat și Zacharias. Merg împreună pe lac, fiecare cu crosa lui și un puc, și joacă împreună pentru ultima dată. Ca și cum e doar un joc și nimic altceva nu contează pe lume.

•

Peste zece ani, Amat va fi jucător profesionist în arene gigantice. Zacharias va fi și el jucător profesionist, în fața computerului. Bobo va fi tată.

•

După ce au terminat jocul, e din nou întuneric afară. Atunci Benji îi salută scurt cu mâna și le strigă „la revedere”. Ca și cum s-ar întâlni din nou mâine.

* * *

Clubul de Hochei Hed joacă împotriva Clubului de Hochei Björnstad pentru a doua oară în sezonul ăsta, într-un meci care înseamnă totul și absolut nimic.

•

În bucătăria unei vile de pe Colina, Maggan Lyt face salată de paste și salată de cartofi. Le pune în castroane mari, pe care le acoperă frumos cu folie din plastic. Nu știe dacă e un om bun sau rău, dar știe că majorității oamenilor li se pare de la sine înțeles că sunt buni. Dar ea n-a gândit niciodată așa. Maggan s-a considerat întotdeauna în primul rând o luptătoare – pentru familie, pentru copii, pentru oraș. Chiar și când orașul nu vrea să audă de ea. Uneori oamenii buni fac lucruri rele, deși au intenții bune.

Uneori se întâmplă invers.

Își ia salatele și străbate orașul cu mașina, trece pe lângă patinoar și continuă pe șosea. Oprește în fața casei familiei Rinnius. Bate la ușă. Zică lumea ce-o zice de Maggan Lyt, dar e și ea mama cuiva.

* * *

Se apropie ora punerii pucului în joc și toți jucătorii ar trebui să fie în vestiarele lor, dar William Lyt e pe coridor și se îndreaptă spre vestiarul adversarilor.

— Aveți mai multe dintr-alea? întrebă el încet. Amat și Bobo îl privesc derutați, dar unul dintre jucătorii mai în vârstă înțelege ce vrea William. Îi aduce o banderolă neagră, așa cum toată echipa lui Björnstad poartă pe braț, și i-o întinde. William și-o pune și el pe braț și dă încet din cap recunoscător.

— Îmi... pare foarte rău. Întregii echipe îi pare...

Jucătorii din Björnstad încuviințează scurt. Mâine se vor urî din nou. Mâine.

* * *

Benji zăbovește îndelung în fața patinoarului. Fumează la umbra unor copaci, cu picioarele adânc înfipite în zăpadă. A jucat hochei toată viața, din atât de multe motive, de dragul atâtor oameni. Unele lucruri ne storc de vlagă. Să alegi sportul ăsta e ca și cum ai alege un instrument clasic – e prea greu ca să fie doar un hobby. Nimeni nu se trezește într-o bună dimineață și, gata, e violonist sau pianist de talie mondială. Sau jucător de hochei. E o obsesie de-o viață întreagă. E genul acela de lucruri care îți absorb identitatea. Și, într-un târziu, un tânăr de optsprezece ani stă în fața unui patinoar și se întreabă: „Cine pot să fiu, dacă nu mai sunt asta?”

•

Benji nu joacă în meciul ăsta. E deja departe când începe.

* * *

Antrenorul echipei din Hed o caută pe

antrenoarea celei din Björnstad pe coridor. Elisabeth Zackell se uită mirată la David, care face un gest spre un băiat timid de șaptesprezece ani, care vine în urma lui, cu geanta pe umăr. David și-a pregătit în minte un întreg discurs, ceva care să sune matur și plin de înțelegere și potrivit după toată nenorocirea întâmplată. Dar buzele refuză să-l ajute. Vrea să fie empatic sau măcar să pară, dar, uneori, e mai ușor să faci lucruri decât să le spui. Așa că arată spre băiat și spune:

— E... portarul nostru de rezervă. Zic că poate să fie al naibii de bun în mâinile antrenorului potrivit și... mda... oricum nu prea apucă să joace mult la noi. Dacă vrei...

— Poftim? se miră Zackell, fără să-și ia ochii de la băiat, care nu-și ridică ochii din podea.

David își drege intimidat glasul:

— Am sunat la Federație. Date fiind circumstanțele, au fost de acord să ne dea o dispensă pentru un transfer.

Zackell ridică din sprâncene.

— Îmi dau un portar?

David dă din cap că da.

— Toată lumea zice că te pricepi la portari. Și eu zic c-o să-l ajuți să devină fantastic.

— Cum te cheamă? întrebă Zackell, dar portarul murmură ceva nedeslușit, cu privirea tot în podea.

David tușește iar încurcat:

— Băieții îi zic Guriță, fiindcă-și ține... gura.

•

David are dreptate. Băiatul o să ajungă un portar al naibii de bun. Nu zice niciodată vreun cuvânt mai mult decât strictul necesar, iar Elisabeth Zackell îl place din prima. E din Hed, dar va juca în Björnstad pentru următorii douăzeci de ani, niciodată pentru vreun alt club și, într-o bună zi, va fi mai urs decât oricine altcineva în ochii suporterilor. Nu va purta niciodată tricoul cu numărul 1, pentru că 1 era numărul lui Vidar. Ci își va scrie „1” pe cască și gecile negre vor scanda și mai tare pentru el din cauza asta.

•

David îi strânge mâna băiatului înainte să se

despartă, apoi tânărul se duce spre vestiar. Antrenorul își mută stânjenit greutatea de pe un picior pe celălalt și, în cele din urmă, își ia inima în dinți și o întreabă pe Zackell:

— Cum e cu Benji?

Buza de jos a lui Zackell tremură, aproape imperceptibil. Vocea îi e ușor nesigură:

— OK. Cred c-o să fie... OK.

Și ea o să-i țină tricoul cu numărul 16, în toate echipele pe care le va antrena, toată viața. Cei doi antrenori se privesc în ochi o clipă, apoi Zackell spune:

— Hai, dați-ne să ne doară în seara asta!

— Dați-ne *voi* să ne doară! zâmbește David.

•

Și e un meci de pomină. Și-o să vorbească lumea despre el ani de zile.

* * *

Teemu vine singur la canisă, cu un plic în mână. Benji e sus pe acoperiș. Teemu se urcă, șovăie un pic și se așază lângă el, la jumătate de metru distanță.

— Te duci la meci? Întreabă Teemu.

Răspunsul lui Benji nu e sfidător. De fapt, e aproape bucuros:

— Nu. Tu?

Teemu dă din cap că da. N-o să înceteze niciodată să meargă la meciuri de hochei. Unora li se pare, poate, că hocheiul îi va aminti prea mult de frățiorul lui, dar, de fapt, în perioade lungi din viața lui Teemu, hocheiul va fi singurul loc în care va avea puterea să-și amintească de Vidar. Fără să-l doară.

— Vrei să pleci, nu? constată el într-un târziu. Benji se miră:

— De unde știi?

Ochii lui Teemu licăresc o clipă.

— Arăți cum speram eu c-o s-arate Vidar într-o zi. Ca și cum ai de gând să... te cari.

Teemu arată de parcă orice adiere de vânt l-ar putea spulbera. Benji îi întinde o țigară.

— Unde-ai fi vrut să se ducă Vidar?

Teemu suflă fumul afară pe nări.

— Oriunde ar fi putut ajunge ceva mai... mult. Tu ce-ai de gând să faci?

Benji trage cu sete din țigară.

— Nu știu. Vreau să văd cine sunt dacă nu mai sunt jucător de hochei. Și nu cred că pot să aflu dacă rămân aici.

Teemu încuviințează înnegurat.

— Ești un hocheist al naibii de bun.

— Mulțumesc, zice Benji.

Teemu se ridică grăbit, ca și cum îi e teamă să nu lase conversația să alunece într-o direcție în care nu e pregătit să meargă. Pune plicul pe genunchii lui Benji.

— Păianjenul și Tâmplarul au citit pe internet că există un fond, *Fondul Curcubeul*, care adună bani pentru... știi... oameni hărțuiți și băgați la închisoare și rahaturi dintr-astea, în alte țări, fiindcă sunt...

Teemu tace. Benji se uită la plic și șoptește:

— Ca mine?

Teemu își ferește privirea. Stinge țigara și tușește.

— În fine... băieții au hotărât că banii din Pușculița să fie pentru... asta. Și de-aia m-au pus să ți-i dau.

Benji înghite în sec, copleșit.

— Adică vreți să-i dau eu banii fondului ăluia pentru că sunt unul de-al lor?

Teemu coboară deja de pe acoperiș, dar se oprește, îl privește pe Benji în ochi și-i spune:

— Nu. Vrem să le dai banii pentru că ești unul de-al nostru.

* * *

Ramona tropăie încolo și-ncoace în Blană de Urs, își bea prânzul și dirijează meseriașii cu o mână fermă și cele mai picante înjurături. Peter Andersson intră, cu privirea băiatului de odinioară, care venea să-și ia acasă tatăl beat.

— Cum merge? Întreabă el, arătând în jur.

Ramona ridică din umeri.

— Miroase mai bine acum după ce a ars decât înainte.

Peter zâmbește vag. Și Ramona. Încă nu sunt pregătiți să râdă, dar, în orice caz, lucrurile merg în direcția bună. Peter trage adânc aer în piept și pupilele îi tremură înainte să spună:

— Uite, asta e pentru tine. În calitate de

membră în consiliul de conducere al Clubului de Hochei Björnstad.

Ramona se uită la hârtia pe care Peter o pune pe tejghea, fără să zică nimic. Înțelege prea bine ce este, așa că refuză s-o ia.

— O grămadă de babalâci la costum în consiliul ăla, dă-le-o lor!

Peter clatină din cap.

— Ți-o dau ție. Ești singura din consiliu în care am încredere.

Ramona îl bate ușurel pe obraz. Ușa cârciumii se deschide. Peter se întoarce și-l vede pe Teemu în prag. Amândoi ridică defensiv palma unul spre celălalt, ca pentru a spune că n-au chef de ceartă.

— Pot să... vin mai încolo, se oferă Teemu.

— Nu, nu, eram pe picior de plecare! insistă Peter.

Ramona îi pune la punct pe amândoi:

— Ia, gura! Stați jos și beți o bere! Din partea casei.

Peter tușește încurcat:

— Aș lua o cafea.

Teemu își pune geaca în cuier.

— Și eu.

Peter îl salută scurt cu cana de cafea, ca și cum ar da noroc. Teemu face la fel.

— Bărbații ăștia! mormăie Ramona iritată.

Peter spune cu privirea înfiptă în tejghea:

— Nu știu dacă ajută la ceva, dar cred că Vidar ar fi ajuns departe în hochei. Poate chiar până în vârf. Era foarte bun.

— Și un frate și mai bun, spune Teemu.

Apoi zâmbește. Și Ramona. Peter își drege iar glasul:

— O pierdere îngrozitoare...

Teemu își învârte cana, privind gânditor micile valuri de cafea.

— Tu și nevastă-ta... ați pierdut primul copil, nu?

Peter răsuflă greu, clipind des.

— Da. Isak.

— Trece vreodată?

— Nu.

Teemu își învârte cana. Încă o dată. Și încă o dată.

— Și cum reușești să mergi mai departe? întreabă el.

— Te zbați mai mult, șoptește Peter.

Teemu dă din nou noroc cu el. Peter șovăie îndelung, apoi spune:

— Știu că tu și băieții tăi m-ați considerat mereu un dușman al Găștii. Și poate că ați avut dreptate. După mine, violența n-are ce căuta în sport. Dar... aș vrea să știi că înțeleg și faptul că nu totul în viață e atât de simplu. Știu că-i și clubul vostru. Și-mi pare rău că uneori am mers... prea departe.

Teemu bate ușurel darabana cu unghiile în porțelanul căzii.

— Politica și hocheiul, Peter, știi? Nu trebuie să se amestece.

Peter trage adânc aer în piept și spune:

— Nu știu dacă mai are vreo importanță pentru tine acum, dar... acel Richard Theo mi-a tras clapa. Nu face decât să-i întărească pe ăștia ca noi unul contra celuilalt, ca să pună mâna pe putere. Și cei ca el nu vor doar să controleze clubul, vor să controleze tot orașul...

Teemu își scarpină distrat barba, ca unul care nu mai are nimic de explicat.

— Dacă ne vor pielea, să vină să ne-o ia!

Peter încuviințează gânditor. Încă nu știe de ce îi e mai frică: de huliganii cu tatuaje sau de huliganii cu cravate. Se ridică și-i mulțumește Ramonei pentru cafea. Ramona ține hârtia de la Peter în mână, dar așteaptă să plece și apoi o citește.

•

E demisia lui Peter. Nu mai e directorul tehnic al Clubului de Hochei Björnstad. Nu mai lucrează acolo.

•

Ramona împinge hârtia peste tejghea. Teemu o citește, își termină cafeaua și spune:

— Peter e un idiot. Dar a ținut clubul în viață. Și asta n-o s-o uităm niciodată.

— Nu-i idiot pe lumea asta să n-aibă pe cineva care să-l iubească, zice Ramona.

Bătrâna își ridică paharul, Teemu își ridică și el cana și dau noroc în tăcere. Seara, Teemu se duce la meci. Pe urmă mănâncă salată de paste și

salată de cartofi cu maică-sa.

* * *

Richard Theo lucrează singur în biroul lui de la prefectură. Drapelele din fața clădirii sunt coborâte în bernă. Poate că îi pasă, poate că nu. Poate că se căiește de unele lucruri sau poate că își spune că, până la urmă, va face mai mult bine decât rău pe lume. Richard Theo e convins că doar cel care are putere poate influența politica și că nu e de ajuns să ai intenții bune, trebuie să câștigi mai întâi.

La următoarele alegeri locale, va promite că se va lupta pentru investiții în măsuri de pază și securitate contra incendiilor în clădiri declarate monumente istorice, din centrul Björnstadului, în apropierea cârciumii Blană de Urs. Va promite și micșorarea limitei de viteză în traficul rutier dintre Björnstad și Hed, astfel încât să se evite asemenea tragedii. Va face propagandă electorală pentru „lege și ordine”, „mai multe locuri de muncă” și „servicii medicale mai bune”. Va fi cunoscut drept politicianul care a construit

grădinița din patinoar și care a salvat atât Clubul de Hochei Björnstad, cât și locurile de muncă de la fabrică. Poate va salva chiar și spitalul din Hed.

Într-o zi, oamenii din oraș își vor da seama că noii proprietari ai fabricii n-au avut niciodată de gând să lase fabrica acolo. O vor muta undeva unde terenul e mai ieftin și salariile încă și mai mici, de îndată ce situația e convenabilă pentru ei. Pentru Richard Theo nu contează, înainte de următoarele alegeri, vor fi scurgeri de informații către ziarul local, care vor arăta cum politicienii de frunte din regiune au făcut mișmașuri cu bani publici ani de zile, cum alocări de fonduri și împrumuturi ascunse au ajuns în buzunarele „barosanilor” din conducerile cluburilor și cum au făcut „investiții ilegale” pentru a obține autorizația de construcție a unui centru de conferințe cu hotel, „în contextul dosarului înaintat de prefectură pentru găzduirea Campionatului Mondial de Schi”. În scurt timp, izbucnește un scandal despre „politicieni cu putere de influență” mituiți de „afaceriști

bogați”.

Nu contează nici că politiciană care acum conduce cel mai mare partid n-a fost niciodată implicată în delapidările de bani publici, va fi oricum nevoită să răspundă la întrebări legate de corupție pe toată perioada campaniei electorale. Iar la una dintre companiile învinuite de implicare în scandalul mitei lucrează și soțul, și fratele ei. Mai târziu, se va dovedi că sunt nevinovați, dar nu mai are nicio importanță, căci, odată ce cuvântul „corupție” și numele politicianei au stat împreună în același titlu în ziar de suficient de multe ori, cei mai mulți oameni gândesc același lucru: „Sigur e și ea coruptă! Sigur e ca toți ceilalți!”

Astfel, prin comparație cu ea, Richard Theo nici măcar nu trebuie să fie perfect, ajunge că e altfel. Așa că va câștiga alegerile, căci asta fac cei ca el. Dar nu va câștiga de fiecare dată, căci cei ca el nu fac asta.

•

Astăzi însă pleacă mai repede de la birou decât de obicei. Are un drum lung de făcut,

tocmai până la fratele lui, în capitală. Nepotul lui Richard Theo împlinește șase ani mâine și, încă de când s-a născut copilul, Richard Theo l-a sunat în fiecare seară și i-a citit povești de noapte bună la telefon. Poveștile sunt aproape întotdeauna despre animale, pentru că și lui Richard, și băiețelului le plac animalele.

•

Mâine, de ziua băiatului, se vor duce la grădina zoologică. Să vadă urși și tauri. Poate chiar și berze, și muște.

* * *

Mira Andersson și colega ei sunt în noul lor birou. E înghesuit și plin de lăzi, iar ele sunt stresate și epuizate. Au reușit să atragă câțiva clienți mari, dar nu e deloc la fel de ușor să recruteze personal competent. Nimeni n-are curaj să vină să lucreze pentru o firmă nou-înființată, mai ales prin părțile astea ale țării.

Așa că, atunci când cineva bate la ușă, colega speră că e vreunul dintre juriștii intervievați care se întoarce să le spună că s-a răzgândit. Deschide

bucuroasă ușa. Dar în prag e doar soțul Mirei.

— Peter? Ce cauți aici? izbucnește Mira uimită.

Peter înghite în sec și își șterge pe blugi palmele asudate.

E îmbrăcat într-o cămașă albă și și-a pus cravată.

— Am... o să vi se pară sigur o prostie, dar am citit pe internet... ăăă... adică multe companii în ziua de azi au un „departament de HR”. Sau „human resources”^[7], cred că se zice. E... se ocupă de recrutare, de dezvoltarea competențelor personalului, de confortul angajaților. Și eu...

Limba i se lipește de cerul gurii. Colega încearcă să nu pufnească în râs, dar nu prea reușește. Pleacă să-i aducă lui Peter un pahar cu apă. Mira șoptește:

— Ce-ncerci să spui, iubitele?

Peter își revine:

— Cred c-aș fi bun la chestia asta cu *human resources*. E ca și cum ai clădi o echipă. Ca și

cum ai ține un club. Știu că n-am experiența necesară pentru firma voastră, dar am... altfel de experiență.

Colega se scarpină nedumerită pe creștet.

— Iartă-mă, Peter, dar nu pricep! Ce cauți *ateii* Björnstad n-are meci chiar acum?

Peter își șterge din nou palmele pe blugi. O privește pe Mira în ochi.

— Mi-am dat demisia de la club. Am venit să-mi caut slujbă.

Mira îl privește lung. Clipește des. Își cuprinde trupul cu brațele și își șterge ochii.

— Și de ce vrei să lucrezi tocmai aici? șoptește ea.

Peter se îndreaptă de spate.

— Pentru că vreau să am mai mult decât o simplă căsnicie. Vreau să ne ajutăm unul pe celălalt să fim mai buni.

* * *

Când două echipe, una roșie și una verde, în sfârșit ies pe teren să joace meciul în seara aceea, lipsesc și din tribună, și de pe gheață câțiva

oameni care erau mereu acolo. Dar toți ceilalți sunt prezenți, din două orașe și din o mie de povești diferite. Cu toate acestea, patinoarul din Björnstad e mut. Rândurile cu scaune sunt pline ochi, dar nimeni nu vorbește, nu bate din palme, nu strigă. Pe rândurile cu locuri în picioare, o mulțime de oameni în tricouri verzi, iar în mijlocul lor un grup de bărbați în geaci negre. Nu scandează nimic. E ca și cum ar vrea, dar n-au puterea să o facă. Plămâniile sunt goale și vocile stinse. Cu toate acestea, un slogan se înalță dintr-o dată spre tavan – sloganul lor.

„Nooi suntem uuuurșiii! Noi suntem uuuurșiii! Noi suntem uuuurșiii...”

Sloganul vine din partea opusă a tribunei, de pe locurile în picioare. Suporterii în roșu cântă. Suporterii din Hed, care au crescut urându-i pe cei din Björnstad. Iar mâine îi vor urî din nou. Nu vor înceta niciodată să se lupte unii cu ceilalți, lumea nu se va schimba, totul va fi ca de obicei.

Dar astăzi, o singură dată, vocile lor întristate înalță cu respect sloganul dușmanilor:

„URȘII DIN BJÖRNSTAD!”

Un mic semn de respect, unul singur. Sunt doar cuvinte. Patinoarul e mai tăcut ca oricând imediat după aceea, apoi e ca și cum nu va mai amuți niciodată – o explozie de mândrie și iubire când un oraș întreg vrea să le spună tuturor că încă sunt acolo, că încă sunt în picioare, că încă sunt „Björnstad contra tuturor”. Când tribuna în verde, cu gecile negre printre ei, deschide gura, cântă să se audă până la cer. Ca el să știe cât de mult le lipsește.

•

Apoi facem ce facem noi de obicei pe-aici. Jucăm hochei.

* * *

Pe Maya o duce maică-sa cu mașina la gară. Mira rămâne să o aștepte la intrare, iar Maya fuge în sus pe scări, aleargă de-a lungul

peronului până îl vede pe o bancă.

— Benji... spune ea încet, de la distanță, ca și cum ar chema un animal pe care se teme să nu-l sperie.

Benji ridică surprins privirea.

— Ce faci aici?

— Te căutam, spune Maya.

— De unde știai că sunt aici?

— Mi-au zis surorile tale.

Benji zâmbește. Cel mai frumos zâmbet.

— Nu-s de încredere surorile astea ale mele!

— Deloc! râde Maya.

Mânecele gecii îi sunt prea scurte – Maya a crescut anul ăsta, iar geaca n-a băgat de seamă. Două tatuaje proaspăt făcute se zăresc pe antebrățele fetei. Unul înfățișează o chitară, celălalt, o pușcă.

— Îmi plac, spune Benji.

— Mulțumesc. Încotro? întrebă ea.

— Nu știu. Undeva...

Maya aprobă încet. Îi întinde o foaie de hârtie cu un scurt text scris de mână.

— Am intrat la o școală de muzică. Mă mut

în ianuarie. Nu știu dacă te-ntorci până atunci și... voiam să-ți dau asta.

În timp ce el citește, Maya a plecat deja spre mașina mamei. După ce termină de citit, Benji o strigă:

— MAYA!

— DA? strigă ea înapoi.

— NU LĂSA PORCII SĂ TE VADĂ
PLÂNGÂND!

Maya râde, cu lacrimi în ochi:

— NICIODATĂ, BENJI! NICIODATĂ!

•

Poate că nu se vor mai întâlni niciodată, așa că i-a scris pe foaia de hârtie tot ce simte pentru el:

*Îți doresc curaj nestins
Și sânge mereu aprins,
Inimi ce bat prea tare
mereu,
Trăiri ce fac totul prea greu,
O iubire peste măsură
Și cea mai lăuntrică*

aventură.

*Sper ca vreodată calea să-ți
fi găsit,*

*Sper ca povestea ta să fie cu
sfârșit fericit.*

* * *

Soarele va răsări și mâine peste orașul nostru.
De neînțeles cum.

•

O tânără pe nume Ana va căuta adânc în suflet și va găsi forța de a trăi mai departe. Căci oamenii ca ea o găsesc întotdeauna, cumva. Peste câteva luni, la sute de kilometri depărtare, într-un oraș mai mare decât Björnstad, va participa pentru prima dată la o competiție de arte marțiale. Jeanette o sărută pe frunte în vestiar. Lângă ea, Maya atinge cu pumnii strânși mânușile Anei și-i șoptește:

— Te iubesc, zuzo!

Ana zâmbește trist și spune:

— Și eu te iubesc, tuto!

Ana are și ea aceleași tatuaje ca și Maya pe

brațe. O chitară. O pușcă. Tatăl Anei așteaptă la ușa vestiarului, încă încearcă.

Când Ana intră în ring să-și întâlnească adversară, o parte din public se ridică în picioare, ca la comandă. Nu scandează nimic, dar sunt îmbrăcați în gecii negre și fiecare își duce scurt mâna la inimă când Ana se uită spre ei.

— Cine sunt? întrebă mirat arbitrul.

Ana clipește, cu privirea în sus. Încearcă să-și imagineze cerul de dincolo de tavan.

— Frații și surorile mele. În picioare eu, în picioare și ei!

Când meciul începe, Ana are doar o adversară în ring. Dar nu contează, puteau să fie și o sută, tot n-ar fi avut nicio șansă.

•

Și soarele va răsări iar. Și mâine.

•

Un băiat din Groapa, pe nume Amat, pe care toți îl credeau prea mic și prea slab ca să fie bun la hochei, va tot alerga pe marginea șoselei până va ajunge în Liga Națională de Hochei. Prietenul lui din copilărie, Zacharias, din casa de alături,

va ajunge jucător profesionist de jocuri pe computer. Unii dintre băieții și fetele cu care au crescut o vor lua pe căi greșite, alții își vor face un rost în viață. Vor avea vieți împlinite, mândre. Și niciunul nu va uita de unde a plecat.

Un tată, zis și Mistrețul, va continua să repara mașini la service, să se zbată pentru copiii lui. Zi de zi. Se duc la mormântul lui Ann-Katrin în fiecare dimineață. Fiul lor cel mare, Bobo, care poate scoate un topor înfipt în capota unei mașini cu mâinile goale, dar încă nu știe să patineze prea bine, se împrietenește la cataramă cu o antrenoare care nu se pricepe la sentimente. Zackell îl face antrenor secund. Iar Bobo ajunge să fie unul al naibii de bun.

Ramona își reclădește cărciuma. Când se redeschide, toată lumea din Björnstad și destul de mulți împieliați din Hed stau la coadă să bea o bere și să lase un bănuț în Pușculița. Antrenoarea Clubului de Hochei Björnstad mănâncă tocană de cartofi gratis un an întreg. Dar berea trebuie să și-o plătească singură, că aici nu-i organizație de binefacere, să fie

limpede!

Într-un colț stau cinci tanti. La bar stau patru unchiași. Nu-i mereu ușor. Dar, dacă le zici, o să-ți răspundă că nici nu trebuie să fie.

Alicia mai are puțin și împlinește cinci ani. Vine la patinoar în fiecare zi, iar uneori se duce în grădina unui bătrân și șutează pucuri de îi sfărâmă zidul casei. Iar într-o zi va fi cea mai bună.

Când vine primăvara, trei bărbați se întâlnesc într-o după-amiază în parcare din fața supermarketului. Peter, Frac și Mistrețul. Au mai puțin păr și ceva mai multă burtă decât data trecută când au jucat împreună, acum douăzeci de ani. Au cu ei crosele de hochei și o minge de tenis. Nevestele și copiii iau în primire o poartă, râzând și strigându-le încurajări obraznice taților care apără cealaltă poartă. Apoi familiile joacă de parcă nimic altceva nu contează pe lume.

•

Căci e un joc simplu, dacă dai la o parte toate rahaturile din jurul lui și păstrezi doar lucrurile care ne-au făcut să ne îndrăgostim de el de la

bun început.

•

Fiecare cu crosa lui. Două porți. Două echipe.

•

Noi contra voastră.

virtual-project.eu

Fredrik Backman

NOI CONTRA VOASTRĂ

virtual-project.eu

violin

{1} „Sunt din Groapa!“ (n. tr.).

{2} „Instinctul ucigaș!“ (n. tr.).

{3} „Bagă-ți mințile-n cap!“ (n. tr.).

{4} „Copilașul meu, copilașul meu“ (n. tr.).

{5} „Copilașul meu, copilașul meu vine acasă la mama!“ (n. tr.).

{6} „...și Ana se cară, fraierilor!“ (n. tr.).

{7} Resurse umane (n. tr.).